

Giới thiệu Vương Bài Sủng Phi

Đọc truyện Vương Bài Sủng Phi của tác giả An Chi Hiểu nói về chàng sau khi xuyên không có một dung mạo khuynh đảo chúng nhân, quyền khuynh thiên hạ, là một gã thợ săn vô cùng táo nhả và lợi hại nhất Cửu Châu.

Nàng là đóa phù dung kiều mị mà thông thái, mang trên mình sứ mệnh tìm lời giải cho lời nguyên huyết chú.

Hai người họ đang đứng trước cán cân tình yêu xuyên không. Ai yêu người kia trước thì kẻ đó thua cuộc. Một đấu trường quyền lực tàn khốc và lòng hận thù liệu họ có tìm được truyện tình yêu nồng cháy?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Không

Hôm nay là sinh nhật 23 tuổi của Phù Mạt Ca, vì cô thích đồ cổ nên Lâm Ưu đưa cô đến hiệu đồ cổ mua quà.

Đây là hiệu đồ cổ rất nổi tiếng, có đủ loại đồ cổ tuyệt đẹp, ngọc bội, vòng ngọc, khuyên tai, tranh chữ, có cả những bình hoa bằng sứ xanh, đẹp lung linh.

Hai người chọn rất lâu, vẫn không tìm được món đồ ưng ý. Đúng lúc định quay ra, thì Mạt Ca vô tình nhìn thấy một cái mặt dây chuyền bằng ngọc hình giọt nước để trong tủ kính bày các loại dây chuyền.

Mặt ngọc dây chuyền to bằng đầu ngón tay cái, màu xanh nhạt, trên tạc một khuôn mặt như hoa phù dung đẹp khuynh thành, đường nét thanh tú diễm lệ, lập tức thu hút cô. Nghe ông chủ giới thiệu chiếc mặt ngọc có hơn ngàn năm lịch sử, quá xứng là đồ cổ.

“Mạt Ca, thần thái người này rất giống cậu.” Lâm Ưu kêu lên.

Phù Mạt Ca cười. Cô vốn nghĩ, ngọc là đồ trang sức có linh khí nhất, mỗi miếng ngọc đều có chủ nhân của nó, hơn nữa còn có số phận riêng. Vừa nhìn thấy mặt dây chuyền này, cô đã cảm giác cực kì quen thuộc.

Lâm Ưu thấy cô rất thích, liền hỏi giá. Phù Mạt Ca hơi ngạc nhiên chiếc mặt dây chuyền quá đắt. Gia đình Lâm Ưu là quý tộc ở thành phố A, rất giàu có, thấy cô không mấy khi thích món đồ trang sức, liền hào phóng viết séc, mua mặt dây chuyền đeo cho cô.

“Tiểu Ưu, đắt quá.”

“Chẳng phải cậu vẫn nói, ngọc có linh khí, nó sẽ tự nhận chủ nhân sao? Mình thấy chủ nhân của chiếc mặt dây chuyền này chính là cậu.” Lâm Ưu cười nói.

Hai người ra khỏi hiệu đồ cổ, Lâm Ưu hẹn Mạt Ca tối nay sẽ dự sinh nhật cô, Mạt Ca đã chuẩn bị một party sinh nhật rồi. Lâm Ưu có việc cần đến trường giấu quyết, vẫy tay chào, rồi lái xe đi.

Mạt Ca mỉm cười, cúi đầu vuốt ve mặt dây chuyền lung lẳng trước ngực. Ngọc thạch có linh khí, người dưỡng ngọc, nhọc dưỡng người, tục ngữ đều nói vậy.

Mạt Ca cười khẽ “Tuổi thọ của người dài hơn ta, không biết có thể cũng người bao lâu... Hãy để chúng ta làm bạn với nhau cùng đi chặng đời này nhé.”

Ánh trăng đêm nay như khói phủ, thanh lạnh mơ màng.

Phù Mạt Ca từ khu trung cư bước ra, vẫy taxi đến quán bar, Lâm Ưu đang gọi điện giục cô. Hôm nay là ngày du lịch, có hai đoạn đường bị chặn. Con phố này xe qua lại rất đông, người lái taxi nói, muốn tranh thủ thời gian, chỉ bằng xuống xe chạy cho nhanh, chỗ này cách quán bar không xa. Phù Mạt Ca xuống xe, định chạy đến đó.

Đột nhiên trên trời xuất hiện sự lạ, bảy ngôi sao nổi thành một vệt, giống một tia ngân bạch rạch ngang trời.

Mạt Ca dừng bước, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trời, cùng lúc trên ngực có tia sáng loé ra. Cô cúi nhìn, mặt ngọc dây chuyền loé ánh sáng xanh biếc. Cô thoáng nhìn thấy một khuôn mặt, một khuôn mặt lơ mơ. Tim bỗng quặn đau.

Đột nhiên, có hai tia sáng, một xanh một trắng, song song tạo nên luồng khí dữ dội trên không, điên cuồng quấn vào nhau, lẫn lộn. Mạt Ca trở mắt nhìn. Luồng khí đột nhiên tràn đến, trùm lên cô.

Ý thức cô mờ dần.

Khi tỉnh lại, thấy mình đang ở trong khe núi trống trải, mặt mờ sương khói.

Nắm chặt chiếc mặt ngọc trong tay, nổi kinh ngạc, căng thẳng, ngơ ngác kích vào tim Phù Mạt Ca, hoá thành một thứ âm thanh khàn đặc khe khẽ: “Chuyện gì thế này?”

“Cô nương...” Một giọng noia già nua vang sau lưng.

Phù Mạt Ca quay phắt người lại.

Một nữ nhân xuyên sương khói đi tới. Áo trắng tuyết bay phất phơ. Mái tóc trắng cước xoả tung theo gió, nhưng hình hài lại giống một thiếu nữ tuổi hoa, rạng ngời như châu ngọc, cổ tay trắng muốt, da như bạch ngọc toả hương, mắt long lanh, sáng như sao.

Đây là Thiên Sơn Đồng Lão ư? Phù Mạt Ca giật mình. Đây là đâu? Người này là ai?

“Bà đang gọi tôi sao?” Phù Mạt Ca khẽ hỏi, bụng thăm ghĩ nên xưng hô thế nào. Gọi bà bà, thì dường như người ta còn trẻ hơn mình, gọi là em, thì người ta tóc bạc....

“Cô nương, tôi đã chờ cô nương gần một năm rồi! Người đó khẽ than, giọng dịu dàng, ánh mắt nhìn cô từ bi và thánh khiết, rồi hài lòng gật đầu chấp chới đi tới, giống như dẫm lên mây.

Phù Mạt Ca nhìn quanh, khói trắng mang mang. Cô ngưng mắt như nhìn mây: “Người là ai? Tại sao lại đợi tôi? Đây là đâu?”

“Đây là kết giới giữa âm giới và nhân gian. Ta là vận mệnh bà bà.” Người đó cười nhạt, đột nhiên trước ánh mắt kinh ngạc của Phù Mạt Ca, giờ tay vẫy một cái. Sương khói trước mắt lập tức biến mất, lộ ra một thảm hạp mạ châu sa đỏ như máu nở rộ ven một con sông dài. Bên bờ kia có ột bà lão toàn thân áo cùng đen, tay bưng một bát nước màu đen, đang cho những cô hồn qua cầu uống.

“Trên cầu Nại Hà nhìn về Hương đài, cạnh Hương đài có lão phụ tên Mạnh bà.” Câu nói từ trong đầu nảy ra.

Dung mạo của Mạnh bà kia giống hệt Vận Mệnh bà bà, khác nhau duy nhất là một người mặc áo đen, một người mặc áo trắng.

Cô bỗng tin là có ma thật. Rất lâu, mới dần dần hết kinh ngạc, trở lại bình thường, môi hơi hé rồi lại ngậm, cuối cùng lựa chọn im lặng, mắt đăm đăm nhìn sang bờ bên này, nhìn những cô hồn đã quỷ, hết tốp này đến tốp khác. Bên bờ Bong Xuyên hà, có một số cô hồn do mãi không thể đầu thai nên đã mất hết nhân nại, ngoan ngoãn uống canh của Mạnh bà. Còn một số khác không muốn quên chuyện hồng trần kiếp trước, ra sức phản kháng. Nhưng kết quả của họ, kết quả cuối cùng đều giống nhau, đều uống canh của Mạnh bà để quên tất cả.

Có phải mình cũng là một thành viên trong số họ? Mình đã chết rồi sao? Tại sao lại chết? Phù Mạt Ca không thể nào hiểu nổi.

“Cô nương chưa chết.” Vận Mệnh bà bà cười nhạt, chủ chiếc mặt ngọc trên ngực cô, “Chính nó đã đưa cô nương đến đây.”

“Thế là thế nào?” sững người nhìn chiếc mặt ngọc.

“Mặt ngọc này có thể khoá hồn. Một âm hồn bị khoá hơn ngàn năm trong mảnh ngọc này, không chịu luân hồi, chịu đủ mọi cô đơn chỉ cần ngàn năm sau được tái ngộ với cô nương, đưa cô nương về nhà.” Ánh mắt thông tuệ của Vận Mệnh bà bà sáng long lanh như mắt thiếu nữ.

“Khoá hồn?” Giọng Mạt Ca hơi run. Nghĩ đến khuôn mặt lơ mơ thóng hiện đó như thăm nổi cô đơn âm thầm, cô giật nảy mình, lòng cuộn trào bao cảm xúc. Chân bỗng mềm nhũn, người lão đảo, miệng phát ra một tiếng than nhẹ như gió: “Ồ, ngốc quá!”

Vận Mệnh bà bà cười nhạt, thăm cảm thán sự sâu nặng của tình cảm con người. Không ngờ, chuyển qua chín kiếp, úp ối uống mười tám bát canh của Mạnh bà, trong tiềm thức cô nương đó vẫn còn nhớ chàng kia. Thật là một đôi tình nhân bị số phận đùa bỡn.

Ấn tượng của bà đối với Phù Mạt Ca vô cùng sâu sắc. Trải qua chín kiếp cô đơn, chín kiếp khổ cực thể thảm, chỉ vì tình cảm một kiếp. Trong con mắt quỷ thần của bà, tình yêu của con người không thể vượt qua tuổi thọ trăm năm và sức cảm dỗ của thần lực. Bà không hiểu tại sao họ lại kiên gan như vậy.

Chỉ cần một ánh mắt cười đáp lại, luân hồi ngàn năm lại tiếp tục tiền duyên.

Từ cửu trùng rơi xuống hoàng tuyền, ngàn năm cô đơn, chín lần chết không hồi hận.

“Tâm sức của chàng ta coi như không uống. Cô nương, kiếp này nếu không tìm được cô nương có lẽ nên nói là nếu cô nương vẫn không tìm được chàng ta, đến kiếp thứ mười, chàng ta sẽ vĩnh viễn biến mất trong tam giới hồn siêu phách lạc.”

Mạt Ca kinh ngạc mắt tròn tròn bởi mấy chữ “hồn siêu phách lạc” đó. Cô không biết ai đã lay động tim mình như thế. Là linh hồn của mặt ngọc ư? Là ai đã khiến linh hồn của cô đau đớn như vậy? Một nỗi hoang loạn chưa từng có từ từ lan toả, đau đớn như xé nát con tim.

Kiếp trước, đời này cô không còn một ký ức nào hết.

Tuy nhiên, nỗi đau thương đó lại như con dấu nung, ấn khắc vào máu xương cô, không hề lãng quên qua những lần chuyển kiếp.

“Mặt ngọc khoá hờn, hờn mang mối tình sâu nặng. Liệu cô nương có bầnwg lòng trở về ngàn năm trước, tiếp tục tình duyên dang dở? Chỉ có như thế mới có thể hpá giải lời nguyên dày vò các người suốt mười kiếp, chàng ta mới có thể hồn quy chính đạo, để trùng sinh luân hồi bình thường.”

“Tôi bằng lòng!” Ba chữ đó buộc miệng mà ra. Phù Mạt Ca ngây người, cười ngốc nghếch. Mặc dù không biết vì sao, nhưng cô lăm bằm nhắc lại, “Tôi bằng lòng!”

Dừng một lát, cô hỏi “Tôi đi tìm chàng thế nào?”

“Ta sẽ đưa cô nương trở về thời khắc cô nương bị chết, trở về bên chàng. Nhưng cô nương sẽ quên mọi chuyện hôm nay, quên đi ả giới cô từng đến quên ta, cũng quên lời ta nói. Ta sẽ cjo cô tất cả kí ức của kiếp trước. Nhưng cô nương mang linh hồn của thế kỉ 21 nên làm thế nào, tất thấy do cô nương tự liệu.” Vận Mệnh bà bà bắt đầu đọc chú ngữ.

Phù Mạt Ca từ từ nhắm mắt, trong nháy mắt toàn thân bị ánh vàng bủa vây. Vận Mệnh bà bà vừa vẫy tay, cô lập tức biến mất trong âm giới như một làn khói nhẹ.

Tiếng thở dài náo nê của Vận Mệnh làm Mạnh bà chú ý.

Mạnh bà hỏi: “Có chuyện gì?”

“Vạn vật đều do số mệnh, ta lại đưa cô nương ấy về Uyển Ngô Đồng...”

Tìm nhau ngàn lần giữa đám đông, đột nhiên ngoái đầu, không ngờ người đó đang đứng dưới ánh đèn yếu ớt.

Tìm kiếm chẳng phải là một quá trình ngọt ngào sao? Trong buồn người mệnh mông, người đàn ông tìm thấy chiếc sương sườn bừa với chàng, người đàn bà tìm thấy vàng ngọc hợp với mình.

Tìm kiếm luôn luôn là quá trình gặp gỡ, thích nhau, hiểu nhau, nhớ nhau, yêu nhau, hứa gẹn với nhau, nương tựa vào nhau, bên nhau trọn đời.

Gió xuân thổi, ánh kiêu dươngchiếu rọi, làm xanh cành liễu, sười ẩm mặt hồ.

Hoàng chiều Hiên Viên, quốc hiệu Hự Hiên. Hoàng đế Hiên Viên Triệtmười tuổi đăng cơ, thái hậu buông rèm thích chính. Ban đầu, Hữu tướng Liễu Tĩnh là nhiếp chính vương, được tôn xưng tướng phụ. Về sau Tả tướng thoái vị, đích tử là Nam Thư Văn kế nhiệm. So với cha, Nam Thư Văn còn có phong cách một đại tướng quân hơn, nắm trong tay đá vương kim biện của hoàng đế.

Năm Hự Hiên thứ sáu, Nam Thư Văn liên kết với lục bộ dâng thư, tâu thỉnh xin hoàng đế cử hành đại hôn, sau đại hôn hoàng đế có thể đích thân tham chính. Liễu Tĩnh sau khi bàn bạc với Thái hậu, quyết định đemtrường nữ của Liễu gia vào hoàng cung. Vậy là đại tiểu thưcủa Liễu gia là Liễu Chi Tuyết chính thức vào cung.

Hoàng đế lập Liễu Chi Tuyết làm hoàng hậu. Sau đại hôn, hoàng đế đích thân tham chính, Nam Thư Văn lại cùng lục bộdâng thư thỉnh cầu, nhiếp chính và buông rèm thỉnh chính bị phế bỏ. Tuy nhiên, ngoại thích Liễu thị thế lực chẳng chéo đan xen, thâm căn cố đế, không cách nào lay chuyển. Hoàng đế chẳng qua là hư danh, người nắm thực quyền trong hoàng cung vẫn là dòng tộc Liễu thị.

Liễu gia đệ nhất vọng tộc của hoàng triều Hiên Viên, xưa nay luôn thông qua liên hôn với hoàng gia bảo vệ quyền lực họ tộc. Liễu Tĩnh là hữu tướng, chính thê là An Bình quận chúa cháu gái được tiên hoàng cung sủng nhất, cũng là thân mẫu của Liễu Chi Tuyết. Nhưng năm Liễu Chi Tuyết mười tuổi, thân mẫu không may bạo bệnh qua đời, tiểu muội ruột của An Bình quận chúa chính là đương kim thái hậu. Trong mười tiểu thư của Liễu gia, Liễu Chi Tuyết là đương kim hoàng quý phi.

Liễu gia quyền thế khuyh loát thiên hạ.

Phía sau khuôn viên của Liễu tướng phủ có một tiểu viện nép mình trong góc vắng. Những hành lang quanh co, vây kín hầu hết hậu viện của Liễu phủ, nhưng tiểu viềnnay lại nằm ngoài hành lang đó. Trên bức tường vây bên ngoài tiểu viện, dây leo xanh ngắt bò lan tràn điểm những bông hoa nhỏ màu tím, là lướt trong gió, tiểu viện nhiều năm không được tu sửa trông vô cùng cũ kĩ. Bên trong tiểu viện lại bất ngờ có một cái giếng trời. Đình viện rất gọn gàng sạch sẽ, mấy cây trúc xanh biếc chao mình trong gió, vườn hoa nhỏ vuông vắn nở đầy các loại hoa, rất nhiều loài hoa người ta không biết tên, e ấp nhảy múa.

Trong gian phòng chính bày biện rất sơ sài, chỉ có một chiếc giường gỗ, một bàn gỗ, ba cái ghế gỗ. Một gian phòng nghèo nàn như vậy hiện diện trong một gia tộc quyền thế bậc nhất kinh thành, quả là cuyện kjó hình dung.

Một nha đầu dung mạo thanh tú đi đi lại lại bên cạnh giường. Cô ta vận váy dài màu xanh nhạt, chải tóc theo kiểu hầu nữ, lúc cau mày, lúc giậm chân, có vẻ rất lo lắng sốt ruột, miệng cầu nhàu không ngớt.

“A...” Một tiếng rên khe khẽ vang lên.

Nha đầu lao đến, căng thẳng nhìn thiếu nữ nằm trên giường: “Tiểu thư, cuối cùng tiểu thư đã tỉnh! Tiểu thư bị Tam tiểu thư đẩy xuống sông, xuyt chết đuối, tiểu thư có biết không? Nếu phu nhân dưới tuổi vàng biết chắc đau lòng lắm...tạ ơn trời đất! Cuối cùng tiểu thư đã tỉnh! Tạ ơn trời đất...”

Phù Mạt Ca đầu đau như sắp nứt vỡ, nhìn cô gái lạ, bần khoản hỏi, “Xin hỏi, cô là?”

Tiếng khóc của cô gái tức thì im bật.

Phù Mạt Ca nhìn khắp lượt trong phòng, ánh mắt dừng trên quần áo và phục sức của cô gái. Căn phòng này tuy cũ kỹ, nhưng rất cổ kính. Cô gái trước mặt, mặt mũi thanh tú, trang phục cổ điển. Mạt Ca lòng đầy kinh ngạc, băn khoăn, không hiểu thế nào.

“Tiểu thư, em là Linh Long đây mà! Tiểu thư sao lại thế này?” Cô gái như bừng tỉnh, kinh ngạc kêu lên, vội lao lên giường, “Tiểu thư, tiểu thư sao thế? Hu hu...” Mạt Ca dụi mắt, rồi mở thật to, cuối cùng ý thức được sự bất thường.

Bỗng giật mình, kinh ngạc giờ hai tay trước mắt, sững sờ.

“Minh...” Xuyên không rồi sao? Đôi tay này trắng bóc, mịn màng, mười ngón tay mảnh dẻ, không phải bàn tay cô. Tay Mạt Ca do phải thường xuyên đánh máy, phải viết nên đầu ngón tay có những vết chai nhỏ.

Minh xuyên không rồi ư?

“Mặt ngọc của tôi đâu?” Mạt Ca giờ tay sờ lên ngực, chỗ đó trống không. Một cơn sợ hãi ập đến nhấn chìm cô, mặt trắng nhợt. Ký ức cuối cùng của cô là vết ánh sáng trên không trung quần chặt lấy chiếc mặt ngọc dây chuyền bằng đeo trỏca ngực mình, sau đó không nhớ gì nữa. Lẽ nào mặt ngọc đưa mình đến đây? Nhưng mặt ngọc đâu rồi?

“Tiểu thư, tiểu thư đang nói gì vậy?” Linh Long sợ hãi nắm tay áo cô, dường như chưa bao giờ thấy xù nhún có biểu hiện như thế.

Con đau dữ dội từ trên đầu sọc xuống, Phù Mạt Ca vội giờ tay ôm đầu, đau đớn rên rỉ. Cô ngã vật ra giường, trong đầu bỗng xuất hiện cuộc đời của một cô gái lạ, từng kí ức nối nhau lướt qua như đèn kéo quân.

“Tiểu thư, tiểu thư sao thế? Tiểu thư tội nghiệp của em làm sao thế? Tiểu thư...” Linh Long sợ hãi miệng lắp bắp, muốn an ủi nhưng lại không dám động vào cô.

Con đau đã hết, Phù Mạt Ca dần dần trở lại bình thường. Cô nằm ngay ngắn trên giường, dăm dăm nhìn những bức rèm.

Đây là kí ức của chủ nhân ban đầu sao?

Vì sao cô phải có kí ức của “cô ta”?

Hai người hình như hoà làm một, nhưng rõ ràng là hai người khác nhau.

Linh Long lo lắng nhìn cô, khe khẽ khóc.

Mạt Ca ngoái đầu, hỏi: “Linh Long, có nước không?” Cô vừa trở lại bình thường, vốn đã hơi buồn tiếng khóc của Linh Long càng khiến cô khó chịu. Mạt Ca dừng lại một chút, giọng lạnh nhạt hẳn, “Đừng khóc nữa!”

Tiếng khóc im bật, đầy kịch tính, giống như diễn viên trên sân khấu đáng hát say sưa thì bị ngắt. Cô ta mở đôi mắt dầm nước ngơ ngác nhìn Mạt Ca, “Tiểu thư, tiểu thư dữ thế! Đã bao giờ Tiểu thư quở mắng Linh Long đâu! Hu hu...” Mạt Ca mặt biến sắc, cô ghét nhất nhìn thấy phụ nữ khóc, sau đó gượng cười, cố gắng nói nhẹ nhàng: “Đừng làm ồn nữa, đừng khóc nữa, tôi không sao cả.”

Linh Long vội vàng đi lấy nước mang lại cho cô. Mạt Ca đón cái cốc hơi cũ, chẳng biết trà hay nước nóng hay lạnh, uống cạn, cổ họng hơi dễ chịu chút ít.

Trong đầu bỗng xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp. Nụ cười khinh miệt và động tác đẩy hung dữ của cô ta cô vẫn nhớ, nụ cười của cô ta giống như tiếng cười cô thường nghe thấy hồi ở cô nhi viện, đó là kiểu cười khinh miệt và ác ý. Cô luôn không hiểu, đều là trẻ mồ côi, tại sao mắt chúng luôn khinh miệt mỗi khi nhìn cô? Có phải chỉ vì cô là đứa trẻ được viện trường nhặt về từ bãi rác không?

Mạt Ca lơ đãng nhìn khuôn mặt của Linh Long, cô bé trông rất thanh thiếu xinh xắn, rất giống với cái tên*

* Linh Long nghĩa là nhỏ nhắn, xinh xẻo.

Ánh nắng chiếu rọi vào phòng, trải một lớp mặt vàng trên mặt đất.

Ánh mắt cô dừng lại ở chiếc gương đồng đặt trên mặt bàn. Chiếc gương chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, rất tinh xảo, nổi bật trong căn phòng mọi đồ dùng đều đơn bạc, sơ sài này.

Đó là đại tỷ Liễu Chi Tuyết tặng cô.

“Linh Long, mang cái gương lại đây cho tôi.”

Da trắng hơn hoa mai trong tuyết lạnh, mày thanh lá liễu, đôi mắt nước mùa thu trong veo đượm buồn, long lanh như ngọc, chiếc mũi thanh nhỏ xinh, làn môi tươi tựa hoa đào tháng Ba ngậm hương. Mạt Ca cũng người nhìn khuôn mặt không phải của mình trong chiếc gương đồng.

Thật là một thiếu nữ diễm kiều!

Có tư chất gây thảm họa!

Cuốn hút nhất là những đường nét trên mặt, thanh tú, tinh tế và nội hàm, khí chất phi phàm thoát tục, thần thái phiêu diêu say lòng. Một núm đồng tiền mờ thoáng hiện trên má khi cường càn tôn vẻ yêu kiều thiếu nữ.

Ở thời hiện đại Mạt Ca mặc dù cũng là một mỹ nữ, nhưng so với khuôn mặt này vẫn có khoảng cách lớn như Thái Bình Dương. Không biết bốn mỹ nhân thời cổ đại liệu có đẹp bằng một nửa cô gái này không?

Mặc dù khuôn mặt hơi nhọt nhọt trong gương không phải của cô, nhưng về hướng nội và tự tin trong mắt và thần thái dạng ngồi lại thuộc về Phù Mạt Ca.

Cô là một linh hồn độc lập, khác với linh hồn của cơ thể xinh đẹp, yếu đuối này.

Linh Long đứng bên cạnh, kinh ngạc vô cùng, sững sờ nhìn cô chủ quen thuộc mà xa lạ, cơ hồ cô chủ có gì đó thay đổi đã trở nên khác hẳn.

Mạt Ca cười nhạt, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Tất cả một vẻ quanh hiu lạnh lẽo, nhưng rất mực trang nhã, bởi vì có kí ức của “cô ta” cho nên Mạt Ca nhanh chóng quen với tiểu viện này.

Chủ nhân của cơ thể này tên là Liễu Chi Tụ, một cái tên gọi tình thơ ý họa, rất xứng với dung mạo yêu kiều này. Liễu gia chi là một dòng tộc lớn của vương triều Hiên Viên, quyền thế khuynh triều. Phụ thân là thừa tướng, có rất nhiều con gái. Cô là thứ chín. Mạt Ca thẩm đoán, hình như cô tiểu thư thứ chín này không được sủng ái lắm. Nhưng thế cũng tốt, đỡ phiền phức, khi vị thừa tướng kia mang con gái ra trao đổi, sẽ không đến lượt cô. Sống lặng lẽ ẩn dật chẳng phải cũng tốt sao?

Mạt Ca nghĩ vậy, đang định tìm hiểu một chút về niên đại và hoàn cảnh mình vừa lâm vào ở đây, đột nhiên có loạt tiếng bước chân ồn ào, một đám toàn các cô gái ào ào kéo đến cổng tiểu viện.

Mấy cô đi đầu ăn mặc rực rỡ rất đẹp, mặt mũi xinh xắn, trang sức toàn vàng, bạc và ngọc sáng loá, sau lưng có tới mười mấy cô hầu đi theo. Mạt Ca nhìn cảnh tượng đó, chau mày.

Linh Long rút đầu rút cổ, hình như hơi sợ, nhưng vẫn bướng bỉnh đứng bên cạnh MạtCa, tuy sợ hãi nhưng vẫn không rời cô chủ.

Căn phòng nhỏ bé đột nhiên trở nên chật chội vì có mười mấy người tràn vào.

“Tôi đã nói mà, tiện nhân này đâu có dễ xảy ra chuyện!” Cô gái váy áo màu hồng phấn, ống tay áo rộng bay bay, xinh đẹp đoan trang, nhưng giọng nói the thé ngiệt ngã.

“Đồ tiện nhân, xem ra Diế Vương chưa nhận mi, cái mệnh của mi quả nhiên rất rắn!” Cô gaimạc áo màu vàng lông ngỗng, đẹp như đoá mầu đơn nở xoè, khinh bỉ nói.

“Tiện nhân, nhìn thấy bọn ta sao không quỳ xuống?” Một cô gái khác vận váy dài màu đỏ thái độ còn ngang ngược hơn, kiêu căng như một con khổng tước, mặt đầy miệt thị nhìn Mạt Ca.

“Tam tiểu thư, Thất tiểu thư, Thập tiểu thư.” Linh Long hơi cúi người, coi như chào hỏi, sau đó lo lắng đứng vào một bên.

Mấy cô tiểu thư ngày nào cũng bắt nạt cô chủ làm trò mua vui, tiểu thư của cô lại chỉ biết cúi đầu nghe theo. Tam tiểu thư vừa đẩy tiểu thư nhà mình xuống sông, không biết giờ lại nghĩ ra trò gì để ức hiếp hành hạ người khác đây. Linh Long lo lắng nhìn Mạt Ca, rất ngạc nhiên thấy cô chủ không hề tỏ ra sợ hãi. Nếu là mọi khi, tiểu thư đã sợ phát run, Linh Long thầm kinh ngạc: Có phải sau khi bị đẩy xuống sông, cô chủ đã tỏ nên to gan hơn?

Mạt Ca mỉm cười nhìn đám “chị em” của mình. Cô nào cũng đẹp hiệp thấy, đứng thành hàng trước mặt cô, đẹp đến nỗi khiến Mạt Ca lác mắt. Vốn tướng, phụ nữ thời cổ đại dùng mỹ phẩm đắt tiền che dấu những vết nám trên mặt, rất ít người có thể xứng đáng gọi là đẹp như tranh. Mà thời cổ đại làm sao có mỹ phẩm tốt, cho nên không thể có người đẹp chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa hờn gì đó mà sách vở mô tả. Tuy nhiên dung mạo của Liễu Chi Tụ đã là tuyệt thế vô song hiếm có. Máy chị em này cũng đều là những người đẹp thật sự. Mạt ca cảm thấy chỉ có một cách giải thích: ghen di truyền của gia đình vị thừa tướng quá hoàn hảo.

Tuy vậy, đẹp thì rất đẹp, nhưng mấy mỹ nhân này lại quá chua ngoa. Ông trời ban cho họ nhan sắc hoàn mỹ, nhưng quên cho họ miệng lưỡi ngọt ngào làm vừa lòng người khác.

Nghe mấy câu liên tiếp “tiện nhân, tiện nhân” mắt Mạt Ca hơi nheo.

Cô không phải là Mạt Ca sáu, bảy tuổi, cũng không phải là Liễu Chi Tụ xem ra chỉ chừng mười lăm tuổi. Cô là Phù Mạt Ca hai mươi ba tuổi, từ nhỏ đã lớn lên trong roi vọt. Nghe những lời vừa rồi, nếu là hồi còn nhỏ, cô sẽ khóc hoặc xông đến đánh nhau với họ. Nếu là hồi thiếu nữ có lẽ cô sẽ buồn, sẽ tủi. Nhưng hiện tại cô lại rất bình tĩnh.

Mấy người kia thấy Liễu Chi Tụ không nem nép ngoan ngoãn như mọi ngày, đưa mắt nhìn nhau. Tam tiểu thư bước tới, nhìn cô chăm chăm quát: “Tiện nhân, ngươi cảm rồi hả?”

Mạt Ca mỉm cười, đây chính là Liễu Chi Mi, người đã đẩy cô xuống sông. Cô cười nói: “Chẳng phải tôi đã rơi xuống sông rồi sao? Đúng lúc bị một con

chó cũng rơi xuống nước cắn một miếng. Có lẽ đã nhiễm thứ gì không sạch sẽ, mấy ngày nay cổ họng khó chịu

, da ngứa ngáy, vừa rồi thấy mấy con bướm sặc sỡ như mắt còn liên tục buồn nôn. Cả Linh Long không biết có bị lây không, mà khắp người cũng ngứa ngáy khó chịu.” Mặt ca giờ ổng tay áo che mặt, giả bộ khóc i i. Cô bước lên một bước, cười cười ra vẻ đáng thương, túm tay Liễu Chi Mi nài nỉ: “Tam tí tí hãy thương muội, bẩm báo với cha, tìm đại phu chữa bệnh cho muội, muội không muốn chết.....”

“Đồ tiện nhân, cút ngay cho ta!” Liễu Chi Mi hét lên hất tay Mặt Ca, liên tục lùi sau, hốt hoảng dùng mũi xoa lau tay, miệng còn hét, “Phui phui, phui phui! Đồ tiện nhân đáng chết, nếu ta bị làm sao, ta sẽ lột da ngươi!” Ánh mắt sắc như dao, quét vào Mặt Ca, hai mắt như bốc lửa.

Mặt ca cười nhạt, giả bộ nôn ọe, khiến Liễu Chi Mi lại lùi mấy bước, sắp va vào khung cửa. Mặt Ca cười tỉnh khô, liếc mắt về phía Linh Long đang đứng ngây như gà gỗ. Linh Long như sực tỉnh, con bé cũng nhanh trí thật, vội khóc lóc: “Tam tiểu thư, nô tỳ cầu xin tiểu thư tìm một đại phu xem bệnh cho tiểu thư và nô tỳ. Tiểu thư nhất định bị nhiễm thứ gì dơ bẩn, sắc mặt có lúc đen xỉ. Nô tỳ cũng thấy khắp người ngứa ngáy, có lúc cũng buồn nôn. Nô tỳ cầu xin tiểu thư nói với lão gia, mời đại phu đến xem bệnh cho tiểu thư, nếu không.....” Sau đó một trận khóc lóc i i.

Mặt Ca cười thầm, môi nhếch nhếch, con bé đến là nhanh trí.

“Đừng hòng!” Liễu Chi Mi tức tối nhìn họ, nhưng không dám lại gần, có vẻ hoảng sợ, ánh mắt long lên. Rõ ràng cô ta tin lời Linh Long, sợ lây bệnh lạ. Rốt cuộc bắt nạt người khác mua vui cũng sướng, hại cho sức khỏe thì gay to.

“Hừ! Đã có bệnh, mấy ngày nay bọn ta tha cho. Đi thôi!” Liễu Chi Mi trở lại bình tĩnh, vừa đi ra ngoài đã lập tức sai người hầu đi tìm đại phu cho mình.

Mắt Mặt Ca âm trầm, khẽ lắc đầu, than một tiếng cho cảnh ngộ mà Liễu Chi Tự phải chịu đựng mười lăm năm qua. Cô ngoái đầu nhìn ánh mắt khâm phục của Linh Long, bất giác bật cười, “Linh Long, có cần ta lược cho ngươi quả trứng gà không?”

Linh Long chạy đến bên cô, “Tiểu thư thay đổi ghê quá! Trước đây toàn bị Tam tiểu thư và thập tiểu thư bắt nạt, hôm nay Linh Long lại thấy bọn họ sợ hãi, thật đã quá!” Cô ta cứ riu rít như con chim sẻ bên tai cô.

Mặt ca cười, thấy ấm lòng như có dòng điện chảy qua. Hồi nhỏ đi mẫu giáo, các bạn cùng tuổi xung quanh đều có bạn thì thầm nói chuyện, chỉ có cô ngồi im một mình trong góc. Trẻ con mắt trong sáng nụ cười chân thật, cô chỉ biết hâm mộ. Sau khi tan học, các bạn nhỏ ào ra cổng trường, có bố mẹ đến đón, tíu tít chuyện trò. Còn cô vẫn một mình lặng lẽ ra về. Hạnh phúc gia đình giản dị bình thường cô rất ít được hưởng.

Mặt Ca quay đầu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đầy ấm áp của Linh Long, cũng hơi nhếch mép cười theo.

Ánh nắng hắt qua khung cửa sổ đơn sơ chiếu vào phòng, phủ một lớp ánh vàng ấm áp lên mặt bàn gỗ.

“Linh Long, em khoẻ tay thật!” Mặt Ca xoay một vòng trước gương.

Bộ quần áo đàn ông cô mặc vừa khéo, trông hết một công từ hào hoa phong lưu. Da trắng môi đỏ, đầu thắt dải lụa trắng, mặc áo trùm màu xanh nhạt, eo thắt dải lưng xanh, rất thanh thoát gọn gàng. Mặt Ca hài lòng nhìn nhân vật nhỏ nhắn trong gương. Nếu tay cầm thêm cái quạt giấy, là giống hệt mấy vị văn nhân nhã sỹ thơ thần bên Tây Hồ tìm cảm hứng.

“Tiểu thư, tiểu thư phải cẩn thận, kẻo bị bắt, nếu không chúng ta sẽ gặp tai họa.” Linh Long ân cần chỉnh lại tà áo cho cô, hơi băn khoăn, nghi hoặc nhìn cô chủ vừa quen vừa lạ. Liễu Chi Tự yếu đuối luôn bị bắt nạt đã không thấy nữa, bây giờ tiểu thư tư phong trác việt, cử chỉ đàng hoàng toát ra vẻ phóng khoáng rạng rỡ khiến người ta phải tin phục. Hầu hạ cô chủ nhiều năm chuwa bao giờ Linh Long nhận thấy vẻ rạng ngời trên người cô chủ yếu điệu, nhưng từ khi thoát chết sau lần bị đẩy xuống sông, Linh Long luôn nghĩ đến hai từ này mỗi khi nhìn cô chủ.

“Yên tâm, nhất định tôi sẽ quay về trước khi trời tối.” Mặt Ca an ủi Linh Long, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, mỉm cười. Cô định đi tìm cái mặt ngọc đây chuyện bằng đồ, sự xuyên không của cô nhất định có liên quan đến chiếc mặt ngọc kia, chỉ cần tìm thấy nó, có lẽ cô có thể trở về. Đó là con đường duy nhất để cô trở lại thời đại của mình.

Nhảy qua bức tường bao khá cao của tiểu viện, bên ngoài là con ngõ rất vắng vẻ. Mặt Ca đã quan sát mấy ngày, bình thường hầu như không có ai qua lại. Linh Long lo ngại dặn cô nhớ sớm quay về. Mặt Ca vầy tყ, ý bảo biết rồi.

Trước khi tìm được đường trở về với xã hội của mình, cô sẽ không rời khỏi tương phủ, dù gì ở đây có thể cho cô ngày ba bữa ăn, không phải lang thang ngoài đường.

Đi theo con ngõ vắng đến tận cuối đường, rẽ ngoặt là sang con phố rất sầm uất náo nhiệt. Hai bên vỉa hè là những quầy hàng rong la liệt. Chủ hàng bày biện xong liền đứng rao bán. Hai mặt phố là các cửa hàng, cửa hiệu đủ loại: hiệu đồ cổ, hiệu trang sức, cửa hàng lương thực, cửa hàng vải, quán trọ, tửu lâu....

Mặt Ca tò mò nhìn con phố sầm uất náo nhiệt, quang cảnh ở đây khác hẳn thế giới hiện đại, cũng hơi khác so với cảnh trong phim cổ trang. Mặt Ca cảm giác mình giống như bà cụ Lưu trong phim Hồng lâu Mộng đi vào nhà quan, nhìn thấy gì cũng thấy mới mẻ, kỳ lạ. cô vừa đi vừa nhìn, quan sát kỹ sinh hoạt của họ. Đây là thói quen của Mặt Ca, luôn quan sát rất cκix môi trường mà mình rơi vào, sau đó nghĩ cách hào nhập. bởi vì cô hiểu, dù thời đại nào, thời gian nào, môi trường đâu có thay đổi vì con người.

Rốt cuộc kẻ thức thời mới tồn tại được, là quy luật tự nhiên của giới sinh vật.

Sáng sớm, một công tử hào hoa rất mực mặc áo vải thô ung dung tản bộ trên phố, đây rõ ràng không phải là một cảnh thường gặp. Nhìn phong thaiscoo

có vẻ là con cái một nhà quyền quý nào đó, nhưng trang phục lại quá tầm thường: áo chùng bằng vải thô xanh, thắt lưng đai màu xanh nhạt, cũng bằng vải thô, không lụa là gấm vóc gì hết, trên người cũng chẳng có đồ trang sức vàng bạc châu báu nào. Người qua đường tới tấp đưa mắt nhìn, thầm đoán công tử nhà nào trốn đi chơi. Mạt Ca dáng đường hoàng phóng khoáng, tư thái điềm tĩnh, nụ cười thấp thoáng trên môi, khuôn mặt như bạch ngọc toát ra một vẻ xa cách, đôi mắt sáng như sao liếc nhẹ, thật trọng tầm mục tiêu. Cuối cùng cô vào một cửa hiệu đồ ngọc.

“Ông chủ, có dây chuyền mặt ngọc không?”

Mạt Ca nhìn kĩ các đồ trang sức bằng ngọc, nhưng không nhìn thấy mặt dây chuyền bằng ngọc. Từ cổ chí kim, ngọc đa phần dùng làm đồ trang trí. Ở đây có tượng ngọc, bình ngọc, cốc ngọc cỡ lớn to, cũng có bội ngọc, bàn chỉ ngọc*, nhưng lại không có dây chuyền mặt ngọc.

*Bàn chỉ: Dụng cụ thời cổ đại đeo vào ngón tay để bảo vệ tay khi đánh đàn, hoặc kéo dây cung lúc bắn tên.

“Công tử uốn loại ngọc nào? Dây hiệu đồ ngọc lớn nhất toàn thành, ngọc nào cũng có, mực ngọc, huyết ngọc, thủy ngọc đều có, công tử cứ thông thả lựa chọn.” Ông chủ tuổi trung niên nhìn ra ngay thân phận không tầm thường của Mạt Ca, rất nhiệt tình giới thiệu.

“Không phải tôi chú trọng chủng loại ngọc.” Mạt Ca cười nhạt, ngón tay mảnh dẻ trắng như ngọc chỉ bức tượng bằng ngọc to đúng bằng đầu người, “Tôi muốn hỏi ông chủ, tượng ngọc này có loại chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay cái, có thể dùng làm đồ trang sức không?” Mạt Ca giờ đầu ngón tay ước lượng chiếc mặt ngọc dây chuyền theo trí nhớ của mình.

Chủ hiệu ngo ngoác, “Công tử, tượng ngọc loại nhỏ rất hiếm, bởi tạc rất mất công, các sư phụ hầu như không bỏ công tạc loại đó.” Chủ hiệu bối rối cười, thầm liếc Mạt Ca.

Ánh mắt Mạt Ca chợt tối rồi lập tức nở nụ cười, “Có thể tìm tượng ngọc loại nhỏ đó ở đâu?”

“Trong hoàng cung!”

Mạt Ca ngó người, cúi đầu. Ông chủ hiệu đến phục vụ những khách hàng khác. Mạt Ca chán ngán ra khỏi cửa hiệu.

Trong hoàng cung mới có ư?

Cô ngửa đầu, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào người. Mạt Ca nhắm mắt. Cùng dưới một bầu trời, hít cùng một bầu không khí, nhưng người ở hai thời không khác nhau, bất giác đau khổ mỉm cười, thật ra cô cũng không nhất thiết phải quay về, ở đâu với cô cũng thế.

Đi lang thang trên phố đến tận trưa, khi đã thấm mệt, bụng cũng đói, nhưng trong người chẳng có một xu. Bất luận thời nào, không có tiền đi một bước cũng khó, đang nghĩ có nên quay về Liễu gia, đột nhiên bị thu hút bởi một bóng người đỏ rực.

“Tiểu Ưu?”

Cô gái toàn thân mặc đồ đỏ rực, da trắng hơn tuyết, dáng yếu điệu, như một đóa hồng diễm lệ, đẹp long lanh mê hồn. Nhưng trông rất lạnh lùng, xem ra không hay cười. Mạt Ca rất cảm động. Cô gái đó là Lâm Ưu! Lẽ nào cô bạn cũng xuyên không rồi?

Mạt Ca bất chấp phép lịch sự, xúc động chạy tới, nắm chặt tay cô gái, “Tiểu Ưu, là cậu sao? Có đúng là cậu không? Mình là Mạt Ca!”

Cô gái áo đỏ ngạc nhiên nhuwongs mày, nhìn về xúc động của Mạt Ca. Bị một chàng trai lại nắm tay, cô lại không hề kinh ngạc, không e thẹn, chỉ liếc “chàng” một cái. Ánh mắt xa lạ đó khiến sắc hồng trên má Mạt Ca phai dần, nỗi xúc động cũng từ từ dịu đi, cô bình tĩnh trở lại.

“Đồ hiếu sắc nguoi làm gì vậy? còn không mau buông tiểu thư nhà ta ra!” Một cô hầu xinh xắn hằm hằm chạy đến giằng tay Mạt Ca khỏi cô gái.

Buông tay, Mạt Ca cảm thấy có gì thất vọng. Nở nụ cười gượng gạo: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

“Nhận nhầm người cái gì?! Đồ háo sắc nhà nguoi, thấy tiểu thư tôi đi một mình là đến bắt nạt! Hừ!” Giọng nói hơi to của cô hầu khiến người qua đường chú ý, nhiều người nhìn lại, chỉ trỏ.

Cô gái áo đỏ trái lại không nói gì, chỉ lơ đãng nhìn Mạt Ca, mặc cho người hầu thất lễ với “chàng”

Ánh mắt Mạt Ca nhìn lướt xung quanh, hơi nheo mắt, nhìn cô gái áo đỏ, cười nhẹ, “Tiểu thư quả thật quá giống một bằng hữu than thiết của tại hạ, tại hạ nhất thời lỗ mãng, mong tiểu thư lượng thứ.”

“Tôi tên Lâm Tĩnh Thiên!” Cô gái áo đỏ hào phóng báo khuê danh của mình, cô không ngốc, nhìn về thất vọng trong mắt Mạt Ca, biết quả thực nhận nhầm người. Thú vị là “chàng” có những ngón tay rất mảnh dẻ, da mịn như quả vải vừa bóc vỏ, nhìn là biết bàn tay con gái.

“Tiểu thư, sao tiểu thư lại cho tên háo sắc này biết khuê danh của mình?”

“Hạ Lan, không được vô lễ!” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng rất nghiêm.

Cô hầu ngậm miệng, ầm ức nhìn Mạt Ca. Trong mắt cô ta, “gã trai” này đã liệt vào hạng hiếu sắc.

Mạt Ca lại không hề phật ý, “Tại hạ là Phù... Liễu Như Pong!”

“Liều Như Phong, một cái tên rất hay!” Tinh Thiên biết đó là tên giả.

Kỳ diệu thay là duyên phận, có lẽ chỉ từ một nụ cười, hoặc một cuộc gặp gỡ tình cờ. Lâm Tinh Thiên và Mạt Ca chính là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đánh Lừa Tiêu Dao Vương Gia

Lâm Tinh Thiên là dòng dõi quan gia. Thân phụ vốn là viện sứ Ngự y viện, do không giữ được long thai cho Doanh quý phi mà phải chịu liên lụy, dẫn đến mất mạng. Lâm gia bị tịch biên gia sản, Lâm phu nhân tuần tiết. Lâm gia chỉ còn lại một trai một gái, là Lâm Tinh Thiên và Lâm Tử Hoài.

Cũng may họ vẫn còn một tài sản của riêng của Lâm phu nhân, không bị quan viên niêm phong. Anh em Lâm Tinh Thiên sống trong ngôi nhà đó.

Ngôi nhà không lớn, thậm chí hơi đơn giản. Sau khi Mạt Ca và Lâm Tinh Thiên đã trở nên thân thiết, cô thường đến đó chơi, nhân tiện tìm hiểu cuộc sống thời cổ đại.

Lần đầu tiên qua đêm bên ngoài, Linh Long còn lo bị người của tướng phủ phát hiện. Mới sáng sớm đã kéo Mạt Ca quay về. Kết quả chẳng bị ai phát hiện. Dần Dần họ bạo dạn hơn, có lúc thậm chí ở liền mấy ngày bên ngoài.

Hôm đó, tiểu viện có một số khách không mời mà đến.

Người đàn ông đã hơi phát phì to khỏe vạm vạp, bộ râu quai nón trông càng dữ tợn. Mắt hùm hụp có bọng dưới mi, mũi hơi gầy, mặt béo phì nên mắt trông càng nhỏ. Người kia, răng trắng môi đỏ, ngũ quan thanh tú, yếu điệu dịu dàng đến mức ngay phụ nữ cũng cảm thấy kém vài phần.

Mạt Ca nghĩ đến cái sự đen trắng vô thường. Khác biệt giữa hai người này có phải quá lớn không? Họ đứng bên nhau, chỗ duy nhất giống nhau là vẻ hung hăng trong mắt.

Họ dẫn một đám hùng hổ hổ, có đến gần chục người, người cầm gậy, người cầm đao, sát khí đằng đằng đứng sau lưng hai người kia.

Lâm Tinh Thiên nhếch môi, như cười như không, “Đỗ lão đại, ông ở sông bạc quen rồi không hiểu lẽ nghĩa, tôi không trawchs. Lần trước tôi đã dạy ông gõ cửa là gì rồi chứ? Là ông quá ngốc không hiểu hay là tôi dạy dở không tốt? Lần này lại đưa nhiều người như vậy đến đây để thỉnh giáo tôi?”

Đỗ lão đại mắt đầy thịt, phớt lờ những câu châm biếm đó, quát to: “Lâm Tử Hoài đâu? Gọi hắn ra đây! Hôm nay ta nhất định chặt tay hắn!”

Hạ Lân và Hạ Hà đứng sau Lâm Tinh Thiên, trông có vẻ bình tĩnh, thực ra đang chăm chú canh chừng cho cô chủ, lạnh lùng nhìn đám người hùng hổ chỉ chọc động thủ kia.

“Được, tôi cũng muốn chặt tay hắn. Ông tìm được hắn, trời đưa đến trước mặt tôi. Không cần ông phí sức, tiểu muội tôi sẽ tự tay chặt tay hắn, để hắn khỏi chạy lung tung rước nợ về cho tôi!” Giọng Tinh Thiên lạnh tanh.

Nguwoif đàn ông yếu điệu đứng bên liếc họ một cái, nhìn thấy Mạt Ca, nhếch mép cười nhạo, “Biết bọn ta đến, đã tìm người đến giúp phải không?”

Mạt Ca phóng khoáng xua tay, cử chỉ thuần thục mà tao nhã, “Không phải đến giúp, tại hạ thuần túy chỉ hiếu kì đến xem thôi. Các vị có chuyện cứ thương lượng, tại hạ đứng xem là được rồi...”

Mình chẳng phải hoàn toàn là người ngoài cuộc sao? Có trêu chọc gì bọn chúng? Có chuyện gì nhất thiết không nên kéo mình vào, chưa biết chừng chỉ một gậy của hắn, mình đã gục rồi. Con người Mạt Ca có một điểm tốt, chính là không có lương tâm, rất thích thời.

Người thích thời là người sáng suốt, đây là nguyên tắc vàng cô thờ phụng bấy lâu.

Người đàn ông yếu điệu cười khinh bỉ, ánh mắt càng hung hăng. Mạt Ca giống một thư sinh vô dụng trời gả không chặt, đối với đám đàn ông to khỏe kia, đương nhiên chẳng dọa được ai.

Tinh Thiên vẫn thản nhiên nhìn đám người trước mặt.

“Lời thừa, bớt nói đi! Hôm nay không giao Lâm Tử Hoài ra đây, đừng trách bọn ta không khách khí!” Đỗ lão đại hung hăng hét lên: “Lâm Tử Hoài, nếu là đàn ông thì ra đây cho ta, trả hết nợ cho sông bạc! Nếu không... Ta phá tan cái nhà này!”

Mạt Ca xuất bật cười. Thái độ của Đỗ lão đại này làm cô nhớ đến một loài động vật là con lợn. Cái mồm rộng, dày bự của ông ta khó mà không khiến người ta liên tưởng đến con lợn, lúc nói giọng mũi lại rất nặng, càng giống con lợn ăn no nằm ngáy.

“Đừng phí công, hần không có nhà. Hần biết, nếu quay về nhất định bị tôi chém, cho nên chạy mất tiêu rồi. Các người muốn tìm hần thì đi nơi khác mà tìm, đừng đến nhà tôi sửa ầm lên. Kéo hàng xóm láng giềng lại tưởng tôi mới mua đàn chó.” Tinh Thiên ra lệnh đuổi khách, thái độ rất ngạo mạn.

“Ngươi nói gì? Nha đầu thối, người đâu...”

“Khoan đã!” Người đàn ông yếu đuối ngăn cánh tay tức tối vung lên của Đỗ lão đại, ánh mắt ám lạnh liếc về phía mấy cô gái. Ngoài Tinh Thiên và Mạt Ca, những người khác đều rung mình, Mắt ông ta sáng lên, dừng trên người Tinh Thiên, “Lâm tiểu thư, nếu lệnh huynh không có nhà, đừng trách bọn ta không khách khí, Huynh nợ muối trả, tiểu thư nhất định phải đến Đài Hồng viện một phen.”

“Đài Hồng viện, tôi e cái miếu nhỏ đó không rung nổi Bò Tát tôi đây, huynh nợ muối trả ư? Tôi chỉ biết trên đời này ai lo phận nấy. Đại ca tôi nợ các người, thì các người đi tìm hần. Nếu bắt tài không tìm được, thì tôi sẽ thay các ngài đi báo quan tìm cho!” Tinh Thiên thấy mặt bọn họ hơi biến sắc, càng cười lạnh. Một cái sông bạc rách, ngay cả biển hiệu cũng không có, lại còn vác mặt đây gây sự ầm ĩ, tưởng dọa được đây chắc?

Đám nguwoif kia rõ ràng đều ngăn ra vì những lời của cô, nhưng không cam chịu. Đỗ lão đại vung gậy đập vỡ một chậu hoa trên sân, “Đi! Lấy hết tất cả những đồ đáng tiền cho ta, không đáng tiền đập hết!”

Được lệnh, đám người sau lưng ông ta như bầy dã thú xông chồm, hùng hổ xông vào nhà.

Lâm Tinh Thiên nhìn về phía cửa tiểu viện.

Mạt Ca cũng nhìn theo, thấy có mảnh vải màu xám lấp ló sau cây hòe, bất giác mỉm cười.

“Tiểu thư....”Hạ Hà kêu thất thanh. Chỉ thấy âm thanh hỗn loạn từ trong nhà vọng ra, tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng lẫn với tiếng ghé gậy rã rạc...

“Mặc bọn chúng” Tinh Thiên xua tay.

Hạ Hà cúi đầu, không nói nữa.

Tinh Thiên đi đến bên cái bàn đá trên sân, thản nhiên ngồi xuống, vắt chân chữ ngũ, lạnh lùng nhìn đám đàn ông đang phá phách nhà mình.

Mtạj Ca cười, đi đến ngồi xuống bên cạnh.

“Nếu có âm trà thì hay quá, vừa uống giải khát, vừa nhân tiện xem kịch. Diễn đến là hay, khỏi cần bỏ tiền đến kịch viện.”

Tinh Thiên liếc cô, hừ một tiếng, “Miệng chó làm sao ngả ra được ngà voi!”

“Vẫn tốt, vẫn tốt! Tôi là con chó roi xuống nước ở bờ giếng nhà người ta, nếu có thể nhà ra ngà voi, mang đi bán, coi như suốt đời khỏi lo ăn lo mặc!”

“Việc nào thì người nấy.” Tinh Thiên liếc vào trong nhà, cười khẩy nói: “Đừng là một lũ chó sói! Lát nữa cho chúng biết tay!”

Không tìm được thứ gì đáng tiền, đám người càng tức tối.

Đỗ lão đại vẩy tay, “Đi thôi!”

“Đội đã!” Tinh Thiên thông thả vỗ vỗ tay, đứng đối diện với bọn chúng, cười khẩy: “Cứ thế mà đi sao?”

“Ngươi muốn thế nào? Không giao Lâm Tử Hoài, ngày nào bọn ta cũng đến, đến khi hần phải lộ mặt mới thôi.”

Mạt Ca cũng đứng lên, chỉ tay vào phía trong, cười nói: “Hai vị đưa người đến mang côn đao xông vào nhà chúng tôi, đập bát phá đồ đạc, xong việc là phẩy móng ra về, hỏi như thế còn làm bộ há?”

“Ngươi là củ hành nào?” Đỗ lão đại tức giận liếc Mạt Ca, rõ ràng không coi “thằng nhãi” ra gì, ông ta chỉ cần một ngón tay là “thằng nhãi” lăn lông lốc.

Mạt Ca cười phì hai tiếng, nhượng mảy, “Tiểu nhân của hành to nhất, trắng nhất trong hậu viện của Lâm tiểu thư.”

Linh Long, Hạ Hà cố nén cười.

“Có nợ phải trả, đây là lẽ thường! Còn không....”

“Còn không cái gì?” Mạt Ca cười hi hí ngắt lời ông ta, mặt tươi cười, giọng nhẹ nhàng, giọng nhẹ nhàng, “Không có tiền trả là các ngươi phá nhà ta ư? Ưc hiếp nữ nhi không phải là việc đại trượng phu nên làm. Ầ... quên mất, các người đâu phải là đại trượng phu...”

Đám người kia còn chưa kịp nổi đóa, Tinh Thiên đã mỉm cười, xen vào: “Lần trước các người đến một lần, tôi đã nói một lần, đi tìm ca ca tôi, đừng làm phiền tôi. Các người nếu đã quên thì tôi không tiếc công nhắc nhở các người một chút. Đề tiện bi ỏi, hạ lưu khôn nạn! Chút lễ nghĩa tôi thiếu cũng không biết! Hạ Lan, Hạ Hà nhắc cho bọn chúng nhớ! Là chó thì nên ở nhà chủ mà đợi. Tôi thay chủ nhân của chúng dạy bảo chúng một phen.”

“Vâng! Tiểu thư!”

Tiếng kêu la thảm thiết vang không ngớt.

Hạ Lân, Hạ Hà đã học võ từ nhỏ, võ công mặc dù không cao thâm, nhưng đối với bọn đàn ông vai u thịt bắp chỉ biết đấm đá, vẫn cao thủ có dư.

Trận đánh dần dần dừng lại, đám đàn ông to khỏe nằm la liệt trên sân, kêu oai oái.

“Đã biết thế nào là lễ độ chưa? Đồ lão đại, có đòi tiền nữa không?”

“Không dám! Chúng tôi không dám đến quấy rầy tiểu thư nữa! Bọn tôi đi tìm Lâm Từ Hoài, chỉ tìm Lâm Từ Hoài, không đến làm phiền tiểu thư nữa.”

“Người không hiểu lời ta. Các người hùng hổ đến, mình đầy thương tích ra về, lại có thêm trí nhớ nữa cũng không uống chuyển đi này của các người. Nhưng các người đập bát đĩa nhà ta, phá nhà ta, khoản này nên tính thế nào? Chỗ này hai lạng, chỗ kia ba lạng tổng cộng bằng khoản tiền ca ca ta nợ các người. Hiểu chưa?” Giai nhân mặt tươi cười, hòa nhã dịu dàng, nhưng lời nói toát ra hơi lạnh.

Đồ lão đại và gã đàn ông yếu điệu rất bất bình.

Tinh Thiên vừa đưa mắt ra hiệu, Hạ Lân liền dùng chân ngoắc cái gậy trên đất, vù một tiếng lao ra.

Hai gã đàn ông lạnh buốt sống lưng.

Mạt Ca không thể không thần phục, anh hùng đầu phải chỉ mảy râu. Nếu là thời hiện đại, Tinh Thiên không là nữ cường nhân thì sẽ là bà trùm xã hội đen. Không ngờ, thời cổ đại cũng có cá tính mạnh như thế, tương thời đó chỉ có mỹ nhân liễu yếu đào tơ như Lâm Đại Ngọc*.

• Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng, xinh đẹp nhưng yếu là yếu ớt.

Đồ lão đại và người đàn ông nhìn nhau, thấy Hạ Lan lại vùng nắm đấm sắp lao đến, cả hai cuống quýt gật đầu, vội nói: “Hiểu rồi.”

“Phải nói rõ một chút với đương sự mới được.” Tinh Thiên lạnh lùng đưa mắt, liếc ra ngoài, “Lâm Từ Hoài, vào đây cho ta!”

Một nam tử ngượng ngùng, cười gượng từ bên ngoài nhảy vào.. Sở dĩ nói gã nhảy vào là bởi vì ở cổng có một đồng “Động vật” nằm chắn, bắt đắc dĩ gã đành phải nhảy qua. Trên mặt gã là nụ cười rạng rỡ, đến ánh mặt trời cũng còn kém vài phần, lúc nhảy, không cẩn thận đá phải một người, chính là Đồ lão đại.

“Hô hô, chào mấy vị đại ca... đã lâu không gặp, có khỏe không... Đồ lão đại, xin lỗi, tiểu nhân chân to đá vào đại ca. Đắc tội, đắc tội...”

“Áy, Dương đại ca, xin lỗi... lại đá vào đại ca...”

“Ôi... đắc tội, đắc tội...”

“Ái chà... các người đầu phải là chó, sao lại chắn đường thế này! A... lẽ nào chân ta to thật?” Gã già bộ râu rí nhìn chân mình, tỏ vẻ ai oán!

“Xin lỗi... xin lỗi...”

Mạt Ca dám lấy cái đầu gã ra đánh cược, Lâm Từ Hoài này cố tình. Gã có khuôn mặt rất trắng, thanh thấu sáng sủa, áo chùng màu sáng nhạt nổi bật đáng người cao dong dỏng. Nhưng mặt gã rạng rỡ đến nỗi nội nụ cười gượng kia nghiêm nhiên phá hỏng vẻ nho nhã, tuấn tú vốn dĩ của gã, cho nên trông gã giống một kẻ lười nhác yếm thế.

“Đồ vô dụng!” Tinh Thiên đập một cái nhát vào cái chân gã gior ra, liếc những người nằm trên mặt đất, “Đồ lão đại, những lời tôi vừa nói, phiền ông nhắc lại lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2.2

“Đồ vô dụng!” Tinh Thiên đập một nhát vào cái chân gã gior ra, liếc những người nằm trên mặt đất, “Đồ lão đại, những lời ta vừa nói, phiền ông nhắc lại lần nữa.”

“Các người...” Đồ lão đại và gã đàn ông yếu điệu tức đầy bụng, liếc nhanh Hạ Lan, Hạ Hà bên cạnh, hằm hằm nghiêng răng, “Khoản tiền Lâm Từ Hoài nợ sòng bạc đã trả... mẹ kiếp...”

“Ha ha... Đồ lão đại thật hào phóng, tiểu nhân đây xin cảm tạ... ái chà, các vị nên nói sớm một chút như vậy ta có thể nợ nhiều hơn... Đồ lão đại thật kém hảo tâm, không thú vị lắm.” Lâm Từ Hoài chạy đến, cúi người, cười đều, “hảo tâm” chọc vào vết thâm trên mặt lão đại, bộ dạng rất vô can nói: “Lão

Đại, hai tiểu mỹ nhân nhà chúng tôi ra tay không nặng, về nhà xoa bóp chút xú là ổn... không đau, không đau...”

“Ồi...” Một tiếng thét như lợn bị chọc tiết vang thấu trời, khiến Lâm Từ Hoài hốt hoảng, thỉnh thoảng lùi sau hai bước.

Đỗ lão đại phần nộ hét: “Lâm Từ Hoài, ngươi...”

“Tiểu nhân chỉ quan tâm đại ca chút xú mà, sao hét gớm thế?” Lâm Từ Hoài lắc đầu đứng thẳng lên, phẩy ống tay áo đáng điệu cực kỳ phóng khoáng. Mạt Ca cuối cùng đã hiểu ra thâm ý của câu “được của hời lại còn làm bộ.”

“Cút!”

“Này!” Lâm Từ Hoài phờ phơ tay, gọi to? “Đỗ lão đại, nhớ mở cổng sông bạc, tiểu đệ lần sau lại đến chơi nhớ bày đủ các thế trận đón tiểu đệ.”

Đáp trả là cái nhìn căm hận của Đỗ lão đại, hai mắt đỏ vằn cơ hồ sắp thiêu cháy gã.

Sau một phen âm ỉ, mười mấy gã đàn ông loạng choạng chuồn thật nhanh, như có người xua chó đuổi đằng sau. Chỉ một thoáng đã biến mất tăm.

Tĩnh Thiên nghiêm mặt hừ một tiếng, liếc nhìn Lâm Từ Hoài đang cười như thổ phỉ, mặt lạnh tanh hỏi: “Lâm Từ Hoài, uống cho ca vẫn còn lương tâm! Nợ nần như thế, còn mang đầu về chịu chết? Giỏi lắm, ca muốn muội tháo cái xương nào của ca trước đây?”

“Tiểu muện ngoan, ca biết muội quan tâm ca. Tay ca chỉ chưa thành thạo mà thôi, lần sau...”

“Lần sau hả?” Giọng Tĩnh Thiên rất vừa phải, xung quanh “Ca đùa thôi mà, đùa thôi mà... muội xinh đẹp vậy, sao hay câu thế?” Gã nịnh bợ cười khan hai tiếng, lại nhấn nhò ghé đến gần, nhìn Mạt Ca, “Tĩnh Thiên, tiểu ca ca xinh đẹp này ở đâu đến thế? Em rê ta chăng?”

“Liều Như Phong!” Tĩnh Thiên dừng dung trả lời.

“Liều... Như... Phong” Lâm Từ Hoài dần giọng nhắc từng chữ cái tên đó. Đi một vòng quanh Mạt Ca, cười du dương, “Tên hay lắm!”

“Quá khen!” Mạt Ca cười giả tạo. Không biết có phải quá đa nghi, cô cảm giác giọng nói của gã có ý thăm dò.

Lâm Từ Hoài nhướn mày, ghé gần má Mạt Ca, hơi thở nóng hổi phả vào làn da non mịn của cô, ánh mắt bồn chột, thân hình cao dong dỏng vô hình toát ra một áp lực. Tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế, khiến Mạt Ca thể nghiệm rõ ràng sự khác nhau bẩm sinh giữa nam và nữ.

Mạt Ca biết, bị đàn ông ghé sát như vậy, cho dù có ý gì cô cũng nên đỏ mặt, như thể mới phù hợp với tính cách rụt dè e thẹn một tiểu thư khuê các. Nhưng bây giờ, cô đang là đàn ông, cho nên cô đường hoàng nhìn thẳng vào mắt gã.

Gã du dương đó càng ghé sát, càng được thể lần tới, ánh mắt càng bồn chột.

Mạt Ca hơi ngả người ra sau, thầm nghĩ: đây là đang độ về sức kiên gan, hay là độ xem mắt ai to? Mùi đàn ông càng nặng xen với mùi long diên hương2 thoang thoảng phả đến.

(2) . Một loại hương liệu quý.

Mạt Ca muốn đá gã ra, nhưng như thế lại chứng tỏ mình hơi kỳ quặc. Có điều, bộ dạng gã thật sự có vẻ giống như đang trêu chọc trai nhà lành. Nụ cười nhếch mép của gã thật mê hồn, lại thêm ngoại hình tuấn tú nho nhã, có khiến trái tim bất cứ thiếu nữ nào cũng đập rộn ràng.

“Huynh mắc chứng thích đàn ông à?” Quả thật tình huống vừa rồi quá lạ lùng, không phải vì cô quá nhạy cảm. Do giác quan thứ sáu, Mạt Ca từ xếp gã vào loại đàn ông đặc biệt, nếu không tại sao gã lại có biểu hiện “thân mật” như thế với “traị” đẹp?

Gã bật cười, Mạt Ca cảm thấy ngực gã phập phồng. Rõ ràng, lời của cô làm gã vui. Nhích ra một bước, Lâm Từ Hoài hứng thú nhìn vào đôi mắt đẹp của Mạt Ca, giọng trầm nhỏ nhẹ mắt chớp chớp rất thân mật, hỏi: “Có cần thử không?”

“Xin lỗi! Tôi rất bình thường, không có hứng với huynh” Mạt Ca nở nụ cười giả dối. Có phải gã đang trêu mình? Người cổ đại rất ý tứ cơ mà? Sao gã còn thoảng hơn cả người hiện đại vậy? Giữa thanh thiên bạch nhật trêu chọc gái...à, trai nhà lành! Mạt Ca cuối cùng hiểu ra một vấn đề thì ra, bản “sắc” của đàn ông thời nào cũng như nhau.

“Tôi rất bình thường!” Khóe miệng gã vẫn nở nụ cười du dương ngang tàng. Rõ ràng khuôn mặt rất mực nho nhã tuấn tú, trong mắt Mạt Ca, khuôn mặt đó như đang nói “mau đến làm gì tôi đi! Đừng khách sáo.”

“Thực ra, tôi chỉ muốn nói với Đệ...” Đột nhiên, gã cười rất hiền lành, lại ghé sát má Mạt Ca, hơi thở lại phả vào mặt cô, “Là đáng nam nhi, đệ rất lùn.”

Mạt Ca bức bối ra mặt, suy cho cùng không có ai có ai cười căm con, sau khi bị người ta chê là lùn.

Rất tốt! Gã Lâm Từ Hoài này đã vĩnh dự trở thành nhân vật Mạt Ca ghét nhất!

Tài sản còn lại của Lâm gia đã tiêu gần hết, Tĩnh Thiên muốn kinh doanh.

Gã tay chơi Lâm Từ Hoài chẳng giúp được gì Tinh Thiên tìm Mạt Ca bàn chuyện làm ăn, cô muốn mở một tửu lâu. Ở chốn kinh thành này quan to, khách quý rất nhiều, tửu lâu cũng không ít, làm ăn rất phát đạt. Tuy nhiên, muốn mở một tửu lâu, không có mấy trăm lượng bạc, tuyệt đối không thể. Tiền đâu phải lá cây, chỉ cần rung là có.

Tinh Thiên đang nghĩ cách kiếm tiền, nhờ Mạt Ca nghĩ giúp làm thế nào để nhanh chóng có một khoản tiền kha khá.

Rất có duyên với Tinh Thiên, Mạt Ca sẵn lòng tìm cách giúp đỡ. Mà không chỉ là giúp Tinh Thiên, cũng là giúp chính mình. Suy nghĩ của Mạt Ca rất đơn giản: có tiền, sau này nếu nhìn thấy cái dây chuyền mặt ngọc kia cô có thể mua.

Mặt ngọc đó xem ra không phải ít tiền. Tiền bạc không phải là vạn năng, nhưng không có tiền là vạn sự không thể. Câu này ở thời đại nào cũng phù hợp.

Mạt Ca đi lang thang trên đường phố ba ngày, dần dần phát hiện, một sinh viên đại học sắp tốt nghiệp như mình ở vào thời cổ đại lại không hề có đất dụng võ. Tiểu thuyết xuyên không hiện đang rất thịnh hành. Các nhân vật khi xuyên không, ai cũng vinh hiển, hoặc là làm một công chúa tuyệt sắc khuynh thành hoặc là một nữ nhân quyền lực, có thể hô gió gọi mưa, công danh, tình ái đều mãn nguyện. Giờ mới biết, giữa tiểu thuyết và hiện thực có khoảng cách rất xa, một cử nhân như cô mà ở đây lại không tìm được cách gì có thể nhanh chóng làm giàu.

Tiền, không có! Bản thân lại là một tiểu thư bị ghê lạnh, mất tích cả tháng trời cũng chẳng ai chú ý.

Chàng đẹp trai? Nực cười! Ngoài Lâm Từ Hoài cô vẫn chưa gặp chàng đẹp trai nào, huống hồ gã thô phi đó cũng chẳng phải là người tử tế gì.

Linh Long hốt hoảng, mặt thất sắc, vội đến đỡ. Cánh tay Mạt Ca bị trầy xước máu thấm vào áo, đủ thấy nhói nhói đau. Linh Long thấy cô chủ bị chảy máu, hốt hoảng mắng kẻ kia: “Ngươi không có mắt hay sao? Không nhìn thấy thiếu gia nhà ta hả?”

Người đàn ông bị ngã lăn ra đất, trông rất thảm hại, lồm cồm bò dậy, khuôn mặt thô, vuông vức bị va đập thâm tím, khoe miệng có máu. Chàng ta cười đau khổ chàng cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Linh Long vẫn bức bối ca thán. Mạt Ca lắc đầu, bấu vào cánh tay Linh Long đứng dậy. Vừa đứng dậy, thì thấy hai người một nam, một nữ từ trong tửu lâu đi ra.

Nữ mặc váy hồng nhạt, gió thổi nhẹ, váy cuốn lên như từng lớp sóng hồng, một chiếc châu thoa gắn con bướm bằng vàng cài chéo trên búi tóc, trên dải tưa rua buông rủ gắn một viên bảo thạch màu hồng. Minh ngọc, da tuyết, cực kỳ diễm lệ khuôn mặt bức bối có phần ngạo mạn và ngang ngược. Chàng trai bên cạnh cô ta chừng mười bảy, mười tám, khuôn mặt có phần non nớt, mắt sáng như sao, lông mày lười mác, tuấn lãng phi phàm, chiếc áo chùng màu tím càng tôn vẻ cao quý. Ánh mắt chàng trai lướt qua Mạt Ca, sau đó quay đi.

“Lý Chí Minh, ngươi to gan thật!” Cô gái hét lên, vung cái roi trong tay. Cây roi dài quất lên người chàng trai, nhanh và mạnh như luồng điện, cánh tay chàng ta lập tức hằn một vết máu dài.

“Tiện nhân? Ngươi vốn là vị hôn thê của ta, lại dám thoái hôn vì gã đàn ông khác! Khiến cả kinh thành cười nhạo ta, ta mắng ngươi thì sao?” Lý Chí Minh không kìm được phần nộ. Mấy gia đình chạy lại đứng vây quanh Lý Chí Minh, hung hăng chỉ dõng chủ ra lệnh là xông vào đánh.

“Ta... ta chỉ thích Long Tiêu, không thích ngươi, đương nhiên thoái hôn.”

Thấy người vây quanh chỉ trỏ, thiếu nữ đỏ mặt thanh minh.

Ánh mắt Lý Chí Minh hung dữ liếc về phía Long Tiêu, “Tại sao ngươi dụ vị hôn thê của ta?”

Rất nhiều người vây lại xem trò hay. Lý Chí Minh và thiếu nữ đều là con cái nhà giàu, gia thế hiển hách ở kinh thành, hay xuất đầu lộ diện, nên nhiều người biết. Họ vừa có chuyện ầm ĩ là thu hút bao nhiêu ánh mắt thiên hạ, mọi người đang bàn tán phỏng đoán thân phận của Long Tiêu.

“Lý thiếu gia không giữ được vị hôn thê của mình, là do người bất tài, liên quan gì đến tại hạ?” Long Tiêu cười rạn rở, cử chỉ duyên dáng có sức hấp dẫn kinh người.

“Có gan thì đến đây, ta sẽ cho ngươi sống dở chết dở!”

“Công tử bột!” Long Tiêu thần nhiên giễu cợt, miệng cười như gió xuân tháng Ba, khiến Lý Chí Minh điên tiết, máu nóng xông thẳng lên đầu.

“Các ngươi... người đâu!” Lý Chí Minh giơ tay ra hiệu cho bọn gia đình động thủ.

“Tiểu thư, tiểu thư đừng làm bừa. Lý công tử đánh chết người trên phố, quan phủ cũng không truy cứu. Tiểu thư chớ dây vào bọn họ.” Thấy Mạt Ca đang định xen vào, Linh Long vội vàng kéo cô lại.

Mạt Ca cười, vỗ về để Linh Long yên tâm, rồi tươi cười bước lên trước, ra hiệu cho Lý Chí Minh trước hết hãy bình tĩnh, “Xin lỗi ba vị. Tôi quả thực rất không muốn quấy rầy các vị, nhưng tôi có một số việc cần hoàn thành. Đợi tôi giải quyết xong công việc, các người muốn cãi cò, muốn ẩu đả cũng không sao, tôi còn có thể làm trọng tài hoặc vỗ tay cổ vũ cho các vị. Trước khi các vị ẩu đả, ai cho tôi biết, ai sẽ đứng ra bồi thường tiền thuốc men cho tôi đây?”

Mạt Ca xác định, thái độ mình rất lịch thiệp, mềm mỏng, chân thành. Nhưng vì sao có nhiều ánh mắt hằm hằm tức tối hướng vào cô, cứ như cô làm chuyện bệch độc ác? Cùng là người của đất nước này, lẽ nào cách nghĩ nhiều trăm năm, định nghĩa về phép lịch sự cũng khác nhau?

“Tiền thuốc men.” Đối với họ là là một tử mới, nhưng Mạt Ca đã “tốt bụng” giờ tay đánh khẽ như vậy, họ cũng hiểu đó là chuyện gì rồi. Có điều xã hội này phân biệt đẳng cấp rất nghiêm trọng, cho dù giẫm chết cô cũng là chuyện nhỏ, ai bận tâm một gã trai ăn mặc xoàng xĩnh bị các thiếu gia, tiểu thư nhà giàu đánh bị thương?

“Trông người nghèo kiết, ai thêm bận tâm sống chết của người?” Ánh mắt cô thiếu nữ đầy khinh bỉ. Mạt Ca mặt nhăn nhó, giống hệt bộ dạng của Lâm Từ Hoài, “Chính vì nghèo kiết nên mới nhân cơ hội kiếm chút đỉnh. Nếu nhà tôi có núi vàng núi bạc, bị các người ức hiếp thế này, e là vị tiểu thư này đã phải quỳ xuống, hoặc là nửa đêm lén trèo lên giường của tôi chứ?”

“Tiểu tử thôi này ở đâu ra! Mau cút cho khuất mắt ta!” Lý Chí Minh quát lên, tức tối nghiêng đầu nhìn cô. Đột nhiên hắn kêu “Ồ” một tiếng, mắt nheo nheo, nhìn cô một lượt từ đầu xuống chân, về tức tối trong mắt biến thành vẻ quái dị, như bị ngấm độc.

Mạt Ca mặt cười cười, đang định nói, thì Long Tiêu đã bước xuống bậc thềm, “Người tên gì?”

“Công tử không biết, chưa tự báo danh đã hỏi tên người khác là bất lịch sự hay sao?” Long Tiêu cười nhạt, “Long Tiêu!”

Bộ não nhạy bén của Mạt Ca hoạt động rất nhanh, suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể đạt mục đích một cách nhanh nhất. Rốt cuộc, có tiền làm gì cũng dễ.

“Liễu Như Phong!”

“Thiếu gia...” Từ xa nhìn lại, Linh Long sốt ruột giậm chân. Mạt Ca ra hiệu cho Linh Long không được lại gần, Linh Long chỉ biết đứng xa lo lắng, trầm nghĩ ngoài Long Tiêu mình không quen, hai người kia đều là những kẻ không thể dây vào. Tiểu thư xưa nay luôn sợ phiền, cũng không gây phiền phức, nhưng hôm tiểu thư định làm gì đây?

“Liễu Như Phong à? Liên Nhân quán cần người!” Lý Chí Minh ngoài đầu giờ tay hiệu, mấy tên thủ hạ đã đến vây quanh, “Trời mang đến Liên Nhân quán cho ta!”

Triều đình Hiến Viên, dân tương đối khai phóng, trong đám công tử nhà giàu, không ít người có sở thích đồng tính. Cho nên Lý viên ngoại liền mở Liên Nhân quán trong thành, chuyên dụ dỗ lừa gạt những thiếu niên trẻ đẹp bán thân, phục vụ thú ăn chơi hưởng lạc của đám công tử quý tộc. Lý Chí Minh này chính là con trai độc nhất của Lý viên ngoại.

Mấy gã đàn ông vạm vỡ định xông ra, bị Long Tiêu ngăn lại, chàng kéo Mạt Ca ra sau lưng mình, “Lý thiếu gia, giữa thanh thiên bạch nhật, ngay giữa đường giữa phố bắt nạt lương dân. Trong mắt người còn có vương pháp không?”

Người đó tiếng nói không to, nhưng rất uy nghi.

Mạt Ca ngoài đầu nhìn chàng. Chàng vận áo chùng gấm thêu, thắt lưng đeo miếng ngọc bội rồng, ở giữa khác nổi một con rồng cuộn. Có câu “phú dưỡng người, quý dưỡng khí”, quả không sai. Xuất thân của chàng có lẽ không xoàng.

Mạt Ca học về kinh tế, nên cũng biết tính toán. Với thế lực của Lý gia trong kinh thành, người có thể chống lại Lý Chí Minh, thân phận chắc chắn không thấp. Lý Chí Minh xem ra không quen biết Long Tiêu, có thể chứng tỏ Long Tiêu không phải là người trong giới của Lý Chí Minh. Từ thái độ của cô thiếu nữ đối với Long Tiêu, có thể đoán ra, thân phận và địa vị của chàng nhất định cao hơn Lý gia. Như Linh Long vừa nói, Lý công tử đánh chết người trên phố, quan phủ cũng không truy cứu, có nghĩa Lý gia có hậu thuẫn vững chắc. Trong thời cổ đại này, người có tiền bạc, nhiều nhất cũng chỉ là chúa đất, có quyền lực mới là bá chủ. Cho nên có thể thấy, Long Tiêu là nhân vật không chỉ có tiền mà còn có quyền lực nữa.

Một kế hoạch chợt nảy trong đầu Mạt Ca, chỉ là hơi mạo hiểm. Tuy nhiên, nguy hiểm càng lớn, thù lao càng cao, huống hồ mình chẳng mất đồng vốn nào.

Đang trầm toan tính lúc sực tỉnh nhìn ra lại phát hiện bọn Lý Chí Minh và thủ hạ đã biến mất từ lúc nào. Thiếu nữ kia lờm Mạt Ca một cái, đoạn cùng hai cô hầu bực bội bỏ đi.

Mạt Ca mỉm cười nhìn Long Tiêu, đàn ông đẹp như thế, nếu mang lên sàn bán đấu giá trong Liên Nhân quán, có lẽ kiếm được khoản tiền to. Như vậy, Tỉnh Thiên sẽ khỏi lo vấn đề tiền bạc. Mạt Ca suy nghĩ nên làm thế nào cho vụ việc “hợp tình hợp lý” tiến triển theo kế hoạch đã định của mình.

“Long thiếu gia à, Lý thiếu gia chạy rồi, vậy thiếu gia sẽ bồi thường cho tôi tiền thuốc men chứ?” Mạt Ca cố tình chìa cánh tay bị trầy xước ra, có nhỡ ý nhắc nhở chàng.

“Tiền thuốc men?” Long Tiêu nhướn mày, đột nhiên giờ tay nắm cánh tay cô. Thấy Mạt Ca sững người, chàng cười rạn rở, tay bóp mạnh một cái. Cô đau nghiêng răng, đôi mắt đen tức giận long lên. Long Tiêu cười rất vô tư, như vô lễ điều gì đó, nói: “Thì ra đúng như vậy.”

“Long thiếu gia nếu cảm thấy tôi già vò, chỉ bằng cứ kiểm tra, tôi không câu nệ giúp thiếu gia một tay.”

“Ta đã cứu người khỏi móng vuốt, người nên trả ơn mới phải, sao thái độ lại dữ thế?” Long Tiêu cười cợt nhìn cô, dường như ngắm nghía vật rất thú vị.

“Móng vuốt ư? Phải, phải, phải... Long thiếu gia nói rất phải. Nếu không có thiếu gia, có lẽ tôi đã bị con lợn đó bắt vào Liên Nhân quán thụ giáo rồi, đa tạ ơn cứu mạng của Long thiếu gia, có điều lẽ nào không có ai dạy thiếu gia, làm ơn không màng báo đáp hay sao?” Mạt Ca giễu cợt, hỏi lại.

“Ta chỉ được học, chịu ơn bằng giọt nước, phải báo đáp bằng con suối.”

“Cáo đến chúc tết gà, chẳng từ tế gì.”

“Xem ra có người lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.” Chàng ta xòe cái quạt trong tay, cử chỉ phóng khoáng, như một văn nhân nhã sỹ hứng khởi vung bút vẽ.

“Nếu Long thiếu gia thật sự cần tại hạ báo ơn, tại hạ cũng không có gì để nói. Hiềm nỗi, kẻ nghèo tay trắng, ơn này muốn báo cũng lực bất tòng tâm.” Mạt Ca nghĩ ra một ý, “Hay là thế này, hai ta đánh cược, nếu tiểu nhân thắng, ơn này coi như đã báo xong. Thế nào?”

“Nếu thua thì sao?”

“Nếu thua, cái mạng này, xin tùy thiếu gia!” Mạt Ca cười thẳm. Trên thế giới này ngay cái người tên là Liễu Như Phong cũng không có, nếu thua cô sẽ chạy thôi. Đôi mắt long lanh đảo một vòng, Mạt Ca mỉm cười, tiếp tục: “Nói vậy cũng không công bằng. Nếu tiểu nhân thua, có thể dùng mạng ra đền, thắng coi như báo ơn, thế cũng quá thiệt rồi. Long thiếu gia, nếu tiểu nhân thắng, thiếu gia còn phải đồng ý với tiểu nhân một điều kiện. Được không?”

Long Tiêu như cười như không hỏi: “Điều kiện gì?”

“Thiếu gia cũng biết, tại hạ người nghèo chí đoản, cả đời này chẳng hy vọng gì làm người có tiền đồ, nhưng vẫn muốn sỹ diện một phen. Nếu Long thiếu gia thua, chúng ta hoán đổi thân phận, thiếu gia làm nô tài của tại hạ một ngày, được không?” Mạt Ca cười nói. Cô nhìn Long Tiêu từ trên xuống dưới. Chàng đích thị là phá gia chi tử, riêng viên minh châu trên đầu xem ra đã đáng giá không ít tiền, chưa kể thắt lưng vàng, xiêm y gấm vóc, nhìn đã biết là bảo vật. Người này toàn thân trên dưới đều lóng lánh ánh vàng.

“Được!” Long Tiêu vui vẻ nhận lời.

Hai người hẹn thời gian, Long Tiêu đứng dậy cáo từ.

Linh Long thấy Mạt Ca mặt mày tươi rói, lông hơi run, thấp thòm nhìn về toan tính trong mắt cô chủ.

“Linh Long, chúng ta đi tìm Tinh Thiên.”

Hai người đàn ông trẻ mặt như ngọc ngồi đối ẩm trong tửu lâu, họ chính là Mạt Ca và Long Tiêu. Bốn ngày rồi, Mạt Ca làm như vô tình buông lời thăm dò, để biết thân phận chàng ta. Tuy nhiên, Long Tiêu là người cực tình quái, trong lúc chuyện trò không để lộ một chút manh mối nào, Mạt Ca đành suy đoán qua trang phục. Cô chưa nghĩ ra nên đánh cược cái gì, ván cược vẫn đề đó. Cô không nhắc, Long Tiêu cũng không đề cập.

Đầu tư không bỏ vốn, phải tính từng bước, một bước đi sai là thua cả ván.

Cô và Tinh Thiên đều cảm thấy kế hoạch này đáng tin, mấu chốt là phải thắng Long Tiêu. Nhưng làm sao thắng chàng thì phải dựa vào trí thông minh, mưu lược của cô.

“Người muốn làm thiếu gia như thế sao, dù chỉ một ngày?” Long Tiêu buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạt Ca. Nếu thay bằng bộ xiêm y đẹp, với nhan sắc và thần thái này nhất định sẽ là một thiếu niên tuấn tú quý phái.

Long Tiêu vốn tinh tế, đã sớm chú ý đến sự khác thường của Mạt Ca. Tiểu tử này dù xiêm áo bằng vải thô, nhưng da thịt rất mịn, không hề giống da thịt con nhà nông bị cháy nắng. Bàn tay thon mảnh và tao nhã, chàng đã cố tình chạm vào, mịn như tơ, rõ ràng là bàn tay chưa từng lao động. Có người nghèo nào có đôi bàn tay như khuê nữ quý tộc?

Mạt Ca liếc chàng, khuôn mặt đẹp như ngọc tỏ vẻ bất cần hơi nhướn mày: “Vớ vẩn! Nếu không thiếu gia nghĩ tại hạ có nhiều thời gian đến đây hầu thiếu gia ư?”

“Hầu ta?” Long Tiêu cười, “Là ta đang hầu ngươi đấy chứ?” Mạt Ca cười nhạt, “Long thiếu gia, thiếu gia nói vậy, tại hạ nghe không lọt.

Thiếu gia giống như con chim bị nhốt trong lồng, khó khăn lắm mới bay ra được, vừa hay tại hạ tự đem thân đến, mang cho thiếu gia chút gì giải khuây, cho nên thiếu gia mới hạ cố nhần nại cùng tại hạ giết thời gian. Truy đến cùng, ai hầu ai cũng khó nói rõ.” Long Tiêu hơi ngẩn ra, gượng cười.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ có tiếng ồn ào vọng lại. Mạt Ca nhìn ra, Long Tiêu cũng nhìn theo. Cách tửu lâu không xa, có một con sông, trên chiếc cầu đá, có một thiếu nữ mắt róm lệ, đứng lặng như chìm trong thế giới yên tĩnh của mình, cả người cô dường như bị bủa vây bởi nỗi buồn đau, tuyệt vọng nặng nề. Cô muốn nhảy xuống sông. Mọi người vây quanh khuyên giải rất nhiều, đều vô ích.

Mạt Ca nhướn mày, đoạn mỉm cười, “Long Tiêu, đánh cược cô gái kia, được không?”

“Sao? Đánh cược cô ta cái gì?” Long Tiêu bắt đầu hứng thú.

“Đánh cược trong một tuần nhang tại hạ sẽ khuyên được cô ta đi xuống cái cầu đá kia, được không?”

“Một tuần nhang?” Long Tiêu trầm ngâm nhắc, có phải nếu tiểu tử này quá tự tin? Chàng cười nhạt: “Có thể!”

“Chắc chắn thế nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Truy Nã Toàn Thành

Cầu Quan triều một cảnh đẹp của kinh thành.

Cầu vòm cong có một cửa thông hình bán nguyệt để hạn chế nước đập vào thân cầu khi thủy triều lên. Cầu vốn bằng đá màu trắng đục trải qua mưa nắng dài lâu đã hơi ngả màu vàng, có chỗ đã bị mòn. Hai đầu có hai con sư tử lớn lừng lững uy phong, không dữ tợn mà uy nghi, sống sộng như thật. Thành cầu chạm chỗ phù điêu rất tinh xảo.

Mạt Ca chen đến trước đám đông, hơi mỉm cười nhìn cô thiếu nữ trên cầu.

“Tội nghiệp quá, cha mẹ vừa qua đời, vị hôn phu đã lập tức thoái hôn. Tình cảnh của Thủy tiểu thư cũng thật thê thảm!”

“Kẻ ấy cũng chẳng ra gì, không chỉ nuốt trắng gia sản của Thủy tiểu thư, lại còn bạc tình, chưa cưới chính thê đã mang hai tiểu thiếp vào phủ, rõ ràng chẳng coi cô ấy ra gì.”

“Thủy lão gia con mắt nhìn người không tinh.”

“Nếu ngày trước Thủy lão gia không curu mang hấn, thì hấn đã sớm phơi xác ngoài đường rồi. Bây giờ hấn lấy oán báo ơn, ép Thủy tiểu thư đến nước này. Đạo trời khó dung...”

“Đúng là dê tiện!”

Mạt Ca lắng nghe những lời bàn tán xung quanh. Người ta bảo mối tình tay ba là đau khổ nhất, bởi vì sân khấu quá nhỏ. Nhưng vai phụ lại lấn át vai chính, có thể vai chính cũng quá mờ nhạt chăng?

“Thủy nhi, sao cô lại nghĩ quần vậy...” Mạt Ca cao giọng, háp tấp chạy đến.

Cô rất hài lòng thấy tiếng bàn tán im bật, xung quanh yên lặng. Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào cô, có người kinh ngạc, có người hoài nghi, có người coi thường. Mạt Ca mỉm một nụ cười phóng đảng, cất giọng thân mật, “Thủy nhi, tên khốn kiếp ấy năng không cần nữa cũng được. Nhưng sao lại nản lòng như thế? Chẳng phải năng vẫn còn có Phong thiếu gia ta hay sao? Ta sẽ hết mực thương yêu năng...”

“Ngươi...” Cô thiếu nữ mắt đầy phẫn nộ, “Ngươi đang nói bậy gì thế?” Rất tốt! Cuối cùng cô ta đã tỉnh lại. Mạt Ca biết các thiếu nữ thời cổ đại có thể không bận tâm đến tất cả những thứ khác nhưng rất bận tâm đến chuyện trinh tiết. Người đang định đi tìm cái chết, lại còn bận tâm đến trinh tiết làm gì chứ? Có điều, may mà cô ta bận tâm, nếu không vở kịch này thật sự không thể nào diễn tiếp. Mọi người xung quanh bắt đầu thì thầm to nhỏ, nhiều người đã bắt đầu nhìn cô thiếu nữ với ánh mắt coi thường.

“Mọi người đừng nghe hấn nói bừa, tôi hoàn toàn không quen hấn!” Thiếu nữ lo lắng, trong đôi mắt vốn vô hồn như chết, đã rom róm nước, phẫn nộ nhìn Mạt Ca.

Thời gian một tuần nhang đã qua được một phần ba, Mạt Ca trầm suy nghĩ.

Sau đó cười là loi, giống hệt một gã phóng đảng, rất giống gã trai đang tư tình vụng trộm với cô thiếu nữ.

“Thủy nhi nói vậy làm ta rất đau lòng. Ta vẫn nhớ tấm thân mịn màng của Thủy nhi, da thịt năng trắng mịn hơn quả vải vừa bóc vỏ, luôn khiến ta thèm muốn...”

“Ồi...” Một tiếng thét văng trời, hai mắt cô thiếu nữ đỏ vằn, vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, lập tức từ trên cầu lao xuống, xông vào Mạt Ca, chân đá tay nắm túi bụi.

Đám đông vây quanh lùi lại một chút, giãn ra nhường chỗ cho hai người.

Tiếng thì thầm lại ào lên.

Thiếu nữ mặt đầm nước mắt, vừa khóc vừa than rất thê thảm, “Có phải hấn bảo ngươi đến làm nhục ta không? Ta đã mất hết tất cả, tại sao còn muốn ta thân bại danh liệt? Phải dồn ta đến mức nào hấn mới cam tâm? Tại sao lại đối xử với ta như thế?” Cô gái túm chặt ngực áo Mạt Ca, đột nhiên hơi sững người, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt cười cười của Mạt Ca, nước mắt lập tức ngừng lại:

“Ngươi...”

Tay cô vừa chạm phải vật gì? Tại sao lại có một khối mềm mềm? Ánh mắt cô thiếu nữ chầm chậm nhìn xuống dưới.

Mặt Ca nhìn cô ta, vội quay người né tránh ánh mắt đó, khuôn mặt tuấn tú rạng ngời như ngọc hiện ra nụ cười bốn cợt, “Tiểu Thủy nhi, giữa thanh thiên bạch nhật, nàng đang đùa bỡn ta chăng?”

“Tại sao nguoi...” Cô thiếu nữ không hiểu, dường như còn chưa hết bàng hoàng vì phát hiện vừa rồi.

“Thủy tiểu thư!” Mặt Ca cười, giọng nghiêm túc: “Ai bảo nàng mất hết Tất cả? Nàng có biết, trên thế giới này mỗi ngày có bao nhiêu người đang bị bệnh tật dày vò không? Nàng có biết, trên thế giới này có bao nhiêu người suốt đời phải sống trong bóng tối không? Còn nàng, cha mẹ cho nàng một cơ thể khỏe mạnh, xinh đẹp. Nàng còn may mắn hơn bao nhiêu những người kia, tại sao phải tìm đến cái chết?”

“Huynh không biết gì hết! Nỗi đau khổ tui nhục mà ta phải chịu đựng...” Cô thiếu nữ cắn môi, bật khóc thống thiết, người run run trong nỗi đau khổ khôn cùng.

Mặt Ca biết, gặp hoàn cảnh như thế, con người ta dù mạnh mẽ, cứng rắn bao nhiêu cũng khó lòng chịu nổi, huống hồ cô ta, một tiểu thư quen sống trong thâm khuê không mấy khi ra ngoài, yêu cầu cô ta như vậy quả có hơi khắt khe. Mặt Ca lại tiếp: “Ta không biết quá khứ của nàng. Nhưng nàng phải biết, người ta từ coi thường bản thân trước, người khác mới coi thường. Cho dù nàng bị bằng hữu xa lánh, cho dù không ai quan tâm đến nàng, nàng cũng nên quan tâm đến bản thân mình, nên quý trọng bản thân mình. Chỉ có mình tự coi trọng mình, mới được người khác coi trọng. Nếu ngay điều đó nàng cũng không làm được, vậy sau này khi hồn về Tây thiên, nàng sẽ chỉ nhận được nỗi đau lòng của cha mẹ đã khuất của mình mà thôi. Cái chết của nàng không đổi lại được sự tôn trọng của vị hôn phu nàng, trái lại hẳn sẽ cảm ơn nàng, vì nàng chết đi, hẳn sẽ thả sức phung phí tài sản của nàng, thả sức lấy thành quả lao động của cha mẹ nàng để hưởng lạc bản thân. Xin hỏi, nàng chết như vậy, có ý nghĩa gì?”

Những lời nói của Mặt Ca kiên định mạnh mẽ, từng lời gõ vào lòng cô thiếu nữ. Bàn tay nắm ngực áo Mặt Ca từ từ buông, hai cánh tay mảnh mai buông thõng, lưng từ từ vươn thẳng.

“Thủy tiểu thư!” Mặt Ca cười, nắm tay cô ta, ghé lại gần, “Số phận của mỗi người không phải do vận định, số phận của cô luôn nằm trong tay cô. Hãy nói đi, bây giờ cô còn muốn chết nữa không?”

Những người vây xung quanh, cuối cùng hiểu toàn bộ câu chuyện, bắt đầu rì rầm bàn tán, nhưng lần này họ khen Mặt Ca.

Thiếu nữ lắc đầu, lau nước mắt, cái cơ thể bé nhỏ không chịu thua đó đã bắt đầu đứng thẳng, khác hẳn về yếu đuối lúc trước, có lẽ cô vốn là một cô gái kiên cường. Nhưng gặp nỗi bất hạnh quá lớn, người thân rời bỏ, vị hôn phu phản bội, nhất thời cô không chịu nổi cú sốc. Nhưng, chỉ cần suy nghĩ thoáng là cô có thể nhìn ra phương hướng. Mặt Ca mỉm cười nhìn thiếu nữ, thâm tâm có phần thích cô ta.

“Cách tốt nhất trừng phạt một kẻ bội tình không phải là tìm đến cái chết, cho dù cô chết, hẳn cũng không hề may mắn thương xót gì. Cách trừng phạt hẳn tốt nhất là, cô hãy sống đáng hoàng hơn, sống thoải mái thú vị hơn, để cho hẳn biết, bỏ cô, là mềm hời hợt, sự đáng buồn suốt đời hẳn. Đó mới là cách tốt nhất đàn bà đối xử với đàn ông bội tình.” Mặt Ca cười, nói rất thật lòng.

“Cảm ơn!” Thiếu nữ mỉm cười, nắm chặt tay Mặt Ca.

Đám đông vây quanh từ từ giải tán.

Mặt Ca nhìn cô thiếu nữ trước mặt, nhận thấy cô rất xinh mặc dù không tuyệt mỹ nhưng xinh xắn, cảm giác đó là một người vừa xinh đẹp vừa thông minh, rất có vẻ đẹp của thiếu nữ Giang Nam. Mặt Ca tưởng sự việc đã được giải quyết hoàn hảo, không ngờ cô tự chuốc phiền phức vào thân. Cô thiếu nữ yêu cầu Mặt Ca thu nạp cô ta. Mặt Ca bỗng dờ khóc dờ cười, ngay chính cô cũng chưa nuôi nổi mình, sao có thể nuôi thêm người khác? Nếu đưa một thiên kim tiểu thư xem chừng rất yếu đuối này về nhà, Tinh Thiên sẽ chém cô mất.

“Tôi có thể làm người hầu.” Thiếu nữ sụt sịt một cách tội nghiệp.

Mặt Ca lắc đầu, kiên quyết từ chối. Một tiểu thư tay trắng, bị ghét bỏ như cô, làm gì có số tất thu nạp một hầu nữ? Hay là cái gọi là “lấy thân báo đáp” mà người ta nói chính là như thế?

“Tôi là Thủy Vũ Yên, Thủy gia đã không có chỗ cho tôi dung thân Công tử hãy cho tôi đi cùng.”

Mặt Ca không muốn mất thời gian với Thủy Vũ Yên, cô và Long Tiêu đã có hẹn. Không ngờ bị Thủy Vũ Yên giữ chặt. Mặt Ca hiểu, cô ta thực sự không muốn về nhà, đột nhiên trong đầu lóe ra tia sáng, liền hỏi: “Cô biết làm gì?” Thủy Vũ Yên nghe vậy, mặt tươi hẳn, vừa ngạc nhiên vừa sung sướng, “Tôi biết chơi đàn, biết vẽ, ngâm thơ làm phú, đánh cờ, thêu thùa...”

“Khoan đã!” Mặt Ca ngắt lời cô ta, giọng tay ra hiệu dừng lại. Chuyện này là thế nào? Thủy Vũ Yên xem ra chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng đã tinh thông cầm kỳ thư họa, thi ca. Còn cô? Vì bà viện trưởng cô nhi viện thích đàn tranh, cho nên coi như từ nhỏ cô được tai nghe mắt thấy, được rèn luyện rất sớm, tạm coi là một cao thủ đàn tranh, nhưng những khoản khác thì khỏi nhắc.

Cái cô Thủy Vũ Yên này quả thực đang đánh vào lòng tự tin của cô. Ai thu nạp một cô hầu toàn tài như thế?

“Cô có biết hầu nữ làm những gì không? Giặt quần áo, nấu ăn, có biết không? Đun nước, nhóm lửa, có biết không? Trải giường, gấp chăn làm được không? Đây mới là công việc của hầu nữ! Còn nữa, cô mở to mắt nhìn trang phục của tôi sau đó nghĩ cho kỹ.” Mặt Ca nói thẳng.

“Tôi làm được! Chỉ cần không phải quay về Thủy gia, thế nào tôi cũng chấp nhận!” Thủy Vũ Yên cúi đầu, hàng mi dài trên khuôn mặt trái xoan trắng bóc

ngả một đường bóng rợp, trông càng yếu đuối tội nghiệp. Mạt Ca thấy vậy, không hiểu sao cảm giác rung mình giống như bà di ghê của nàng Bạch Tuyết đang hành hạ mầm non của đất nước.

“Được cô cứ về nhà đã học làm được tất cả những việc đó rồi đến tìm tôi.” Mạt Ca buột miệng nói ra địa chỉ của Tinh Thiên, mỉm cười: “Cho cô ba ngày để suy nghĩ, ba ngày sau, nếu đến tìm tôi, tôi sẽ nhận lời. Nếu ba ngày sau, không đến, coi như thôi. Được không?”

Thủy Vũ Yên ngược mắt, đôi mắt đẹp mừng rỡ sáng lên, “Công tử nói thật chứ?”

“Chỉ cần cô biết làm những việc đó, tôi sẽ giữ lời hứa.”

Thủy Vũ Yên vui mừng gật đầu ríu rít, như sợ Mạt Ca đổi ý.

Sau khi cô thiếu nữ đi rồi, Long Tiêu ung dung sai bước đến, nhẹ nhàng phe phẩy cái quạt trong tay, trông rất mực tao nhã, tôn quý.

Mạt Ca mỉm cười, cô đã thắng.

“Hình như đã qua một tuần nhang rồi, Như Phong!” Long Tiêu nói về đùa đùa, giọng rất thông dong dường như đặc ý.

“Đó là nhang của thiếu gia làm ra hả?” Mạt Ca nhìn chàng cười nhạt, “Tại hạ nói nội trong thời gian một tuần nhang sẽ khiến cô ta từ động đi xuống cầu, chứ có nói sẽ thuyết phục được cô ta tự bỏ ý định quyền sinh đầu. Thiếu gia có đôi mắt to thế, lẽ nào không nhìn thấy tại hạ mới nói hai câu, Thủy tiểu thư kia đã vội vàng lao xuống định giết tại hạ?”

Long Tiêu hơi ngớ ra, sắc mặt bỗng trở nên rất khó coi, cái đó mới chứng tỏ chàng sa bẫy rồi. Điều kiện Mạt Ca đặt ra một cách mập mờ như thế, chàng cứ tưởng trong vòng một tuần nhang tiểu tử đó sẽ khuyên được cô thiếu nữ từ bỏ ý định quyền sinh.

“Long đại gia, ngày mai ngoan ngoãn làm người hầu của tại hạ một ngày đi.

Tại hạ phải đến một nơi nào đó để mở mang tầm mắt.” Mạt Ca cười tươi rói như nắng xuân.

Long Tiêu không biết nói sao, có điều, nhìn khuôn mặt tươi cười đó, lòng trào dâng một cảm giác kỳ lạ. Chàng thích nhìn nụ cười đó, nếu thật sự có thể khiến cô vui thích, như thế nào chàng cũng không bận tâm.

Mạt Ca cười càng tươi, đôi mắt tinh ranh lóe lên một tia quái lạ, cảm thấy lúc này mình cực giống Tú bà trong kỹ viện ép con nhà lành làm kỹ nữ.

Vạn Hoa lâu một kỹ viện tầm tầm, không lớn không nhỏ trong kinh thành.

Mạt Ca lựa chọn nó là bởi vì qua điều tra của Tinh thiên, Tú bà của kỹ viện này là một người họ hàng của Lâm gia, hơn nữa nó ở rất gần Liên Nhân quán.

Mạt Ca vốn đã là một thiếu nữ tuyệt sắc, vận trang phục đàn ông dù là vải bông thô, dung quang cũng vẫn ngời ngời, phóng khoáng như gió, lại được dày công trang điểm, trông càng tuấn tú phi phàm. Đầu búi kiểu tóc đàn ông đang thịnh hành nhất thời đó, còn buộc một dải nơ lụa viền bạc, giữa gần viên dạ minh châu đen nhánh, trông càng trang nhã, phong lưu rất mực. Chiếc áo chùng gấm trắng như tuyết ôm khít thân người, của tay thêu mấy lá trúc màu vàng kim óng ánh, thắt lưng đeo mảnh ngọc bội khắc nổi con rồng cuộn, vừa tuấn lãng vừa muôn phần cao quý. Trong sắc đêm sâu thẳm, tinh mịch, cô đẹp như một lãng tử trong tranh, như hoàng tử trong giấc mộng vàng của thiếu nữ, thanh tao và trong sáng tựa thiên sứ lạc xuống trần gian. Mãn đêm mênh mang. Trước cửa Vạn Hoa lâu.

Long Tiêu rầu rĩ nhìn Mạt Ca, một nơi hỗn tạp thế này hoàn toàn không phù hợp để “thiếu gia” đến. Lại nhìn xuống trang phục của mình, càng rầu lòng, toàn thân áo chùng vải màu xám thô kệch chỉ dành cho bọn nô tài, có mấy chỗ đã bạc phếch, Long Tiêu lòng thầm than cả ngàn lần, chàng vì một lần sơ xuất mà thành thiên cổ hặn.

“Việc gì phải có bộ mặt như thế? Cứ như thiếu gia chưa từng đến từng thanh lâu lần nào vậy.” Mạt Ca lẩm bẩm.

“Ta chưa từng đến nơi này.” Kỹ viện lớn nhất kinh thành là Đài Hồng viện, đó mới thật là chốn hoan lạc đích thực.

Mạt Ca tưởng chàng chưa bao giờ đến thanh lâu, ngạc nhiên hỏi: “Chưa từng đến thanh lâu? Thiếu gia có bệnh kín hay sao?”

“Đáng chết!” Long Tiêu thô lỗ nói, cái lối nói tùy tiện của Mạt Ca khiến chàng cảm thấy có gì không ổn, nheo nheo mắt nguy hiểm nói: “Liều Như Phong! Người thường ngang nhiên nói chuyện đó với đàn ông hay sao?”

“Tại hạ cũng là đàn ông, sợ gì?”

“Người...” Long Tiêu tức đỏ mặt, bởi vì cô đang cười cợt giễu chàng. Chàng còn chưa kịp nổi giận, thì một làn hương thơm nồng nặc phả tới. Một bà trung niên cười rất lẳng, tay phe phẩy cái khăn lụa đi đến, cơ thể hơi phát phì rung rung theo bước chân. Bà vận váy màu tím than, một chiếc thoa màu vàng đính viên ngọc ngũ sắc cắm chéo trên búi tóc, tay đeo vòng ngọc, cổ đeo dây chuyền vàng, mặt dây chuyền bằng ngọc bích hình quan âm, trông rõ là người giàu mới phát. Mạt Ca nhìn hoa cả mắt. “Ôi chao! Tiểu ca ca tuấn tú quá, lần đầu đến phải không? Nào, nào... mời vào trong, mời vào trong.” Lý ma ma cười khanh khách, cười đến độ cả đồ trang sức trên đầu rung rung va vào nhau lanh canh. Bà niềm nở mời Mạt Ca, hoàn toàn không để mắt đến gã nô tài Long Tiêu sau lưng “chàng.”

Mạt Ca cười tươi rói, đi theo bà chủ vào kỹ viện, Long Tiêu nuốt hận, hít sâu một hơi, uể oải đi theo. Thân là nô tài, chàng còn phải đi theo để trả tiền cho “thiếu gia” chứ!

Trong một căn phòng trang nhã trên lầu hai, Mạt Ca yêu cầu bà chủ gọi kỹ nương đẹp nhất ra. Vậy là căn phòng chen chúc tám cô gái, cô nào cũng xinh đẹp như hoa, ăn vận thoáng mát vô cùng, dưới lớp xiêm y bằng sa mỏng, xuân quang thấp thoáng ẩn hiện.

Long Tiêu sầm mặt nhìn Mạt Ca đùa bỡn với đám mỹ nữ, chêu chọc khiến cô nào cũng cười nghiêng ngả, ỏn ẻn làm nũng. Chàng chưa thấy gã đàn ông nào phóng đảng như thế.

Các mỹ nữ mời rượu, Mạt Ca đều bảo Long Tiêu uống. Long Tiêu hậm hực vô chừng, chỉ muốn lúi tiếu từ kia ra dạy cho một bài, chỉ mong ngày hôm nay trôi qua thật nhanh. Chuyện xấu xa, mất mặt thế này, chàng chưa từng làm.

Rượu mạnh từng cốc xuống bụng, Long Tiêu đã hơi say.

Mạt Ca mắt lóe tinh quái, đẩy các cô gái về phía Long Tiêu, để họ hầu hạ chàng, còn tuyên bố, hầu hạ tốt sẽ có trọng thưởng. Các mỹ nhân hiểu ý, ủa về phía Long Tiêu. Bản “sắc” đàn ông là đạo lý ngàn năm không đổi, Long Tiêu cũng không ngoại lệ. Ngay lập tức, mặt chàng phơn phớt, phoi phới gió xuân, nổi bực tức ngấm ngấm vừa rồi đã quên bay quên biến. Mạt Ca cười nhạt, mặc cho bọn họ với nhau, một mình lên ra ngoài, sang phòng kế bên.

Tinh Thiên đã đợi ở đó.

Mạt Ca uống ngụm nước trà, “Thật không chịu nổi đàn ông, mới khiêu khích mấy cái đã không biết trời đất gì nữa.”

“Được rồi đừng càu nhàu. Việc coi như đã gần xong. Nói thật Như Phong, chỉ có cô mới nghỉ ra tiện chiều này.” Tinh Thiên có phần đắc ý nói.

“Tinh Thiên, mọi người đều không phải là thiện nam tín nữ gì, kẻ tám lạng người nửa cân thôi. Long Tiêu mặc dù không có thâm thù đại hận gì với ta, nhưng hắn có giá trị lợi dụng rất tốt.” Mạt Ca cười tinh quái.

Tinh Thiên nhìn nụ cười xảo quyệt của cô, môi cũng hơi nhếch.

“Đã bỏ đồ vào rượu chưa?” Mạt Ca nhướn mày.

Tinh Thiên gật đầu, “Hạ Lan, gọi Lý ma ma đến đây. Chúng ta có việc tìm bà ta.”

“Vâng!”

Hạ Lan đi chừng một khắc quay lại, dẫn theo Lý ma ma lên lầu. Vừa nhìn Mạt Ca, Lý ma ma đã biết “chàng” thuộc loại không phú thì quý, đôi mắt tham lam sáng lên, không giấu diếm. Mạt Ca trông rất thanh tú hiền hậu, mặc nam trang phong độ ngời ngời, giống quý công tử nhà giàu nào đó, Lý ma ma đương nhiên coi đó là con dê béo.

Mạt Ca cố tình tỏ ra bực bội vì thói hám sắc của Long Tiêu, phần nộ nói:

“Tiểu tiện này không biết vâng lời, tôi không cần nữa. Ngày trước tôi bỏ năm mươi lạng bạc mua hắn, không thể lỗ vốn. Lý ma ma, tiểu tử nhà chúng tôi mặt mũi khôi ngô, tôi bán cho bà được không?”

Lý ma ma không ngờ khách có ý đó, cười gượng nói, “Công tử, chúng tôi ở đây toàn nữ nhân, không mua bán nam nhân.”

Mạt Ca cười cười nhìn bà ta, “Lý ma ma, đừng giả bộ. Tôi biết bà có quan hệ thân thiết với Liên Nhân quán, giúp tôi tý chút, răn dạy tiểu tử bừa bãi vô lễ này một phen. Trông mặt mũi nó khôi ngô, lại có thể mang lợi nhuận cho bà, việc hời thế sao không làm?”

Tiền bạc có thể sai khiến được ma quỷ, lời này đánh rất trúng. Mạt Ca đầu óc nhanh nhẹn, lại khéo miệng, nói đâu ra đấy, Lý ma ma quả nhiên động lòng.

Vậy là, bà liền sai người đến liên hệ với Liên Nhân quán.

Hạ Lan đã bỏ thuốc vào rượu, Long Tiêu vừa phong lưu khoái hoạt không được bao lâu đã bất tỉnh nhân sự.

Mạt Ca và Tinh Thiên đứng cạnh giường ngắm nhìn người đàn ông trên giường, như đánh giá một miếng ngọc đẹp thượng hạng.

Mạt Ca hỏi: “Tỷ cảm thấy hắn đáng bao nhiêu?”

“Có một kỹ nam rao bán đêm đầu tiên giá cao nhất là một trăm lạng, hắn diện mạo không tồi, ít nhất cũng chừng đó.”

“Thuốc của tỷ có phải cho hơi nặng tay? Sao hắn ngủ như lợn thế?”

“Tôi vốn xuất thân y gia, rất biết liều lượng. Muội yên tâm, tuyệt đối không có chuyện gì đâu.” Tinh Thiên cười. Hai nữ nhi liễu yếu đào tơ bàn tính một âm mưu, mà khẩu khí thoải mái tự nhiên như bàn chuyện thời tiết.

Liên Nhân quán rõ ràng khác hẳn Vạn Hoa lâu. Vạn Hoa lâu rục rịch với rèm châu trướng hồng, đâu đâu cũng tràn ngập bầu không khí ấm áp dễ chịu,

cùng với những mỹ nhân phong tình vạn độ, đẹp như tranh đua nhau khoe sắc khoe hương. Trang trí của Liên Nhân quán lại nhất loạt một màu đen sang trọng, dưới ánh nền vàng đục, những bức rèm sa mỏng màu đen bay bay, lá lướt như say sưa trong một vũ điệu mê hồn. Từng món đồ trang trí ở đây đều hết sức cầu kỳ, độc đáo và nổi tiếng quý hiếm, tất cả tạo cho Liên Nhân quán một đẳng cấp đặc biệt, khác hẳn Vạn Hoa lâu. Chẳng trách nó được giới thương giả phú hào và đám đệ tử quý tộc kinh thành rất mực ưa chuộng.

Ở một góc chệch trong Liên Nhân quán có một kiến trúc nhỏ cực kỳ tinh xảo. Tầng lầu thứ nhất là một đại sảnh rộng rãi chính là nơi giao dịch, rao bán và đấu giá. Trên mấy chiếc cột màu đỏ thẫm nổi lên những phù điêu đàn ông lỗ thê cực kỳ quyến rũ với những đường cong thanh tú hoàn mỹ, trên sân khấu là trùng trùng ánh nền nhập nhòa mê ly, bên dưới là một dãy ghế dài. Lầu hai, với phong cách trang trí cảm dỗ hút hồn, đương nhiên là nơi tốt nhất để khách tận hưởng lạc thú đêm xuân.

Câu “oan gia ngõ hẹp” nói rất hay. Mạt Ca không ngờ Lý ma ma vừa dẫn họ đến Liên Nhân quán liền chạm trán với Lý Chí Minh. Lý ma ma là người bà con xa của nhà họ Lý, công việc làm ăn của hai nhà vốn cùng hội cùng thuyền. Lý ma ma và Lý Chí Minh chào hỏi nhau, Lý ma ma nói hôm nay sẽ đưa đến đây một gã người hầu thượng phẩm, Lý Chí Minh không ngờ gặp Mạt Ca.

“Lý thiếu gia, đã lâu không gặp!” Mạt Ca cười, lên tiếng chào Lý Chí Minh, bụng thầm nghĩ, tuyệt đối không để hắn làm hỏng việc của mình.

“Liều Như Phong, người to gan thật, dám tìm đến đây?” Ánh mắt hắn đảo một vòng trên người cô, cười khẩy, cất giọng châm biếm: “Trông người hôm nay ăn mặc nửa người nửa chó thể này, lẽ nào gã người hầu thượng phẩm mà cô cô ta nói chính là người?”

“Thiếu gia cảm thấy có thể không?” Mạt Ca cười khan hai tiếng, mắt càng cười cợt vẻ rất thú vị.

Gã đại thiếu gia hống hách này đang tuổi ngông cuồng, lại thêm được nuông chiều, vốn chẳng coi ai ra gì, như một hình tròn, chỉ có thể tự xoay quanh mình.

Người như vậy dễ bị lợi dụng và khiêu khích.

Quả nhiên, Lý Chí Minh cười nham hiểm, “Cho dù không phải, ta cũng sẽ khiến ngươi biến thành phải! Ngươi vào được nhưng chưa chắc ra được!”

Mạt Ca cười hai tiếng, hơi hất cằm về phía sau, ý bảo hắn quay người, “Lý thiếu gia, tin tôi đi, nhìn thấy người sau lưng tôi, nhất định thiếu gia càng điên đảo.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3.2

Hai gã đàn ông to khỏe khiêng Long Tiêu đang ngủ mê mết đi vào cửa, theo sau là Tinh Thiên và Hạ Lan. Long Tiêu sắc mặt đỏ khác thường, hàng mi dài như cánh bướm khẽ rung, làn da trắng hồng, tao nhã hút hồn. Người này vốn dĩ cực tuấn tú, hôm nay trông càng mê ly.

“Chẳng phải ngươi và hắn là huynh đệ tốt hay sao?” Lý Chí Minh hơi băn khoăn.

“Lý thiếu gia, thiếu gia quả thích nói chơi. Tôi họ Liễu, hắn họ Long, sao lại là huynh đệ?”

“Ý ngươi là đưa hắn lên đài rao bán?” Lý Chí Minh nheo mắt. Thâm tâm hắn có phần e ngại về thân phận của Long Tiêu, nhưng phải thừa nhận, đây đích thực là cơ hội tốt để hắn báo thù. So với Mạt Ca, hắn hận Long Tiêu hơn vì người này làm hắn mất mặt trước đám đông.

“Bàn chuyện làm ăn đi!” Mạt Ca ra hiệu, hai gã trai đỡ Long Tiêu nằm xuống chiếc ghế nằm bên cạnh. Cô nghiêng đầu cười nhả nhặn, nói: “Đưa hắn lên đài rao bán, tiền kiếm được thiếu gia ba phần, tôi bảy phần, được không?”

“Liều Như Phong, ngươi tưởng đây là đâu? Ở đây không đến lượt ngươi múa mép! Ngươi tưởng các ngươi vào đây là ta sẽ để cho các ngươi đi ra sao? Đưa cả ngươi lẫn hắn lên đài rao bán, ta nghĩ nhiều quan khách sẽ hứng thú với ngươi hơn hắn đấy.” Lý Chí Minh cơ hồ nhìn thấu quỷ kế của cô, cười khẩy nói. Mạt Ca cũng cười, đưa mắt khẽ liếc xung quanh, không nhìn thấy ai ra tay nhưng ở phía xa có âm trà bị đập vỡ, nước trà bắn tung, đổ đầy mặt đất. Lý Chí Minh mặt hơi biến sắc.

“Nếu Lý thiếu gia không bằng lòng, thì...” Mạt Ca không nói nữa, chuyển chủ đề, “Trong mắt thiếu gia, món tiền mọn đó nhất định chẳng là gì, nhưng thiếu gia nhất định muốn dày vò Long Tiêu một phen. Thù mới cộng với hận cũ, hắn quả đã nợ thiếu gia không ít. Tôi lại đang rất cần một khoản tiền, hai ta lẽ ra có thể vui vẻ hợp tác, thiếu gia hà tất phải làm khó cả hai?”

Mạt Ca đã khôn khéo tính toán lợi dụng mối hận của Lý Chí Minh đối với Long Tiêu, cho nên dụ dỗ Long Tiêu đưa mình đến thanh lâu, rồi tìm cách khiến Lý ma ma đứng ra môi giới đưa Long Tiêu đến Liên Nhân quán. Lý thiếu gia vốn đã cay cú vì bị Long Tiêu cướp mất vị hôn thê. Hôm nay có cơ hội khiến hắn chẳng mất gì lại được trả thù Long Tiêu. Mạt Ca đoán, hắn nhất định không từ chối.

Quả nhiên, Lý Chí Minh dù chỉ dự một lát, ý muốn trả thù rốt cuộc khiến hắn mất cảnh giác, chấp nhận điều kiện của Mạt Ca.

Mạt Ca nhìn Long Tiêu đang ngủ thiêm thiếp, lòng cũng thoáng một chút phân vân. Thật ra, cô chẳng có hận thù gì với Long Tiêu, chàng ta mặc dù phong lưu hiếu sắc, nhưng không xấu bụng. Có điều, cô vừa xuyên không đến thời đại này, lại vào thân phận của một cô tiểu thư bị ghét bỏ, làm thế nào để sinh tồn trong xã hội phân biệt đẳng cấp nặng nề, trọng nam khinh nữ như thế mới là vấn đề cô quan tâm nhất hiện nay. Bất luận thời đại nào, phụ nữ phải có kinh tế làm chỗ dựa mới có thể sống yên ổn. Lựa chọn bán Long Tiêu, cũng là vạn bất đắc dĩ, hơn nữa, cô cũng đã vạch kế hoạch rất chu toàn sao cho không để Long Tiêu bị si nhục thật sự.

“Nghĩ gì mà ngáy ra thế?” Tiếng Lâm Từ Hoài vang bên tai, vẫn cái giọng du dương cười cợt.

Mạt Ca gạt đi suy nghĩ trong đầu, mỉm cười nói đùa: “Ồ đây mỹ nam nhiều như thế, ai nhìn thấy mà lòng xuân không rung động?”

“Nếu là muội, bán thiếu gia cũng không từ chối, muốn ‘rung động’ một chút.” Lâm Từ Hoài vừa nói vừa giơ tay quàng ôm bờ eo mảnh dẻ của cô.

Mạt Ca cũng không bực, mặc cho gã thân mật ôm cô. Lâm Từ Hoài thường trêu đùa cô, nhưng chưa bao giờ thực sự có cử chỉ quá khiếm nhã với cô. Ở đời, có những người nhìn có vẻ lưu manh, kỳ thực là chính nhân quân tử.

Mạt Ca chú ý đến cái mặt nạ Lâm Từ Hoài cầm trong tay, bỗng hiểu kỳ giằng lấy xem. Cái mặt nạ không nhỏ, có thể che được nửa mặt. Lâm Từ Hoài thấy vậy buồn cười, buông cô ra.

Mạt Ca giơ mặt nạ lên, “Huỳnh cần đeo cái này hả?”

“Khuôn mặt này của ta không kém cái gã mà muội mang đến, đeo mặt nạ đương nhiên là để phòng có người nhìn trộm mỹ sắc của ta.” Lâm Từ Hoài đắc ý nói.

“Huỳnh đúng là da mặt dày hơn tường thành.”

“Còn muội là gan cũng không nhỏ, chưa biết thân phận người ta thế nào đã trối nghiến người ta đưa đến đây.” Lâm Từ Hoài lắc đầu, có vẻ bất lực. Lúc bước vào, nhìn thấy Long Tiêu đang ngủ li bì chàng giật nảy người. Cũng may là Mạt Ca cải nam trang. Nhà đầu không biết trời cao đất dày này, đã dọa chàng một trận hụt chết, trái tim nhỏ bé của chàng suýt ngừng đập.

“Huỳnh quen hẳn?”

“Không quen.” Lâm Từ lắc đầu, suy nghĩ một lát, thông thả nói: “Ta chỉ nhắc muội, cẩn thận kéo lại đây sự việc đi quá xa.”

Mạt Ca hơi băn khoăn.

Lâm Từ Hoài đeo mặt nạ lên, mỉm cười đi vào trong.

Mạt Ca nói với Lý Chí Minh, lát nữa khi bán Long Tiêu, chỉ để cho thương nhân tham gia đấu giá. Bởi vì, Long Tiêu nhất định không phải là người trong giới thương nhân, con người chàng ta từ dung mạo đến tư phong đều một vẻ ngời ngời cao quý, chắc chắn xuất thân quý tộc. Nếu để cho giới quý tộc đến mua, vạn nhất có người nhận ra, cô không những uống phí công sức, mà còn gặp rắc rối to.

Lý Chí Minh mặc dù không hiểu tại sao Mạt Ca lại thu xếp như vậy nhưng cũng làm theo. Trong đám tân khách ghé đến Liên Nhân quán hôm nay, hầu như rất ít người trong giới quan trường, bởi họ cũng không dám ngang nhiên xuất hiện ở sàn đấu giá này.

Bộ quần áo vải thô trên người Long Tiêu đã được thay bằng bộ sa nhẹ, mỏng màu trắng bạc, mái tóc dài mềm mại xoa xuống lưng, như ngọc đen điểm tuyết giữa mây trắng.

Một khuôn mặt đẹp dịu dàng, hồng tươi như trái táo ngọt, vô cùng cuốn hút. Lốp sa mỏng che mặt, dung nhan ngọc ngà thấp thoáng, càng khiêu gợi. Hai thiếu niên khôi ngô đờ hai bên, ở giữa hai thân hình mảnh khảnh đó, trông chàng càng cao.

Mạt Ca và Lâm Từ Hoài ngồi ở hàng ghế đầu. Lâm Từ Hoài đeo mặt nạ che nửa mặt, chỉ lộ đôi môi tươi, và hai mắt long lánh cười cợt.

Một toán người lục tục đi vào phòng lớn. Mạt Ca lơ đãng liếc mắt qua, toán người này đa phần là trai trẻ, cũng có mấy đàn ông trung niên. Căn phòng lớn vốn vắng vẻ bỗng náo nhiệt hẳn, họ ngang nhiên bình phẩm âm ỉ nhân vật trên sân khấu hình như rất hài lòng. Mạt Ca thầm nghĩ, có lẽ hôm nay cô sẽ kiếm được khoản tiền không tồi. Vụ làm ăn thiếu đạo đức này cô định chỉ làm một lần, cho nên rất hy vọng người mua hài lòng.

Lâm Từ Hoài ung dung ngồi dựa lưng ghế, ánh mắt lúc vô tình, lúc hữu ý liếc về phía Mạt Ca, thấy cô mặt tỉnh khô, nụ cười nhạt luôn thấp thoáng bên khóe miệng, cứ như mọi thứ xung quanh không hề liên quan đến cô. Lâm Từ Hoài thầm nghĩ, nha đầu này là cô gái to gan nhất chàng từng gặp, không giống tiểu thư khuê các tí nào.

Long Tiêu thông minh, mẫn cảm là thế, lại có thể bị cô ta đùa bỡn xoay như chong chóng, cuối cùng còn bị mang lên đài bán đấu giá. Sự táo bạo và thông minh đó không phải cô gái bình thường nào cũng có được. Ý tưởng và thủ đoạn càng độc đáo khác thường, ngay Tinh Thiên cũng không dám táo tợn như thế. Mạt Ca không giấu diếm thân phận mình là Cửu tiểu thư của Liễu gia, vì vậy Lâm Từ Hoài và Lâm Tinh Thiên đều biết. Chàng đã từ điều ra về Liễu Chí Tự, theo tin thám dò được, Liễu Chí Tự là cô gái dịu dàng yếu đuối, chịu đủ mọi trò hành hạ, dằn vặt ác ý của các tiểu thư tướng phủ. Nhưng cô gái trước mặt này... nếu tin tức chàng thám dò được không nhầm lẫn, thì cô ta đang diễn trò lợn ăn thịt hổ, giả bộ yếu đuối, lương thiện lừa gạt thiên hạ. Nếu không giải thích mọi chuyện thế nào?

Cửu tiểu thư chịu đựng đủ mọi hành hạ, dày vò ư? Lâm Tử Hoài nhướn mày cười, Liễu Chi Tự mà chàng quen là một con mèo hoang giấu bộ móng sắc nhọn, nhưng không phải là con cửu non.

Trên đài đã bắt đầu ra giá, giá khởi điểm là ba mươi lạng. Bên dưới mọi người ào lên, bởi vì giá khởi điểm ba mươi lạng vốn đã là cái giá cao ngất ngưỡng. Mạt Ca đã tìm hiểu giá trị bạc ở thời đại này, được biết, ba mươi lạng đã là cái giá rất cao.

“Quả là biết người, biết của.” Lâm Tử Hoài lẩm bẩm. Mạt Ca nghiêng đầu nhìn chàng ta, không hiểu sao, cô luôn cảm giác Lâm Tử Hoài có gì đó giấu cô.

“Ba mươi hai lạng!”

“Ba mươi lạng!”

“Bốn mươi lạng!”

“Bốn mươi lạng!”

“Năm mươi lạng!”

Tiếng trả giá liên tục ào lên, xem ra Long Tiêu quả thật là thượng phẩm, người bên dưới tự nhiên cũng vui lòng nâng giá. Người ta ganh đua chính là ganh đua về sỹ diện, phàm là đàn ông đều không chịu tỏ ra thua kém. Cuộc ganh đua về giá cả bắt đầu bước vào cao trào, giá đấu cũng từ ba mươi hai lạng ban đầu tăng tới một trăm năm mươi lạng, cao hơn rất nhiều so với giá dự đoán của Tĩnh Thiên. Lý Chí Minh đứng ở một góc cũng vô cùng kinh ngạc, đây đã là cái giá trên trời rồi.

“Một trăm tám mươi lạng!” Mạt Ca giơ tay, xướng to. Không chỉ Lâm Tử Hoài bên cạnh kinh ngạc, ngay Lý Chí Minh cũng bất ngờ.

“Muội làm gì vậy?” Lâm Tử Hoài hỏi. Chàng còn tưởng cô chỉ đi xem cho vui.

“Người ta được ưa chuộng thế, không nâng giá, thì thật đáng tiếc!” Mạt Ca cười nói.

“Hai trăm lạng!”

“Hai trăm hai mươi lạng!” Mạt Ca giơ tay, ngoái đầu cười khiêu khích người. đàn ông vừa hét hai trăm lạng.

“Đừng quá đáng, Như Phong!” Lâm Tử Hoài khề cảnh cáo cô.

“Hai trăm ba mươi lạng!” Người đàn ông kia không chịu thua, lại hét.

“Hai trăm bốn mươi lạng!” Mạt Ca cúi đầu, cụp mắt, che giấu ánh mắt tinh quái. Cơ hồ cô đoán khá lâu mới nâng lên giá đó.

Người đàn ông trung niên xướng giá hai trăm ba mươi lạng đã tưởng gã trai tuấn tú trên đài chắc chắn nằm trong túi mình, nghe có người hét giá mới, tức tối mặt đỏ gay, hằm hằm đứng bật dậy, hét: “Hai trăm năm mươi lạng!”

Cả phòng lớn ào lên.

Cuối cùng, người đàn ông mua một đêm của Long Tiêu với giá hai trăm năm mươi lạng bạc. Đây là kỷ lục đấu giá cao nhất của Liên Nhân quán.

Tiếng ồn ào làm Long Tiêu tỉnh dậy. Chàng mơ hồ mở to mắt, cảm giác toàn thân mềm nhũn, vừa nhìn cảnh tượng xung quanh đã hiểu chuyện gì xảy ra, con thịnh nộ bắt ngờ bùng lên, cuộn trào sục sôi trong ngực, như muốn phá lồng ngực mà ra.

Đáng chết!

Mạt Ca đếm ngân phiếu, vô cùng tự đắc. Cuối cùng, cô được chia một trăm tám mươi lạng.

Tĩnh Thiên giơ ngón tay cái về phía cô: “Cao thủ!”

Lâm Tử Hoài dờ khóc dờ cười. Cũng chỉ có Mạt Ca có gan chơi trò này, ngang nhiên nâng giá lên tới hai trăm năm mươi lạng.

Mạt Ca cười thầm không nói gì, đây là vấn đề chiến thuật.

Mấy người cầm ngân phiếu vừa ra khỏi Liên Nhân quán, thì một đội quan binh hùng hổ xông đến bao vây quán. lát sau, Liên Nhân quán đã bị quan phủ lục soát niêm phong.

Mạt Ca thờ phào, may mà quan binh đến kịp thời, Long Tiêu không bị người ta dày vò. Nếu xảy ra chuyện gì, cô thật sự rất áy náy.

“Sao muội biết, thông báo với quan phủ nhất định sẽ được việc?”

“Chuyện này đơn giản thôi.” Mạt Ca lấy trong người ra một bức phác họa, hỏi đại học cô đã lựa chọn môn phác họa thân thể là môn tự chọn. Long Tiêu

trong bức họa được thể hiện rất sống động, cứ như chàng ta bước vào trong tranh. Mạt Ca cười, “phiên đấu giá sẽ bắt đầu từ canh hai, kết thúc trước canh ba. Trong thời gian hai canh giờ, Linh Long cầm bức họa đi báo án, nói là người đàn ông trong tranh bị Liên Nhân quán bắt đi bán đấu giá ép làm kỹ nam... tôi cố ý báo Linh Long đi tìm quan tuần phủ đại nhân để báo án, ông ta là quan nhị phẩm. Nếu Long Tiêu là quý tộc, ông ta nhất định nhận ra. Chỉ có điều, tôi không ngờ, quan binh đến nhanh như vậy, suýt nữa chúng ta cũng bị kẹt trong đó.”

“Muội có biết hần là ai không?” Lâm Từ Hoài có vẻ đặc ý hỏi:

Mạt Ca không nói, đưa mắt nhìn Tinh Thiên, lặng lẽ chờ Lâm Từ Hoài nói ra.

“Tiêu Dao vương gia Hiên Viên Tiêu bảo đệ duy nhất của đương kim hoàng thượng, người kế vị thứ hai danh chính ngôn thuận của vương triều Hiên Viên.”

Lâm Từ Hoài mặt vẫn cười cười giống như đang nói chuyện không liên quan đến mình.

Sau phút chần động, Mạt Ca lại bật cười, “Nhân quan của bản cô nương xem ra xưa nay đều rất tốt, luôn biết cái cây nào đáng tiền!”

Ánh mắt Tinh Thiên lóe ra tia nham hiểm, nhưng chỉ một tích tắc rồi qua ngay. Chớp mắt tia nham hiểm đó đã biến mất, trở lại vẻ lạnh nhạt thường nhật.

Lâm Từ Hoài cười du dương, “Muội có biết muội và hần là quan hệ gì không?”

Đại não linh hoạt của Mạt Ca lập tức hoạt động, tia sáng chợt lóe, cười nói: “Tục ngữ nói rất hay, họ hàng xa lắc. Huống hồ, các vị không phải không biết, tôi là tiểu thư thất sủng, cô đơn khổ khổ một mình lâu như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy hần, nếu chạm trán hần trên đường cũng không biết. Tôi chẳng biết hần là ai!”

“Thật vô tình!” Tinh Thiên cười nói, “Trời biểu ca của mình đưa lên đài bán đấu giá, Như Phong, muội quả là người đầu tiên trong lịch sử.”

“Quá khen rồi!” Mạt Ca cười khan hai tiếng, sau đó quay nhìn đám đông đang ào ào kéo đến xem, vô cùng ồn ào, đột nhiên quay lại, như cười như không nói: “Nói đến người đầu tiên trong lịch sử, các vị có thấy, đường đường vương gia một nước mà bị trời đến Liên Nhân quán bán đấu giá mới là người đầu tiên trong lịch sử không?”

Lâm Từ Hoài không nhịn được, bật cười ha hả.

Mạt Ca trầm nghĩ, tình hình này xem chừng mình phải bỏ trốn mới được, không thể lang thang ngoài đường nữa. Liễu gia là chỗ an toàn nhất, Tiêu Dao vương gia thông minh đến mấy cũng không ngờ người bán chàng lại chính là biểu muội của chàng.

Vượt ve tập ngân phiếu giấu trong người, Mạt Ca trầm nghĩ, vì một trăm tám mươi lạng bạc này, lần trốn trong nhà một thời gian cũng rất đáng.

“Muội cẩn thận đấy, Hiên Viên Tiêu thường xuyên đến Liễu gia.” Lâm Từ Hoài nói.

Mạt Ca thùng thảng đáp: “Sống mười mấy năm cũng chưa nhìn thấy cha ruột mình, huống hồ là biểu ca.”

Hôm sau, toàn kinh thành truy nã Liễu Như Phong. Hình vẽ cô nhanh chóng được dán khắp mọi ngõ ngách trong thành, Liễu Như Phong và Tiêu Dao vương gia bỗng chốc trở thành chủ đề bàn tán ở khắp mọi nơi. Trẻ em năm tuổi trên phố cũng biết, Liễu Như Phong trời Tiêu Dao vương gia mang đến Liên Nhân quán bán đấu giá, còn bán được giá cao ngất, hai trăm năm mươi lạng bạc.

Mạt Ca nhàn rồi ngồi không. Bình thường cô không chịu nổi nhàn rồi, luôn trèo tường ra ngoài chơi, bây giờ thì hay rồi, chỉ có thể nhốt mình trong tiểu viện của Liễu gia. Linh Long trở thành “bồ câu đưa thư” của cô với Tinh Thiên, chuyên truyền đạt tin tức qua lại giữa hai người.

Có bạc rồi, Tinh Thiên mua một tửu lầu trên phố đúng như ý nguyện. Chủ cũ của tửu lầu do ham cờ bạc, nợ nần không ít. Đúng lúc Tinh Thiên ưng ý khu vực đó, liền bán với Mạt Ca mua lại tửu lầu kia.

Sau khi xảy ra chuyện với Hiên Viên Tiêu, Vạn Hoa lâu và Liên Nhân quán đều bị phủ niêm phong đóng cửa. Mạt Ca muốn gây dựng một thanh lâu. Biết mình tài lực có hạn, chỉ có thể tiếp quản Vạn Hoa lâu. Cô để cho Tinh Thiên vốn giỏi uốn ba tấc lưỡi đi thương lượng với các cô gái ở Vạn Hoa lâu, đợi con sóng gió này qua đi, cô và Tinh Thiên sẽ liên thủ để thanh lâu hoạt động trở lại.

Mấy ngày nay, toàn kinh thành tra soát rất nghiêm. Mặc dù rất muốn đi xem tửu lầu và thanh lâu của mình được trang trí thế nào, nhưng Mạt Ca vẫn cố nhẫn nhịn, không dám ra khỏi cửa, Linh Long đi giúp Tinh Thiên, một mình ở nhà buồn nẫu ruột.

Bình thường cứ rỗi rãi là cô lại thăm quan khắp tiểu viện của Liễu Chi Tự. Tiểu viện hoang sơ, vắng vẻ, nhưng lại có một vườn hoa nhỏ rất đẹp, bên cạnh còn có mấy cây trúc xanh. Mạt Ca cảm thấy đẹp vô cùng.

Trong vườn không có loài hoa quý nào hết, nhưng có hoa các màu, trông như bức gấm thêu. Mạt Ca trầm nghĩ, Cửu tiểu thư trước đây chắc rất thích vườn hoa này, cho nên mới chăm chút vườn hoa đẹp như thế.

Trong tiểu viện có vườn hoa, khóm trúc, còn có cả một cái đu, có thể thấy Liễu Chi Tự là một Lâm Đại Ngọc điển hình. Đáng tiếc không có ai là Giả Bảo Ngọc đến thương yêu cô cho nên cô sống cô đơn một mình mười mấy năm, chịu đựng mọi tủi nhục. May có Linh Long tận tình chăm sóc, mười mấy năm cô không phải động tay làm bất cứ việc gì, chứng tỏ Linh Long vừa tận tâm vừa hoạt bát đảm đang.

Linh Long không có thân thích, nương tựa vào Liễu Chi Tự như chị em ruột thịt. Cảm giác đó Mạt Ca rất hiểu, giống như cô và Lâm Ưu.

Đang nghĩ tới Linh Long thì nha đầu đó đã từ góc tường chui ra. Bởi vì con ngõ bên ngoài tiểu viện rất vắng, Mạt Ca cũng lười trèo tường ra, vậy là đục một góc tường, chỉ một người chui lọt. Sau đó ngụy trang che kín, không ai nhận ra góc tường bị khoét, họ ra vào cũng tiện.

“Tiểu thư, có sự không hay rồi.” Linh Long chạy đến, đưa bức họa cho Mạt Ca, thì ra quan phủ thấy lệnh truy nã mấy ngày không có kết quả, đã ra cáo thị thưởng một ngàn lạng vàng cho người nào tìm được cô.

“Tiểu thư, quan binh hiện đang đi lục soát từng hộ gia đình nô tài rất sợ họ tìm đến đây.”

“Linh Long, em nói xem, nếu ta đến trước mặt Long Tiêu, chàng có đưa cho ta một ngàn lạng vàng không?”

“Tiểu thư!” Linh Long sốt ruột rên rỉ, “Bây giờ là lúc nào mà tiểu thư còn bụng dạ nói đùa.”

Mạt Ca cười khặc một tiếng, “Được rồi, được rồi, ta chỉ nói đùa thôi, có tự tìm đường chết thật đâu. Nhưng mà họa sự này vẽ kém quá. Linh Long, em thấy người này có mấy phân giống ta?”

Đồ ngốc nào mà vẽ mình thành ra thế này?

Không biết Hiền Viên Tiêu thực sự tức phát điên hay là không có não, sao lại hấp tấp truy nã cô như vậy. Đường đường là một vương gia bị làm nhục, lại làm cho cả thiên hạ biết, lẽ nào chàng ta coi đây là chuyện đáng để khoe khoang?

“Có chừng năm phần giống.” Linh Long nói, “Tiểu thư, hiện giờ bên ngoài đứng là quan binh đang tra soát rất nghiêm. Tỉnh Thiên tiểu thư bảo tiểu thư tạm thời không nên ra ngoài, công việc ở tửu lầu cứ để Tỉnh Thiên lo liệu.”

“Biết rồi, toàn thiên hạ chỉ có Liễu gia an toàn nhất, tiểu thư của em rất quý tính mạng, sẽ không chạy lung tung đâu.” Mạt Ca nheo mắt nói. Linh Long tỏ ra tin cô.

Mạt Ca cười đầy cô ta bảo đi nấu ăn. Linh Long sức nhớ ra, vội vàng chạy đi chuẩn bị bữa tối.

Mấy tiểu thư nhà họ Liễu thường đến hạnh học sinh sự với Liễu Chi Tự, Mạt Ca nghĩ ra một cách khiến bọn chúng tuyệt đối không dám mò đến, đó là giả bệnh. Cơ dùng đồ hóa trang, bôi quệt làm cho Linh Long trông rất quái dị, mặt đỏ lổ chỗ môi tím đen, sau đó bảo Linh Long cố tình đi qua trước lầu của Tam tiểu thư, giả bộ đi cầu xin phu nhân mời đại phu đến chữa bệnh cho Cửu tiểu thư bị nhiễm bệnh lạ. Tam tiểu thư thấy vậy sợ hãi kêu thét tướng là hai người bị lây bệnh truyền nhiễm gì, đuổi Linh Long quay về. Vậy là Mạt Ca mừng thầm, mục đích đã đạt được.

Mạt Ca luôn nghĩ, lúc xuyên không vận khí của mình không tốt, lại vào đúng thân xác Liễu Chi Tự, chỉ có mỗi diện mạo xinh đẹp. Trong một đại gia đình phức tạp như thế, nếu không động não, thực sự rất khó sống.

Lúc rảnh rỗi, Mạt Ca đã để ý nghiên cứu kỹ địa hình tướng phủ, cô phát hiện một nơi có thể đến, đó là ngôi lầu của đại tiểu thư. Liễu gia đại tiểu thư chính là đương kim hoàng hậu, ngôi lầu trước khi đại tiểu thư xuất giá đã không ai dám tùy tiện qua lại. Bây giờ, ngoài có người định kỳ đến quét dọn, hầu như khôngvai lại vắng. Mỗi khi trời tối, Mạt Ca thường thích đến nơi này đọc sách, bởi vì ngôi lầu của Liễu đại tiểu thư quả thật có rất nhiều sách.

Nghe Linh Long nói, đại tiểu thư Liễu Chi Tuyết trước khi xuất giá rất hay bảo vệ Liễu Chi Tự, còn dạy Chi Tự học chữ, rất thương yêu tiểu muội đó. Mạt Ca thầm nghĩ, ít nhất trong nhà này còn có một người yêu thương cô bé khốn khổ kia.

Vì nghĩ như vậy, Mạt Ca có ấn tượng rất tốt với Liễu đại tiểu thư mặc dù chưa hề gặp mặt, cũng thích đến ngôi lầu của cô ta. Có lúc, thậm chí còn ngủ luôn ở đó. Mấy ngày rồi rảnh rỗi, gần như cô đã đọc hết nửa số sách trên giá.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Lần Đầu Gặp Phượng Thập Nhất

Thoát cái đã nửa tháng trôi qua, lời bàn tán trong thành nhạt dần, lục soát cũng không nghiêm nữa.

Hôm đó Linh Long trở về hỏi Mạt Ca: “Tiểu thư, có một người là Thủy Vũ Yên đến Lâm gia tìm tiểu thư. Tiểu thư có quen cô ấy không?”

Nếu Linh Long không nói vậy, Mạt Ca đã suýt quên chuyện đó. Tại sao lâu như vậy Thủy Vũ Yên mới đến tìm cô? Nhưng mà, bất luận thế nào, cô ta đã đến, chứng tỏ cô ta muốn đi với cô. Mạt Ca thầm nghĩ, đằng nào bây giờ việc lục soát kiểm tra trên phố cũng không nghiêm nữa, buổi tối cô có thể ra ngoài một lát, quả thực đã nín nhịn quá lâu rồi.

Đêm xuống, cái trang xong, Mạt Ca mang theo Linh Long ra khỏi Liễu phủ. Khi cô xuất hiện trong ngôi nhà cũ của Lâm gia, Lâm Tử Hoài và Lâm Tinh Thiên đều rất ngạc nhiên.

“Bà cô của tôi ơi, cô đúng là gan to tày trời!” Lâm Tử Hoài lắc đầu, thật lòng khâm phục sự táo gan của Mạt Ca.

Mạt Ca mặc váy dài bằng vải bông màu xanh thẫm, mặc dù vải thô, nhưng được thêu rất tinh tế. Chiếc váy được làm bởi bàn tay khéo léo của Linh Long. Trên đầu buộc dải băng cùng màu, cài một cái thoa bình thường, tai đeo đôi hoa màu xanh, trông lại đúng dáng thiếu nữ đích thực.

“Liều thiếu... tiểu thư!” Thủy Vũ Yên đứng một bên nhìn thấy cô mỉm cười bước ra. Về yếu đuối, bạc nhược hôm đó đã biến mất, hôm nay Thủy Vũ Yên khác hẳn, tinh thần phấn chấn, sắc mặt tươi tắn.

Mạt Ca gạt đầu, nhìn vào mắt Thủy Vũ Yên hỏi, “Nghĩ kỹ chưa?”

Thủy Vũ Yên trình trọng gạt đầu, quay người đi đến bên cái bàn, cầm lên cái túi vải đưa cho Mạt Ca, mỉm cười nói: “Chuyện của tiểu thư lan truyền khắp thành phố, tôi nghĩ, tiểu thư cần dùng đến nó.”

Mạt Ca đón lấy, cảm thấy cái túi nặng chịch, “Không cần gọi tôi là tiểu thư, tôi đã có nha đầu ngọc Linh Long là được rồi. Cứ gọi tôi là Như Phong giống như Tinh Thiên là được!”

Thủy Vũ Yên cười, gạt đầu.

Mạt Ca không hề giấu diếm ý đồ ban đầu của mình, nói thẳng: “Lúc đầu cho cô thời hạn ba ngày, một là để cô suy nghĩ kỹ. Hai là, Thủy gia mặc dù do già vị hôn phu của cô cai quản, nhưng một đại tiểu thư như cô nếu đi theo tiểu thư nghèo kiết như tôi, nhất định sẽ mang đến một số ngân lượng, hoặc châu báu nào đó. Mục đích chính của tôi là thế.”

“Tôi biết, ở đây có một ngàn lạng bạc và ít đồ trang sức tôi dùng hàng ngày, và một ít bạc vụn, tôi nghĩ các người sẽ dùng đến nó.” Giọng nói của Thủy Vũ Yên rất bình tĩnh, thực ra cái nhìn sảo quyết trong mắt Mạt Ca hôm đó cô đã nhìn thấy, nhưng cô không hối hận, giam cầm linh hồn trong cái nhà đó thà đi tìm khoảng trời khác.

Mạt Ca liếc Tinh Thiên một cái, hèn nào cô ta thu nạp Thủy Vũ Yên, thì ra đã nhằm vào hầu bao của người ta. Tinh Thiên cười, không tỏ ra xấu hổ tý nào. Cô chìa hai tay, nhún vai với Mạt Ca, tỏ ý thừa nhận mình có ý đó.

“Cảm ơn, Vũ Yên!” Mạt Ca cười, nói. Chỉ dựa vào ngân lượng kiếm được từ Long Tiêu, muốn đồng thời kinh doanh cả tửu lâu và thanh lâu quả hơi khó. Bây giờ Thủy Vũ Yên mang đến một ngàn lạng bạc quả là giống như buồn ngủ gặp chiếu manh.

“Có đáng gì. Như Phong, khỏi cần cảm ơn tôi, nếu không có cô e là cái mạng tôi cũng không còn đến ngày hôm nay.”

Tinh Thiên nói: “Được rồi, đã đến coi như người một nhà dù bằng chúng ta thử bàn nên đặt tên cho tửu lâu thế nào. Đặt là ‘Như Phong tửu lâu’ được không?”

“Như Phong tửu lâu?” Mạt Ca nhắc lại, nhìn nụ cười quái quái trên mặt Tinh Thiên, “Có phải cô muốn tuyên bố Liều Như Phong là chủ tửu lâu này?”

“Nếu không thì đặt tên gì?” Tinh Thiên hỏi.

“Nam Quốc Phiêu Hương!” Mạt Ca ngược mặt cười, “Thanh lâu và tửu lâu đều gọi là Nam Quốc Phiêu Hương.”

Ngày mai tửu lâu khai trương, cần người làm, Linh Long ở lại giúp đỡ. Do lúc đến Mạt Ca dùng trang phục nữ nhi, Lâm Tử Hoài không yên tâm để cô đi một mình, tình nguyện đưa cô về.

Ánh trăng dịu dàng trải đầy mặt đất, như phủ tấm khăn sa mỏng mơ màng huyền bí, bóng cây lay động, thỉnh thoảng có tiếng chim kêu, giờ muộn màng hương mẫu đơn thoảng thoảng, thấm vào lòng.

Đường phố rất yên tĩnh, hai bóng người sánh vai đi. Lâm Tử Hoài mọi ngày cười cợt như lưu manh, lúc này lại hai tay chấp sau lưng thong thả bước, ung dung nhàn nhã như đang thưởng ngoạn cảnh đẹp đêm trăng.

Mạt Ca có phần sốt ruột, “Lâm Tử Hoài, huynh định đi đến năm nào tháng nào?”

“Đêm khuya trăng thanh gió mát, cô nam quả nữ... là người đàn ông ai chả muốn thông dong ngắm cảnh.” Lâm Tử Hoài cười lúng liếng. Mạt Ca bắt đầu nghi ngờ, để hắn đưa về là sai lầm.

“Đã canh hai rồi, huynh đi thế này, canh ba cũng không về được nhà tôi.”

“Như Phong, muội đúng là chẳng phong tình tí nào. Đêm trăng sánh vai với một đại mỹ nam như ta, đó là phúc phận của muội, sao muội không nhân cơ phong hoa tuyết nguyệt một chút, vội về nhà làm chi?”

“Tiểu nhân phúc mỏng, không được hưởng phúc phận đó.” Mạt Ca không chịu nổi nhất cái thói từ phụ của Lâm Tử Hoài.

Lâm Tử Hoài bật cười, đột ngột chuyển chủ đề, “Muội mặc trang phục nữ nhi rất xinh.”

Bắc phương hữu giai nhân, thanh thủy xuất phù dung1.

1. Trích: thơ Lý Bạch, tạm dịch: phương bắc có một giai nhân, đẹp như một

đóa phù dung vừa vươn khỏi mặt nước

“Huỳnh cũng biết từ ‘xinh’ cơ à, thật hiếm có.” Mạt Ca nói đùa.

“Liễu gia có rất nhiều mỹ nhân, muội và hoàng hậu nương nương đều là giai nhân quốc sắc thiên hương, chỉ tiếc là muội kém hoàng hậu nương nương một chút.” Lâm Từ Hoài cười nói.

Mạt Ca đương nhiên biết, Liễu Chi Tuyết đại tiểu thư Liễu gia là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Nghe nói năm xưa để có được nụ cười của nàng, hoàng thượng đã đặc biệt cho xây một cung điện nguy nga trên núi Phượng Hoàng gần hoàng cung, đặt cho một cái tên rất đẹp là Lan Trì cung, những lúc rảnh rỗi, người thường đến nghỉ đó ở với hoàng hậu mấy ngày. Hoàng hậu rất được sủng ái.

“Huỳnh đã gặp hoàng hậu?” Mạt Ca hiếu kỳ hỏi.

Lâm Từ Hoài mỉm cười, ánh mắt vui vẻ, lóe sáng, khen, “Hiên Viên đệ nhất sắc, Liễu gia đại tiểu thư. Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc. Câu thơ này chính là nói về nàng. Trước khi vào cung, nàng là người tình trong mộng của bao công tử quyền quý. Vì một số nguyên nhân, ta có cơ hội thường xuyên có thể nhìn thấy nàng, nàng là mỹ nhân đẹp nhất ta từng thấy, về tài đức nàng cũng rất xứng là trác tuyệt, phẩm tính hiền lương. Khuôn trăng phúc hậu, tiếc là...”

Mạt Ca nghiêng đầu nhìn, nhìn nửa khuôn mặt trông nghiêng của Lâm Từ Hoài, trên khuôn mặt tuấn tú rất mực tao nhã đó, nụ cười du dương đã biến mất, chỉ còn một vẻ cảm thông tiếc nuối âm thầm.

Qua lời của Lâm Từ Hoài Mạt Ca nghe được tên của hoàng hậu một nước gắn với tên của một người đàn ông khác, tính tò mò của cô bị kích thích cao độ, đáng tiếc Lâm Từ Hoài không nói nữa, chuyển chủ đề khác. Gã lại cười cười kiểu lưu manh, ánh mắt nheo nheo nhìn lướt quanh cô một vòng, nói: “Nếu muội trang điểm cẩn thận, có lẽ cũng được tiếng thơm một nụ cười khiến thiên hạ điên đảo như hoàng hậu nương nương năm xưa.”

Mạt Ca mặc dù rất tò mò vì chuyện của Liễu Chi Tuyết, nhưng cũng không hỏi, bởi vì Linh Long bảo cô, Liễu Chi Tuyết rất tốt với Liễu Chi Tự. Nếu đường đột hỏi như vậy, e không ổn, ai biết gã lưu manh này vô duyên vô cớ nói những chuyện kia có mục đích gì?

Đáng ghét!

Cực ghét kẻ thích buồn chuyện.

Siêu ghét gã đàn ông đang buồn chuyện lại bỏ dờ giữa chừng!

Mạt Ca về đến nhà mình thì đã canh ba. Từ lâu sắp khai trương, Lâm Tinh Thiên và Lâm Từ Hoài đều đăng ký từ lâu và thanh lâu đứng tên Mạt Ca. Nghĩ mình xuyên không về thời đại này mà lại có một sản nghiệp riêng, Mạt Ca hưng phấn suốt đêm không ngủ.

Thắp đèn đọc sách một lát, đột nhiên nghĩ tới phía sau núi có một con suối nước nóng, bình thường rất ít người lai vãng, bây giờ giữa đêm khuya vắng có thể tắm một trận thoải mái. Từ khi trở về thời cổ đại, do điều kiện không cho phép, hầu như hàng ngày cũng chỉ tắm qua loa. Hôm nay nhân cơ hội hiếm hoi này, cô muốn tắm suối nước nóng một trận thỏa thích.

Mạt Ca lấy trong tủ bộ quần áo màu xanh nhạt. Quần áo của cô đều do Linh Long cắt khâu, mặc dù vải không đẹp, nhưng đường kim mũi chỉ rất khéo, những bông hoa trang trí dù mẫu đơn hay hoa mai đều thêu rất đẹp, cực kỳ sinh động. Cô rất thích.

Tay ôm quần áo, Mạt Ca ra khỏi tiểu viện, đi về phía sau núi. Từ tiểu viện của cô đi ra sau núi phải qua mấy tiểu viện và hành lang phía trước, đường hơi phức tạp. Ánh trăng đêm nay thanh dịu lạ thường. Mạt Ca cố bước thật nhẹ, không dám kinh động đến ai.

Liễu gia là đệ nhất đại tộc ở Hiên Viên, kiến trúc trong phủ hùng vĩ mà tinh xảo, sự phú quý toát ra trong những đường nét tinh xảo đó, mỗi lầu các, hành lang thoạt nhìn tưởng giống nhau, nhưng nhìn kỹ vẫn rất khác biệt. Những đình đài lầu tạ, núi giả, cầu treo, tất cả đều đặc sắc. Lúc này vẫn đang là mùa xuân, đúng mùa mẫu đơn nở, Liễu phủ ngào ngạt hương thơm. Khi đi qua hoa viên, còn có thể chiêm ngưỡng thắng cảnh mẫu đơn nở rộ.

Bỗng nhiên, Mạt Ca nghe thấy những tiếng nói bất chợt vang lên. Cô giật mình, vội lẩn vào trong hòn núi giả, ẩn trong bóng tối, tìm dịp thành thục. Vẫn tưởng mình rất bạo gan, lần này mới phát hiện thì ra cũng hoảng sợ như ai.

Tiếng nói từ xa đến gần, dần dần nghe rõ, “Tướng gia, ngài nói xem chuyện này nên tính thế nào? Vệ Minh Hàn sắp trở về kinh rồi. Hôm nay tôi nhận được tin báo, chỉ nội trong khoảng hai tháng nữa, hẳn có thể khai hoàn hồi triều. Chúng ta phải nghĩ cách an ủi hắn. Sau khi quý phi nương nương tiến cung, hẳn dẫn quân ra biên ải. Bây giờ chiến công lừng lẫy trở về, e là bất lợi với chúng ta. Lại còn Nam Thư Văn nữa, phải nhân cơ sớm thu phục ông ta mới được.”

“Chuyện của Vệ Minh Hàn hồi đó quả là lão phu hơi thiếu suy xét. Hắn và Chi Nguyệt tâm đầu ý hợp, đáng tiếc, hồi đó hắn chỉ là một tiểu phó tướng. Sao lão phu có thể gả con gái cho hắn? Đạo đó thái hậu lo ngại Chi Tuyết có lòng dạ khác, lại rất ưng Chi Nguyệt, lão phu liền đưa Chi Nguyệt tiến cung. Không ngờ, Vệ Minh Hàn thân chinh cầm quân ra biên ải, chỉ hai năm ngắn ngủi đã nắm được quân quyền. Thật đáng hận!”

Mạt Ca muốn xem ai đang nói. Liền lén ngó đầu nhìn ra, chỉ thấy hai bóng người từ phía góc của ngôi lầu thông thả đi vào đình hóng mát. Một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi mặc quan phục màu xanh xẫm, trước ngực quan phục có miếng đắp hình vuông thêu con diều hâu giương cánh, con người

trông rất lão luyện điềm tĩnh. Người đàn ông kia, tuổi chừng năm mươi, râu lõm đốm bạc, mũi cao, môi mỏng, cằm nhọn. Dung mạo xem chừng vẫn chưa già, vẫn có thể nhìn ra hồi trai trẻ nhất định là người đàn ông rất điển trai. Ông ta đáng người tầm thước, toàn thân toát ra khát vọng và đam mê quyền lực mãnh liệt. Ông ta chính là đương kim tướng gia Liễu Tĩnh.

“Hiện nay hoàng đế còn trẻ, chưa tận tâm xử lý triều chính hậu cung có Chi Tuyết và Chi Nguyệt nắm giữ, quyền lực của Liễu gia cũng không bị lung lay. Trách là trách...” Liễu Tĩnh đột nhiên nhíu mày, “Trách Tiêu nhi bị người ta ngấm ngầm hãm hại, bây giờ trở thành trò cười cho toàn thiên hạ. Nếu không, nhân cơ Vệ Minh Hàn hồi kinh, vốn dĩ ta có thể liên thủ với lực bộ giảm bớt quân quyền của hắn, để cho Tiêu nhi nắm giữ. Bây giờ Nam Thư Văn lại lấy có Tiêu nhi thất đức dâng biểu lên đại lý tự, thái hậu không thể không ra mặt xử lý chuyện này. Đáng hận!”

“Tướng gia, Nam Thư Văn bao lần chống đối chúng ta, chỉ bằng đã làm thì làm đến cùng...” Người đàn ông giờ tay làm động tác chặt đầu, mắt lóe ra tia độc ác. Mạt Ca đứng trong góc nhìn rõ vẻ mặt ghê gớm tàn nhẫn của ông ta.

Mạt Ca ôm bộ quần áo, đứng trong hòn núi giả, tai lắng nghe, tim đập thình thình. Cô hơi hồi hận, không ngờ hành động vô tâm của mình khiến Long Tiêu bị ảnh hưởng lớn như vậy thật sự rất áy náy. Thảo nào chàng truy nã cô khắp kinh thành, có lẽ muốn lột da, uống máu cô?

“Không được!” Liễu Tĩnh giờ tay ngắt lời ông ta, ánh mắt âm u thâm trầm, “Nam Thư Văn tuổi trẻ đã làm nên nghiệp lớn, làm Tả tướng mấy năm, là quan thanh liêm, gây được tiếng thơm trong thiên hạ. Tả, Hữu thừa tướng đấu nhau suốt mấy năm, hai bên cần có động tĩnh nhỏ là khiến vạn dân thiên hạ bần luận. Tiên đế ban cho Nam gia đã vương kim biện, trên đã hôn thân, dưới đã gian thân, cũng chính vì thế nhiều năm nay ta và thái hậu không dám động đến ông ta. Hơn nữa Nam gia nhiều đời làm quan đến chức thừa tướng trưởng tử của Nam gia từ nhỏ đã học phép trị quốc, nỗ lực mưu quyền, Nam Thư Văn càng là nhân tài nổi bật, dám chắc chỉ cần chúng ta có động tĩnh, sẽ bị ông ta nắm làm bằng, vẫn nên thận trọng thì hơn.”

“Tiên đế nhu nhược ai ngờ lúc lâm chung lại đưa ra độc chiêu đó.” Người đàn ông trẻ hơn tỏ ra phẫn nộ, nhắc đến tiên đế với khẩu khí coi thường.

Dưới ánh trăng thanh vắng, chỉ có hai cái bóng đồ dài đứng trong đình hóng mát.

“Tiên đế muốn ngăn chặn ngoại thích Liễu gia chuyên quyền. Ông ta dù đề phòng đến mấy thì sao? Hoàng đế nhỏ tuổi không nắm được triều chính, chỉ như một con rối, thiên hạ vẫn là thiên hạ của Liễu gia. Nam Thư Văn là con hồ ly có tiếng, chúng ta vẫn nên thận trọng. Bây giờ chủ yếu trước tiên phải giải quyết vấn đề Vệ Minh Hàn. Hắn hồi kinh, bất lợi với chúng ta, chúng ta phải mưu tính kỹ nên đối phó thế nào. Nam Thư Văn chắc chắn cũng tìm cách lôi kéo Vệ Minh Hàn.”

“Liên hôn? Tướng gia chẳng phải vẫn còn năm tiểu thư tại gia sao?” Người đàn ông nhắc.

Liễu Tĩnh hơi chau mày, hai tay chấp sau lưng, mặt ngửa nhìn trăng, trầm ngâm nói: “Đều đến tuổi xuất giá rồi. Ta sẽ suy nghĩ nói chuyện này với hắn, tốt cuộc hẳn có tình với Chi Nguyệt, mà Chi Mi và Chi Nguyệt có phần giống nhau. Thử cuộc một phen cũng được.”

Mạt Ca bắt giác lạnh người, Liễu Tĩnh nói đến chuyện gả con gái, thái độ thản nhiên cứ như nói chuyện bán mớ rau cải. Cô bỗng thấy mình may mắn vì không được lòng ông ta, nếu không, có ông bố như vậy, đúng là khóc không ra nước mắt.

Tham vọng quyền lực trong mắt bọn họ mãnh liệt như vậy, nhất định sẽ trăm phương ngàn kế bảo vệ lợi ích của mình. Cô vốn tưởng chỉ có Liễu gia quyền thế khuyh triều, không ngờ còn có Nam Thư Văn nữa, nghe khẩu khí của hai người kia, đó cũng không phải là nhân vật dễ chơi.

Một cơn gió thổi qua, sóng lưng Mạt Ca ớn lạnh. Tiết xuân se se lạnh.

Chính trị phức tạp, tránh là thượng sách.

Tuy nhiên, chính lúc cô quay người toan bỏ đi, thì một đôi cánh tay cứng lạnh như sắt từ bóng tối thò ra ép chặt cô vào giữa vách núi giả và vầng ngực đàn ông. Mạt Ca tròn mắt, tim đập loạn, vô thức muốn kêu lên, nhưng miệng đã bị ai bịt chặt.

Mạt Ca toàn thân toát mồ hôi, trong hoàn cảnh đó ai không sợ? Cho dù có lá gan to bằng trời cũng sợ vỡ mật.

Ánh trăng sáng màu ngân bạc chiếu tới, trong đồng tử của Mạt Ca in hình một khuôn mặt nửa đen nửa trắng người đó đeo mặt nạ, bên phải màu trắng bên trái màu đen, che lấp khuôn mặt thật, chỉ lộ ra đôi môi đỏ, và một món tóc đen xoắn xuống, bay bay, tạo nên mấy vệt tối lơ mơ trên mặt nạ. Cô cảm thấy sát khí từ con người này cực mạnh. Đôi mắt tròn trũng của Mạt Ca từ từ thu lại, tiếng kêu cũng lặng lẽ nuốt vào trong. Cơ thể người đó ẩn trong bóng tối, chỉ có khuôn mặt bị ánh trăng chiếu sáng.

Trong mắt Mạt Ca, khuôn mặt người này có ba màu kinh điển, đen, trắng, đỏ hòa vào nhau, khiến người ta khiếp vía. Ma! Đó là ý nghĩ đầu tiên hiện trong đầu Mạt Ca. Trong đêm tối, trong hang núi giả nhỏ hẹp, ở khoảng cách gần như vậy, Mạt Ca cảm giác mình giống như đang quay cảnh phim kinh dị.

Người đàn ông đeo mặt nạ, không nhìn rõ mặt, cũng không nhìn thấy biểu hiện trên mặt. Chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt lạnh giá qua lỗ trống ở hốc mắt trên mặt nạ. Thấy Mạt Ca từ kinh hãi ban đầu dần dần bình tĩnh, mới buông bàn tay giờ ra định lấy mạng của cô, rồi bật qua người cô, tiếp tục nhìn ra ngoài.

Trong hang núi giả im phăng phắc. Tim Mạt Ca đập thình thình, do nỗi sợ hãi bất ngờ vừa rồi, tim lại càng đập dồn, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường. Quay lại nhìn người đàn ông, thấy ông ta tĩnh lặng như mặt nước ao tù, không có biểu hiện gì tỏ ra ngạc nhiên, hoàn toàn tập trung tinh lực quan sát hai người đàn ông trong đình hóng mát.

Đối diện núi giả là đình hóng mát người đàn ông đeo mặt nạ lại chặn đường rút của cô. Mạt Ca đắn đo cân nhắc, chỉ đành đứng yên trong này, không dám có động tĩnh gì.

Lần đầu tiên trong tư thế thân mật với đàn ông như thế, Mạt Ca bị người đó ép cứng vào ngực mình.

Mùi cơ thể người đó rất thanh, thoảng hương thơm nhẹ, tươi mát như hương cỏ mùa xuân trên thảo nguyên.

Cơ thể người đàn ông gần như ép chặt vào người Mạt Ca, trong không gian chật hẹp người trông như đang ôm nhau trong tư thế cực kỳ thân mật. Mạt Ca thấy hơi thở người này vẫn bình ổn, hoàn toàn không có ý nghĩ linh tinh nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 4.2

Có lẽ người này là một viên mật thám, tinh thần làm việc chuyên nghiệp đó đáng để cô học tập. Trong đình hóng mát, Liễu Tĩnh và người đàn ông kia vẫn đang bàn luận về cục thế trong triều và chuyện của Nam Thụ Văn với Vệ Minh Hàn. Lờn hai người từng tiếng vọng đến.

Người này rốt cuộc xuất hiện từ lúc nào? Là khi cô đến, không phát hiện ra ông ta ẩn nấp trước đó, hay là cô khinh xuất đến mức có người xuất hiện đứng ngay sau lưng cũng không biết?

“Thượng thư đại nhân tại sao vẫn chưa đến?” Người đàn ông bắn khoản nhìn ra màn đêm bên ngoài. Liễu Tĩnh vốn dĩ mời hai vị đại nhân đến nghỉ sự, giờ đã là canh ba, vẫn không thấy bóng dáng thượng thư đại nhân.

“Có lẽ có việc gì đến trễ, con người ông ta lúc nào cũng lè mê như vậy.”

“Tướng gia, ngài nói xem, vương gia hay hoàng thượng ngồi trên ngôi báu, thực ra với chúng ta đều hữu lợi vô hại, nhưng giữa hai người đó, e là vương gia không dễ khống chế.” Người đàn ông tỏ ra rất lo lắng.

Hoàng đế hiện tại là một con rối, nhưng Tiều Dao vương gia thì khác, một người trẻ tuổi nhưng rất có chủ kiến, không dễ khống chế.

“Cái tệ chính là ở chỗ đương kim hoàng thượng không phải là người của Liễu gia ta, nếu không hoàng thượng tại vị càng có lợi cho lão phu. Tiều nhi dù gì cũng là cháu ngoại ruột của lão phu, trong bảo vệ lợi ích của Liễu gia, Tiều nhi có phần trách nhiệm hơn hoàng thượng. Muốn bảo vệ uy danh của Liễu gia, vẫn phải dựa vào Tiều nhi.” Liễu Tĩnh chau mày than vãn.

Tiếng nói chuyện rì rầm liên tục vẳng đến, Mạt Ca đã hoàn toàn không có hứng thú nghe tiếp, cũng không còn tâm trạng tắm suối nước nóng nữa.

“Đại ca, tôi đi đây, đại ca có thể buông ra không?” Mạt Ca thì thầm.

Người đàn ông ra hiệu cho cô nhìn về bên trái. Mạt Ca bắn khoản nhủ thầm, nhìn theo ánh mắt ông ta, bỗng kinh sợ vội lùi về sau. Tiếng cười khe khẽ trầm trầm đầy bốn cột từ ngực ông ta truyền ra, một cánh tay ông ta vòng quanh bờ eo mảnh dẻ của cô, đầu ghé sát tai cô, tiếng nói cùng với hơi thở nóng hổi vọng ra, “Thế nào, có phải cảm thấy rất kích thích không?”

Bệnh hoạn! Mạt Ca xác định người đàn ông này thuộc loại bệnh hoạn.

Thì ra, sau khi người đàn ông ra hiệu, cô mới nhìn thấy phía bên trái có một xác người.

Xác người mất mớ trùng trùng, rõ ràng chết không nhắm mắt, cơ thể bị cố định trên một tảng đá lớn trên hòn núi già, mắt, mũi, miệng đều trào máu, một cái chết rất đáng sợ. Máu tươi theo rìa tảng đá chảy xuống đầy đất. Mạt Ca theo dấu máu nhìn xuống, phát hiện dưới chân hai người toàn máu tươi.

“Người điên à!” Mạt Ca sợ chết khiếp, giọng run run. Cô không nhìn rõ vết thương của người chết ở đâu, chỉ thấy trên mặt đất toàn máu, vội ngoảnh mặt đi.

Trong bóng tối, người đàn ông tóm lấy người cô. Đôi môi đỏ rất mỏng, hình môi rất đẹp, nhưng lời nói ra lại vô cùng hắc ám, “Vị này chính là thượng thư đại nhân mà họ vừa nhắc đến. Cô nương nói xem, ông ta bị giết trong Liễu phủ, sẽ gây ra hậu quả thế nào?”

Chính lúc người đàn ông nói vậy, một thị vệ hấp tấp đi đến bên Liễu Tĩnh, nói với ông ta, thượng thư đại nhân đã đến tướng phủ từ sớm. Sắc mặt Liễu Tĩnh sa sầm, lệnh cho người lập tức đi tìm.

Canh ba, tướng phủ đột nhiên ồn ào, khắp nơi đuốc đốt sáng trưng, bao nhiêu người đi lại tấp nập, ra sức tìm kiếm.

“Người định làm gì?” Mạt Ca rất sợ, bàn tay nắm vạt áo túa đầy mồ hôi, đầu óc suy nghĩ rất lung.

Người đàn ông cơ hồ rất hài lòng thấy mặt cô tái nhợt, cười gằn hai tiếng. Mạt Ca đột nhiên cảm thấy mình đã vô tình rơi vào âm mưu của kẻ nào đó, người đàn ông trước mặt hình như định đưa cô ra làm con dê chịu tội. Vừa nghĩ vậy, toàn thân đã sớn gai ốc.

“Đáng tiếc, một mỹ nhân.” Giọng khàn khàn của người đàn ông vang lên, nhỏ nhẹ như mèo vờn chuột, “Đã vào đây rồi, đừng nghĩ có thể thoát ra được.”

Mạt Ca ngược mắt, phần nộ nhìn hấn, “Người tưởng bỏ đi là xong chắc.”

Nếu vậy, cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa được nỗi oan.

“Có thể không? Chính cô nương ma xui quỷ khiến, lại mò đến cái nơi không nên đến này.” Người đàn ông không biết nghĩ gì, ánh mắt đảo một vòng quanh người Mạt Ca, hồ nghi hỏi: “Sao ta thấy cô nương quen thế?”

Tuy vậy, hấn cũng không định tìm hiểu đến cùng, quay người định bỏ đi. Mạt Ca sao có thể để hấn đi như vậy, vội túm ống tay áo hấn, “Người không được đi, người đi là ta sẽ trở thành hung thủ.”

“Đó là cơ duyên ngẫu hợp. Ai bảo cô nương nửa đêm mò đến đây?” Người đàn ông cười nhún nhún, lưu manh như Lâm Từ Hoài, nhưng không giống gã.

Mạt Ca nhất quyết không chịu buông tay, mắt kiên cường trừng trừng nhìn hấn.

Hấn lạnh lùng ra lệnh, “Buông ra!”

Bàn tay Mạt Ca toàn mồ hôi lạnh. Tiếng ồn ào bên ngoài khiến cô hiểu, nếu hấn lặng lẽ bỏ đi, cô nhất định bị vu là hung thủ giết người. Cô không thể bị người ta bỏ tang vật vu cáo như thế. Chính vào lúc người đàn ông tưởng cơ sở hãi buông tay, Mạt Ca bất ngờ chụp tay hấn, kêu toáng lên: “Bớ người ta, có kẻ giết người...”

“Người...” Người đàn ông không ngờ cô dùng chiêu này, hơi sững ra một lát.

Tiếng kêu thất thanh được các thị vệ nghe thấy, họ lao về phía hòn núi giả.

Mạt Ca cũng cuống cuống, ba bảy hai mốt, túm chặt eo hấn, buống bình nói: “Đưa tôi ra khỏi đây! Tôi không muốn vô cớ chết ở chỗ này.”

Người đàn ông cúi đầu, nhìn sâu vào mắt cô một lát, nghiêng răng nói, “Cô nương đừng hối hận!”

“Chết ở đây, ngay cơ hội hối hận cũng không có.” Mạt Ca nói.

Được chiếu sáng rực một góc trời, tiếng ồn ào, tiếng la hét hỗn loạn. Màn đêm tĩnh mịch bị xé toang bởi tiếng kêu của Mạt Ca, giống như quả hòn đá lớn xuống mặt nước ao tù.

Người đàn ông tóm eo Mạt Ca, cười thầm nhìn cô vui mặt vào lòng gã. Gã ôm cô ra khỏi hòn núi giả, bay vọt lên, trong tiếng kêu hét hoảng cô, chỉ để lại trên mặt đất một dấu giày. Gã ôm Mạt Ca bay lên mái nhà, ngoài đầu khiêu khích nhìn Liễu Tĩnh sắc mặt lúc này đã thâm bầm như miếng gan lợn. Áo đen rộng căng phồng bay phấp phật, người đeo mặt nạ lúc này giống hệt một con dơi giương cánh chuẩn bị bay, thực ra còn giống bóng ma từ địa ngục đến đòi mạng hơn.

Mạt Ca chỉ thấy gió ù ù bên tai, quất vào má buốt lạnh. Ra khỏi Liễu phủ, người đàn ông huýt sáo một tiếng, một con tuấn mã màu trắng phi ra. Gã ôm Mạt Ca nhảy lên ngựa, phóng vút về phía ngoại ô.

Mạt Ca chưa bao giờ cưỡi ngựa, đầu hơi choáng, mắt hơi hoa. Khi đã hoàn hồn, phát hiện con tuấn mã đã phi vào một khu rừng rậm bí hiểm. Đi trong rừng chừng một khắc, trước mắt họ hiện ra một lối mòn rất hẹp, có lẽ chỉ vừa một người đi. Lối mòn một bên là vực thẳm, một bên là bụi cây rậm. Mạt Ca mặt tái nhợt, túm chặt ống tay áo người lạ.

“Đã sợ chưa?” Giọng người đàn ông nghe rất ung dung, gã cho ngựa đi thong thả men theo đường mòn.

Mạt Ca cảm giác gã như diễn viên đi trên sợi dây thép, cô sợ cứng người không dám cử động, mặc dù rất muốn ném gã lạ mặt sau lưng xuống vực.

“Tên cô nương là gì?” Người lạ chuyển chủ đề. “Mạt Ca quyết định im lặng.”

Đột nhiên gã buông lỏng dây cương.”

“Người điên à?” Mạt Ca vội kéo tay gã. Một con ngựa đi trên con đường mòn đã khó, gã còn định thúc ngựa đi nhanh muốn chết hay sao?

“Cuối cùng đã chịu mở miệng rồi. Tên cô nương là gì?”

Mạt Ca muốn hét lên, gã đàn ông đáng chết này, lại dám dùng cái đó uy hiếp cô! Đồ bệnh hoạn đáng chết! Mạt Ca lẩm bẩm, thầm “hỏi thăm” tổ tông mười tám đời nhà gã, chẳng buồn mở miệng, đáp gọn lòn: “Phù Mạt Ca!”

Liễu Như Phong quá nổi tiếng, không thể dùng cái tên đó. Nếu không, chưa biết chừng một giây sau cô đã bị gã đưa đến quan phủ để nhận tiền thưởng.

“Mặt Ca...” Người lạ lẫm bấm nhắc lại, giọng như cười, “Tên rất hay!”

“Lắm nhảm gì vậy? Mau đưa tôi qua đoạn này đi.” Mặt Ca bực bội nói nhỏ. Cảm giác mình như tội phạm bị bức cung, cô rất ghét cảm giác đó.

“Vội gì?” Người lạ ung dung lắc lư theo nhịp chân ngựa, “Ngắm trăng cũng rất thú vị. Cô nương là nô tỳ trong tướng phủ sao?”

Ngắm trăng? Mặt Ca rất muốn ném gã xuống vực. Họ đang đi trên bờ vực, bên dưới là vực sâu thăm thẳm, làm sao có tâm trạng ngắm trăng? Mặt Ca phần nộ hỏi: “Người cảm thấy dọa người khác như thế thú vị lắm sao?”

“Rốt cuộc ta là ân nhân cứu mạng của cô. Tiểu Mặt Mạt, làm người nên biết, chịu ơn phải báo đáp.” Cái giọng cười cợt đó hơi cao một chút. Mặt Ca nghe vậy người nổi da gà.

“Đừng có tùy tiện đổi tên tôi!”

“Gọi như thế cảm giác hai ta thân mật hơn, rốt cuộc chúng ta vừa cùng trải qua cơn hoạn nạn.” Người đàn ông cười. Bàn tay nắm dây cương giật mạnh, con tuấn mã dừng lại giữa đường.

Mặt Ca mặt tái nhợt, tay nín run. Thầm nghĩ, nếu người dám mạnh động, ta sẽ kéo người cùng chết!

“Nếu người không xen vào, giờ này tôi đang đánh cờ với Chu công rồi, hơi sức đâu ở đây phí lời với người?”

(*) Chu công là đại sư chuyên lý giải giấc mộng của con người, thường xuất

hiện trong một giấc mơ của mọi người. Cho nên thường nói, “đánh cờ với Chu

công, hẹn hò với Chu công, câu cá với Chu công” có nghĩa là đi ngủ. Có thể

tham khảo sách “Chu Công giải mộng đại toàn.”

“Nửa đêm canh ba cô lang thang trong vườn, ma ma quỷ quỷ, ngấm ra cũng không phải hạng tốt đẹp gì. Tiểu Mặt Mạt, tự rơi vào tròng, đừng trách người khác.” Người lạ bốn cợt. Ngực khí của gã luôn ung dung, cơ hồ vụ giết người vừa rồi không phải gã ra tay.

“Rốt cuộc có đi tiếp không?” Mặt Ca mím môi. Trời đã bắt đầu rạng, trên bầu trời âm u xuất hiện một tia sáng, từ từ lan ra hai bên. Lúc này Mặt Ca chỉ muốn về nhà.

“Ngoan ngoãn trả lời câu hỏi, ta đảm bảo cô bình an vô sự. Ta hỏi cô, cô là ai trong tướng phủ?” Người đàn ông cười. Mặc dù gã cười, nhưng Mặt Ca nhận ra vẻ cương quyết trong giọng điệu của gã. Nếu không được câu trả lời, gã nhất quyết không buông.

Cô hoàn toàn không dám nhìn xuống dưới. Bên dưới là vực sâu vạn trượng đen thẳm, chỉ cần không cẩn thận trượt chân là lăn xuống xương tan thịt nát. Người đàn ông này rõ ràng là chuyên gia bức cung giới nhất.

“Chẳng phải ông đã nói tôi là nô tỳ sao?” Cô mặc bộ váy áo bằng vải thô, nói mình là nô tỳ cũng không sợ gã không tin, có bản lĩnh gã tự đi điều tra.

“Nô tỳ của ai?” Người đàn ông rõ ràng nắm rất chắc tình hình của Liễu gia.

“Tam tiểu thư!”

“Nô tỳ của Liễu Chi Mi?” Người đàn ông nghi hoặc, thông thả ghé sát tai cô. Gã cười ám muội, tiếng cười nhỏ và trầm, “Tiểu Mặt Mạt, lừa dối người khác phải trả một giá đắt. Liễu Chi Mi lòng dạ ác độc, tâm địa hẹp hòi, làm sao chịu nổi một viên ngọc thô như cô ở bên hầu hạ cô ta?”

Mặt Ca giật mình, người đàn ông này không đơn giản, tinh ranh, xảo quyệt như con cáo, còn khó thăm dò hơn Lâm Tử Hoài.

Mặt Ca cũng nở nụ cười nham hiểm, “Người rất thích dọa người khác?”

“Còn xem người ta có hợp tác không.” Người đàn ông vẫn bộ dạng nhàn tản ung dung.

“Được, bản cô nương sẽ cho người biết thế nào là dọa người khác!” Lời vừa dứt, Mặt Ca bất ngờ túm bõm ngựa, giật mạnh, ngựa đau, hí vang, giờ hai vó trước. Hai người cũng ngã về sau. Người đàn ông tỉnh mắt, nhanh tay ghì cương ngựa, tức giận nói, “Muốn chết hả?”

Mặt Ca bỗng thấy thoải mái, coi như đã xé được cái mặt nạ ung dung nhàn

tản của gã.

“Cho người xem thế nào là dọa. Có đi tiếp không?” Lời Mặt Ca cơ hồ từ kẽ răng vọt ra. Người ghé góm há, ta ghé hơn người! Xem ai sợ chết hơn.

Người đàn ông nghiêng răng, sau đó cười nói: “Tiểu Mặt Mạt, cô nương thú vị hơn ta tưởng. Xem ra, U các phải ồn ào một phen đây.”

U các là tổ chức tình báo bí hiểm nhất kinh thành. Chỉ cần có tiền, chỉ cần chịu chi thù lao cao, cần thông tin gì U các đều cung cấp.

Đi hết con đường bên miệng vực, thúc ngựa đi tiếp chừng một tuần nhang thì đến một sườn núi. Mạt Ca kinh ngạc phát hiện, một quần thể kiến trúc cung điện đồ sộ sừng sững trong rừng sâu, bởi vì ẩn dưới tán cây, U các có một vẻ âm u, ma quái.

Tia sáng từ chân trời phía đông chiếu vào khu rừng, khiến không khí trong rừng vốn tĩnh mịch càng thêm tĩnh mịch.

Khu rừng này chính là rừng Lạc Lối mà người ta đồn đại bởi nếu không có người dẫn đường, hoàn toàn không ai có thể tìm được đến đây, đó cũng là nguyên nhân U các luôn giữ được bức màn bí hiểm bao quanh nó. Đây là vùng cấm địa, ngay những người đi săn lâu năm cũng không dám tùy tiện đi vào. Địa thế ở đây vô cùng hiểm yếu, hơi sơ xuất là có thể ngã xuống vực sâu vạn trượng, cho nên hầu như rất ít người ngoài có thể đến được nơi này.

Đi vào trong U các, “đơn điệu” là từ duy nhất để mô tả về nó. Hầu hết các kiến trúc đều một màu đen. Trong khuôn viên tuyệt nhiên không thấy bóng dáng hoa, cỏ, chỉ có cây đại thụ. Mạt Ca tự cho mình là người hiểu nhiều biết rộng, nhưng chưa từng thấy nơi nào thiếu sinh khí như thế.

“Đây là vườn mộ à?” Nếu không có ai cho biết, cô sẽ tưởng đó là khu vườn mộ. Nếu trồng mấy chậu kiểng lan hoa cúc thì càng là vườn mộ điển hình.

“Cô nương định yên nghỉ ở đây chăng?” Người đàn ông cười hỏi. Ngực khí già xem ra rất vui.

Mạt Ca cảm thấy người đàn ông này chính là hạng người bệnh hoạn điển hình, còn hơn cả Lâm Tử Hoài, trở thành người cô ghét nhất.

“Trời sáng rồi, thả cho tôi về nhà!” Mạt Ca nói.

“Cô nương cảm thấy chuyện này có thể không?” Người đàn ông cười nói, “Lúc đầu ta đã bảo cô, đừng hối hận. Đây là lựa chọn của cô, đừng trách ta.”

Mạt Ca trầm nghĩ: Ngươi không thả ta, lẽ nào ta không có chân đi?

“Tôi muốn đi ngủ!” Mạt Ca nhìn già. Hiện giờ tạm thời chưa đi được, cô cần ngủ một giấc đã, ăn no ngủ tốt mới có sức bỏ trốn.

“Tiểu Mạt Mạt, cô tưởng đến đây để du chơi ư? Sao lại thẳng thắn thế?”

“Xin lỗi, chỗ này như vườn mộ, chẳng có gì đáng chơi.” Nực cười, vườn mộ

im lìm như chết có gì đẹp mà chơi?

“Vậy cô nương nên cẩn trọng, buổi tối đừng có chạy lung tung, đêm ở đây cô hồn dã quỷ lượn đầy núi.”

Mạt Ca không tin, bĩu môi giễu cợt: “Cô hồn dã quỷ tốt nhất đừng có hiện ra dọa người, nếu không, ngươi nhìn thấy lại kêu cha khóc mẹ!”

Người đàn ông bật cười ha hả, quảng tay ôm bờ eo mảnh mai của cô, “Ta là Phượng Thập Nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Món Cơm Rang Ngũ Vị

Mạt Ca được bố trí ở trong một ngôi lầu rất xinh xắn. Sau một đêm bị dày vò, mệt lử, vừa đặt mình xuống giường là ngủ ngay. U các dù im lìm như vườn mộ, nhưng bên trong bày trí rất được, đây là lần đầu tiên sau khi trở về thời cổ đại cô được nằm trên giường nệm. Mạt Ca vỗ tay, coi như có thể ngủ một giấc ngon rồi.

Người đàn ông tỏ vẻ ngạc nhiên, không ngờ cô có thể bằng lòng với hoàn cảnh như vậy. Đây là thiếu nữ bạo gan nhất, thông minh nhất chàng từng gặp.

Cô biết thương lượng, biết tùy cơ ứng biến, quan trọng nhất là không hề sợ chàng.

Mọi hành vi của cô tuyệt nhiên không giống một tiểu thư khuê các bình thường, con người càng không hề có dáng vẻ của kẻ nô bộc, trái lại rất đường hoàng ung dung, không phải là kẻ chịu thua kém người khác.

“Gia!” Hai bóng người rơi xuống bên cạnh Phượng Thập Nhất, cung kính cúi đầu.

“Đi điều tra cô ta!” Phượng Thập Nhất giọng lạnh như băng.

“Tuân mệnh!”

Phượng Thập Nhất không ở lại đây, trời hơi rạng, chàng đã vội vàng xuống núi.

Khi Mặt Ca thức dậy đã là buổi trưa. Ở thời cổ đại này, cô không hề có khái niệm thời gian, chỉ có thể dựa vào vị trí của mặt trời mà đoán thời gian. Cô tỉnh giấc vì đói, từ tối qua đến giờ không ăn gì.

Ra khỏi ngôi lầu, ánh mặt trời chiếu vào người, ấm áp. Không khí rất trong lành, mang chút hơi ẩm, cảm giác rất sảng khoái. Cái hay duy nhất của thời cổ đại là không khí tuyệt vời, không có ô nhiễm, cho nên da dẻ con người ở đây, dù nam hay nữ đều rất đẹp.

Trên khoảnh sân trống trải, ngoài mấy tảng đá, không có gì hết. Mặt Ca thử tìm xem có người không, vòng qua ngôi lầu đi khắp một lượt. Bốn bề tĩnh mịch.

Thất vọng, trong khu kiến trúc lớn như vậy, lại tuyệt nhiên không thấy một bóng người.

“Phượng Thập Nhất...” Mặt Ca thử gọi, nhưng chỉ nghe thấy tiếng vọng của mình. Bỗng sồn tóc gáy, gọi to: “Phượng Thập Nhất...”

Lúc đi lúc dừng, chẳng nhìn thấy gì hết. Mặt Ca phát hiện một vấn đề, cô đã bị lạc đường.

Xây dựng một quần thể kiến trúc lớn thế này, không phải chủ nhân bệnh hoạn, thì người thiết kế bị điên. Theo cảm nhận của mình về Phượng Thập Nhất, cô cảm thấy giả thiết thứ nhất là chính xác. Vòng đi vòng lại, Mặt Ca không thể nào tìm được ngôi lầu mình đã ở.

“Mẹ kiếp, đúng là đáng chết!” Mặt Ca buột miệng văng tục.

Mặt trời đã chệch về tây, vẫn không thấy một bóng người, Mặt Ca thực sự hơi hoảng.

“Có ai không...” Giọng run run, cô tuyệt vọng hét lên.

Mặt trời đã lặn hẳn, màn đêm buông xuống, trăng treo đầu cành.

Trong rừng vắng lại mấy tiếng gầm của dã thú và tiếng rúc của quạ. Mỗi Mặt Ca trắng bệch, tay run run nắm thành nắm đấm, móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay, cũng không thấy đau, nỗi sợ hãi mỗi lúc càng kinh khủng bủa vây, U các ban đêm, một ánh nến không có, tất cả một màu đen kịt.

Quái dị, và quái dị.

Phượng Thập Nhất, tốt nhất người đừng xuất hiện trước mặt ta! Mặt Ca nghĩ rằng. Vừa lạnh vừa sợ, thu mình nép sau tảng đá lớn. Con mọt mọt thể xác và nỗi sợ hãi về tinh thần làm mặt cô trắng bệch, nấp sau tảng đá toàn thân run bần bật.

Một tiếng gầm của dã thú vẳng đến, khiến U các vốn im lìm càng đáng sợ.

Mặt Ca toàn thân như đóng băng tựa vào tảng đá, ý thức hỗn loạn, dần dần ngắt đi.

Ngày thứ hai ở U các, Mặt Ca mới hoàn toàn trải nghiệm thế nào là sợ hãi.

Khi cô lặng lẽ tỉnh giấc, đã là canh ba.

Mất đảo quanh một vòng, Mặt Ca phát hiện cô đang ở trong ngôi lầu của mình, một bóng người cao cao đứng bên giường, chính là Phượng Thập Nhất, gã vẫn mặc áo chùng đen như hôm qua.

“Tỉnh rồi à?” Phượng Thập Nhất cười cười.

“Tôi đói.” Mặt Ca yếu ớt mở miệng, cô đã đói lả, kiệt sức, nếu tối qua Phượng Thập Nhất định dọa cô một phen, thì gã đã thành công.

“Tiểu Mặt Mạt, cô nương tưởng đây là tửu lâu, quán trọ hay sao?” Phượng Thập Nhất mỉm cười đi ra ngoài. lát sau, quay lại tay bưng cái khay, cười nói:

“Dậy ăn đi.”

Mặt Ca nhúc nhích muốn ngồi dậy, lúc này mới phát hiện tay chân mình đã cứng đờ, lại nằm vật xuống giường. Phượng Thập Nhất nhìn cô cười. Mặt Ca là người kiên cường, sao cam chịu bị gã coi thường? Gắng ngồi dậy, đi đến bên bàn. Đã tưởng Phượng chỉ ít cũng cho bát cơm, không ngờ trong khay chỉ có một cái mìn thầu trắng.

Nghiến đến nát cả răng, nhưng chẳng ích gì, lặng lẽ ngồi trước bàn, cầm lên cái mìn thầu, cắn mạnh một miếng. Đẳng nào bụng cũng đang đói ngấu, ăn gì cũng thơm phưng phức, Mặt Ca tự an ủi mình.

Phượng Thập Nhất, tốt nhất một ngày nào đó đừng rơi vào tay ta, nếu không bản cô nương sẽ cho người biết tay!

Phượng Thập Nhất ngạc nhiên nhìn cô, nha đầu này thực sự rất biết thích nghi. “Ngon không?”

Chẳng có vị gì, vừa ngượng vừa cứng, thức ăn cho lợn còn ngon hơn.

“Rất ngon!” Mặt Ca cười tươi, để chứng minh lời nói của mình, cô cắn nhai rất ngon lành.

“Đã dặn là trời tối không được đi lung tung. Thật đáng thương, tiểu Mạt Mạt của ta, nhớ lại bộ dạng tội nghiệp của cô nương gục sau tảng đá, ta thật không đành lòng.” Phượng Thập Nhất lắc đầu tỏ vẻ xót thương.

“Mèo khóc chuột, già bỏ từ bi.” Già là con cáo khoác bộ lông cừu.

“Ấy tiểu Mạt Mạt, cô nương biến thành chuột lúc nào vậy? Nghe nói dã thú trong rừng khoái ăn chuột nhất, hay là ta phóng sinh cô nhé?”

Mặt Ca cảm thấy huyết áp mình tăng vọt, cười nhạt, nghiêng răng nói: “Ngươi chó vội đắc ý, sống có khúc người có lúc.”

Phượng Thập Nhất mỉm cười, cực kỳ phấn khích, “Vậy thì ta chờ!”

Ngày hôm sau, bốn phía vẫn một không khí yên tĩnh quái dị. Mặt Ca lần này đã rút kinh nghiệm rồi, đi một bước đường, học một sàng khôn. Dứt khoát không gọi ai, hơn nữa đường nào có gọi cũng chẳng thấy bóng dáng người nào. Một mình đi lang thang giữa những lau các thâm u tịch mịch, lòng không khỏi ngao ngán.

Nhưng không dám đi xa, bởi vì U các được xây dựng trong khu rừng Lạc Lối, hơn nữa kiến trúc nào cũng giống nhau. Mặt Ca vừa đi vừa vạch ký hiệu đánh dấu đường.

May mắn tìm được nhà bếp, nhưng không may là, trong bếp chẳng có gì.

Không phải ai đó cố tình thu dọn, Mặt Ca liếc quanh là biết, căn bếp này lâu lắm không được sử dụng, phủ lớp bụi dày.

Cuối cùng đã hiểu vì sao tối hôm qua Phượng Thập Nhất cười tỉnh quái thế, cười trên đau khổ của người khác như thế.

Lẽ nào U các không có người ở?

Ngôi nhà ma!

Mặt Ca lẩm bẩm, vội vã chạy về, lòng mỗi lúc càng thêm sợ hãi. Vừa quay về ngôi lâu của mình, lập tức đóng chặt cửa, hình như thoáng nghe thấy hai tiếng cười. Ngôi trong phòng, co ro một góc. Buối tối, căn nhà tối om, cô mới dám thắp một ngọn nến.

Lúc đêm đã khuya, Phượng Thập Nhất lại đến.

“Có phải ngươi định bỏ ta chết đói không?” Mặt Ca lườm già, nhìn đã bức mình. Hai ngày chỉ ăn hai cái mần thầu nguội lạnh, cô cảm giác mặt đã gầy sọp đi.

“Trong nhà bếp có đồ ăn, cô nương không tìm thấy à?” Phượng Thập Nhất ngạc nhiên hỏi.

“Trong nhà bếp chỉ có bụi, không biết bao lâu rồi không có ai dùng đến, vậy mà ngươi dám nói nhà bếp toàn đồ ăn?”

Phượng cười khách một tiếng, “Tiểu Mạt Mạt, cô tìm nhầm chỗ rồi.”

Giã nói xong bỏ đi, lát sau lại quay lại, tay bưng một cái khay. Mặt Ca trầm nghĩ, mần thầu trắng thì ngon hơn gì chứ. Ai ngờ trong khay là một con gà quay thơm phức, lại còn mấy đĩa rau, một bình rượu. Mấy đĩa rau nhìn đã thấy thích, vừa thơm vừa đẹp mắt.

Mặt Ca phấn khởi, cũng chẳng giữ ý gì, ăn ngấu nghiến.

Phượng Thập Nhất nhìn cô phồng má tròn mắt nhai nuốt, cười nói: “Xét công cô nương vô tình giúp ta một việc, đặc biệt thưởng cho cô!”

Mặt Ca không biết già nói gì, cũng không quan tâm già nói gì, càng không bận tâm mình đã giúp già việc gì. Đường nào cũng vô tình giúp rồi, liên quan gì đến mình? Phượng Thập Nhất lại không nghĩ thế, hai ngày nay chàng đã tra rõ thân phận Mặt Ca. Biết cô là Cừu tiểu thư của Liễu gia, chàng vô cùng kinh ngạc.

Hèn nào chàng thấy Mặt Ca rất quen, bức họa nam trang của cô dán khắp mọi ngõ ngách kinh thành, muốn bỏ qua cũng khó. Chỉ có điều, cô vận nữ trang, chàng nhất thời không nhận ra. Nhưng nhìn kỹ, thấy rất giống, người trong bức họa nhất định là cô. Hèn nào Tiêu Dao vương gia phái người tìm cá tháng trời không thấy, sao vương gia có thể ngờ, hăm hại chàng lại chính là biểu muội của chàng, còn trốn trong tướng phủ, nơi an toàn nhất thiên hạ.

“Cô nương không muốn biết cô đã giúp ta việc gì ư?” Phượng Thập Nhất tò mò hỏi, nha đầu này thật quá điềm tĩnh.

“Ngay chuyện ngươi là ma hay quỷ ta cũng không biết, ta giúp gì ngươi?” Mặt Ca bắt ngờ tiếp lời.

“Có lúc người và quỷ, chỉ khác nhau một chút.” Phượng Thập Nhất nhẹ giọng nói.

“Cái hạng chỉ đêm tối mới xuất hiện, lại sống ở nơi ma quái thế này, nhất định là ma.” Mặt Ca châm chọc.

“Bây giờ nói ta là ma vẫn hơi sớm một chút. Nhất định có ngày, cô nương sẽ biết, thế nào là ma!” Phụng Thập Nhất cười to hai tiếng, bỏ đi trước ánh mắt ngạc nhiên của Mạt Ca.

Đúng là thần kinh!

Mạt Ca tiếp tục tấn công món gà quay trên bàn!

Ngày hôm sau, bầu trời cao, quang đăng bao la, xanh ngắt như được xối rửa.

Buổi sáng vẫn còn một chút yên tĩnh, vừa đến trưa là bắt đầu ồn ào, U các yên tĩnh xuất hiện một toán người tiến vào.

Mạt Ca ra khỏi lầu, thăm nghĩ, on trời, cuối cùng cũng nhìn thấy vật sống rồi.

“Động vật giống đực” màu đen, trang phục đồng loạt màu đen, toàn thân áo chùng đen, lưng thắt đai đen, chân đi giày bông màu đen. Tất cả tác phong đều linh hoạt, mắt sắc, tinh nhanh. Họ nhìn cô, hoàn toàn như không thấy, coi như cô không tồn tại.

Mạt Ca một lần nữa khâm phục sự bảo mật của Phụng Thập Nhất, hai ngày trước một bóng người cũng không thấy, hôm nay bỗng chốc mọc đầu ra cả bầy “động vật”.

Cũng một lần nữa sùng sốt. Cùng một thời gian, cùng một nhà bếp, bên trong lại có rau, thịt, mì, cá, muốn, dầu, tương, dấm... đầy đủ cả. Là hai hôm trước cô đến nhầm chỗ, hay là Phụng Thập Nhất cố tình xuất chiêu này, muốn để cô trải nghiệm một chút thế nào là nhà ma? Nếu không, làm sao giải thích chỉ trong một đêm tất cả đều thay đổi?

Đám “động vật” rất ít nói, hình như họ đề cao nguyên tắc im lặng là vàng.

Đội gác cổng tổng cộng có tám người, thỉnh thoảng mới phát ra một chút tiếng người.

Mạt Ca nhìn thấy tất cả bọn họ đều tự nấu ăn. Trong nhà bếp lúc này có ba gã đàn ông đang nấu, nhìn thấy cô không chào hỏi, cũng không ngạc nhiên, cứ như việc cô xuất hiện ở đây là sự rất bình thường. Mạt Ca cũng không vô duyên chào hỏi ai, nhìn thức ăn trong bát của họ, cười khẩy hai tiếng.

Lát nữa ta sẽ cho các ngươi thêm nhỏ dãi!

Tiểu ưu không biết làm việc nhà. Hai người sống chung, việc nấu ăn đều một tay Mạt Ca làm tất. Lâu dần, cô nấu ăn rất khéo. Không phải do tài bẩm sinh, hoàn toàn do làm nhiều thành quen.

Vò gạo rửa rau, bỏ rau vào nồi... ánh mắt những người đàn ông liên tục liếc về phía cô. Lát sau, món sườn xào chua ngọt thơm phức đã được trút ra đĩa. Mạt Ca nheo mắt, bắt đầu làm món khác. Không lâu sau cô đã làm xong một bàn thức ăn, toàn món ngon, ba chay hai mặn, thơm phức, màu sắc bắt mắt. Một người ăn nhưng làm xuất cho sáu người, cô phớt lờ ánh mắt ngưỡng của đám đàn ông, hiện ngang bệ mâm thức ăn về ngôi lầu của mình.

mikilovely oi!! Thanks đi Like đi Comment đi nha nha nha!!!

[Hiện đại - Trùng sinh] Vợ xấu thành vợ hiền - Thiên Toái Hoa (hợp tác)

Cuộc đời chỉ có một

vì thế hãy làm những gì khiến bạn hạnh phúc

và ở bên người khiến bạn luôn mỉm cười

Tìm kiếm với từ khoá:

Xin ủng hộ: Tuyển Editor! Beta-er! Developer! Designer! Type sách! Hôm qua, 21:33 MarisMiu Tiểu Thần Thủy Ngư Băng Cẩm Thú Ngày tham gia: 27.06.2017, 21:31

Bài viết: 255

Được thanks: 1488 lần

Điểm: 9.81

Tài sản riêng:

Re: [Xuyên không] Vương Bài Sùng Phi - An Chi Hiểu (Tập 1) - Điểm 10 Cách chuyển nhiều trang, tìm truyện, tìm chương, tắt quảng cáo... Chương 5.2

“Tôi dám cược, nhất định là cô ta có ý.” Một đàn ông khác ngao ngán nhìn mấy miếng thịt trong nồi bị anh ta làm cháy đen sì.

Lúc đó có rất nhiều đàn ông tập trung trong nhà bếp, bọn họ đa số đều nhìn thấy thái độ ngạo mạn của Mạt Ca, không hiểu thế nào, chạy đến hỏi nhau.

“Cô ta là tiểu thư của Liễu gia, sao lại giỏi nấu ăn thế?”

“Rốt cuộc gia đang định làm gì? Vô duyên vô cớ đưa cô ta đến đây. Chẳng phải khiến chúng ta bị hành hạ sao?”

“Đồ ăn thế này tôi ăn một miếng là không nuốt nổi nữa.” Một người đàn ông chán ngán quăng bát của mình lên kệ bếp.

“Nữ nhi mà dám trối Tiêu Dao vương gia đến đài bán đấu giá thì không phải là người dễ chơi.”

“Liệu gia có gì... với cô ta...”

“Vớ vẩn!” Hầu hết những người đàn ông còn chưa nghe hết, đã đồng thanh nói, rồi quay đi tiếp tục tự phục vụ mình.

Sự sung sướng, đắc ý của Mạt Ca tiếp tục kéo dài đến tối.

“Phượng Thập Nhất, liệu có thể giải thích một chút thế nào là ‘ta muốn ăn cơm?’ Mạt Ca tròn mắt nhìn người đàn ông được đăng chân lân cận đầu. Lẽ nào gã tưởng cô là đầu bếp?

“Ta đói rồi!”

“Người đói thì liên quan gì đến ta?” Mạt Ca không định quan tâm đến gã. Cô đang rất no nê, nhà bếp của U các thật là tốt chỉ cần nấu ăn giỏi, muốn ăn sơn hào hải vị tuyệt đối không thành vấn đề.

“Tiểu Mạt Mạt, cô ăn đồ của ta, ở trong phòng của ta, tục ngữ nói rất hay, có đi có lại, có phải cô cũng nên dùng sức lao động báo đáp một chút?”

Mạt Ca phẫn nộ nheo đôi mắt to xinh đẹp, nghiêng đôi môi hồng, bàn tay nhỏ nhắn nắm thành nắm đấm rất chặt.

“Đừng hối hận!” Câu này Phượng Thập Nhất nói với Mạt Ca, cô trả lại nguyên vẹn cho gã.

Mạt Ca chuẩn bị làm một bữa thịnh soạn đủ khiến gã “suốt đời không quên”.

Dấm trắng mười muối. Cho gã chết chua!

Muối trắng mười thìa. Cho gã chết mặn!

Đường trắng năm thìa. Cho chàng ta chết ngọt!

Ớt mười quả. Cho gã chết cay!

Một đĩa cơm rang “ngũ vị” đặc biệt được làm xong.

Mạt Ca cười nhạt nhìn đĩa cơm rang hồ lớn, đến chó ngửi cũng phải bỏ chạy, cô vẫn chưa hả giận, vớ bình dấm tưới thêm ít nữa lên trên. Trịnh trọng bung đĩa cơm rang đặc biệt ra khỏi nhà bếp.

“Đây là cơm rang ‘ngũ vị’ đặc biệt, tiểu nhân dốc hết tuyệt chiêu học cả đời mới làm được, đại nhân cứ từ từ thưởng thức.” Đây cái đĩa hồ lớn đen sì đến trước mặt Phượng Thập Nhất, Mạt Ca đắc ý chăm chú nhìn gã, lòng ngấm ngầm khoái trá vì trò ác của mình.

Phượng Thập Nhất liếc cô một cái, đôi mắt sâu lóe một tia sáng lạ. Gã cầm thìa lên, bắt đầu lạng lẽ ăn.

Động tác của gã rất chậm, giống như thưởng thức một mỹ vị chưa từng có. Một miếng, hai miếng, ba miếng... chớp mắt hơn nửa đĩa cơm rang đã sạch trơn.

Mạt Ca tròn mắt, nhìn gã đưa từng thìa cơm rang toàn “mỹ vị” vào miệng, bất giác kinh ngạc. Vị giác của người này có vấn đề hay sao? Sao có thể ăn được thứ đó?

“Phượng Thập Nhất...” Mạt Ca cảm thấy hơi áy náy.

“Rất ngon!” Cái đĩa đã trống không, thậm chí không còn một hạt cơm, sạch trơn.

Mạt Ca cười khan hai tiếng, thực ra cô rất muốn nói: Cảm ơn quá khen!

Đĩa cơm cô ngửi cũng buồn nôn, đừng nói có thể nuốt trôi một miếng.

Có thể nấu ăn đến trình độ đó, cũng cần chút công phu, đây không phải là chuyện ai cũng làm được. Có thể ăn được, càng không phải là người bình thường. Chỉ có thể nói, Phượng Thập Nhất đúng là kẻ siêu bệnh hoạn cộng bệnh hoạn nghiêm trọng!

“Chưa bao giờ có ai nấu cơm cho tôi ăn!” Lát sau, gã mới buông ra câu đó.

Mạt Ca lặng lẽ nhìn gã, hơi cúi đầu trầm nghĩ: Phụng Thập Nhất, người đang diễn khổ nhục kế hay sao? Người có chắc khổ nhục kế của người có hiệu quả không? Nhưng nếu không hiệu quả, vì sao cô cảm thấy gã đáng thương như vậy?

Mạt Ca thể nghiệm một cách sâu sắc thế nào là một lần sơ xuất thành thiên cổ hận. Từ hôm đó, cô trở thành hầu nữ riêng của Phụng Thập Nhất, chuyên trách nấu bữa tối hàng ngày cho gã.

Bởi câu nói “chưa từng có ai nấu cơm cho tôi ăn”, cảm giác áy náy đã bị Mạt Ca khóa trong hòm bảo hiểm nhiều năm, lúc này ngang nhiên chạy ra tác oai tác quái. Phụng Thập Nhất không còn phải thưởng thức món “đặc biệt” cô “dốc hết tuyệt chiêu học cả đời” mới làm ra nữa.

“Tiểu Mạt Mạt, hôm nay không vui à?” Phụng Thập Nhất vừa ăn món ăn khuya cô làm, cười hi hỏ hỏi.

Mạt Ca lờm gã ta, “Bao giờ thiếu gia thả cho tôi về?”

Phụng Thập Nhất là kẻ đại bịp! Gã dám nói khi nào cô hầu hạ khiến gã dễ chịu gã sẽ thả cho cô về. Mạt Ca cảm giác cô đã làm hết trách nhiệm của một hầu nữ, hầu gã ăn, cười nịnh gã, chỉ có chưa lên giường hầu gã chuyện chăn gối mà thôi. Mười ngày liền, gã hài lòng rồi chứ?

“Đội khi nào ta vui về hẵng hay.” Phụng Thập Nhất thông thả nói. Gã hài lòng hưởng thụ bữa ăn khuya, mặt dù chỉ là bát mì trứng gà bình thường, nhưng gã ăn rất ngon miệng. Mạt Ca không nhìn ra chút thành ý nào của gã.

“Phụng Thập Nhất, ta muốn đánh người!” Mạt Ca phẫn nộ trừng mắt.

“Tiểu Mạt Mạt, cô nương không nên thô bạo như vậy, cẩn thận kéo ể chồng.” Gã trêu cô.

“Yên tâm, bản cô nương là tuyệt thế mỹ nhân, muốn lấy chồng, quá dễ.”

“Có lấy được cũng sẽ bị người ta bỏ.”

Mạt Ca tức điên, quả thực cô đã chịu đựng đủ rồi, Phụng Thập Nhất đúng là đang khiêu khích sức chịu đựng của cô.

Mười ngày trời ở cái nơi ma quỷ này, cô sắp chết vì buồn.

Những người áo đen tuân thủ quá nghiêm nguyên tắc im lặng là vàng, hơn nữa quy luật làm việc nghỉ ngơi của họ cũng trái ngược với cô. Ban ngày họ rất ít đi lại, đều ngủ vùi, trời vừa tối là ồn ào kinh khủng. Khiến ban đêm cô ngủ rất ít.

Phụng Thập Nhất nuôi một bầy “động vật” trời vừa tối là đi lang thang, nhưng cô cũng thông cảm, thăm dò tin tức chính là phải ra đi lúc đêm khuya người vắng, rốt cuộc những việc xấu xa cần phải tiến hành một cách bí mật. Ban ngày hoàn toàn không thể gặp Phụng Thập Nhất, buổi tối gã mới về U các.

Việc đầu tiên sau khi trở về là gã đòi ăn cơm. Mỗi lần bị hành hạ như vậy Mạt Ca đều nổi cơn thịnh nộ, lần nào cũng hoài nghi kiếp trước gã bị chết đói.

“Phụng Thập Nhất, người đừng quá đáng, cẩn thận ta đầu độc chết đấy!”

“Yên tâm, có thêm mười lá gan nữa, cô nương cũng không dám. Ta biết tiểu Mạt Mạt rất quý sinh mạng, nếu ta có mệnh hệ gì, cô sẽ phải táng theo ta, khỏi phải tính toán thiệt hơn.”

Mạt Ca nghiêng răng, không thèm để ý gã nữa.

Thực ra, Mạt Ca đã thử tìm cách trốn khỏi đây. Tuy nhiên, trong đêm, tiếng gầm của dã thú khiến cô phát rét, nghĩ cho các mạng nhỏ bé của mình, cô gạt đi ý định ban đêm lần xuống núi. Cô vẫn chưa sống đủ, sao có thể trở thành món điểm tâm cho dã thú?

Ban ngày chẳng có ai, nhưng ngoài cổng luôn có tám lính đi tuần. Mạt Ca biết, cô không thể làm gì được bọn họ. Như vậy là tự cắt đường sống của mình.

Hiểu biết của cô về U các hiện chỉ giới hạn ở ngôi lầu cô ở, ngôi lầu của Phụng Thập Nhất, và nhà bếp. Đi xa hơn thình thoàng vẫn lạc đường, cho nên cô chưa ngóc đầu nổi trong khi còn chưa thông thuộc địa hình đã vội chạy đi tự tìm cái chết.

“Chưa có ai chưa được sự đồng ý của ta mà có thể sống sót ra khỏi khu rừng này.” Đó là lời cảnh cáo của Phụng Thập Nhất đối với cô.

Trong hoàn cảnh bất lực như vậy, Mạt Ca chỉ có thể làm vương bài nô tỳ của gã.

Phụng Thập Nhất nói, hầu hạ đến khi gã hài lòng, gã sẽ thả cô ra. Tục ngữ nói rất hay, đàn ông mà có thể tin tưởng được, họa chăng lợn nái có thể leo cây. Nhưng cô lại tin lời Phụng Thập Nhất, cô cảm giác mình hiện nay cũng chẳng khác gì lợn

nái.

Nhàn rồi vô vị, Mạt Ca bèn trút giận lên đầu Phượng Thập Nhất. Gã đúng là quái nhân, bắt luận cô làm món gì, gã đều ăn không chê gì hết. Máy lần, xào rau cô cô tình không cho muối, không cho gia vị, gã đều ăn hết sạch. Mạt Ca chỉ có thể nói, gã không bằng lợn, lợn cũng còn kén ăn.

Ngẫm nghĩ, cô thấy rất kỳ lạ, người đàn ông này ban ngày rồi cuộc đi đâu.

Phượng Thập Nhất đeo mặt nạ, rất bí hiểm, hành tung cũng khiến người ta cảm thấy bí hiểm. Cô chưa bao giờ nhìn thấy gã vào ban ngày.

Buổi tối hôm đó, Phượng Thập Nhất nhàn rồi thể nào lại có hứng thú muốn viết lách, bảo Mạt Ca mài mực. Cô mài liền hai canh giờ, chỉ muốn đổ mực lên người gã. Phượng mặc áo chùng đen, đắm mình trong bầu không khí tĩnh mịch, đôi môi hồng hơi cong, tâm trạng hình như rất tốt... những ngón tay thon dài và trắng muốt, tư thế viết tao nhã mà phóng khoáng. Bút lông trong tay gã như có hồn soàn soạt lướt trên tờ giấy Tuyên(*) trắng tinh.

(*) Loại giấy truyền thống của TQ rất bền, chắc, hút mực tốt, chuyên để vẽ

tranh, viết chữ. Do xuất xứ ở vùng Tuyên thành phủ Ninh Quốc tỉnh An Huy, nên có tên là giấy Tuyên.

Gã viết hết tờ này sang tờ khác, Mạt Ca cảm thấy tay mình sắp gãy đến nơi.

Nền đột nhiên lụi, lúc tối lúc sáng, bóng hai người in trên rèm cửa sổ trông rất hài hòa, hài hòa đến mức cô có cảm giác sai lệch là mình liếc mắt với gã. Ai biết thâm tâm cô chỉ muốn bóp chết gã!

“Rốt cuộc tôn huynh định viết đến bao giờ?”

“Tiểu Mạt Mạt, có gì tâm đắc?” Phượng Thập Nhất lại trêu cô.

“Tâm đắc?” Mạt Ca bắn khoăn lăm bắm. Không đầu không cuối, gã định nói gì? Tâm đắc duy nhất của cô là: sông có khúc, người có lúc, nhất định có ngày sẽ cho gã chết thảm.

“Ngắm một tuyệt thế đại mỹ nam chần hai canh giờ, cô nương không định bày tỏ một chút tâm đắc ư?” Cái giọng bốn cột đó truyền vào tai Mạt Ca.

Tuyệt thế đại mỹ nam? Cô chỉ thấy một đại biến thái!

“Ta đang đoán xem có phải diện mạo của tôn huynh quá đáng ghét, quá có lỗi với thiên hạ, cho nên mới đeo cái mặt nạ khiến người ta chết khiếp.” Dừng tay trái đỡ cánh tay phải nhức mỏi, đầy bụng tức tối, Mạt Ca tiếp tục mài mực.

“Nhất tiểu khuyên nhân thành, tái tiểu khuyên nhân quốc. E là đại tiểu thư Liễu gia nhìn thấy dung nhan của ta cũng phải ngoan ngoãn nhường cho ta ngôi vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Ta sợ các giai nhân trong thiên hạ nhìn thấy ta quá ghen tỵ cho nên mới đeo mặt nạ.” Phượng Thập Nhất hào hứng nói, có vẻ rất tự hào về nhan sắc của mình.

Mạt Ca phớt lờ, hừ một tiếng: “Bản cô nương không hứng thú với ‘mỹ mạo’ nhìn phát khiếp của tôn huynh. Hơn nữa, tôn huynh cảm thấy đàn ông quá đẹp là đáng tự hào hay sao?”

“Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần có dung mạo đẹp đều đáng tự hào.”

Mạt Ca nói: “Tiểu nữ lại thấy tôn huynh giống ma.”

“Cô hồn đã quỷ trên núi rất nhiều, thấy cô nương dạo này không dám ra khỏi cửa là đủ biết.” Phượng Thập Nhất cười, nói. Ngồi bút lông của gã vẫn miệt mài trên giấy, chuyên cần cứ như sỹ tử chuẩn bị lại kinh ứng thí.

Mạt Ca lòng vô cùng buồn bã. Cô đã ngoan ngoãn đun nước cho gã, trải giường gấp chăn cho gã, chuẩn bị một bàn thức ăn cho gã. Phục vụ gã ăn no uống đủ thì đã rất muộn, sau đó lại còn đứng mài mực cho gã suốt hai canh giờ.

Canh tư đã qua, gã vẫn hào hứng viết. Ung dung tự tại như con hạc rong ruổi du chơi.

Thế này là đạo lý gì?

Giác mộng xuyên không của cô? Giác mộng kinh doanh của cô? Giác mộng tiêu dao của cô?

Tại sao lại chết gì nơi này bị gã coi như con khỉ đem ra đùa bỡn?

“Phượng Thập Nhất, rốt cuộc tôn huynh viết gì thế?” Mạt Ca đã mệt bã người, buồn ngủ díp mắt, gần như ngủ đứng, tay vẫn đều đều di trong nghiên mực.

“Tam tự kinh.” Phượng Thập Nhất thư thái trả lời.

Mạt Ca cuối cùng dừng tay. Cô đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc nhìn những trang giấy đầy chữ được viết bằng mực do công sức lao động của cô, lập tức nheo mắt một cách nguy hiểm, “Tam tự kinh?”

Phượng Thập Nhất ngược mắt, nói giọng đùa đùa: “Cô nương không biết tam tự kinh ư? Ồ, mà cũng phải, cô nương là tỷ nữ mà, không biết chữ là

chuyện thường tình. Nào, để ta đọc cho mà nghe. Nhân chi sơ tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn...”

“A...” Tiếng hét của một giọng nữ vang khắp U các, những toán “động vật” đã quay về nghỉ vào lúc trời tang tảng sáng, hoảng hốt bật dậy khỏi giường. Ai nấy nhón nhác ra khỏi lều, đông tai nghe ngóng, có người bắt lức lắc đầu, quay về ngủ tiếp.

“Gia mấy ngày nay rất bất thường, ngày nào cũng đến U các, ban ngày còn... gia đang lên cơn thần kinh gì không biết?”

“Tâm tư của gia ai đoán được? Có lẽ là do tiểu nha đầu kia.”

“Hành tung của gia rất khó đoán, không những đưa người của Liễu gia đến U các, mà còn để cho cô ta tự do ra vào. Các vị không cảm thấy hành vi của nha đầu kia cũng rất kỳ dị sao?”

“Không kỳ dị sao có thể đối phó với gia thời gian lâu như thế? Tôi đang chờ xem sau đây nha đầu kia sẽ làm gì.”

Trong ngôi lều của Phượng Thập Nhất:

Mạt Ca tức tối gào lên. Phượng Thập Nhất đặt bút lông xuống, thông thả nhấc cốc trà, đợi cơn thịnh nộ của Mạt Ca dịu đi, mới rất hào tâm bùng cốc trà đến trước mặt cô, “Tiểu Mạt Mạt, nhấp ly trà cho nhuận giọng, hét rách họng ta sẽ thương đấy”

Mạt Ca trừng mắt lườm gã, rất hiền ngang hất cốc trà đi. Chỉ nghe thấy một tiếng “choang” giòn giã, cốc trà vỡ, nước bắn tung tóe. Mạt Ca vốn định lao đến đánh gã, cuối cùng do đứng mãi một tư thế trong thời gian dài, chân tê cứng, lại lao vào lòng gã.

Mạt Ca sững người.

Phượng Thập Nhất chắc lưỡi: “Tiểu Mạt Mạt, ta biết tình của cô nương đối với ta đã bén rễ rất sâu, thèm muốn ta đã lâu, nhưng cũng không nên nôn nóng nhào vào lòng ta như thế.”

“Người là đồ bệnh hoạn đáng chết! Buông ta ra!” Mạt Ca tức đỏ mặt, quát.

“Tiểu Mạt Mạt đã tự nhào vào lòng ta, nếu ta từ chối, tiểu Mạt Mạt ắt đau lòng, trở thành nỗi ám ảnh về sau thì không hay. Chi bằng ta cho nàng toại nguyện...”

“Khốn kiếp, ngươi buông tay ra!” Bị gã ôm chặt vào lòng, giãy giụa không được, nghe gã nói như vậy, Mạt Ca vừa xấu hổ vừa tức, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng.

Phượng Thập Nhất giả bộ không nghe thấy, ghé môi lại gần, chỉ cách một tấc là chạm vào đôi môi đỏ mọng của Mạt Ca, “Tiểu Mạt Mạt, sao mặt nàng đỏ thế? Xem ra nàng đã ái mộ ta từ rất lâu rồi. Ta quả thực không muốn làm tổn thương tâm hồn non nớt của nàng, nhưng mà, ta quả thực không có hứng lắm với đậu hòa lan. Tiểu Mạt Mạt chớ đau lòng, đợi nàng... ờ, lớn thêm chút nữa, ta sẽ chấp nhận cái ôm nàng tự nguyện tặng ta.”

Thấy gã nhìn chằm chằm vào ngực mình nói đợi lớn chút nữa, Mạt Ca khinh bỉ nói: “Đã vậy, liệu có thể phiên tôn huynh ngài buông đậu hòa lan ta ra? Đợi tiểu Mạt Mạt có dáng của bò sữa sẽ đến lao vào lòng tôn huynh, đến lúc đó tôn huynh chớ chê tay mình quá nhỏ.” Gã bệnh hoạn này, chỉ biết nhìn vào ngực phụ nữ?

Phượng Thập Nhất cười ha hả, từ từ buông cô ra. Mạt Ca lập tức nhảy khỏi lòng gã, giống như tránh bệnh ôn dịch.

“Tiểu Mạt Mạt...” Phượng Thập Nhất lại gọi bằng giọng cười cợt, khiến Mạt Ca nổi đóa xuyết chữ tục, “Ta đói rồi!”

Mạt Ca cố kiềm chế hỏa khí đang bùng nổ trong người, cảm thấy huyết áp mình lúc nào cũng ở vào trạng thái tăng vọt sau khi gặp Phượng Thập Nhất, huyết áp cô luôn dao động trên mức bình thường, mà chỉ có tăng không có giảm.

Mạt Ca nở một nụ cười tươi thắm, học các cung nữ trong Thanh cung trên phim, yếu điệu khuy chân hành lễ, nói: “Gia chờ một lát, tiểu Mạt Mạt lập tức chuẩn bị bữa sáng.”

Mạt Ca quay người, tao nhã duyên dáng đi ra ngoài, cảm giác chỉ thiếu chút xíu là giống bước chân của các người mẫu trên sàn diễn thời trang. Vừa ra khỏi cửa, là bàn hai tay co thành nắm đấm, toàn thân căng cứng, giận dữ ngoái đầu nhìn ngôi lều có ánh nến đỏ.

Để đề phòng có ngày huyết áp tăng vọt dẫn đến đột tử, Mạt Ca nhất quyết phải tìm cách rời khỏi đây, công việc của nữ giúp việc năm sao thượng hạng này cô vẫn nên nhường cho người khác thì hơn.

Mạt Ca bỏ đi mang theo hơi ẩm và không khí thân mật trong phòng, cả gian phòng trở nên lạnh lẽo im lìm như chết.

Người đàn ông mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 5.2

“Tôi dám cược, nhất định là cô ta có ý.” Một đàn ông khác ngao ngán nhìn mấy miếng thịt trong nồi bị anh ta làm cháy đen sì.

Lúc đó có rất nhiều đàn ông tập trung trong nhà bếp, bọn họ đa số đều nhìn thấy thái độ ngao mạn của Mạt Ca, không hiểu thế nào, chạy đến hỏi nhau.

“Cô ta là tiểu thư của Liễu gia, sao lại giỏi nấu ăn thế?”

“Rốt cuộc gia đang định làm gì? Vô duyên vô cớ đưa cô ta đến đây. Chẳng phải khiến chúng ta bị hành hạ sao?”

“Đồ ăn thế này tôi ăn một miếng là không nuốt nổi nữa.” Một người đàn ông chán ngán quẳng bát của mình lên kệ bếp.

“Nữ nhi mà dám trối Tiêu Dao vương gia đến đài bán đấu giá thì không phải là người dễ chơi.”

“Liệu gia có gì... với cô ta...”

“Vớ vẩn!” Hầu hết những người đàn ông còn chưa nghe hết, đã đồng thanh nói, rồi quay đi tiếp tục tự phục vụ mình.

Sự sung sướng, đắc ý của Mạt Ca tiếp tục kéo dài đến tối.

“Phượng Thập Nhất, liệu có thể giải thích một chút thế nào là “ta muốn ăn cơm?” Mạt Ca tròn mắt nhìn người đàn ông được đằng chân lân đằng đầu. Lẽ nào gã tưởng cô là đầu bếp?

“Ta đói rồi!”

“Người đói thì liên quan gì đến ta?” Mạt Ca không định quan tâm đến gã. Cô đang rất no nê, nhà bếp của U các thật là tốt chỉ cần nấu ăn giỏi, muốn ăn sơn hào hải vị tuyệt đối không thành vấn đề.

“Tiểu Mạt Mạt, cô ăn đồ của ta, ở trong phòng của ta, tục ngữ nói rất hay, có đi có lại, có phải cô cũng nên dùng sức lao động báo đáp một chút?”

Mạt Ca phẫn nộ nheo đôi mắt to xinh đẹp, nghiêng đôi môi hồng, bàn tay nhỏ nhắn nắm thành nắm đấm rất chặt.

“Đừng hối hận!” Câu này Phượng Thập Nhất nói với Mạt Ca, cô trả lại nguyên vẹn cho gã.

Mạt Ca chuẩn bị làm một bữa thịnh soạn đủ khiến gã “suốt đời không quên”.

Dấm trắng mười muối. Cho gã chết chua!

Muối trắng mười thìa. Cho gã chết mặn!

Đường trắng năm thìa. Cho chàng ta chết ngọt!

Ớt mười quả. Cho gã chết cay!

Một đĩa cơm rang “ngũ vị” đặc biệt được làm xong.

Mạt Ca cười nhạt nhìn đĩa cơm rang hồ lớn, đến chó ngửi cũng phải bỏ chạy, cô vẫn chưa hả giận, vớ bình dấm tưới thêm ít nữa lên trên. Trịnh trọng bưng đĩa cơm rang đặc biệt ra khỏi nhà bếp.

“Đây là cơm rang ‘ngũ vị’ đặc biệt, tiểu nhân dốc hết tuyệt chiêu học cả đời mới làm được, đại nhân cứ từ từ thưởng thức.” Đẩy cái đĩa hồ lớn đen sì đến trước mặt Phượng Thập Nhất, Mạt Ca đắc ý chăm chú nhìn gã, lòng ngầm ngấm khoái trá vì trò ác của mình.

Phượng Thập Nhất liếc cô một cái, đôi mắt sâu lóe một tia sáng lạ. Gã cầm thìa lên, bắt đầu lạng lẽ ăn.

Động tác của gã rất chậm, giống như thưởng thức một mỹ vị chưa từng có. Một miếng, hai miếng, ba miếng... chớp mắt hơn nửa đĩa cơm rang đã sạch trơn.

Mạt Ca tròn tròn mắt, nhìn gã đưa từng thìa cơm rang toàn “mỹ vị” vào miệng, bất giác kinh ngạc. Vị giác của người này có vấn đề hay sao? Sao có thể ăn được thứ đó?

“Phượng Thập Nhất...” Mạt Ca cảm thấy hơi áy náy.

“Rất ngon!” Cái đĩa đã trống không, thậm chí không còn một hạt cơm, sạch trơn.

Mặt Ca cười khan hai tiếng, thực ra cô rất muốn nói: Cảm ơn quá khen!

Đĩa cơm cô ngủ cũng buồn nôn, đừng nói có thể nuốt trôi một miếng.

Có thể nấu ăn đến trình độ đó, cũng cần chút công phu, đây không phải là chuyện ai cũng làm được. Có thể ăn được, càng không phải là người bình thường. Chỉ có thể nói, Phụng Thập Nhất đúng là kẻ siêu bệnh hoạn cộng bệnh hoạn nghiêm trọng!

“Chưa bao giờ có ai nấu cơm cho tôi ăn!” Lát sau, gã mới buông ra câu đó.

Mặt Ca lặng lẽ nhìn gã, hơi mũi lòng thâm nghĩ: Phụng Thập Nhất, người đang diễn khổ nhục kế hay sao? Người có chắc khổ nhục kế của người có hiệu quả không? Nhưng nếu không hiệu quả, vì sao cô cảm thấy gã đáng thương như vậy?

Mặt Ca thể nghiệm một cách sâu sắc thế nào là một lần sơ xuất thành thiên cổ hận. Từ hôm đó, cô trở thành hầu nữ riêng của Phụng Thập Nhất, chuyên trách nấu bữa tối hàng ngày cho gã.

Bởi câu nói “chưa từng có ai nấu cơm cho tôi ăn”, cảm giác áy náy đã bị Mặt Ca khóa trong hòm bảo hiểm nhiều năm, lúc này ngang nhiên chạy ra tác oai tác quái. Phụng Thập Nhất không còn phải thưởng thức món “đặc biệt” cô “dốc hết tuyệt chiêu học cả đời” mới làm ra nữa.

“Tiểu Mặt Mặt, hôm nay không vui à?” Phụng Thập Nhất vừa ăn món ăn khuya cô làm, cười hi hả hỏi.

Mặt Ca lờm gãi ta, “Bao giờ thiếu gia thả cho tôi về?”

Phụng Thập Nhất là kẻ đại bịp! Gã dám nói khi nào cô hầu hạ khiến gã dễ chịu gã sẽ thả cho cô về. Mặt Ca cảm giác cô đã làm hết trách nhiệm của một hầu nữ, hầu gã ăn, cười nịnh gã, chỉ có chưa lên giường hầu gã chuyện chăn gối mà thôi. Mười ngày liền, gã hài lòng rồi chứ?

“Đợi khi nào ta vui về hẵng hay.” Phụng Thập Nhất thông thả nói. Gã hài lòng hưởng thụ bữa ăn khuya, mặt dù chỉ là bát mì trứng gà bình thường, nhưng gã ăn rất ngon miệng. Mặt Ca không nhìn ra chút thành ý nào của gã.

“Phụng Thập Nhất, ta muốn đánh người!” Mặt Ca phẫn nộ trừng mắt.

“Tiểu Mặt Mặt, cô nương không nên thô bạo như vậy, cẩn thận kéo ể chồng.” Gã trêu cô.

“Yên tâm, bản cô nương là tuyệt thế mỹ nhân, muốn lấy chồng, quá dễ.”

“Có lấy được cũng sẽ bị người ta bỏ.”

Mặt Ca tức điên, quả thực cô đã chịu đựng đủ rồi, Phụng Thập Nhất đúng là đang khiêu khích sức chịu đựng của cô.

Mười ngày trời ở cái nơi ma quỷ này, cô sắp chết vì buồn.

Những người áo đen tuân thủ quá nghiêm nguyên tắc im lặng là vàng, hơn nữa quy luật làm việc nghỉ ngơi của họ cũng trái ngược với cô. Ban ngày họ rất ít đi lại, đều ngủ vùi, trời vừa tối là ồn ào kinh khủng. Khiến ban đêm cô ngủ rất ít.

Phụng Thập Nhất nuôi một bầy “động vật” trời vừa tối là đi lang thang, nhưng cô cũng thông cảm, thăm dò tin tức chính là phải ra đi lúc đêm khuya người vắng, rốt cuộc những việc xấu xa cần phải tiến hành một cách bí mật. Ban ngày hoàn toàn không thể gặp Phụng Thập Nhất, buổi tối gã mới về U các.

Việc đầu tiên sau khi trở về là gã đòi ăn cơm. Mỗi lần bị hành hạ như vậy Mặt Ca đều nổi cơn thịnh nộ, lần nào cũng hoài nghi kiếp trước gã bị chết đói.

“Phụng Thập Nhất, người đừng quá đáng, cẩn thận ta đầu độc chết đấy!”

“Yên tâm, có thêm mười lá gan nữa, cô nương cũng không dám. Ta biết tiểu Mặt Mặt rất quý sinh mạng, nếu ta có mệnh hệ gì, cô sẽ phải táng theo ta, khỏi phải tính toán thiệt hơn.”

Mặt Ca nghiêng răng, không thêm đề ý gã nữa.

Thực ra, Mặt Ca đã thử tìm cách trốn khỏi đây. Tuy nhiên, trong đêm, tiếng gầm của dã thú khiến cô phát rét, nghĩ cho các mạng nhỏ bé của mình, cô gạt đi ý định ban đêm lần xuống núi. Cô vẫn chưa sống đủ, sao có thể trở thành món điểm tâm cho dã thú?

Ban ngày chẳng có ai, nhưng ngoài cổng luôn có tám lính đi tuần. Mặt Ca biết, cô không thể làm gì được bọn họ. Như vậy là tự cắt đường sống của mình.

Hiểu biết của cô về U các hiện chỉ giới hạn ở ngôi lầu cô ở, ngôi lầu của Phụng Thập Nhất, và nhà bếp. Đi xa hơn thình thoảng vẫn lạc đường, cho nên cô chưa ngóc đầu lên trong khi còn chưa thông thuộc địa hình đã vội chạy đi tự tìm cái chết.

“Chưa có ai chưa được sự đồng ý của ta mà có thể sống sót ra khỏi khu rừng này.” Đó là lời cảnh cáo của Phụng Thập Nhất đối với cô.

Trong hoàn cảnh bất lực như vậy, Mạt Ca chỉ có thể làm vương bài nô tỳ của gã.

Phượng Thập Nhất nói, hầu hạ đến khi gã hài lòng, gã sẽ thả cô ra. Tục ngữ nói rất hay, đàn ông mà có thể tin tưởng được, họa chăng lợn nái có thể leo cây. Nhưng cô lại tin lời Phượng, cô cảm giác mình hiện nay cũng chẳng khác gì lợn nái.

nái.

Nhàn rồi vô vị, Mạt Ca bèn trút giận lên đầu Phượng Thập Nhất. Gã đúng là quái nhân, bất luận cô làm món gì, gã đều ăn không chê gì hết. Mấy lần, xào rau cô cố tình không cho muối, không cho gia vị, gã đều ăn hết sạch. Mạt Ca chỉ có thể nói, gã không bằng lợn, lợn cũng còn kén ăn.

Ngẫm nghĩ, cô thấy rất kỳ lạ, người đàn ông này ban ngày rớt cuộc đi đâu.

Phượng Thập Nhất đeo mặt nạ, rất bí hiểm, hành tung cũng khiến người ta cảm thấy bí hiểm. Cô chưa bao giờ nhìn thấy gã vào ban ngày.

Buổi tối hôm đó, Phượng Thập Nhất nhàn rồi thế nào lại có hứng thú muốn viết lách, bảo Mạt Ca mài mực. Cô mài liền hai canh giờ, chỉ muốn đổ mực lên người gã. Phượng mặc áo chùng đen, đắm mình trong bầu không khí tĩnh mịch, đôi môi hồng hơi cong, tâm trạng hình như rất tốt... những ngón tay thon dài và trắng muốt, tư thế viết tao nhã mà phóng khoáng. Bút lông trong tay gã như có hồn soàn soạt lướt trên tờ giấy Tuyên(*) trắng tinh.

(*) Loại giấy truyền thống của TQ rất bền, chắc, hút mực tốt, chuyên để vẽ

tranh, viết chữ. Do xuất xứ ở vùng Tuyên thành phủ Ninh Quốc tỉnh An Huy, nên có tên là giấy Tuyên.

Gã viết hết tờ này sang tờ khác, Mạt Ca cảm thấy tay mình sắp gãy đến nơi.

Nền đột nhiên lụi, lúc tối lúc sáng, bóng hai người in trên rèm cửa sổ trông rất hài hòa, hài hòa đến mức cô có cảm giác sai lệch là mình liếc mắt với gã. Ai biết thâm tâm cô chỉ muốn bóp chết gã!

“Rốt cuộc tôn huynh định viết đến bao giờ?”

“Tiểu Mạt Mạt, có gì tâm đắc?” Phượng Thập Nhất lại trêu cô.

“Tâm đắc?” Mạt Ca bắn khoăn lăm lăm. Không đầu không cuối, gã định nói gì? Tâm đắc duy nhất của cô là: sông có khúc, người có lúc, nhất định có ngày sẽ cho gã chết thảm.

“Ngắm một tuyệt thế đại mỹ nam chần hai canh giờ, cô nương không định bày tỏ một chút tâm đắc ư?” Cái giọng bồn chồn đó truyền vào tai Mạt Ca.

Tuyệt thế đại mỹ nam? Cô chỉ thấy một đại biến thái!

“Ta đang đoán xem có phải diện mạo của tôn huynh quá đáng ghét, quá có lỗi với thiên hạ, cho nên mới đeo cái mặt nạ khiến người ta chết khiếp.” Dùng tay trái đỡ cánh tay phải nhúc nhủi, đầy bụng tức tối, Mạt Ca tiếp tục mài mực.

“Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc. E là đại tiểu thư Liễu gia nhìn thấy dung nhan của ta cũng phải ngoan ngoãn nhường cho ta ngôi vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Ta sợ các giai nhân trong thiên hạ nhìn thấy ta quá ghen tỵ cho nên mới đeo mặt nạ.” Phượng Thập Nhất hào hứng nói, có vẻ rất tự hào về nhan sắc của mình.

Mạt Ca phớt lờ, hừ một tiếng: “Bán cô nương không hứng thú với ‘mỹ mạo’ nhìn phát khiếp của tôn huynh. Hơn nữa, tôn huynh cảm thấy đàn ông quá đẹp là đáng tự hào hay sao?”

“Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần có dung mạo đẹp đều đáng tự hào.”

Mạt Ca nói: “Tiểu nữ lại thấy tôn huynh giống ma.”

“Cô hồn đã quỷ trên núi rất nhiều, thấy cô nương dạo này không dám ra khỏi cửa là đủ biết.” Phượng Thập Nhất cười, nói. Ngòi bút lông của gã vẫn miệt mài trên giấy, chuyên cần cứ như sỹ tử chuẩn bị lại kinh ứng thí.

Mạt Ca lòng vô cùng buồn bã. Cô đã ngoan ngoãn đun nước cho gã, trải giường gấp chăn cho gã, chuẩn bị một bàn thức ăn cho gã. Phục vụ gã ăn no uống đủ thì đã rất muộn, sau đó lại còn đứng mài mực cho gã suốt hai canh giờ.

Canh tư đã qua, gã vẫn hào hứng viết. Ung dung tự tại như con hạc rong ruổi du chơi.

Thế này là đạo lý gì?

Giấc mộng xuyên không của cô? Giấc mộng kinh doanh của cô? Giấc mộng tiêu dao của cô?

Tại sao lại chết ở nơi này bị gã coi như con khỉ đem ra đùa bỡn?

“Phượng Thập Nhất, rốt cuộc tôn huynh viết gì thế?” Mạt Ca đã mệt bã người, buồn ngủ díp mắt, gần như ngủ đứng, tay vẫn đều đều di trong nghiên mực.

“Tam tự kinh.” Phụng Thập Nhất thư thái trả lời.

Mạt Ca cuối cùng dừng tay. Cô đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc nhìn những trang giấy đầy chữ được viết bằng mực do công sức lao động của cô, lập tức nheo mắt một cách nguy hiểm, “Tam tự kinh?”

Phụng Thập Nhất ngược mắt, nói giọng đùa đùa: “Cô nương không biết tam tự kinh ư? Ồ, mà cũng phải, cô nương là tỷ nữ mà, không biết chữ là chuyện thường tình. Nào, để ta đọc cho mà nghe. Nhân chi sơ tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn...”

“A...” Tiếng hét của một giọng nữ vang khắp U các, những toán “động vật” đã quay về nghỉ vào lúc trời tang tắng sáng, hoảng hốt bật dậy khỏi giường. Ai nấy nhón nhác ra khỏi lầu, đóng tai nghe ngóng, có người bắt lực lắc đầu, quay về ngủ tiếp.

“Gia mấy ngày nay rất bất thường, ngày nào cũng đến U các, ban ngày còn... gia đang lên con thần kinh gì không biết?”

“Tâm tư của gia ai đoán được? Có lẽ là do tiểu nha đầu kia.”

“Hành tung của gia rất khó đoán, không những đưa người của Liễu gia đến U các, mà còn để cho cô ta tự do ra vào. Các vị không cảm thấy hành vi của nha đầu kia cũng rất kỳ dị sao?”

“Không kỳ dị sao có thể đối phó với gia thời gian lâu như thế? Tôi đang chờ xem sau đây nha đầu kia sẽ làm gì.”

Trong ngôi lầu của Phụng Thập Nhất:

Mạt Ca tức tối gào lên. Phụng Thập Nhất đặt bút lông xuống, thông thả nhấc cốc trà, đợi con thịnh nộ của Mạt Ca dịu đi, mới rất hào tâm bụng cốc trà đến trước mặt cô, “Tiểu Mạt Mạt, nhấp ly trà cho nhuận giọng, hét rách họng ta sẽ thương đấy”

Mạt Ca trừng mắt lườm gã, rất hiền ngang hất cốc trà đi. Chỉ nghe thấy một tiếng “choang” giòn giã, cốc trà vỡ, nước bắn tung tóe. Mạt Ca vốn định lao đến đánh gã, cuối cùng do đứng mãi một tư thế trong thời gian dài, chân tê cứng, lại lao vào lòng gã.

Mạt Ca sững người.

Phụng Thập Nhất chắc lưỡi: “Tiểu Mạt Mạt, ta biết tình của cô nương đối với ta đã bén rễ rất sâu, thèm muốn ta đã lâu, nhưng cũng không nên nôn nóng nhào vào lòng ta như thế.”

“Người là đồ bệnh hoạn đáng chết! Buông ta ra!” Mạt Ca tức đỏ mặt, quát.

“Tiểu Mạt Mạt đã tự nhào vào lòng ta, nếu ta từ chối, tiểu Mạt Mạt ắt đau lòng, trở thành nỗi ám ảnh về sau thì không hay. Chi bằng ta cho nàng toại nguyện...”

“Khốn kiếp, nguoi buông tay ra!” Bị gã ôm chặt vào lòng, giãy giụa không được, nghe gã nói như vậy, Mạt Ca vừa xấu hổ vừa tức, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng.

Phụng Thập Nhất giả bộ không nghe thấy, ghé môi lại gần, chỉ cách một tấc là chạm vào đôi môi đỏ mọng của Mạt Ca, “Tiểu Mạt Mạt, sao mặt nàng đỏ thế? Xem ra nàng đã ái mộ ta từ rất lâu rồi. Ta quả thực không muốn làm tổn thương tâm hồn non nớt của nàng, nhưng mà, ta quả thực không có hứng lắm với đậu hòa lan. Tiểu Mạt Mạt chớ đau lòng, đợi nàng... ờ, lớn thêm chút nữa, ta sẽ chấp nhận cái ôm nàng tự nguyện tặng ta.”

Thấy gã nhìn chằm chằm vào ngực mình nói đợi lớn chút nữa, Mạt Ca khinh bỉ nói: “Đã vậy, liệu có thể phiền tôn huynh ngài buông đậu hòa lan ta ra? Đợi tiểu Mạt Mạt có dáng của bò sữa sẽ đến lao vào lòng tôn huynh, đến lúc đó tôn huynh chớ chê tay mình quá nhỏ.” Gã bệnh hoạn này, chỉ biết nhìn vào ngực phụ nữ?

Phụng Thập Nhất cười ha hả, từ từ buông cô ra. Mạt Ca lập tức nhảy khỏi lòng gã, giống như tránh bệnh ôn dịch.

“Tiểu Mạt Mạt...” Phụng Thập Nhất lại gọi bằng giọng cười cợt, khiến Mạt Ca nổi đóa xuyết chửi tục, “Ta đói rồi!”

Mạt Ca cố kiềm chế hỏa khí đang bùng nổ trong người, cảm thấy huyết áp mình lúc nào cũng ở vào trạng thái tăng vọt sau khi gặp Phụng Thập Nhất, huyết áp cô luôn dao động trên mức bình thường, mà chỉ có tăng không có giảm.

Mạt Ca nở một nụ cười tươi thắm, học các cung nữ trong Thanh cung trên phim, yếu điệu khuy chân hành lễ, nói: “Gia chờ một lát, tiểu Mạt Mạt lập tức chuẩn bị bữa sáng.”

Mạt Ca quay người, tao nhã duyên dáng đi ra ngoài, cảm giác chỉ thiếu chút xíu là giống bước chân của các người mẫu trên sàn diễn thời trang. Vừa ra khỏi cửa, là bàn hai tay co thành nắm đấm, toàn thân căng cứng, gặm dữ ngoái đầu nhìn ngôi lầu có ánh nến đỏ.

Để đề phòng có ngày huyết áp tăng vọt dẫn đến đột tử, Mạt Ca nhất quyết phải tìm cách rời khỏi đây, công việc của nữ giúp việc năm sao thượng hạng này cô vẫn nên nhường cho người khác thì hơn.

Mạt Ca bỏ đi mang theo hơi ấm và không khí thân mật trong phòng, cả gian phòng trở nên lạnh lẽo im lìm như chết.

Người đàn ông mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 6

Vị Hoàng Đế Say Mê Tạc Ngọc

Vườn thượng Uyển trong hoàng cung.

Cột bằng vàng ròng chạm rồng cuốn rực rỡ, chói lọi dưới ánh mặt trời, trên bốn chóp mái cong của cung điện tráng lệ treo bốn chiếc đèn lồng lưu li cực lớn, thành mái cong màu huyết dụ chạm một con phượng hoàng sắc sỡ giương cánh, ngói lưu li phát sáng lóng lánh dưới ánh mặt trời.

Một giai nhân tuyệt sắc đang chơi đàn. Da nàng trắng như hơn tuyết, dưới cặp mày thanh lá liễu là đôi mắt nước mùa thu, đen láy như huyền ngọc, dưới đường sống mũi thanh tú xinh như tạc là cặp môi không trang điểm vẫn thắm hồng. Một nhan sắc chìm sa cá lặn, một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, áo bào màu hoa hồng thêu phượng dải quét đất, trên ngực áo thêu đôi phượng hoàng bằng chỉ vàng đang giương cánh. Những dải tua rua trang sức trên đầu rủ xuống, va chạm rung lên những thanh âm ngân nga lúc nàng cúi chơi đàn, càng tôn tư phong trắc tuyệt của nàng.

Nàng chính là Hiền Viên đệ nhất mỹ nhân, Cảnh Đức hoàng hậu Liễu Chi Tuyết.

Hoa đào tỏa hương, tiếng đàn du dương. Cung nữ và thái giám đứng bên mặc dù đã quen nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, nhưng lần nào cũng thán phục tư phong tú nhã, trầm tĩnh đó, đều bất giác đắm mình trong tiếng đàn tài hoa phi phạm của nàng.

Đầu ngón tay lướt nhẹ, kết thúc hoàn mỹ, dư âm vẫn vang vọng mãi.

Lúc này thái giám đứng bên mới bước lên bẩm tấu: “Hoàng hậu nương nương, hoàng quý phi cầu kiến, quý phi đã đợi rất lâu ở bên ngoài cung.”

Liễu Chi Tuyết điềm tĩnh đứng lên, gạt đầu, nói nhẹ: “Mời nương nương vào.”

“Tâu vâng!” Thái giám cung kính lui ra.

Liễu Chi Tuyết nhìn hoa đào xung quanh. Gió xuân nhẹ nhàng hoa đào rực rỡ ngập trời, như những dải lụa hồng bay múa. Cảnh sắc như tranh, nhưng lại không lọt vào mắt nàng.

Nàng chia bàn tay ra, một cánh hoa đào hồng thắm rơi vào lòng bàn tay.

“Nhuận lộ đào hoa thanh như tuyết, xuân tàn hoa lạc phương bất tái. Nhất nhập hầu môn thâm tự hải, thân tại tâm ly thậm khả bi.”(*)

(*) Tạm dịch nghĩa: sương phủ lên hoa đào trong như suối, xuân tàn hoa rụng, hương không còn. Nữ nhi khi đã gả vào chốn danh gia, không còn tự do nữa, thân một nơi tâm tư đề chỗ khác, bi thảm thay.

Chi Nguyệt, người quả nhiên không nhẫn nại được nữa.

Người có biết, thân tại Tào cung, tâm tại Hán là nỗi bi ai lớn nhất của phi tử hậu cung? Liễu Chi Tuyết nhẹ nhàng đi gót sem gấu váy uyển chuyển, trang nhã trở về điện.

Hoàng quý phi bước vào cửa điện, sau lưng có mấy cung nữ, thái giám theo hầu. Liễu Chi Nguyệt vận váy dài màu cánh sen nhạt, mây, mắt như vẽ, vô cùng lộng lẫy. Cũng là một nhan sắc nguyệt thẹn hoa hờn, nếu hoàng hậu thánh khiết cao quý như đoá sen trắng điểm lệ, thì hoàng quý phi như đoá mầu đơn thắm sắc, tươi rói trước gió.

Nữ nhi của Liễu gia, ai nấy đều tuyệt sắc phi phạm.

Liễu Chi Tuyết nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của tiểu muội, dịu dàng nói: “Đạo này sức khỏe của muội không được tốt, hoàng thượng đã miễn cho muội không phải thỉnh an. Muội không cần đến thỉnh an ta.”

Liễu Chi Nguyệt đoan trang ngồi xuống, cười nói: “Tỷ tỷ lại đàn khúc ‘Xuân vũ’ mỗi lần nghe tỷ đàn khúc này, muội lại cảm thấy cảm âm du dương mãi không thôi.”

“Cảm khúc hay dở là ở tâm trạng người nghe thế nào, tâm trạng người đàn ra sao. Nếu trong mùa tương tư mưa phùn liên miên mà đàn khúc ‘xuân vũ’ e là hôm nay muội nghe sẽ có xúc cảm khác hẳn.” Liễu Chi Tuyết mỉm cười dịu dàng, nụ cười thánh khiết khiến cả cung điện cơ hồ cũng lu mờ.

Khúc ‘Xuân vũ’ nếu nghe trong mùa tương tư sẽ có một âm hưởng đặc biệt. Mỗi lần đàn khúc này, tiểu muội vẫn không thể nào đàn được thanh âm êm

đềm, da diết như tỳ, có lẽ cả đời muội cũng không học được.” Liễu Chi Nguyệt cũng cười nói.

“Rất ít khi nghe Chi Nguyệt khen tỳ như thế.” Liễu Chi Tuyết nhắc chén ngọc, nhấp một ngụm nhỏ. Hương trà Long Tĩnh sau mưa, thơm mát tỏa khắp điện.

Liễu Chi Nguyệt thăm giạt mình, mặt vẫn tươi cười, nhưng nụ cười hơi cứng, “Mỗi lời của muội đều rất thực lòng.”

Trong đám con gái đông đúc của Liễu Tĩnh, Liễu Chi Tuyết là xuất sắc nhất, bất luận tài hoa hay dung mạo, đều vượt xa các tiểu muội khác. Liễu Chi Nguyệt mười mấy năm sống dưới cái bóng của đại tỳ, lòng vừa đố kỵ vừa ngưỡng mộ. Con người Liễu Chi Tuyết có một vẻ bình thản bẩm sinh rất êm đềm và thánh khiết buộc người ta phải chú ý, cũng khiến mọi nữ nhi phải ghen tỵ. Ngoài Liễu Chi Tự ở tiểu viện vắng vẻ, nàng hầu như không thân thiết với bất kỳ tiểu muội nào. Đố kỵ là thiên tính của nữ nhi, Liễu Chi Nguyệt cũng không ngoại lệ. Một người đẹp luôn không muốn đứng cạnh người đẹp hơn mình để bản thân lu mờ.

“Lời nói thực cứ ghi trong lòng là được.” Liễu Chi Tuyết đặt chén xuống.

Liễu Chi Nguyệt muốn nói lại thôi, hình như có gì khó mở lời.

Liễu Chi Tuyết hơi cúi xuống, che giấu vẻ châm biếm trong mắt, “Nếu muội muốn nghe tỳ đàn, đợi khi nào muội khỏe hẳn, thích nghe gì, tỳ sẽ đàn cho nghe là được mà.”

“Tỳ nặng lời rồi, muội đâu dám làm phiền tỳ?” Liễu Chi Tuyết là hoàng hậu, nàng là hoàng phi, sao có chuyện đường đường là hoàng hậu lại chơi đàn cho hoàng quý phi nghe?

“Nếu chơi đàn có thể khiến tâm trạng muội tốt hơn, sức khỏe mau bình phục, tỳ cũng bằng lòng, chắc hoàng thượng cũng rất vui.” Liễu Chi Tuyết ngồi rất thư thái. Thấy Liễu Chi Nguyệt bản tính vốn ương bướng, giờ lại tỏ ra đặc biệt khiêm nhường, nàng bất giác lạnh lùng nhếch mép, nhưng lại lập tức che giấu.

Liễu Chi Nguyệt phân vân cắn môi, nỗi niềm trong lòng khó giải.

“Nếu không có việc gì nữa, muội nên về cung nghỉ ngơi đi, nếu lại bị nhiễm phong hàn, sức khỏe sẽ càng suy nhược.” Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “suy nhược” giống như cảnh báo tiểu muội này. Khi Liễu Chi Nguyệt ngẩng đầu, nàng đã trở lại vẻ hiền hậu, dịu dàng, mặt tươi cười.

Liễu Chi Nguyệt cắn môi, lấy hết can đảm, nói: “Tỳ tỳ, muội có chuyện muốn xin tỳ giúp đỡ.”

Hoa ngưng hương, rèm bay theo gió. Trong điện tĩnh lặng như mặt hồ tháng Ba.

Liễu Chi Tuyết mỉm cười, nhìn tiểu muội, cơ hồ nhìn thấu tâm can. Liễu Chi Nguyệt xưa nay không hề dám nhìn thẳng vào Liễu Chi Tuyết, nàng luôn cảm thấy ánh mắt đại tỳ có thể nhìn thấu bí mật nàng chôn giấu tận đáy lòng. Ánh mắt đó khiến người ta sợ.

“Uỷe nhi, đưa bọn họ ra ngoài.” Liễu Chi Tuyết lạnh lùng sai hầu nữ bên cạnh.

“Vâng!” Uỷe nhi tuân lệnh, đưa đám cung nữ và thái giám ra ngoài cung điện.

Sự ung dung của Liễu Chi Tuyết khiến Liễu Chi Nguyệt càng thấp thỏm bất an.

Yên lặng một lát. Liễu Chi Nguyệt cúi đầu che giấu vẻ sốt ruột đợi chờ trong mắt, nhẹ giọng nói: “Tỳ tỳ, muội muốn về thăm thân được không?”

Liễu Chi Tuyết cười nhẹ. Hoàng quý phi về thăm thân? Thật là một cái có rất tốt.

“Chi Nguyệt, tại sao lại muốn thăm thân?” Nàng vào cung trước Chi Nguyệt một năm, đến giờ đã ba năm, chưa từng nghĩ về thăm thân. Bởi vì cái nhà đó rất lạnh, ngoài Liễu Chi Tự, không có ai khiến nàng vương vấn. Đó là nơi lạnh đến mức có thể đóng băng tim nàng, nàng chưa từng nghĩ muốn quay về đó.

“Thời gian vừa rồi muội lâm trọng bệnh, rất nhớ mẫu thân, dạo này cũng thường khó chịu trong người, muốn về nhà ở một thời gian, gặp người muội muốn gặp, hy vọng có thể nhanh chóng phục hồi sức khỏe.” Liễu Chi Nguyệt nói rất lưu loát cái lý do đã được chuẩn bị kỹ.

Mấy ngày trước nàng cáo bệnh, chính là vì lần xuất cung này.

Gặp người muốn gặp? Chi Nguyệt, ta tưởng muội thông minh một chút, không ngờ vẫn ngu xuẩn như vậy.

Liễu Chi Tuyết đứng lên, đi đến bên song cửa, trên chiếc bàn trước cửa sổ có đặt một bể cá cảnh, mấy con cá vàng màu sắc sỡ bơi trong nước. Liễu Chi Tuyết cầm lên chiếc muôi nhỏ, đó là chiếc muôi các cung nữ thường dùng để thay nước hàng ngày. Nàng từ từ múc nước trong bể, tiếng nước đổ âm vang trong đại điện rộng thênh thang.

“Chi Nguyệt, vào cung hai năm, quy định trong cung muội còn nhớ không?” Giọng nàng rất nhẹ.

Nhớ rồi!

“Vậy muội nói xem, tại sao không tuân thủ?” Nàng vừa nói vừa duyên dáng mức nước.

Liễu Chi Nguyệt cố gắng muốn nhìn ra điều gì trên mặt Liễu Chi Tuyết, nhưng ngoài vẻ bình thản, nàng không nhận ra điều gì hết. Nỗi phẫn nộ bị người khác nhìn thấu tâm can trào lên. Nhưng nàng cố kiềm chế, cũng không trả lời, câu hỏi của Liễu Chi Tuyết...

“Trong ngư hoa viên có rất nhiều hồ, hầu như mỗi hồ đều có cá vàng các phi tần nhân rồi đều có thể đến đó cho cá ăn để giải sầu. Muội có biết tại sao tỷ cho người vớt chúng lên, nuôi trong điện không?” Liễu Chi Tuyết hỏi.

Liễu Chi Nguyệt lắc đầu, nén lại sự không vui trong lòng, “Không biết.”

“Cá nuôi trong hồ và cá nuôi trong bể, mặc dù nơi nuôi khác nhau, nhưng bản chất chúng lại giống nhau, đều ở trong lòng, chỉ là lòng to nhỏ khác nhau mà thôi. Giống như chúng ta hồi nhỏ ở Liễu gia và bây giờ ở trong cung cũng như nhau. Chi Nguyệt à, có một số chuyện, cho dù muội vùng vẫy thế nào cũng đều vô ích. Bắt đầu từ khi muội lựa chọn bước vào con đường này, đã không còn đường quay lại nữa rồi.”

“Con đường này không phải muội tình nguyện đi.” Giọng Liễu Chi Nguyệt có phần oán hận, mặc dù nàng đã cố kiềm chế trong lòng, nhưng vẫn lộ ra.

“Nhưng muội đã đang ở trên đường rồi.” Liễu Chi Tuyết bỏ chiếc muôi xuống, cầm lên đồ ăn cho cá bên cạnh, thông thả rắc xuống bể, “Nghe nói Vệ Minh Hàn chiến công hiển hách, phụ thân đại nhân đang tìm cách lôi kéo chàng.

Lần này chàng về kinh, nhất định sao hồng loan nhấp nháy.”(*)

(*) Sao hồng loan là sao tình duyên, ý nói sẽ có hỷ sự.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 6.2

Lời Liễu Chi Tuyết như chiếc gai đâm mạnh vào tim Liễu Chi Nguyệt, tim nàng đau muốn chết. Nhưng, đó là sự thật, sự thật mà nàng không muốn thừa nhận.

“Muội nhìn xem, cá của tỷ ngoan chưa. Tỷ nuôi hơn một tháng, chúng đều béo mập.” Liễu Chi Tuyết nhẹ nhàng nói, đặt gói thức ăn xuống, tao nhã trở về chỗ ngồi, mỉm cười nói tiếp: “Muội về điện Minh Nguyệt trước đi, việc này tỷ sẽ tự thu xếp.”

Liễu Chi Nguyệt mừng thầm, hỏi: “Tỷ cho phép ư?”

“Ta sẽ suy nghĩ, muội cứ về đi.” Liễu Chi Tuyết không trả lời thẳng câu hỏi.

“Đa tạ tỷ tỷ!” Liễu Chi Nguyệt gạt đi nỗi đau vừa rồi, hớn hờ cúi chào, lui ra.

Liễu Chi Tuyết nhìn theo bóng tiểu muội khuất dần, mỉm cười. Trước hết làm cho cô ta bất an, sau đó lại vỗ về cho yên lòng. Mỗi lời nói, cử chỉ của mình đều nắm chắc tâm tư của Liễu Chi Nguyệt, vậy nên rất dễ dàng nắm yếu điểm của cô ta.

Liễu Chi Tuyết đứng lên, trở về bên bể cá vàng, cầm lên gói thức ăn cho cá, ung dung rắc vào bể, khuôn mặt đẹp chim sa cá lặn toát ra sự thấu triệt và trầm tĩnh đáng sợ.

Chi Nguyệt, đã nhớ nội quy trong cung tại sao không tuân thủ. Chỉ cần hành vi lợi lộc, là người đã có thể rơi xuống vực thăm ngàn trượng. Ta muốn đợi xem, rốt cuộc đầu óc người có bị tình cảm làm cho mê muội, chôn một ẩn họa cho Liễu gia. Người đừng làm ta thất vọng.

Uyển nhi đi vào trong điện, Liễu Chi Tuyết đang thư thái nâng chén trà đã nguội, uống một ngụm. Vị đắng ngấm vào miệng, nàng chau mày, nhẹ nhàng đặt chén ngọc xuống, “Uyển nhi, đi báo Vương công công, hôm nay hoàng thượng cho vời Lệ phi vào hầu.”

“Hoàng hậu, vì sao để hoàng thượng vời Lệ phi vào hầu?”

Hầu hạ Liễu Chi Tuyết mười mấy năm, đến bây giờ Uyển nhi cũng không sao hiểu được tâm tư chủ nhân của mình. Theo lời đồn, trong các phi tần hậu cung, hoàng thượng sủng ái nhất chính là vị hoàng hậu được ông trời quá trù ái này, nếu không có thông tri đặc biệt, ngay với phi tần nào cũng do hoàng hậu sắp đặt. Nguyệt quý phi do được thái hậu cung sủng, trở thành mối uy hiếp không nhỏ đối với Hoàng hậu. Hậu cung cơ hồ là thiên hạ của nữ nhi Liễu gia.

Nhưng gần đây hoàng hậu lại liên tục để hoàng thượng triệu Lệ phi vào hầu, Uyển nhi hoàn toàn không hiểu tâm tư của chủ nhân hậu cung.

“Phải dính cả mưa lẫn sương mù mới là đạo bảo toàn bản thân. Một cái đỉnh, ba cái chân mới có thể đứng vững.” Một câu này của Liễu Chi Tuyết đã nói rõ quan hệ giữa hoàng thượng và phi tần hậu cung, nó thấm vào xương tủy.

Đang nói, một tiểu cung nữ nhẹ bước đi vào điện. Cung nữ vận váy dài màu xanh non, giày bông đế trắng, trang điểm rất thanh thoát, nhẹ nhàng, cúi người hành lễ, thưa: “Hoàng hậu nương nương, Tả tướng đại nhân cầu kiến.”

Liễu Chi Tuyết gật đầu, mỉm cười.

Uyển nhi cúi đầu, cùng tiểu cung nữ đi ra ngoài.

Trước cửa đại điện, Tả tướng Nam Thư Văn thân vận quan bào màu xanh, đứng thẳng trang nghiêm. Người này dáng nho nhã, tuấn tú, dung mạo sáng sủa, có một vẻ trầm tĩnh bẩm sinh.

Uyển nhi mỉm cười, nói: “Đại nhân, nương nương mời đại nhân!”

Nam Thư Văn bước vào điện. Uyển nhi đóng cửa điện, cùng các cung nữ lặng lẽ đứng hầu ở một chỗ cách xa cửa điện.

“Trà Long Tĩnh hôm nay rất tuyệt. mấy ngày trước Uyển nhi đã cùng các cung nữ thu lượm sương sớm trong ngự hoa viên, trà này pha bằng sương mai tinh khiết, có hương vị đặc biệt, là thượng phẩm nhân gian.” Liễu Chi Tuyết mỉm cười nhìn Nam Thư Văn.

Nam Thư Văn chỉ hành lễ đơn giản, ngồi ngay vào chiếc ghế mềm bên cạnh.

Sau đó, nâng chén ngọc, đưa lên ngang mũi hít nhẹ. Hương trà lan tỏa, ông nhếch mép cười, tán thưởng: “Đích thực là thượng phẩm.” Nói đoạn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, hương vị lan trong miệng, thấy dễ chịu vô cùng.

“Tối qua, Sứ bộ và Công bộ thượng thư đột tử, Sứ bộ thị lang và Công bộ lang trung tiền nhiệm thay thế, sẽ nhậm chức hôm nay.” Nam Thư Văn đặt chén trà xuống, âu yếm liếc nhìn nụ cười đoan trang của Liễu Chi Tuyết, thong thả đáp lời nàng.

“Sứ bộ và Công bộ đã thay người bao nhiêu lần rồi? Cách mấy tháng là có tân quan nhậm chức, người này không tốt. Sứ bộ thị lang là môn sinh đắc ý của thân phụ ta, ta cũng mấy lần có duyên gặp mặt, con người ông ta phóng đãng, ham nữ sắc, không thể làm nên đại sự. Còn Công bộ lang trung là họ hàng của Liễu gia, mặc dù nói là người của thân phụ ta, nhưng đúng đắn, làm quan lâu năm, thanh liêm, chính trực, là quan viên tốt.”

“Chuyện này không phải là điềm hay. Tuyết Nhi, nàng có biết vương gia thân bại danh liệt là do bởi tay ai không?”

“Không phải do người Tả tướng làm ư?” Liễu Chi Tuyết tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên. Thấy Nam Thư Văn lặng lẽ lắc đầu nàng nhún mày, “Còn có kẻ khác tham dự?”

Nam Thư Văn mỉm cười. Chuyện này chàng vẫn chưa nói với nàng, không biết, được tin này thái độ nàng thế nào. Chàng hơi tò mò.

“Tuyết nhi, chính là tiểu muội nàng thương nhất, Liễu Chi Tự gây ra. Từ Hoài cũng tham dự, nhưng hấn chỉ té nước theo mưa, đầu trò là tiểu muội của nàng.” Thoạt nghe tin này Nam Thư Văn vô cùng kinh ngạc, trong ấn tượng của chàng, Liễu Chi Tự chỉ là một bông hoa nhỏ cóm nắng, từ lúc nào nha đầu đó trở nên thủ đoạn như vậy?

Bàn tay cầm chén trà của Liễu Chi Tuyết không hề dao động khi nghe tin đó, Nam Thư Văn càng thấy hứng thú. Tuyết nhi của chàng, hầu như không hề bất ngờ trước bất cứ chuyện gì.

“Không thể!” Trong giọng điệu ung dung của nàng có một vẻ kiên định, nàng cười nhạt lắc đầu, “Tự nhi yếu đuối, chuyện này muội ấy tuyệt đối không làm được. Nếu tin của Tả tướng là chính xác, thì ta thật sự phải nhìn Tự nhi bằng con mắt khác.”

“Vệ Minh Hàn sắp hồi kinh, Liễu Chi Tự là quân cờ quan trọng, không ai từ chối, không sử dụng một quân cờ tốt như thế. Có điều đây vẫn là một ẩn số không nhỏ. Hiện giờ vương gia hận Liễu Chi Tự đến tận xương tủy, nhíp cầu giữa vương gia và Vệ Minh Hàn coi như đã bị Liễu Chi Tự chặt đứt.” Chàng không ngờ chuyện nhằm lẫn linh tinh đó, hóa ra lại có lợi cho phe của chàng.

“Vệ Minh Hàn và hai tiểu muội của ta đúng là nghiệp duyên vẫn còn nặng, tại sao dính dáng đến ông ta toàn là nữ nhi của Liễu gia?” Liễu Chi Tuyết giọng hơi lạnh nhạt, “Chi Nguyệt đã nôn nóng ngồi không yên, vừa rồi đến ta, xin về thăm thân. May mà trước đó Tả tướng đã dùng kế khiến thái hậu đến Ninh An tự lại mấy ngày, nếu không với sự tinh anh của thái hậu, sao không đoán ra mục đích của ta.”

“Tuyết nhi...” Nghe giọng nói của nàng có phần mệt mỏi, thất vọng, Nam Thư Văn thương xót gọi tên nàng. Cô cô, tiểu muội, họ hàng đều là người chí thân, trong cái chậu thuốc nhuộm của quyền lực và tham vọng, bọn họ chỗ nào cũng toan tính, đã sớm mất đi thân tình, chỉ còn lại tham vọng trần trụi.

“Ta đã sớm quen rồi, không sao!” Liễu Chi Tuyết đáp lại chàng một nụ cười âm ỉ, “À, ta biết Tả tướng muốn tìm hoàng thượng, người vẫn ở chỗ cũ.”

Đó là một cung điện cực lớn, rất trống trải. Thiết kế hơi khác cung điện thông thường, ở đây có một bãi cỏ rộng thênh thang. Dưới bầu trời xanh mây trắng, cỏ xanh như tơ, trong làn gió tinh khiết thoảng hương cỏ tự nhiên.

Trên chiếc bàn trúc bày đầy những ngọc phẩm lớn nhỏ, có tượng người đã tạc xong, có trăm ngọc tinh xảo, châu hoa, mặt dây chuyền, chế tác tinh xảo tuyệt mỹ trong suốt, long lanh, như được bàn tay một đấng siêu phàm tạo nên.

Trên ghế nằm, một thân cao dong đang ngả mình một cách uể oải. Trường bào trắng tuyết bay nhẹ nhẹ, mái tóc dài đen như mun được cột chặt bằng dải tơ bạc, giữa dải tơ bạc gắn một miếng ngọc màu xanh lục. Khuôn mặt của người đàn ông trẻ, đẹp như ngọc, lông mày lười mác đen như mực, cặp môi

hồng hào đầy đặn, đẹp nhất là đôi mắt đào hoa yêu mị mê hồn, toát ra vẻ ngây thơ thánh khiết, trong trẻo.

Người đàn ông này, có thể dùng từ “khuyên quốc khuyên thành” để mô tả.

Ấm và sáng như ngọc, phiêu lãng như mây, như thủy tinh ngưng kết từ sương đêm trên đỉnh núi, thanh cao như hoa mai trong tuyết. Khóe môi chàng hàm một nụ cười nho nhã trong trẻo, tư dung cao quý. Chàng đang chăm chú nhìn miếng ngọc phù trong tay.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng.” Nhìn quen dung nhan tuyệt mỹ của Liễu Chi Tuyết, Nam Thư Văn cơ hồ tê liệt trước mỹ sắc. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Hiên Viên Triệt, lòng vẫn không khỏi âm thầm muôn phần cảm thán.

“Thư Văn đến rồi, ngồi đi, thấy miếng ngọc phù này thế nào? Hôm nay vừa mới tạc được một nửa.” Đôi mắt êm đềm đen láy của Hiên Viên Triệt thoáng vẻ đợi chờ, những ngón tay dài trắng muốt vuốt ve miếng ngọc, nụ cười dịu dàng êm ả.

“Kỹ thuật chạm khắc của hoàng thượng đã nâng lên một bậc. Lần này hoàng thượng tạc gì vậy?” Nam Thư Văn cười nhẹ, phát ống tay áo, cầm lên cây trâm ngọc trên bàn trúc. Cây trâm màu ngọc bích tạc một đóa hoa mai xinh xắn, giữa đóa hoa là một nụ hồng tạc rất khéo. Tất cả ngọc phẩm trên bàn đều là tinh phẩm.

“Lần này tạc người, mấy lần trước tạc không đẹp, đều bỏ rồi.” Hiên Viên Triệt cười nhẹ như xuân, giọng đầy tiếc nuối.

“Hoàng thượng, người ngọc này tạc là để tặng sao? Vi thần nhớ là sắp sinh nhật hoàng hậu nương nương, nhất định hoàng thượng phải tạc thật đẹp.”

“Tuyệt nhiên không thích những thứ đó, miếng ngọc điều này, tạc không đẹp thì vứt, tạc đến khi đẹp mới thôi.” Giọng Hiên Viên Triệt dịu dàng như ánh trăng, trong trẻo như sương sớm.

“Vi thần thấy các tác phẩm khác cơ hồ đều rất đẹp.” Nam Thư Văn cầm lên mấy miếng ngọc tạc trên bàn, ngắm nghía, cảm thấy rất tinh xảo.

“Đều có vết Trầm vừa tạc vừa nghĩ phải làm từ từ, có lúc chờ đợi cũng là một quá trình ngọt ngào, bức tượng người tạc ra cũng khiến trầm có niềm vui bất ngờ.”

“Hoàng thượng nói chí phải, thần xin lĩnh giáo.”

Trên bãi cỏ rộng, hai người đàn ông luận đàm về tạc ngọc. Chuyện triều đình Nam Thư Văn vừa nói với Liễu Chi Tuyết, tuyệt nhiên không đa động với Hiên Viên Triệt.

“Trời đẹp quá, Thư Văn đã đến, thì cùng trầm suôi nắng chút đi, nếu không thì phụ sắc xuân đẹp thế này.” Chàng nói đoạn, uể oải nằm xuống ghế trúc, để mặt lộ hoàn toàn dưới ánh mặt trời. Hàng mi tao nhã ngả một cái bóng, che đi ánh mắt mê hồn, khuôn mặt ấm và sáng như ngọc. Trông chàng trong sáng như một nhũ sỹ phong lưu thường ngoạn mỹ cảnh.

“Vi thần cung kính không bằng tuân mệnh.” Nam Thư Văn cười cũng nằm xuống chiếc ghế khác.

Hiên Viên Triệt, vị hoàng đế si mê điêu khắc, không bận tâm triều chính, cả ngày chìm trong đam mê, say sưa không biết chán.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 7

Xin Mời Nhảy Vào Chum(*)

(*) Xin mời nhảy vào chum: Tích lấy từ sách “Tư trị thông giám - Đường ký”: Võ Tắc Thiên muốn trấn áp nhưng người không theo mình, đã trọng dụng hai gian thần hung ác khét tiếng là Lai Tuấn Thần và Chu Hưng. Sau được tin báo Chu Hưng làm phản, Võ Tắc Thiên liền lệnh cho Lai Tuấn Thần thẩm vấn Chu Hưng. Nhưng Chu Hưng là người vô cùng khôn ngoan xảo quyết, không những khó điều tra, mà nếu có gì sơ xuất lại chuốc họa lớn. Lai Tuấn Thần mới nghĩ ra một kế, mở tiệc mời Chu Hưng uống rượu, mới nhân cơ hội giả vờ hỏi:

“Đệ có mấy tội phạm không chịu cung khai, theo lão huynh nên làm thế nào để chúng mở miệng?” Chu Hưng hiến kế. “Lấy cái chum lớn, đốt lửa bên dưới, bỏ phạm nhân vào chum, có gì mà không khai!” Lai Tuấn Thần làm theo lời Chu Hưng, cho đem một cái chum lớn ra, đốt lửa đến khi chum cháy đỏ nói: “Tuân lệnh thánh thượng thẩm vấn lão huynh, mời lão huynh vào chum!” Chu Hưng sợ hãi, vội vàng khẩu đầu nhận tội. Về sau dùng câu này để chỉ, dùng kế của người để trị lại người đó.

Mạt Ca đã thăm dò kỹ địa hình của U các, biết ban ngày U các rất ít khi có người, vắt óc suy nghĩ làm sao rời khỏi đây. Vậy là bỏ qua cảnh cáo của Phụng Thập Nhất, bí mật dò dẫm đi vào khu rừng Lạc Lối phía sau núi.

Vừa đi vào rừng, đã nhận ra sự quái dị của nó. Đột nhập bất ngờ của cô cơ hồ làm kinh động lũ chim đang chìm trong giấc mộng, trong rừng vang lên

từng tiếng kêu thảm thiết của lũ chim, càng tăng thêm bầu không khí quái dị.

Ánh nắng âm không hạ cổ đến nơi này, cho dù có lòng muốn đến, cây cối rậm rịt cũng ngăn cản ý định thám hiểm của ánh nắng. Trong rừng âm u, ẩm ướt, lờ mờ một màu xám xám, ngay cả phương hướng Mạt Ca cũng không phân biệt được cỏ dại um tùm, bụi gai chằng chịt, mỗi bước đi đường như đều rất khó khăn, nguy hiểm.

Mạt Ca nghiêng răng, bởi vì trong rừng Lạc Lối, rất dễ mất dấu chân của mình, cô hơi nhắm mắt dứt khoát đi theo một phương hướng. Mới đi được một lát, bấp chần, cánh tay đã đều đặn vết gai cào, vừa đau vừa ngứa.

Đi gần một buổi sáng, uống một chút nước, ăn chút lương khô, sau đó lại đi tiếp. Lúc gần tối, Mạt Ca cuối cùng phát hiện ra một vấn đề cô lại quay về đúng nơi vừa đi qua, bởi vì cô đã đánh dấu trên thân cây. Mạt Ca hít một hơi không khí lạnh.

Trời tối dần, càng âm u. Cô vừa sợ vừa sợ, từng nghe Phượng Thập Nhất nói, không ít người đã chết trong khu rừng này vì tò mò. Vừa nghĩ tới đó, lòng đã run lên. Mạt Ca tuy bạo gan, nhưng không phải không sợ chết. Trái lại, rất trân trọng tính mạng của mình. Trời mỗi lúc càng tối, Mạt Ca cũng biết, ban đêm ở trong rừng cực kỳ nguy hiểm, cô không thể xuống núi, nếu không nghĩa là tự tìm cái chết. Chỉ có thể quay về, nhắm hướng U các quay về. U các trong khu rừng này rất thâm u, cũng rất quái dị, ở bất kỳ hướng nào cũng có thể nhìn thấy nó.

Tuy nhiên, Mạt Ca lại phát hiện một vấn đề nữa: hình như càng đi về phía U các, thì lại càng cách xa U các. Càng đi càng sợ. Đột nhiên, một mùi thối rữa theo gió xộc tới. Mạt Ca vô thức bịt chặt mũi, theo hướng mùi hôi đi về phía trước.

Chân hình như dẫm lên một cành cây, Mạt Ca loạng choạng mấy bước, cúi đầu nhìn xuống, bất thần kinh hãi giật nảy mình, thì ra cô vừa giẫm lên một cái đầu lâu. Cô khiếp sợ, mặt trắng nhợt, lập tức lùi mấy bước, mắt kinh hãi tròn trũng.

Trước mặt, xác người chất đống như một trái núi nhỏ, có đàn ông, đàn bà, có xác không đầu, có xác không chân tay, đủ các kiểu chết thảm. Có xác đã bắt đầu thối rữa, bốc mùi hôi thối kinh khủng.

Dạ dày Mạt Ca sôi lên, hơi chua ợ từng cơn, bỗng cúi người, nôn thốc nôn tháo. Cô vốn không ăn gì, cuối cùng chỉ nôn khan. Nỗi sợ hãi, buộc cô vội vàng đứng lên, chạy thục mạng theo hướng ngược lại.

“Phượng Thập Nhất...” Mạt Ca bắt đầu hối hận đã đi vào khu rừng này, cảnh tượng chứng kiến vượt xa trí tưởng tượng của cô.

Mạt Ca chạy như điên, không dám ngoái đầu: Gai đâm vào người, cũng không biết, chỉ biết nhất định phải rời khu rừng Lạc Lối này, trốn khỏi đồng xác chết đang thối rữa kia.

“Phượng Thập Nhất!” Mạt Ca hét gọi gã. Trong bóng đêm, nỗi căng thẳng của cô đã đến cực độ, chưa bao giờ mong Phượng Thập Nhất xuất hiện trước mặt mình như lúc này.

Đột nhiên, Mạt Ca dừng bước, không chạy nữa, bởi vì lại ngửi thấy cái mùi kinh khủng đó, trước mặt lại xuất hiện đồng xác người kia.

“Ôi...” Mạt Ca kinh hoàng thét lên, âm thanh thê thảm dị thường, bởi vì hình như cô nhìn thấy trên đồng xác có người đang ngo ngoáy. Người đó trợn ngược đôi mắt chảy máu, kinh ngạc nhìn cô. Mạt Ca liên tục lùi sau, trượt chân, ngã nhào xuống đám cỏ rậm. Cô thờ hồn hèn, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, lại nhìn vào đồng xác, lần này không thấy gì hết. Mạt Ca thở phào, đột nhiên từ từ quay đầu, chống tay đứng dậy, thét lên: “Trời ơi!”

Thì ra tay vừa ấn lên một cái đầu lâu, sợ hãi rụng rời.

Mạt Ca lại nhìn đồng xác, nó hoàn toàn bất động, cô lại dần dần trấn tĩnh.

Sự việc vừa rồi, chạy mãi, cuối cùng lại trở về đồng xác, khiến cô nhanh chóng trấn tĩnh. Trong cái đầu hỗn loạn dường như có tia sáng trắng ảm áp vụt qua, bắt đầu tỉnh táo trở lại.

Mạt Ca quyết định không chạy lung tung như vậy nữa, mà vẽ một vòng tròn quanh đồng xác, lấy đồng xác làm tâm, men theo vòng tròn, bắt đầu đi từng bước ra ngoài.

Đồng xác chất cao như trái núi nhỏ, chỉ có một nguyên nhân người vứt xác sợ đi xa sẽ bị lạc trong rừng rậm. Cho nên gần đó nhất định có đường đi. Có đường đi người ta mới đem nhiều xác chết như thế chuyển đến đây.

Quả nhiên, ở chỗ cách đồng xác chừng chục mét, phát hiện một cái nắp. Trên nắp phủ đầy lá rụng, nếu không tìm kỹ, có lẽ cô đã bỏ qua. Mạt Ca mở nắp, bên trong tối om. Do dự một lát, lần theo vách đá nhảy xuống.

“Gia, Cửu tiểu thư của Liễu gia quả là phi phạm, nhìn thấy đồng xác người kinh khủng như thế, lại có thể nhanh chóng trấn tĩnh, suy nghĩ tìm ra con đường gần đó.” Mạt Ca vừa nhảy xuống đường hầm, có mấy người áo đen từ chỗ tối hiện ra.

Phượng Thập Nhất toàn thân phát ra hàn khí nham hiểm, đôi môi hồng hơi nhếch, dưới lớp mặt nạ, đôi mắt sâu trong như suối, đẹp lúng liếng gian gian mà cuốn hút.

“Người của Liễu gia, có ai đơn giản?” Phượng Thập Nhất trầm ngâm, nói.

Đúng như Mạt Ca dự định cuối cửa động đen sì này chính là U các. Lần theo bậc đá đi xuống, đẩy cái nắp trên đầu ra, liền nghe thấy một giọng cười

cột: “Tiểu Mạt Mạt, đang chơi trò trốn tìm với ta sao?”

Mạt Ca gùm gùm nhìn gã, chẳng buồn nói gì: Lúc này, cô cần nhất là ngủ một giấc, sau đó sẽ lại nghĩ cách xa khỏi nơi đây.

Cô không nói không rằng, đi vượt qua gã, trở về ngôi lầu của mình nghỉ ngơi.

Lúc đi ngang qua gã, Phụng Thập Nhất nắm cái eo mảnh dẻ của cô, kéo vào lòng, cười nói: “Tiểu Mạt Mạt, sao lại phớt lờ ta như thế”, “Bỏ tay ra!” Mạt Ca lạnh giọng. Nhất định có ngày, mình sẽ tự tay lột mặt nạ của gã, xem có phải gã thật sự mang bộ mặt thú, lòng dạ thú.

“Ta đói rồi.” Phụng Thập Nhất nói, đúng lúc bụng còn hường ứng sôi ồng ọc.

Mạt Ca hít thở sâu, lườm gã, nói rít qua kẽ răng: “Phụng Thập Nhất, ngươi là đồ con lợn!”

Cô cảm thấy mình sắp bị người đàn ông này ép đến phát điên. Trên đời sao lại có hạng đàn ông khôn kiếp như thế. Nếu có khẩu súng, nhất định cô sẽ bắn chết gã!

“Cái mùi trên người cô nương thật khó ngửi, mau đi tắm đi sau đó nấu com, mang đến lầu của cô nương.” Phụng Thập Nhất ra lệnh, sau đó trở về lầu của mình.

Mạt Ca nhướn mày, Phụng Thập Nhất trước giờ đều ăn com ở lầu của gã, sao đột nhiên thay đổi, đến lầu của cô ăn?

Nhưng, không có bụng dạ nào bận tâm việc vặt đó, cái mùi trên người cô quả thật hơi khó ngửi. Mạt Ca đến nhà bếp lấy mấy thùng nước nóng, pha thêm nước lạnh, tắm một trận thoải mái, rửa sạch toàn thân. Vừa tắm vừa nghiêng răng nghiêng lợi. Trước nay chưa bao giờ chịu thua thiệt thế này. Nửa tháng nay bị Phụng Thập Nhất đem ra đùa bỡn như một con cừu, khiến Mạt Ca âm ức tột cùng. Cô mất tích lâu như vậy Linh Long và Tinh Thiên nhất định sẽ rất lo lắng.

Rốt cuộc bao giờ mình mới có thể rời khỏi khu rừng ma quỷ này? Liệu có phải thật sự đến khi Phụng Thập Nhất đùa bỡn chán chê?

Thức ăn nhanh chóng làm xong, Mạt Ca bung lên lầu, Phụng Thập Nhất đã đang đợi ở đó. Mạt Ca bị một phen hoảng hồn, lòng bức bối, mặt có phần kém tươi, cũng không biết gã định giờ trò gì, nên buộc phải miễn cưỡng xốc lại tinh thần đối phó với gã.

Ai ngờ, gã không nói một câu, ăn bữa tối ngon lành. Mạt Ca hơi mệt, chỉ mong gã ăn xong, sớm đi cho khuất mắt. Chuyện gặp trong rừng hôm nay, cô không định nói với gã. Cô biết Phụng Thập Nhất biết rõ mọi việc của cô như trong lòng bàn tay, dù không nói, gã cũng biết.

“Nghe nói hôm nay cô nương ăn vận rất mát mẻ, trên núi hơi lạnh, lẽ nào cô nương bị hỏa khí công tâm?” Húp xong giọt canh cuối cùng, Phụng Thập Nhất cười hỏi.

Gã không nhắc, Mạt Ca xuyết quên chuyện này. Hôm nay đi vào rừng Lạc Lối, cô trang điểm rất đậm. Không phụ từ viết: “thực sắc tính dã”(*) để kiểm nghiệm thật hư câu này, Mạt Ca đem chiếc váy sa đen dài, cắt một đoạn ống tay, lộ một phần cánh tay ngọc ngà, trắng nõn, cổ váy rộng, vai trần trể nải, thấp thoáng nhìn thấy vòng ngực bên trong. Gấu váy cũng cắt đến đầu gối, lộ hai bắp chân dài, thon mịn, da thịt trắng tuyết nổi bật những đường trang điểm trên mặt, quả là một hương thụ về cảm giác cho người nhìn. Cô vốn dĩ là một nữ nhân tuyệt sắc, lại trang điểm cẩn thận, càng quốc sắc thiên hương, tuyệt điểm mê hồn.

(*)Trích “Lễ kỷ” của Không tử: nghĩa là: ăn, uống, giao hoan là những ham

muốn cơ bản nhất của con người.

Trang điểm và phục sức như vậy, đi một vòng khắp U các, vốn dĩ định xem có ai bị nữ sắc mê hoặc mà siêu lòng đưa mình xuống núi. Ai ngờ sau khi nghiên cứu tỷ mỉ ánh mắt và phản ứng mỗi người gặp trên đường, phát hiện, bất luận là ai, đều không tìm thấy một kẻ hồ nào để cô lọt vào. Nếu không quen Phụng Thập Nhất, cô sẽ hết lời khen ngợi bản lĩnh cao cường của những thủ hạ của gã.

Về sau, Mạt Ca từ bỏ ý nghĩ ngu xuẩn dùng nhan sắc mê hoặc người nào đó, quyết định tự lực cánh sinh.

Cô cười trả lời: “Hỏa khí công tâm, đành ăn vận mát mẻ một chút để hạ hỏa.”

Phụng Thập Nhất cười nói đùa: “Cô nương không sợ sẽ dụ ra một bầy cầm thú đói khát đã lâu không ngửi thấy mùi tanh?”

Cầm thú? U các của gã ngoài “cầm thú” còn có gì nữa?

“Dụ ra được rồi, nhưng đều bị con chó điên cắn một miếng, biết đâu tôi còn có thể đắc đạo thăng thiên.” Mạt Ca uể oải nói.

Đôi mắt như ngọc đen của Phụng Thập Nhất đột nhiên lóe sáng, chính lúc đó, gã vô cớ nhếch một nụ cười quái dị, bình thản. Nhưng không hiểu vì sao, khiến cô sồn tóc gáy, đột nhiên cảm giác bị roi xuống mười tám tầng địa ngục, toàn thân lạnh cứng.

Một giây sau, Mạt Ca còn chưa kịp hiểu chuyện gì, đã bị gã đã trói gô trên giường như trói thú vật, cô đã nhìn thấy tia sáng lạnh ngời, khiến người ta run sợ trong mắt gã, và sự bất thường hiển hiện trong giọng điệu của gã. Tuyệt nhiên không thấy một tia âm nã trong đôi mắt ấy.

“Cô nương thêm muốn đàn ông như thế sao?” Giọng nói của Phụng Thập Nhất vẫn ung dung.

“Hừ!” Mạt Ca lòng phẫn nộ, đảo mắt, khiêu khích hừ một tiếng, giọng ngọt ngào, yếu điệu có tình khiến gã hiểu nhầm.

“Tại sao không nói với ta?” Gã cười cười vuốt cằm cô.

Mạt Ca bắn khoăn ngược mắt, nhìn thấy tia sáng nguy hiểm lóe trong mắt gã, lòng ngạc nhiên, bảo gã cái gì chứ?

Dường như hiểu bắn khoăn của cô, Phụng Thập Nhất chậm rãi nói: “Nhu cầu của cô nương.”

Mạt Ca vẫn nhìn gã, không hiểu, lòng đầy bắn khoăn, yêu nghiệp này rốt cuộc đang gì?

“Ngươi lâu bầu mồi, rốt cuộc đang nói gì?” Nhìn bộ dạng gã, Mạt Ca hơi sợ.

Lúc này gã giống con sói hoang đang chăm chăm nhìn con cừu non, muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Nhu cầu đối với đàn ông.” Phụng Thập Nhất cười cười, ngữ điệu đó như đang nói “Tối nay rất đẹp trời, ánh trăng dịu dàng, có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Mạt Ca tròn mắt, “Ngươi... ối...”

Còn chưa nói hết, những lời còn lại đã bị Phụng Thập Nhất chặn đứng trong miệng. Gã cúi đầu vút chặt đôi môi nhỏ thắm hồng của cô, mùi hương thanh khiết ấm nóng từ đầu lưỡi mềm mềm của gã truyền vào lòng Mạt Ca. Cô quả đối xứng sốt, đầu óc hoàn toàn rối tung. Trong mắt Phụng Thập Nhất không hề có dục tình, nhưng nụ hôn của gã lại nóng bỏng. Gã hôn vừa ngang tàng vừa chân thành, đùa nghịch đầu lưỡi ngoan ngoãn và ngơ ngẩn của cô, nóng bỏng lướt qua răng cô, mát mát, hoặc đùa giỡn. Hơi ấm ở đầu lưỡi và tia lạnh trong mắt tạo nên sự tương phản mạnh mẽ.

“Tiểu Mạt Mạt, xem ra quả nhiên nàng đã bén tình với ta rất sâu rồi.” Hôn xong, gã lưu luyến mở môi cô như gà mổ thóc.

Đồ khôn, Mạt Ca hoàn hồn, mặt đỏ bừng. Nụ hôn đầu cô gìn giữ suốt hai mươi mấy năm bị gã trắng trợn cướp mất, còn cô lại ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ngay hiểu ra cũng chậm một nhịp.

Tiểu Mạt Mạt đã có nhu cầu, ta cũng khá cảm thông, cho nên, đành chịu tui thân một chút, giúp tiểu Mạt Mạt giải quyết nhu cầu. Ngữ khí của gã giống như phải ban một ơn huệ lớn. Mạt Ca nghe vậy, mặt vụt đỏ lựng, vì quá tức tối.

“Đề tôn huynh tui thân, tiểu Mạt Mạt ta thật áy náy. Tôn huynh, xin mời về cho, tiểu Mạt Mạt nén chịu là được rồi.” Câu cuối cùng, cô rít qua kẽ răng.

“Ta vốn dĩ rất giàu lòng cảm thông, tiểu Mạt Mạt có nhu cầu đương nhiên ta sẽ giúp giải quyết.” Ánh mắt Phụng Thập Nhất khóa chặt lấy người Mạt Ca lúc này đang đứng trong góc nhà, như muốn thưởng thức no nê nổi kinh hãi của cô rồi mới bắt đầu nghiền cứu nên tháo cái xương nào của cô. Gã bẩm sinh là kẻ cướp, là con cáo nguy hiểm.

Đáng tiếc Mạt Ca không để gã toại nguyện, cô hoảng sợ toàn thân run lên.

Tuy rất sợ, nhưng chưa đến nỗi mất hết lý trí, cầu xin là hành động ngu xuẩn.

Chẳng phải cũng chỉ là một lớp màng mỏng thôi sao? Trừ phi cả đời này không lấy chồng, hoặc đi tu, suốt ngày tụng kinh cùng với Như lai, Quan âm, nếu không, sẽ có ngày lớp màng đó vẫn sẽ bị phá. Cô không phải là kiểu liệt nữ trinh tiết, tiểu Ưu còn hay trêu cô là gái già, ngoài hai mươi vẫn chưa ai ngó ngang.

Mạt Ca nở một nụ cười khuyếch thành, dậy sắc hương, khuôn mặt kiều diễm trở nên dịu dàng đẹp mê hồn, “Tôn huynh đã có lòng như vậy, cũng tốt, thôi thì đề tôn huynh đến giúp ta giải quyết nhu cầu này cũng được.”

Phụng Thập Nhất hơi sững người, ánh mắt lóe tia bốn cột, cười nhạt nói: “Cô nương quả là tùy tiện!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 7.2

Mạt Ca cười giễu cợt, như thế có thể coi là vừa ăn cướp vừa la làng không?

Chẳng qua cô nhân rồi vô vị cùng gã diễn kịch mà thôi. Gã đàn ông bệnh hoạn này quả thật quá khó hầu hạ.

“Chính ngươi mới càng tùy tiện!” Giọng Mạt Ca còn lạnh lùng, lạnh nhạt vô tình hơn.

Ánh mắt gã chợt tối, Mạt Ca còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã thấy eo mình bị tóm. Phụng Thập Nhất khinh công, bế cô bay vọt lên. Gã thoạt nhìn có vẻ gầy yếu, nhưng bế cô rất nhẹ nhàng. Mạt Ca nhìn thấy khuôn cằm gọn gàng của gã căng thẳng, cô chợt sững người. Đến khi khước miệng gã nhếch một đường cong quái dị, Mạt Ca mới dần dần kéo được ý thức quay về, linh cảm mối nguy hiểm sắp đến. Nụ cười của Phụng Thập Nhất càng quái dị, cánh tay vững mạnh, Mạt Ca như tờ giấy vạch một đường cánh cung tuyệt đẹp, rơi thẳng xuống hồ nước lạnh.

Tiết xuân hơi lạnh, cái lạnh thấu xương thấm vào da thịt thấm vào xương cốt. Hồ rất sâu, Mạt Ca bị ngập đến cổ không kịp đề phòng uống liền mấy ngụm nước, bị sắc nước rất khó chịu, khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng. Sự lạnh lùng khủng khiếp sôi trào trong mắt cô.

“Phụng Thập Nhất.” Mạt Ca nghiêng chặt răng, ánh mắt dữ tợn như ngấm độc được.

Phụng Thập Nhất cười nhẹ, như gió thoảng qua mặt hồ, gọi những vòng sóng lăn tăn.

Mặc dù không nhìn rõ khuôn mặt gã, Mạt Ca lại cảm giác nụ cười này của gã thật xứng là nghiêng nước nghiêng thành.

“Tiểu Mạt Mạt nội hòa quá vượng, hỏa dục thiêu thân, nước lạnh thế này vừa hay có thể hạ nhiệt, khiến cô nương tỉnh lại.”

“Ta lại thấy người cần hạ nhiệt không chỉ mình ta.” Mạt Ca cười khẩy, ánh mắt lạnh lẽo.

Phụng Thập Nhất bật cười: “Tiểu Mạt Mạt, hãy kiên nhẫn một chút. Nước lạnh này có thể giải quyết nhu cầu của cô nương, nếu không hài lòng, gia có thể cho thêm ít băng đá.”

Đã quá nửa đêm, Mạt Ca lạnh run cầm cập. Tiếng dã thú trong rừng không ngừng vắng lại, cô rùng mình, ón lạnh, thân thể cũng dần dần tê liệt, không còn cảm giác. Hai chân đứng như cọc sắt, lòng kiêu hãnh khiến Mạt Ca gắng chịu, không ngã gục. Cuối cùng không chịu nổi một mồi và cái lạnh thấu xương, không thể gắng được nữa, ngất lịm trong hồ nước.

Những tia nắng sớm xuyên qua lớp lớp rèm sa, tinh nghịch nhảy nhót trên làn da mịn trắng muốt của cô, vô cùng ấm áp.

Người đàn ông trẻ ngồi bên mép giường lặng lẽ nhìn cô gái đang ngủ say. Làn da trắng muốt được sưởi ấm đã trở nên hồng hào, căng mọng. Bàn tay người đó lướt nhẹ trên da thịt cô, quả nhiên đúng như chàng đoán, chúng trơn mềm, mịn mát như lụa.

Bàn tay đó thon dài, sáng mịn, tao nhã, đẹp như bàn tay phụ nữ, khí chất cao quý, thanh tao cơ hồ tỏa ra từ xương cốt. Những ngón tay nhẹ nhàng di dịch trên lông mày, mắt, má đến làn môi thắm hồng của cô, dừng lại và vuốt ve rất lâu đôi môi, rồi từ từ di chuyển xuống dưới, vuốt ve cái cổ thon mảnh dẻ của cô, cảm nhận huyết dịch chậm chậm lưu chuyển trong huyết quản và sức sống rần rần qua mạch đập.

Người đàn ông giống như con mèo lười, nụ cười đọng mãi trên khóe miệng, dưới lớp mặt nạ, đôi mắt đen âm thầm lóe hào quang. Chàng có thể cảm hơi ấm cơ thể cô qua đầu ngón tay mình, và mùi hương thiếu nữ thoang thoảng từ cơ thể cô.

Nụ cười tà mị ngưng trong mắt, mỗi lúc càng mãnh liệt, trong khoảnh khắc chàng đã tưởng phải bóp đứt cổ họng Mạt Ca, thì nhìn thấy hàng mi cô động đậy, hơi thở cũng nặng lên rất nhiều. Chàng từ từ buông tay, đứng dậy đi đến trước cửa sổ. Cái bóng cao mảnh khảnh đứng trước khung cửa sổ, mặc cho gió thổi tung áo chùng, cơ thể như ngưng tụ luồng sát khí ngấm ngầm.

Người đàn ông đặt tay lên ngực mình, từ từ xê dịch, đôi mắt sâu âm thầm nhìn xuống, chăm chú dừng lại ở bàn tay đặt chỗ trái tim.

Chàng giống như định nắm lấy vật gì, lại giống như muốn bóp chết vật gì.

Một lúc lâu sau, Phụng Thập Nhất đẩy cửa, bước ra khỏi ngôi lầu của Mạt Ca, không hề ngoái đầu lại.

Chàng vừa đi, Mạt Ca liền mở mắt, tư lự nhìn ra phía cửa. Không ai biết, vừa rồi cô gần như sắp chết, chính lúc tay chàng chạm vào da thịt cô, Mạt Ca liền tỉnh ngủ. Ngón tay chàng lướt trên mặt cô, cơ hồ toát ra từng tia lạnh và hung dữ, cô tưởng chàng sẽ bóp chết cô.

Chàng nhất định có thâm thù đối với Liễu gia. Buổi tối hôm gặp chàng lần đầu, Mạt Ca đã biết, chàng không phải đơn thuần đi thăm dò tin tức. Người đi thăm dò tin tức bình thường sẽ không ôm hận nặng nề như vậy, mặc dù không nhìn thấy nỗi hận trong mắt chàng, không nghe thấy oán thán trong giọng nói của chàng, thậm chí chàng thâm hiểm xảo quyết đến mức khiến cô muốn đâm chết chàng, nhưng khoảnh khắc vừa rồi, sự hung dữ của chàng từ trong xương cốt lộ ra. Cô không nhìn nhầm.

Mạt Ca không biết gì hết, nhưng biết một điều mình vẫn còn sống.

Vừa chống người ngồi dậy, thì Phụng Thập Nhất đẩy cửa bước vào, dường như đã tính chuẩn thời gian. Mạt Ca muốn nhắm mắt giả ngủ cũng không kịp, đành ngơ ngác nhìn chàng, chỉ sợ con người mưa nắng bất thường đó sẽ giết mình.

“Tiểu Mạt Mạt, chẳng phải cô nương vẫn muốn xuống núi sao? Cho cô thời gian một ấm trà, nếu chuẩn bị xong, cô nương có thể cùng ta xuống núi.” Vẫn cái giọng bốn cọt cổ hữu.

Mạt Ca sượng phát điên, coi như cuối cùng con người đáng sợ đó đã mở miệng.

Vốn bị ngấm lạnh, người hơi yếu, nhưng nghe Phụng Thập Nhất nói vậy, Mạt Ca lập tức bật dậy chải đầu rửa mặt, giải quyết mọi vấn đề với tốc độ ánh sáng, hớn hờ theo gã xuống núi. Tường gã sẽ thả ra, ai ngờ gã đưa đi chơi.

Trên mặt nước lặn tẩn sóng gợn, chỉ có chiếc thuyền của gã.

Mặt Ca đứng ở mũi thuyền, bắn khoăn nhìn xuống mặt sông ở đây không có phong cảnh gì đáng thưởng ngoạn, Phụng Thập Nhất định làm gì? Gã đang ung dung đứng trên thuyền ngắm cảnh, dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, nhưng không nói gì. Đây là trò chơi đuổi bắt giữa hai người.

Mặt Ca không hề cảm thấy gã đang đưa cô đi chơi, trái lại nghĩ thấy mùi của một âm mưu, giống như hôm đó cô vô tình rơi vào âm mưu gã đã dày công bài bố.

“Một ngày rất đẹp, trời xanh mây trắng, gió nhẹ rất thích hợp đi du ngoạn.” Giọng đùa của Phụng Thập Nhất từ phía sau vọng đến. Sóng lưng Mặt Ca ớn lạnh.

Cô ngoái đầu, cười. Thực ra, cô không muốn cười, nhưng đã cười, nụ cười đẹp say lòng.

“Cô nương cười như vậy rất đẹp.” Gã uể oải khen, nghe ra có vẻ không thật lòng.

Gương mặt cô với những đường nét tuyệt vời thanh tao thoát tục thánh khiết mờ màng tựa ánh trăng. Nụ cười hoàn mỹ khiến người ta bất giác thán phục sự mỹ miều của tạo vật, cũng khiến kẻ có tà tâm muốn hủy hoại nó. Nhưng nụ cười ma mị quyến rũ kia làm hồng vé trong sáng êm đềm của gương mặt, khiến nhan sắc diễm lệ đó như bị phủ lên một lớp sương mù quái dị.

“Còn tôn huynh rất xấu.” Mặt Ca không hề khách khí châm chọc gã.

“Cô nương rất khiến người ta mê hoặc.”

Mặt Ca cười nhạt, giọng khiêu khích hỏi: “Mê hoặc tôn huynh rồi chăng?”

“Nếu đúng thì sao?” Giọng trầm tĩnh, hơi nhỏ đầy bồn chồn.

“Vậy thì tiểu nữ chỉ có thể cảm thán đời này tiểu nữ tích quá nhiều âm đức.”

“Tiểu Mạt Mạt, nói xem, cùng một người, tại sao lại có hai tính cách khác nhau?” Gã có vẻ rất băn khoăn, tay chống cằm ghé lại gần cô: “Cô nương nói xem trên đời này liệu có thật có chuyện mượn xác hoàn hồn không?”

Một luồng khí lạnh từ đầu ngón tay cô từ từ lan ra, Mặt Ca cười tươi, “Cái trò hư vô đó tiểu nữ vốn không tin, có điều sau khi gặp tôn huynh, tiểu nữ bắt đầu tin có quỷ thần.”

Phụng Thập Nhất cười ha hả mãi không thôi. Mặt Ca ngấm ngấm thờ phào.

Lời gã có ẩn ý, Mặt Ca thực ra từ lâu đã đoán ra, gã nhất định đã biết thân phận cô, dựa vào võ công thâm hậu xuất quỷ nhập thần của gã hôm đó ở Liễu gia, tra ra thân phận của cô không khó, chỉ có điều không hiểu sao gã vẫn chưa vạch trần chuyện đó?

Gã không nói, cô đương nhiên cũng không nói.

“Chúng ta có giống chơi không?” Mặt Ca cười nhạt hỏi. Họ hơi giống đang chơi chữ với nhau.

“Tiểu Mạt Mạt, chỗ này rất gần bờ sông, nếu bơi sang đó, cô nương cảm thấy có được không?” Chàng hỏi cô.

Mặt Ca nhìn quanh, lòng hơi phân vân, những ý nghĩ nào đó vừa lóe trong đầu, nhưng nhất thời không nắm bắt được. Cô thâm nhử mảy, “Không thể,

Phụng Thập Nhất, không phải người định...”

“Tiểu Mạt Mạt, đúng là rất hiểu lòng ta. Xét công cô nương hết lòng hết sức hầu hạ ta, cho cô hai lựa chọn: Một, Tiểu Mạt Mạt tự bơi sang bờ kia; Hai, theo ta quay về U các, vĩnh viễn không được ra khỏi U các một bước.”

“Phụng Thập Nhất, người...” Đây hoàn toàn không phải lựa chọn gì hết, hoàn toàn chỉ là một đề thi bắt buộc. Mặt Ca hận đến ngứa cả răng. Cô vốn còn thấy lạ, sao bỗng dưng gã phát thiện tâm đưa cô ra ngoài, thì ra cô vẫn còn tác dụng.

Biết rõ đây là cạm bẫy, nhưng không thể không nhảy vào.

Bởi vì cô biết, một khi lựa chọn cùng gã quay về U các, có lẽ cô thật sự vĩnh viễn không thể ra khỏi nơi đó, cô biết Phụng Thập Nhất tuyệt nhiên đã nói là làm.

Nếu bản thân cô không có tác dụng gì, gã sẽ không giữ cô đến bây giờ; Nếu bản thân cô không có tác dụng, gã sẽ không dung thứ cô ngang bướng chống lại gã như thế. Cô từng chứng kiến Phụng Thập Nhất trong quan hệ với những người khác ở U các thế nào, đó là người đàn ông không cho phép người khác xem thường sự tôn nghiêm của mình.

Mặt Ca cười, tiếng cười lạnh như chích vào xương, vang trên bầu trời của dòng sông. Thân người cao gầy của Phụng Thập Nhất đứng dưới ánh mặt trời nắng ấm, nhưng không có cảm giác ấm áp. Gã nhìn nụ cười của Mặt Ca, ánh mắt càng âm lạnh.

“Phượng Thập Nhất, trời xanh nhất định có ngày mở mắt, sông có khúc, người có lúc. Tốt nhất ngươi nên cầu khẩn đừng có ngày rơi vào tay ta.” Mạt Ca dừ dừ nhìn gã, vùng tay tát vào cái mặt kim loại của gã một cái, tay đau âm ỉ Phượng Thập Nhất có một thoáng bất ngờ. Cái bóng xanh xanh mảnh dẻ đó vút một cái, không cần gã ra tay, cô đã tự nhảy xuống sông.

Mạt Ca đã làm theo đúng ý chàng!

Đã biết đó là một đề thi bắt buộc, cô không buồn tranh luận với gã. Tiết xuân tuy ấm, nhưng nước sông rất lạnh, lạnh thấu xương khiến cô run rẩy. Mạt Ca chìm mãi xuống đáy sông. Từ nhỏ cô đã lớn lên bên bờ biển, bơi không tồi.

Ngửa mặt nhìn thấy trên mặt sông có một bóng người, Phượng Thập Nhất vẫn chưa bỏ đi.

Mạt Ca nín thở, con phần nộ trong lòng tạm thời bị nước lạnh làm dịu bớt, cô bắt đầu suy nghĩ Phượng Thập Nhất rốt cuộc có ý đồ gì. Gã tuyệt nhiên không phải là người lãng phí thời gian đi làm một việc vô nghĩa. Mặc dù cô vẫn chưa dò ra tâm địa gã, nhưng lại hiểu gã đang nhắm vào Liễu gia. Có điều, cô chỉ là Cừu tiểu thư bé nhỏ, có thể có tư cách gì khiến gã phải nhọc lòng? Hay là con người Liễu Chỉ Tự xảy ra chuyện gì mà cô không biết.

Cho đến giờ, Phượng Thập Nhất luôn coi cô là con cừu non đem ra đùa giỡn, còn cô cũng không có khả năng phản công. Mặc dù rất không muốn mạo hiểm, cũng không muốn đối diện giọng nói và tiếng cười bốn cột đáng ghét của gã, nhưng nếu không đi, cô sẽ chết ngạt ở nơi đó.

Vùng tay khóa nước, Mạt Ca nổi lên mặt sông. Gió thổi qua, lạnh buốt.

Đôi mắt đen long lanh dưới bầu trời xanh ngắt càng trong veo thuần khiết, cô lạnh lùng nhìn Phượng Thập Nhất trên thuyền. Làn môi hồng của chàng nhếch một đường cong thanh tú, hàm ý ngợi khen. Chàng không thích nữ nhi quá thông minh. Nhưng, Mạt Ca buộc chàng phải nhìn bằng con mắt khác. Cô thông minh, nhưng vẫn biết chừng mực, không quá khoe khoang, biết dừng đúng lúc.

Cô thường lựa chọn cảnh huống có lợi nhất cho mình trước khi người khác ra tay, biết không trốn đi được cũng không lãng phí tâm sức tìm cách trốn tiếp mà ngoan ngoãn thuận theo ý chàng. Bởi vì cô biết, thua một bước, không có nghĩa thua toàn cuộc. Cô thua một bước, nhưng sẽ nghĩ ra cách vãn hồi cục diện.

Chỉ tiếc, đối thủ của cô là chàng Phượng Thập Nhất. “Tiểu Mạt Mạt, cô nương hãy cẩn thận, đã sang chiều rồi, vùng này rất ít thuyền qua lại. Không bơi được tới bờ, cô sẽ là tân nương của Long vương.” Hai tay chàng chống cằm, cười hóm hờ ngắm Mạt Ca dầm mình trong nước sông lạnh buốt. Một nữ nhi thật kiên cường, tựa đoá mai ngạo nghễ trong tuyết lạnh, rơi xuống nước cũng không chút bối rối, điều này khiến chàng quá đổi bất ngờ. Liễu gia Cừu tiểu thư đích thực là một nữ nhi rất đặc biệt.

Tuy nhiên, cho dù thích cô, chàng cũng sẽ không đổi ý. Cho dù cô bơi giỏi đến mức có thể bơi vào bờ thật, thì cũng sức cùng lực kiệt mất nửa tính mạng.

Gió thổi, tóc chàng bay phất phơ. Mạt Ca cười, nói: “Khi gặp hạn ngộ hẹp tương phùng. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Ở đây ma nước nhiều lắm, tôn huynh không về mau, kéo sẽ gặp đồng loại. Còn chúng ta không có ngày gặp lại.”

“Không có ngày gặp lại ư? Nhưng mong thật sự như ý cô nương, chúng ta không có ngày gặp lại.” Giọng bốn cột của Phượng Thập Nhất hơi trầm, cái dáng cao dong dỏng tạo nên một vẻ đẹp trong tâm mắt Mạt Ca, thuyền chậm chậm rời đi.

“Liễu Chỉ Tự, tin ta đi, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại.”

Tiếng nói bay đến tai Mạt Ca, cái giọng nói trầm tĩnh đó dường như rất chắc chắn.

Thuyền mỗi lúc một xa.

Mạt Ca nhìn con thuyền xa dần, thầm thở phào, cuối cùng cô cũng thoát khỏi Phượng Thập Nhất, cuối cùng đã thoát khỏi cái nơi ma quỷ đó. Nhưng cô hiểu, mình không thể lãng phí thời gian quý báu, không kịp mừng vui, sải cánh tay khóa nước nhằm bờ đối diện bơi đi.

Quãng sông này rất lặng, không biết là sông gì, chỉ biết lòng sông rất rộng, bờ bên kia xa tít, đến mức Mạt Ca đã tưởng không thể nào bơi được tới bờ.

Dưới bầu trời xanh thăm thẳm, cô cảm giác mình quá bé nhỏ, quá bé nhỏ.

Bơi rất mệt, mới được một lát, đã cảm giác sức lực cạn kiệt.

Mạt Ca lật người, nằm ngửa trên mặt nước, chân tay cử động nhẹ nhàng để giữ thăng bằng, tạm nghỉ một chút lòng nhẹ nhõm, ngắm mây lững lờ trôi trên trời, cũng thấy dễ chịu.

Cô mỉm cười, giờ tay phải lên, cánh tay loang loáng nước, ngón tay thon mảnh, trắng muốt, lòng thầm thán phục cơ thể hoàn mỹ của Liễu Chỉ Tự, ánh nắng lọt qua kẽ ngón tay chiếu xuống mặt, ấm áp dễ chịu vô cùng. Lòng bỗng dấy lên một tia hy vọng, đột nhiên khao khát sống mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 7.3

Thê lực phục hồi chút ít, Mạt Ca lại bắt đầu bơi, vừa bơi vừa nghĩ đến Tĩnh

Thiên, Linh Long, Vũ Yên, thậm chí gã lưu manh Lâm Tử Hoài. Chỉ cần sống trở về, cô có thể được gặp họ.

Cô không thể chết đuối một cách mờ ám trên con sông này. Bất luận gặp cảnh ngộ thế nào, được sống vẫn là quan trọng nhất.

“Ta phải sống, tuyệt đối... không thể chết!”

Mặt trời đã ngả về tây, bờ đã rất gần, ở ngay trước mặt. Quảng sông này lòng rất cao, dù cách bờ rất xa nhưng nước không sâu. Mạt Ca đã mệt chân tay mềm nhũn, vốn tưởng sẽ phải bỏ mình dưới nước, vậy mà giờ đã ở sát bờ. Cô bất giác mỉm cười, “Sức mạnh của khát vọng sống ở con người quả nhiên là vô cùng”

Niềm vui trào lên khi hai chân chạm đất, khiến Mạt Ca xúc động đến nỗi muốn quỳ xuống tạ ơn ân điển của đất đai cao xanh, người cô toàn thân đã lạnh cóng chỉ cảm thấy ánh nắng sao mà đẹp, sao mà ấm áp. Dùng cả chân lẫn tay từ từ trèo lên. Trờ mình, nửa người đã ở trên bờ, nửa người vẫn còn ở dưới nước. Mạt Ca mệt mỏi nhìn bầu trời màu da cam, trong đó dường như có nụ cười ấm áp của bà giám đốc cô nhi viện và Tiểu Ưu, cô bạn thân thiết bao năm nương tựa vào nhau.

Lúc này, cô thật sự quá cô đơn.

Sự bất lực và nỗi cô đơn lúc lao xuống nước khiến Mạt Ca thấu hiểu, cô là một con người, ở đây cô không thể dựa vào ai, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nghỉ một lát, chỉ cần nghỉ một lát là ổn.

Con mệt mỏi ập đến, cô ngủ thiếp đi.

Ở một quảng sông cách đó không xa, có hai bóng người đứng dưới chiều tà, ngọn cây đã che ánh sáng, cả khuôn mặt chàng trai trẻ chìm trong bóng cây tối, lạnh, dưới lớp mặt nạ, đôi mắt thăm thẳm, tinh quái và cuốn hút. Chàng chăm chú nhìn thân hình kiều mị, mảnh mai phía xa liên tục bị sóng nước vỗ vào.

“Gia... nhìn kia...” Người đàn ông bên cạnh ra hiệu cho chàng nhìn ra xa, một chiếc thuyền đang từ từ tiến lại.

Mấy độ luân hồi, kiếp này, kiếp trước, số mệnh vẫn không thay đổi, vẫn từ từ lặp lại.

Môi Phụng Thập Nhất hơi nhếch, vẽ nên một đường cong quái dị.

Vệ Minh Hàn! Ta tin ngươi sẽ thích món quà này.

Rèm sa trắng muốt khẽ lay trong gió muộn, trăng treo đầu ngọn cây, ánh trăng ấm áp lấp lánh. Cô thiếu nữ nằm thiu thiu trên giường, làn da trắng nhợt, dưới ánh trăng càng trong suốt, có một vẻ yếu ớt khiến người ta mũi lòng.

Đó là gian nhà bài trí rất đơn sơ, ánh nến sáng, ấm áp, càng làm không khí thêm phần tĩnh mịch.

Một người đàn ông ngồi ở mép giường, tuổi còn trẻ, chừng hăm năm, hăm sáu. Chàng to cao khôi ngô, mắt như sao, mày lười mác, tuấn lãng phi phàm, toàn thân một vẻ trắng kiêu, phóng khoáng, đường bệ. Chàng nhìn Mạt Ca trên giường, ánh mắt đầy xót xa không thể nào che giấu.

Cửa phòng bị đẩy ra, một chàng trai trẻ đi vào, cung kính hành lễ, “Tướng quân, thuộc hạ bắt tài, không tra ra tại sao Cửu tiểu thư bị ngất ở bờ sông.”

“Liễu gia không cử người đi tìm sao?” Vệ Minh Hàn cau mày, bực bội. Tự nhiên nằm ngất ven sông thảm hại như vậy, may mà chàng nhìn thấy, nếu người khác, số phận nàng sẽ ra sao?

Chàng trai lắc đầu, trầm ngâm đứng một bên.

Vệ Minh Hàn vô cùng phẫn nộ, người của Liễu gia lại coi thường nàng đến thế. Nếu Tự nhi có mệnh hệ gì chết đi, e là bọn họ cũng không hay biết.

“Biết rồi, người lui đi.” Vệ nói nhỏ.

Chàng trai rút rề lui ra ngoài. Một cơn gió thổi tới, cảm thấy trán hơi lạnh, chàng mới biết trán mình toát mồ hôi lạnh. Đi theo Vệ Minh Hàn nhiều năm, chưa bao giờ thấy chủ tướng đại nộ như thế. Ở biên ải nhiều năm, vị tướng quân nổi tiếng điềm đạm, kín đáo rất ít khi để lộ tâm tư, nhưng lại chán kinh, đại nộ khi nhìn thấy Liễu Chi Tự nằm ngất ở bờ sông. Giữa họ là quan hệ gì?

Chàng nhớ, lúc mới phát hiện ra Mạt Ca trên bờ sông, ánh mắt Vệ Minh Hàn rất hoảng sợ, biểu hiện này nhiều năm chàng không thấy. Sau khi Liễu Chi Nguyệt tiến cung, chàng vốn tưởng Vệ Minh Hàn quá đau lòng mới tình nguyện ra biên ải, trở nên vô tình vô dục, nhưng ánh mắt Vệ tướng quân lúc nhìn thấy Liễu Chi Tự, rõ ràng là ánh mắt nhìn người tình. Điều này lý giải thế nào?

Chàng rất băn khoăn, chủ tướng của chàng rất cuộc thích vị tiểu thư nào của Liễu gia?

Trong phòng, Mạt Ca rèm mi khẽ rung, cô mở mắt, đảo nhìn một lượt, ngạc nhiên nhìn thấy người đàn ông ngồi bên giường mình. Chàng ta là ai? Tại sao lại nhìn cô như thế?

Vệ Minh Hàn thấy cô đã tỉnh, khuôn mặt u ám hơi giãn, lộ vẻ vui mừng. Bàn tay to lớn rám nắng của chàng sờ trán cô, Mạt Ca đã hạ sốt khá nhiều, có lẽ không có vấn đề gì lớn.

“Tự Nhi, chỗ nào khó chịu?”

Mạt Ca băn khoăn nhìn chàng, thăm giật mình. Tự Nhi?

Chàng gọi tên cô rất chuẩn xác, lại với giọng thân thiết như vậy, chàng và Liễu Chi Tự có quan hệ gì? Về băn khoăn thoáng qua mắt Mạt Ca, cô cũng thăm suy nghĩ rất nhanh. May cô vẫn có ký ức của Liễu Chi Tự.

Trong bầu không khí trầm lắng như đọng một lớp khí lạnh Vệ Minh Hàn nheo mắt, sự xa lạ và băn khoăn thoáng qua trong mắt Mạt Ca làm cho nỗi thương xót của chàng tiêu tan. Chàng tư lự nhìn cô.

“Tự Nhi, nàng không nhớ ra ta ư?”

“Muội mất trí nhớ...” Giọng Mạt Ca yếu ớt, cô buột miệng viện ra một lý do.

Mặc dù cô có ký ức của Liễu Chi Tự, nhưng không định có vấn vương gì với cô ta.

Sự yếu đuối của phụ nữ là một dạng tài sản, có lúc phải mang ra phơi nắng.

Biện pháp có lợi nhất hiện nay với cô là tỏ ra yếu đuối. Mạt Ca thầm nghĩ, mục đích của Phụng Thập Nhất chính là để cô gặp Vệ Minh Hàn, bây giờ mọi chuyện cơ hồ đều từng bước diễn ra theo đúng kế hoạch của gã, cô và Vệ Minh Hàn gặp nhau nhất định có lợi cho Phụng Thập Nhất, sao cô có thể để cho gã toại nguyện?

Vệ Minh Hàn, Liễu Chi Nguyệt, Liễu Chi Tự, Liễu Chi Tuyết... mấy người đó dường như có quan hệ chằng chéo với nhau.

Từ sau hôm vô tình rơi vào vòng của Phụng Thập Nhất, cô luôn bị gã dắt mũi kéo đi. Phụng tuyệt đối không làm chuyện gì không có lợi cho gã. Mạt Ca có phần nôn nóng.

“Mất trí nhớ?” Vệ hoài nghi nhìn cô.

Mạt Ca thần nhiên nói dối không đỏ mặt, “Muội bất cẩn bị vấp ngã, đầu đập xuống đất, những chuyện trước đây không nhớ được. Mỗi lần nghĩ, đầu lại rất đau.”

“Đã mời đại phu xem cho chưa?” Vệ lo lắng hỏi.

Mạt Ca cười: “Đại phu nói, trong đầu muội có cục máu tụ cũng không biết lúc nào mới khỏi, cứ để yên xem sao.”

Vệ Minh Hàn nhìn cô rất lâu. Mạt Ca hơi giật mình, không dám nhìn thẳng vào mắt chàng, đằng nào Liễu Chi Tự ngày trước cũng không dám ngẩng đầu nhìn ai, cô dứt khoát giả bộ đến cùng. Vệ hình như tin cô, giọng hòa dịu rất nhiều, “Tại sao lại ngã bên bờ sông?”

Mạt Ca không muốn nói với Vệ, lại nhất thời không bịa ra được lý do, ấp úng một hồi, không muốn nói. Vệ là người thông minh, cũng không ép cô, thăm nghĩ. Tự nhi của ta vốn lương thiện dễ bị lừa, nhất định bị mấy tỷ muội Liễu gia bắt nạt.

“Chúng ta quen nhau ư?” Mạt Ca cố làm vẻ ngạc nhiên hỏi. Ký ức trào dâng trong đầu nói với cô, Vệ Minh Hàn đối với Liễu Chi Tự như xa như gần, ngoài một nụ hôn trước lúc chia tay, chàng đối với Liễu Chi Tự giống như đối với tiểu thư muội. Bây giờ ánh mắt chàng lại nóng bỏng như thế, giống như ánh mắt của người đang yêu.

Chàng và Liễu Chi Tự chưa đến mức là người yêu sao? Người chàng thích vẫn là Liễu Chi Nguyệt.

Vệ Minh Hàn nhìn đôi mắt trong sáng của cô, đó là đôi mắt chàng quen thuộc, hồn hậu và trong veo như suối nguồn. Không giống đôi mắt bi sầu mơ hồ trong ký ức, trong ánh mắt đó là một vẻ tự tin xa lạ, Tự nhi ngày âu sầu tư lự.

Rõ ràng là cùng một cơ thể, chàng lại nhìn thấy hai linh hồn.

“Nàng có phải là Liễu Chi Tự không?” Vệ đột nhiên lạnh giọng, hỏi.

Mạt Ca giật mình, gạt đi tâm trạng, “Phải, chàng là ai?”

“Vệ Minh Hàn!” Trong mắt Mạt Ca chỉ có một vẻ băn khoăn. Vệ không thể không tin, cô quả thật đã mất trí nhớ nếu không thì cô diễn quá giỏi. Ấn tượng của chàng đối với Liễu Chi Tự rất sâu, sao có thể nghĩ người trước mắt giả vờ.

Liễu Chi Tự ngày trước, khi nhìn chàng, trong ánh mắt chỉ có niềm si mê.

Ánh mắt lạnh nhạt này khiến Vệ có phần hụt hẫng, khó chịu.

“Muội quên rồi!” Mạt Ca ưỡ ưỡ nói.

Vệ Minh Hàn kim chế cảm giác khó chịu trong lòng, bàn tay rám nắng vuốt

nhẹ gò má trắng mịn của cô, sắc mặt dịu lại nói: “Muội nhớ rồi, nghỉ ngơi đi.

Ngày mai ta đưa muội về phủ.”

Lần này gặp Liễu Chi Tự, bị ấn trùng trùng. Vì sao nàng nằm ngất bên sông, vì sao hình như biến thành con người khác chàng sẽ điều tra rõ. Nếu biết kẻ nào hại nàng, chàng nhất định không tha.

Chàng cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Mạt Ca, rồi đứng lên đi ra ngoài, để lại cái bóng lưng cao lớn uy nghiêm.

Mạt Ca hơi ngậy người, đến khi tiếng đóng cửa vọng vào mới thảm thở phào, căng thẳng trong lòng cũng dần dần giãn ra. Cô biết chàng và Liễu Chi Nguyệt là một cặp hoàn mỹ. Trong ký ức của Liễu Chi Tự, cô yêu người đàn ông này vô cùng sâu nặng, một lòng si mê, khiến người ngoài cũng thờ dài, ngay Liễu Chi Tuyết cũng nhiều lần khuyên nhủ đều vô ích Vệ Minh Hàn là người đàn ông duy nhất đi vào lòng Liễu Chi Tự. Buổi tối hôm thượng thư bộ lại bị giết, núp trong hòn núi giả cô đã nghe Liễu Tĩnh nhắc đến chàng, Vệ Minh Hàn đã là vị tướng trẻ công trạng hiển hách.

Chàng không phải là người tình của Liễu Chi Nguyệt ư? Vì cô ta đã tình nguyện ra biên ải xa xôi. Là tình cảm của chàng đã qua rồi, hay ký ức cô có vấn đề? Nếu không tại sao chàng lại có thái độ thân mật với Liễu Chi Tự như thế.

Ánh mắt long lanh đó là ánh mắt của một tình yêu chân thành sâu nặng. Lẽ nào chàng đã quên Liễu Chi Nguyệt?

Là chân tình hay giả dối?

Vừa ra khỏi một mê trận, lại rơi vào một mê trận khác, bao quanh người Mạt Ca vẫn chỉ là sương mù. Lâm Từ Hoài, Vệ Minh Hàn, Phụng Thập Nhất... mục tiêu của những người này đều nhắm vào Liễu gia.

Đệ nhất vọng tộc Hiên Viên! Là đây dẫn hỏa của mọi âm mưu, cũng là trung tâm của mọi bão tố.

Thịnh cực tất suy! Đó là quy luật tự nhiên.

Là con gái của Liễu gia. Trong cuộc thiên biến này, cô nên làm thế nào tự bảo vệ mình?

Đêm lạnh như nước, ánh trăng êm ả, trong đình viện thanh vắng thoang thoang mùi hoa, thỉnh thoảng vọng lại mấy tiếng chim kêu, kinh động giấc mộng vàng, khuấy động nước ao xuân.

Vệ Minh Hàn đứng trong đình viện, bóng cây lay động, ánh trăng trải đầy mặt đất, phủ lên người chàng một tấm màn cô đơn mơ hồ. Vẫn còn nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn ưu sầu của nàng hôm chàng rời kinh thành, rõ ràng lưu luyến, mắt đầm lệ, mỗi giọt lệ một giọt tình, nàng nhẹ giọng hứa chờ chàng quay về. Bấy giờ chàng đã quay về, nhưng nàng đã không còn nhớ ra chàng nữa.

Hồi đó lòng chàng chỉ toàn thương tích do Liễu Chi Nguyệt vào cung, không thể tiếp nhận tình cảm sâu nặng khác, và lại người đó chính là tiểu muội của Liễu Chi Nguyệt.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận, chàng có chút thương nàng, nhưng không giống tình cảm trai gái.

Có thể do thân phận giống nhau, cũng bị coi thường, chàng rất thương Liễu Chi Tự dịu hiền yếu đuối, mấy năm ở biên ải, nghĩ đến đôi mắt ngấn lệ của nàng, là chàng lại đau lòng. Nhưng không phải là nỗi đau tuyệt vọng thấu tâm can khi Liễu Chi Nguyệt vào cung. Liễu Chi Tự yếu đuối luôn khiến lòng chàng đau nhè nhẹ.

Quen nàng hoàn toàn là ngẫu nhiên. Tình yêu của chàng và Liễu Chi Nguyệt ngay từ đầu đã không thể quang minh chính đại, cho nên chàng chỉ có thể lén lút mò vào tường phủ. Vào nhiều, chàng bắt đầu chú ý đến cái tiểu viện khuất nẻo kia. Hồi đó Liễu Chi Tự mới mười hai tuổi, vẫn còn là đứa trẻ mới lớn.

Hoàn cảnh khiến cô bé sớm trưởng thành và cực nhẫn cảm, xem ra cô không giống đứa trẻ, mà lại giống một thiếu nữ đa cảm ưu sầu. Mỗi lần vào phủ chàng đều trốn sau gốc cây, ngắm trộm cô. Ngoài chăm sóc vườn hoa, cô chỉ đọc sách, rất yên tĩnh cũng rất ưu buồn.

Có lần chàng vô ý làm cô hoảng sợ, buộc phải tiết lộ thân phận. Lúc đầu cô rất sợ chàng. Mỗi lần vào phủ chàng đều mang ít quà vật, dần dần cô thích chàng, cũng dần dần khiến cô quyến luyến chàng. Liễu Chi Tự rất cô đơn, ngoài Linh Long, không hề có bạn bè cho nên mỗi lần chàng đến, cô đều rất vui.

Chàng rất thích cảm giác được người khác cần, cho nên càng bảo vệ cô.

Liễu Chi Nguyệt là thiên kim tiểu thư xinh đẹp cao quý, hầu như đều là chàng chiều chuộng nàng. Liễu Chi Tự khiến chàng lấy lại cảm giác hãnh diện của người đàn ông, cảm thấy được người khác cần là rất vinh hạnh. Những gì không có được từ Liễu Chi Nguyệt thì Liễu Chi Tự cho chàng.

Trong lòng chàng luôn có một khoảng dành cho Liễu Chi Tự, mặc dù khoảng đó rất nhỏ. Chàng nhìn rõ tình cảm ngày càng nồng hậu trong mắt Liễu Chi Tự, nhưng không nỡ làm nàng tổn thương. Nàng cũng biết, chàng và Liễu Chi Nguyệt yêu nhau.

Bấy lâu nay, chàng vẫn biết người chàng yêu là Liễu Chi Nguyệt. Trong thời tuổi trẻ ngông cuồng, chàng luôn theo đuổi bóng hình Liễu Chi Nguyệt. Bất chấp thân phận nàng, bất chấp khác biệt về địa vị xã hội, chàng tưởng nắm được tay nàng là họ có thể bên nhau mãi mãi.

Một đạo thánh chỉ ban ra, đánh vào đôi uyên ương, Liễu Chi Nguyệt nuốt lệ vào cung. Kiệu hoa nâng lên, cùng tiễn biệt. Chàng mãi mãi không thể quên ánh mắt khinh bỉ của Liễu Tĩnh ngày ấy, đó là động lực để chàng phấn đấu vươn lên. Chính vì thân phận thấp kém, chàng mới không thể giữ được tình yêu của mình, người đàn bà của mình. Đành giương mắt nhìn nàng đi vào chốn tường hoa, trở thành niềm tiếc nuối suốt đời chàng.

Trong thời gian dài sau khi Liễu Chi Nguyệt vào cung, chàng cam chịu xa sút. Do sự vô cảm và khinh thường của Liễu Tĩnh, khiến chàng có khao khát mãnh liệt đối với quyền lực. Còn trẻ nhưng chàng đã hiểu, Hiền Viên là thiên hạ của Liễu gia, không ai đầu được với đệ nhất vọng tộc đó. Quyền lực khiến chàng mất đi rất nhiều thứ, cho nên chàng cảm hận nó, đồng thời cũng khao khát nó.

Chính quyền lực buộc chàng ra biên ải. Chàng hy vọng có ngày khiến Liễu Tĩnh hối hận, hối hận sự khinh bỉ của ông ta với chàng ngày xưa, hối hận vì đã coi thường chàng ngày đó.

Trước khi ra đi, ma xui quỷ khiến thế nào chàng lại đi gặp Liễu Chi Tự.

Chàng cũng không thật hiểu vì sao lại đi gặp nàng, chỉ là một xúc cảm khao khát thôi thúc chàng đến tiểu viện hẻo lánh kia.

Hồi đó nàng đã nói một câu. Nàng nói: “Chàng luôn theo đuổi bóng lưng của Ngũ tỷ, còn bóng lưng chàng để lại cho em”

Câu này buồn bã và ai oán như vậy hoàn toàn không giống lời nói của đứa trẻ, khiến chàng nảy sinh ý nghĩ suốt đời chờ chờ cho nàng. Chàng nhận lời nàng, nếu khi trở về chàng đã hoàn toàn quên Liễu Chi Nguyệt, thì một Vệ Minh Hàn tái sinh sẽ vĩnh viễn thuộc về Liễu Chi Tự.

Chàng còn nhớ nghe chàng nói vậy, Liễu Chi Tự đã cười rất đẹp. Nàng rất ít cười. Nụ cười đó khiến tim chàng rung động. Dưới ánh trăng đêm, chàng chiêm nụ hôn đầu của nàng.

Bây giờ chàng đã trở về, không ngờ cổ nhân đầu tiên gặp lại chính là Liễu Chi Tự. Điều này khiến Vệ Minh Hàn càng tin vào duyên trời định. Niềm vui và sự an định như thế đã nhiều năm không có.

“Tự nhi, ta sẽ không để nàng chịu thêm tui nhục nữa. Ta thề.” Chàng thề với trăng, đời này nhất định một lòng chăm sóc che chở cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 8

Vị Quân Tử Trốn Trên Sà Nhà

Ngày hôm sau, con sói của Mạt Ca đã hạ, trong người nhẹ nhõm. Sau khi rửa mặt chải đầu, ra khỏi quán trọ, cô phát hiện đây là quán trọ ngoại ô, họ vẫn chưa trở về kinh thành. Quán trọ này ở một trấn nhỏ ven sông, ngoại ô phía nam kinh thành.

Khách trọ không nhiều, môi trường yên tĩnh, Mạt Ca rất thích. Bởi vì đã có cái cớ là mất trí nhớ, Mạt Ca rất tự nhiên không chuyện trò nhiều với Vệ Minh Hàn. Bệnh từ miệng mà ra, họa cũng từ miệng mà tới, đạo lý này từ nhỏ cô đã ghi nhớ trong lòng.

Vệ Minh Hàn giờ đây rõ ràng không còn là chàng trai trẻ bồng bột nữa. Trải qua mấy năm chinh chiến ở sa trường, chàng đã vững vàng, điềm tĩnh hơn xưa, có thể nói tình cảm của chàng đã hoàn toàn bị chôn vùi trong quá khứ. Mạt Ca không đoán được tâm ý của Vệ đối với mình, cho nên đặc biệt thận trọng. Cô cũng đủ nhạy cảm để duy trì sự thận trọng đó rất vừa phải, không khiến Vệ Minh Hàn phản cảm. Bởi vì cô biết, trong thời đại này mình không có chỗ dựa, Vệ là một tướng quân chiến công hiển hách, nếu có chàng làm chỗ dựa, bất luận làm gì cũng yên tâm hơn.

Mạt Ca từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, rất biết cách thích nghi hoàn cảnh.

Bất luận sống ở đâu, điều quan trọng nhất, cô thăm nghĩ, chính là làm thế nào để tiếp tục sinh tồn tốt nhất. Đó là một bản năng.

Đối với cô Vệ Minh Hàn tương đối đặc biệt.

Có ký ức của Liễu Chi Tự, cho nên Mạt Ca có phần quen thuộc đối với chàng, mỗi lần gặp nhau, ký ức sẽ tự nhiên hiện trong đầu. Mặc dù rất khó thích nghi khi mang ký ức người khác vào cuộc sống của mình, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận. Bởi vì có ký ức của Liễu Chi Tự, Vệ Minh Hàn trong ký ức cô rất mực dịu dàng, chân thành, một lòng một dạ với cô, cho nên thái độ của cô với chàng tự nhiên cũng dịu dàng, chân thành rất mực.

Nhưng cô biết, người đàn ông này trở mặt cũng nhanh như lật tờ giấy. Đã có tấm gương Phụng Thập Nhất sờ sờ ra đó, cô tuyệt nhiên không dám đánh giá thấp đàn ông thời cổ đại. Vậy nên dù chân thành đến đâu, Mạt Ca cũng để cho mình đường lui.

Sau khi dùng bữa trưa, họ khởi hành trở về kinh thành.

Vệ Minh Hàn luôn lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của Mạt Ca, thâm tâm chàng rất đổi bồn chồn. Mặc dù Mạt Ca đã cố che giấu bản thân của mình, luôn tỏ ra yếu đuối, nhưng rốt cuộc đó không phải là bản tính của cô, về mặt diễn xuất này cô vẫn chưa qua rèn luyện. Liễu Chi Tự trong ký ức chàng và Liễu Chi Tự bây giờ dường như là hai người khác nhau, thời gian mấy năm cũng chưa hẳn lâu, lẽ nào nàng đã thực sự trưởng thành? Về ưu buồn yếu đuối dường như đã biến mất, dấu vết chàng, nàng vẫn đầy cảnh giác.

“Tự Nhi, thực ra muội không cần đề phòng với ta như vậy ta không bao giờ hại muội, không bao giờ.” Vệ Minh Hàn không nén nổi nói một câu.

Mạt Ca sững người, mỉm cười nói: “Muội không đề phòng, thật đấy, huynh nghĩ nhiều rồi.”

Vệ Minh Hàn không nói gì nữa, lần này chàng về kinh không theo kế hoạch đã định, mà sớm hơn ít ngày, chỉ mang theo một tiểu tướng, không muốn làm kinh động bất kỳ ai.

Mạt Ca cảm nhận sâu sắc, thân là một tướng quân lừng lẫy sa trường, Vệ Minh Hàn quả thực quá kín đáo. Nếu không nói, không ai biết chàng là tướng quân.

Có một câu nói rất hay: lạc cực sinh bi.

Mạt Ca vào kinh thành liền nghĩ ngay đến một chuyện: Tiêu Dao vương gia vẫn đang truy nã Liễu Như Phong khắp kinh thành.

Mặc dù trong bức họa đi kèm cáo thị, cô vận nam trang, nhưng không khác mấy trang phục trên người cô bây giờ. Thời gian ở U các, đồ trang sức trên người đều mất hết.

Nơi đó toàn đại nam nhân, làm gì có đồ trang sức nào để cô dùng. Lúc này Mạt Ca chỉ chải kiểu tóc thiếu nữ đơn giản, mặc chiếc váy vải mua tạm, toàn thân trên dưới không có một đồ trang sức nào hết. Nhưng, trang phục đơn giản vậy lại thành ra không khác mấy so với trang phục trên bức họa.

Mạt Ca vốn thấy bức họa chỉ giống cô khoảng năm phần, bây giờ nhìn ánh mắt của những người xung quanh hướng vào mình mới biết, thì ra vị họa sỹ nào đó, có bàn tay thật tài hoa, người trong bức họa quả thực quá giống cô.

Nếu không phải cô vận nữ phục, ánh mắt Vệ Minh Hàn lại quá sắc lính gác cổng thành có lẽ đã đến ngăn lại, kiểm tra rồi. Mạt Ca thở than. Cổng thành dán đầy cáo thị và hình họa của cô, trong thành càng nhiều. Bởi vì cô vận nữ phục, lén gác cảm thấy rất lạ, nhất thời không dám khẳng định, lại không dám thất lễ với Vệ Minh Hàn, cho nên mới để họ vào thành.

“Tự nhi, những cáo thị kia là thế nào?” Vệ nghiêng đầu hỏi. Chàng đã sớm chú ý đến cáo thị và bức chân dung dán trên tường thành, vốn còn có chút hoài nghi, nhìn thấy vẻ kinh ngạc và ảo não thoáng hiện trong mắt cô, chàng dám khẳng định, người trong bức họa chắc chắn là cô gái ở bên cạnh mình.

Cửu tiểu thư của Liễu gia sao lại thành tội phạm bị truy nã khắp kinh thành?

Nhưng trong bức họa nàng vận nam trang.

“Muội cũng không biết.” Mạt Ca cười, giọng nói tỏ ra cực kỳ vô tội. Đã gần được một tháng, Tiêu Dao vương gia vẫn đang truy nã cô. Chàng ta cũng thật quá cố chấp!

Lúc này, đột nhiên một tốp quan binh ào đến, vây chặt lấy họ. Vệ Minh Hàn nheo mắt, đẩy Mạt Ca ra sau lưng mình, bức bối nhìn toán quan binh. Chàng nhận ra, họ là ngự lâm quân.

Toán ngự lâm quân đứng dẹp sang hai bên chừa ra một lối đi một con ngựa bạch xuất hiện trước mặt bọn họ. Người đàn ông trên mình ngựa, khuôn mặt tuấn lãm sa sầm. Chàng vận cẩm bào màu lam, râu rồng cuộn khí thế dũng mãnh, ánh mắt như mũi tên bắn vào Mạt Ca.

Nha đầu đáng chết, coi như ta tìm thấy ngươi rồi!

Thiên đường có đường thì không đi, địa ngục không có đường thì xông vào.

Chàng sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này, nghĩ đến mình đường đường là hiền vương của Hiền Viên lại bị đẩy vào cảnh bị vạn dân chê cười, trở thành chuyện đàm tiếu của thanh lâu, Liên Nhân quán, chàng hận đến mức chỉ muốn rút gươm Mạt Ca.

“Liễu Như Phong, đã lâu không gặp.” Hiền Viên Tiêu sầm mặt nhìn Mạt Ca, “Ngươi trốn giỏi thật, trốn được hơn một tháng. Để ta xem phen này ngươi chạy đi đâu!”

Chàng tung người xuống ngựa, điềm nhiên nheo mắt, ánh mắt lướt qua bàn tay Vệ Minh Hàn đang giữ chặt Mạt Ca, sự phẫn nộ trong lòng chàng bấy lâu bỗng như bị ném vào nham thạch núi lửa sôi sục, càng trào lên mãnh liệt. Người đàn ông này là ai?

Mạt Ca giật mình, đột nhiên hiểu ra: cô và Vệ Minh Hàn vừa vào cổng thành, Hiền Viên Tiêu đã xuất hiện, rõ ràng đã mai phục sẵn ở đây, chàng nhất định đã nhận được tin báo, biết cô sẽ xuất hiện ở cổng thành. Khỏi cần nghĩ cũng biết, nhất định là Phụng Thập Nhất báo tin cho Hiền Viên Tiêu. Như

vậy có nghĩa, Phụng Thập Nhất muốn lợi dụng cô để khơi mâu thuẫn giữa Hiên Viên Tiêu và Vệ Minh Hàn?

Liệu có phải Phụng đánh giá quá cao sức hấp dẫn của cô?

“Vương gia.” Vệ Minh Hàn nghiêm trang cúi đầu hành lễ nhưng vẫn không buông tay Mạt Ca, trái lại càng nắm chặt. Hơi ấm từ tay chàng dường như truyền sức mạnh khiến cô yên tâm.

Hiên Viên Tiêu liếc Vệ Minh Hàn một cái, hơi ngạc nhiên: “Vệ Minh Hàn?”

Tâm tư của chàng đang đặt vào Mạt Ca. Vệ tướng quân trang phục đơn giản, mắt chàng lướt qua, không chú ý. Lại thêm mấy năm vừa rồi, Vệ mất đi vẻ non nớt ấu trĩ hồi xưa, trở nên trầm tĩnh, chín chắn, đường bệ uy nghi, Hiên Viên Tiêu nhất thời không nhận ra.

“Không biết Tự Nhi vì chuyện gì đắc tội với vương gia, khiến vương gia đại nộ như vậy?” Đại nộ đến mức điều ngự lâm quân, Vệ Minh Hàn che giấu sự ngạc nhiên của mình, bây giờ việc cần làm nhất là giúp Mạt Ca thoát hiểm.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Mạt Ca đứng sau lưng Vệ Minh Hàn, cảm thấy hơi ấm và vẻ căng thẳng ngấm ngấm truyền ra từ bàn tay to lớn của chàng. Ánh mắt băng lạnh và dữ tợn của hai người đàn ông cơ hồ làm không khí đóng băng.

Nhếch mép cười lạnh, Hiên Viên Tiêu phẩy ống tay áo, chỉ vào Mạt Ca hỏi:

“Các vị là quan hệ gì?”

Hiên Viên Tiêu nhìn vẻ thân mật của hai người, nộ khí bùng trên khuôn mặt tuấn tú của chàng. Không giết chết nha đầu này chàng thề không buông tay, nhưng nếu cô ta và Vệ Minh Hàn có quan hệ, chàng buộc phải suy nghĩ lại.

Chuyện giữa Vệ Minh Hàn và Liễu Chi Nguyệt chàng không lạ gì. Ở Liễu gia đó là điều cấm kỵ. Chàng và Liễu Chi Nguyệt cùng tuổi, thanh mai trúc mã.

Ngoài Liễu Chi Tuyết và Liễu Chi Tự, tình cảm giữa chàng và mấy chị em họ Liễu đều rất tốt.

Năm xưa khi Liễu Chi Nguyệt yêu Vệ Minh Hàn, Hiên Viên Tiêu còn khuyên nàng không nên mê muội, mối tình này chắc chắn không có kết quả.

Còn Liễu Tĩnh dường như đã chà đạp lên lòng tự tôn và kiêu hãnh của Vệ Minh Hàn.

Mấy năm trôi qua, Vệ Minh Hàn giờ đã khác xưa, Liễu Tĩnh muốn dùng hôn nhân để lôi kéo chàng. Nam Thư Văn cũng ra sức lôi kéo chàng. Trong thời điểm nhạy cảm này, không thể để xảy ra sai lầm nào. Nếu chàng đắc tội với Vệ Minh Hàn, coi như đẩy Vệ về phía Nam Thư Văn.

Nhưng, Hiên Viên Tiêu lòng rất băn khoăn. Mấy năm nay Vệ Minh Hàn đều ở biên ải. Hắn vừa hồi kinh, tại sao lại quen Liễu Như Phong, hơn nữa xem ra quan hệ của họ không nhạt? Hiên Viên Tiêu nghiêng răng, nha đầu đáng ghét này động chạm đến bao nhiêu người?

Mạt Ca hơi nhếch miệng cười, không nói, ánh mắt bối rối né tránh. Cổng thành lúc này chỉ còn lại bọn họ, dân chúng nhìn thấy ngự lâm quân, liền lập tức nhất tề giải tán. Mạt Ca đề cho Vệ Minh Hàn nắm bàn tay bé nhỏ của mình, tin là chàng có thể giúp mình thoát hiểm.

“Tự Nhi, đừng sợ!” Chàng vẫn nhớ ngày trước nàng rất nhút nhát, vội ngoảnh lại trấn an nàng, giọng dịu dàng rất mực.

Mạt Ca mỉm cười, nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Hiên Viên Tiêu rất khó chịu, nhìn hai người thân thiết như vậy, lòng chàng chợt nặng như đá đè.

“Vương gia, không biết nàng đã phạm tội gì?” Vệ Minh Hàn sắc mặt vẫn bình thường, nhưng không trả lời câu hỏi của Hiên Viên Tiêu. Chi Tự của chàng vốn nhút nhát, hầu như không bước chân ra khỏi tướng, sao có thể đắc tội với Tiêu Dao vương gia? Mà tại sao lại biến thành Liễu Như Phong? Tất cả chuyện này tạo nên một câu đố lớn.

Sau khi tái ngộ, nàng giống như một câu đố lớn làm khó chàng khiến chàng không thể nào đoán ra. Chàng rất không thích cảm giác này, Tự nhi của chàng rất gần bó, dựa dẫm vào chàng, không như xa như gần giống như bây giờ.

“Liễu Như Phong có cần nói ra nơi phạm tội gì không? Mạo thị hoàng tộc là chu di cửu tộc đó.” Từng lời của Hiên Viên Tiêu như vọt qua kẽ răng, khuôn mặt đẹp của chàng lại tối sầm, co giật vì nghĩ đến sở cảnh thảm hại, bề bàng của mình hôm đó.

Mạt Ca hơi nhếch lên môi hồng, chu di cửu tộc ư? Một tội danh quá lớn, nếu phải chu di cửu tộc của Liễu Chi Tự, thì có lẽ hoàng triều Hiên Viên phải đổi triều đại. Nếu chàng ta bằng lòng, cô cũng không phản đối.

“Vương gia, có câu người không biết thì vô tội, vương gia là đại nhân độ lượng hà tất so đo như tiểu nhân?” Mạt Ca cười nhạt, ung dung nói, lòng thấp thòm không dám nhìn ánh mắt nóng bỏng đầy thâm dò của người bên cạnh.

“Hỗn xược! Người tưởng bản vương sẽ cho qua hay sao?” Hiên Viên Tiêu phẫn nộ hét. Đường đường là hiền vương một nước, chỉ một đêm biến thành kẻ thất đức, danh dự chàng vất và bao năm gây dựng bị thiêu hủy trong một ngày.

Bao nhiêu lần trong mơ, chàng mơ tóm được tên đầu sỏ này, rút từng sợi gân của cô. Câu “người không biết thì vô tội” khiến chàng phẫn nộ.

Vệ Minh Hàn kéo nhẹ tay Mạt Ca. Chàng vừa về kinh, vẫn chưa biết xảy ra chuyện gì, nhưng bảo vệ người bên cạnh là trách nhiệm chàng tự nguyện gánh vác.

“Người khiến bản vương bị cả thiên hạ cười nhạo, lỗi đó là vô tình ư?” Mặt chàng vẫn đục, cười khẩy, nhìn Vệ Minh Hàn minh, ánh mắt nghiêm lạnh, tỏ ý cảnh cáo nặng nề, “Vệ tướng quân, Liễu Như Phong là trọng phạm của triều đình, xin tướng quân giao người này cho bản vương.” Vương gia, người trong bức họa mà cáo thì truy nã là nam nhân, sao vương gia lại hùng hổ làm khó một nữ nhi yếu đuối?” Giọng Vệ Minh Hàn lạnh như băng.

“Nữ nhi yếu đuối?” Hiên Viên Tiêu cười giễu cợt như nghe câu chuyện cười. Chàng lạnh lùng nhìn Mạt Ca, “Vệ tướng quân, nếu người này là nữ nhi yếu đuối, e thiên hạ không có nữ nhi độc ác. Xem ra Vệ tướng quân đang cố tình chống đối bản vương.”

Vệ Minh Hàn bực bội chau mày. Vì Mạt Ca, ánh mắt hai người đàn ông một lần nữa giao nhau tóe lửa trên không, không ai chịu nhường bộ.

“Vương gia, nếu ta nhất quyết bảo vệ nàng?” Giọng Vệ lạnh băng, vẻ uy nghiêm trong đó không kém Hiên Viên Tiêu.

Vệ Minh Hàn, bản vương nhất định phải đưa Liễu Như Phong đi. Người đâu... “Hiên Viên Tiêu đã hết kiên nhẫn, phẩy tay ra hiệu. Ngự lâm quân sau lưng chàng tràn lan, chỉ đợi lệnh chủ là xông tới bắt ngự Vệ Minh Hàn đẩy Mạt Ca ra sau lưng, toàn thân một vẻ uy dũng khác thường, ánh mắt như sắc như dao hướng vào ngự lâm quân. Dường như có thể che ngự thiên binh vạn mã đó khiến ngự lâm quân không dám manh động.

Mạt Ca nghiêng đầu nhìn khuôn mặt trông nghiêng của chàng, cảm thấy nộ khí tỏa ra từ khắp người chàng. Không khí căng thẳng đến mức gió xuân thổi qua cũng lạnh đi mấy phần, cô hơi sợ.

Đột nhiên, Mạt Ca sững người, ngẩng nhìn lên đầu tường thành. Một bóng người vận đồ đen đứng hiên ngang trong gió. Mặc dù khoảng cách khá xa, không nhìn rõ mặt, nhưng cô nhận ra chiếc mặt nạ đó. Cô đang trầm nghĩ, Phurong Thập Nhất chắc chắn rất đặc ý vì cuộc xô xát do gã bày ra. Gã ngông nghênh đến mức còn giờ tay vẫy cô, dường như họ đã quen nhau. Mạt Ca vô cùng phẫn nộ, gã thật quá ngông nghênh!

Tất cả cảnh này đều trong dự liệu của gã, không sai lệch một ly.

Phurong Thập Nhất, người là ai? Rốt cuộc người muốn làm gì?

Chính lúc Vệ Minh Hàn và Hiên Viên Tiêu đang găng nhau, một giọng đẹp dịu dàng cùng mùi phấn hương truyền đến.

“Tiêu, làm gì vậy?” Một bóng hồng như sắc hoa đào xuất hiện trong tầm mắt họ. Lông mày lá liễu, mắt hạnh đào, môi đỏ thắm, da trắng hơn tuyết, đáng tao nhã yếu điệu, một vẻ đẹp diễm lệ, cao quý, như đoá mầu đơn bùng nổ, sau lưng có hai thị nữ đi theo...

Mạt Ca chửi thầm, đúng là oan gia ngõ hẹp, cô ta chính là Liễu Chi Mi. Cô lặng lẽ đi đến nấp sau lưng Vệ Minh Hàn, cố co người thật nhỏ để không gây chú ý.

“Tam tiểu thư.” Hiên Viên Tiêu thấy người đến là Liễu Chi Mi, sắc mặt hơi dịu đi, chàng kém Liễu Chi Mi mấy tháng, tình cảm hai người rất tốt.

Vệ Minh Hàn nhìn cô tiểu thư miệng cười nhạt đang đi lại phía mình, bỗng hốt hoảng, đồng tử trong mắt thoáng co. Liễu Chi Mi rất giống Liễu Chi Nguyệt, nhìn nàng, chàng nghĩ ngay đến Nguyệt nhi của mình, lòng se sẽ đau.

Chàng thăm thò dài, nói là phải quên, thực ra chưa quên hẳn. Mặc dù không còn thâm tình như trước, nhưng đó là người chàng từng yêu, là niềm tiếc nuối của đời chàng. Mạt Ca vẫn đang trốn Liễu Chi Mi, Vệ Minh Hàn lại tưởng cô sợ cô ta. Chàng biết, Liễu Chi Mi từ nhỏ đã lấy bắt nạt Liễu Chi Tự để mua vui, trong các tiểu thư của Liễu gia, Liễu Chi Tự sợ nhất chính là vị tiểu thư này.

Chàng nắm chặt tay cô, ra hiệu đừng sợ. Mạt Ca cảm kích sự che chở ân cần của Vệ Minh Hàn, càng không muốn lên tiếng, nhưng thâm tâm lơ mơ cảm thấy, tất cả chuyện này, cô không có cách nào trốn tránh.

Liễu Chi Mi xuất hiện, không khí căng thẳng đột nhiên biến vị. Ánh sáng vừa lóe đã tắt trong mắt Vệ Minh Hàn, sự lẩn trốn của Mạt Ca, tất cả lọt vào mắt Hiên Viên Tiêu.

Hiên Viên Tiêu đương nhiên biết, tia sáng vừa lóe trong mắt Vệ là vì ai, điều chàng không hiểu là tại sao Mạt Ca lại trốn sau lưng Vệ, để cái lưng vạm vỡ của vị tướng trẻ che khuất mình. Bất gặp sự nương tựa vô thức của Mạt Ca đối với Vệ Minh Hàn, chàng cảm thấy cực chướng mắt. Chàng và Mạt Ca giao du đã lâu, đương nhiên hiểu Mạt Ca rất đề phòng. Cô trốn tránh như thế, dựa vào Vệ Minh Hàn như thế, có phải cô có quen Liễu Chi Mi?

Khi quen nhau, Liễu Như Phong trang phục rất giản dị, không có vẻ khuê nữ danh gia. Sao có thể quen thiên kim của Liễu gia lừng danh?

“Liễu Như Phong, người biến thành con rùa rút đầu rút cổ từ bao giờ vậy?”

Chàng lạnh lùng châm biếm. Người muốn trốn, ta sẽ không cho người toại nguyện.

“Tiêu, đã xảy ra chuyện gì?” Liễu Chi Mi cất giọng yếu điệu hỏi. Trước mắt người ngoài, cử chỉ của cô ta vẫn tao nhã không chê vào đâu được. Cô tò mò nhìn Hiên Viên Tiêu và Vệ Minh Hàn, hơi ngạc nhiên: sao hai người này lại gây chuyện âm ỉ giữa đường như vậy? Người này là ai mà có thể chống đối vương gia?

Chương 16: Chương 8.2

“Đang bút tội phạm của triều đình.” Hiền Viên Tiêu lạnh lùng đáp.

Chàng là tội phạm? Liễu Chi Mi ngạc nhiên nhưn mày. Chàng giống thiếu gia quý tộc, phong độ và khí chất đó hạng bình dân không có, sao có thể là tội phạm?

Vệ Minh Hàn bực bội cau mày vì câu nói đó. Chàng không thích người ta nói về Liễu Chi Tự như vậy, dường như làm vắn đục tiên nữ thuần hậu, thuần khiết trong lòng chàng.

“Liễu Như Phong, người mau ra đây! Người gây cho ta nỗi nhục lớn như vậy, sao không dám lộ mặt?”

Núp sau lưng Vệ Minh Hàn, Mạt Ca tiến thoái lưỡng nan, trong hoàn cảnh này chạy trốn rõ ràng là không thể. Ngự lâm quân đã vây chặt xung quanh, muốn đi phải dựa vào Vệ Minh Hàn và Mạc Viễn tùy tùng của chàng, xông ra phá vây. Cô không muốn Vệ bị liên lụy vì mình. Nếu chạy trốn, cuộc sống bình yên của cô sẽ bị phá vỡ, đây là điều Mạt Ca rất không muốn.

Cô không muốn làm quân cờ của ai, mặc dù hiện tại cô là quân cờ của Phụng Thập Nhất. Tối hôm đó, cô nghe thấy Liễu Tĩnh nói với người đàn ông đó, Liễu Tĩnh rõ ràng muốn dùng hôn nhân để lôi kéo Vệ Minh Hàn, người được ông ta chọn là Liễu Chi Mi. Với quan hệ thân mật không rõ ràng của cô và Vệ Minh Hàn hiện tại, Liễu Tĩnh chỉ có cách đối phó với cô, một là thu phục, để ông ta lợi dụng, gả cho Vệ Minh Hàn. Hai là, khiến cô lạng lẽ biến mất, để ông ta tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình.

Tình hình này rõ ràng không phải điều Mạt Ca mong muốn, cô không muốn trở thành vật hy sinh cho chính trị, cũng không muốn vô cớ mất mạng. Nhưng hiện tại, trừ phi có cái hồ để chui xuống, nếu không nhất định bị Liễu Chi Mi nhận ra. Liễu Tĩnh chưa biết chừng trong con thịnh nộ sẽ lập tức trừng phạt cô, bởi vì hôm đó nghe giọng điệu cũng biết, ông ta rất hận Liễu Như Phong bỗng dưng làm hỏng toan tính của ông ta.

Tình hình khá gay go. Mạt Ca nghiêng rằng, ngược mắt theo phản xạ, Phụng Thập Nhất đã biến mất. Cô buồn rầu nghĩ, rốt cuộc gã có ý gì? Trong tình huống này, dù trốn tránh thế nào, thân phận cô nhất định bại lộ.

Liễu Chi Mi hiếu kỳ theo ánh mắt Hiền Viên Tiêu nhìn vào sau lưng Vệ Minh Hàn, chỉ thấy bóng áo xanh nhạt và bàn tay nhỏ trắng muốt nắm chặt tay Vệ.

Mạt Ca theo quán tính nở nụ cười, từ từ lộ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ra, “Tam...”

“Tiện nhân! Sao người lại ở đây?” Mạt Ca còn chưa chào xong, đã thấy giọng the thé nhu chọc vào tai của Liễu Chi Mi.

Khuôn mặt lạnh băng của Vệ Minh Hàn vụt sa sầm, Mạt Ca cảm thấy người chàng toát ra băng khí. Chàng bực, vì cái từ “tiện nhân” của Liễu Chi Mi.

“Tam biểu tỷ, tỷ quen người này?” Hiền Viên Tiêu kinh ngạc hỏi.

“Ra ngay cho ta!” Liễu Chi Mi quát. Giữa thanh thiên bạch nhật lại dám thân mật với đàn ông như thế, thật chướng mắt. Khuôn mặt hoàn mỹ của Liễu Chi Mi chợt méo mó, khắc nghiệt.

Mạt Ca cười nhạt, vùng khỏi tay Vệ Minh Hàn định bước ra, không ngờ Vệ giữ tay giữ eo cô, không cho đi, cử chỉ này còn thân mật hơn cái nắm tay vừa rồi, Mạt Ca hơi sững, ngược mắt bắn khoắn nhìn chàng.

Liễu Chi Mi tức điên, chỉ Mạt Ca quát: “Liễu Chi Tự, không biết nhục sao?”

Giữa thanh thiên bạch nhật dám bừa bãi với đàn ông, không mau ra đây cho ta!”

Mạt Ca thầm rên, không phải cô không muốn ra, mà là có người không chịu buông. Chi hơi vùng ra, Vệ Minh Hàn càng giữ chặt, chàng sợ cô bị Liễu Chi Mi bắt nạt.

“Huynh thấy phiền phức của muội chưa đủ hay sao? Buông ra!” Giọng Mạt Ca hơi lạnh nhạt.

Vệ Minh Hàn nhưn mày, rất đổi ngạc nhiên, giọng nói của Tự nhi lại có vẻ uy nghiêm như thế. Chàng đã tưởng suốt cả đời Tự nhi cũng không bao giờ có giọng điệu đó.

“Tam biểu tỷ, người này là Liễu Chi Tự ư?” Hiền Viên Tiêu cau mày, nữ nhi của Liễu gia thế hệ mang tên đệm là “Chi” đều là chị em họ của chàng. Chi Tự?

Cửu tiểu thư bị ghê lạnh? Biểu muội của chàng?

Ánh mắt Hiên Viên Tiêu quét tới, sắc như tên bắn. Chàng bị biểu muội trối đưa lên bực bán đầu giá?

“Ngươi ra ngay cho ta!” Chàng cơ hồ hét hét lên xông đến, một tay túm Mạt Ca. Vệ Minh Hàn đành buông ra, rốt cuộc họ là người một nhà, nếu chàng vẫn không buông, nhất định mang đến phiền phức không đáng có cho Chỉ Tự.

Mạt Ca cười hì hì nhìn Hiên Viên Tiêu, nói nhỉnh: “Biểu ca, tiểu muội tuổi nhỏ không hiểu chuyện, ca là đại nhân không tính lỗi tiểu nhân, lượng thứ cho muội một lần nếu không cha muội sẽ chặt chân muội.”

Hiên Viên Tiêu chỉ vào cô, tức không nói được, “Ngươi biết ta là ai! Ngươi to gan thật, ai xúi giục ngươi?”

Mạt Ca giả bộ sợ hãi so vai, như cô dâu bị bắt nạt, Hiên Viên Tiêu không chịu nổi bộ dạng đó, nghiêng răng, nói: “Về nhà ngay, xem ta xử lý ngươi thế nào!”

Đã là biểu muội của chàng, thì chẳng có gì liên quan đến đến Vệ Minh Hàn.

Hiên Viên Tiêu cũng không muốn vút biểu muội trên đường, lời cô ném lên ngựa, ra roi phóng về Liễu gia.

Liễu Chỉ Mi hét một tiếng, vội vàng đi theo.

Suốt dọc đường Mạt Ca luôn thâm suy nghĩ lần này mình chạy không thoát rồi, không biết sẽ là số phận nào đợi mình đây?

Cô chỉ mong có thể có một cuộc sống đơn giản. Cô thừa nhận cô lừa Hiên Viên Tiêu là một sai lầm, vô cùng ngu xuẩn đã đánh giá thấp thân phận chàng, cũng đánh giá bản thân quá cao. Cô đã biết sai. Nếu sớm biết, nhất định tránh xa chàng, không muốn đến gần trung tâm chính trị.

Từ âm thầm ẩn dật lúc ở tiểu viện đến bây giờ nổi tiếng toàn kinh thành, dưới con sóng hỗ trợ của Phượng Thập Nhất, quan hệ thân mật không rõ ràng với Vệ Minh Hàn đã chính thức đẩy cô vào trung tâm quyền lực của Liễu gia.

Bất kể trốn tránh thế nào, trước sau vẫn không thoát được an bài của số mệnh, giống như lúc ở U các, dù tìm mọi cách bỏ trốn, cuối cùng vẫn phải quay về.

Vệ Minh Hàn đưa mắt nhìn theo bóng họ biến mất ở cuối con đường, nhìn Mạt Ca bị bọn họ đưa đi, bất giác nhớ đến lời trách âm thầm của Liễu Chỉ Tự năm xưa khi chàng ra biên ải.

“Chàng luôn đuổi theo bóng lưng của Ngũ tỷ, còn bóng lưng chàng để lại cho em.”

Nhìn theo bóng lưng người khác, quả thật khó chịu. Trong đôi mắt nheo nheo của Vệ Minh Hàn lóe lên một tia sáng kiên định, sự kiên nghị đó cơ hồ làm ngưng lạnh một dải không khí.

Tự nhi, hãy cho ta! Sau này nàng sẽ không phải nhìn theo bóng lưng ta nữa, ta cũng sẽ không nhìn theo bóng lưng nàng.

Suốt dọc đường, Hiên Viên Tiêu nộ khí vẫn không nguôi, chàng luôn trừng mắt nhìn Mạt Ca. Liễu Chỉ Mi suốt dọc đường càng khinh khinh châm chọc cô, luôn miệng hỏi tại sao xuất hiện ở công thành, tại sao quen Vệ Minh Hàn. Trong ý nghĩ của cô ta, Liễu Chỉ Tự đang mang “bệnh lạ” luôn ở trong tiểu viện tướng phủ.

Mạt Ca phát huy đức tính tốt im lặng là vàng, chỉ coi như gió thoảng qua, nghe xong bỏ đó, đầu đang bận suy đoán cảnh ngộ sắp phải đối diện.

Nam Quốc Phiêu Hương - tửu lâu mới khai trương ở kinh thành.

Trong một căn phòng trang nhã trên lầu hai, một người đàn ông trẻ ngồi bên cửa sổ, dáng thanh thoát và thẳng tắp, nho nhã như văn sỹ. Tà áo chùng màu xanh nhạt bay bay theo gió, nhìn chàng càng phóng khoáng thoát tục. Khuôn mặt trầm tĩnh lộ vẻ phấn chấn, nhẹ nhõm giống như được giải thoát.

Chàng là Lâm Từ Hoài.

Ngự lâm quân gây chuyện âm ỉ ở công thành đã được người ta một đồn mười, mười đồn trăm. Chàng ở tửu lâu là nơi tin tức lan truyền rộng nhất, sao có thể không biết.

Tinh Thiên hỏi: “Ca đang mưu tính gì?” Giọng Tinh Thiên hàm ý cảnh cáo, nàng cũng đã nhìn thấy Mạt Ca và Hiên Viên Tiêu.

Lâm Từ Hoài quay người, cười nhạt, “Chẳng phải muội đã nói, nha đầu ấy là con gái Liễu gia, muốn báo thù sao?”

“Đó là lúc đầu Muội không cho ca làm hại cô ấy.” Tinh Thiên nghiêm túc cảnh cáo, nàng đã thực lòng coi Mạt Ca là bạn, không còn hận thù gì nữa, đương nhiên cũng không cho phép ca ca làm hại bạn mình.

“Quên thân phận người ta nhanh vậy ư?” Lâm Từ Hoài hừ một tiếng, châm chọc: “Ca vẫn nhớ muội từng nói phải bắt Liễu gia nợ máu trả máu. Liễu Chỉ Tự cũng họ Liễu.”

Tĩnh Thiên sầm mặt, “Đừng lấy lời muối ra làm cái cớ. Đừng tưởng muối không biết ca đang làm gì. Vừa qua, ca biết rõ cô ấy ở đâu, lại không chịu nói cho muối biết.”

“Ca không biết cô ấy đã đi đâu mất.” Lâm Từ Hoài nói, tư lự nhìn ra cửa sổ.

“Ta cũng thấy lạ, cô ta đi đâu, đến ca cũng không tìm thấy. Tĩnh Thiên, quan tâm một người như thế thật không giống muối tí nào.”

“Liễu gia là Liễu gia, Như Phong là Như Phong. Muối đã coi cô ấy là bạn, thì sẽ không coi cô ấy là thù. Chúng ta có thể đánh bại Liễu gia, nhưng không được làm hại Như Phong.” Tĩnh Thiên trầm ngâm nói.

Lâm Từ Hoài chỉ cười không đáp.

Lần đầu tiên Mạt Ca đường đường chính chính đi vào cổng chính Liễu phủ, kiến trúc như rừng, hùng vĩ có, nhỏ xinh cũng có. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Liễu phủ sáng chói bởi vẻ hào nhoáng phú quý, cao sang cực độ, tráng lệ đến nỗi giống như được bàn tay đấng phi thường nào đó làm ra.

Suốt dọc đường xuyên qua đình viện, qua hành lang, mọi cảnh đẹp của Liễu phủ thu hết vào tầm mắt. Mạt Ca thầm khen, quả xứng danh Hiên Viên đệ nhất vọng tộc, có phần trội hơn Đại quan viên(*) cô từng thăm quan, lại có phần ngạo nghễ, hùng mạnh hơn.

(*) Đại quan viên vốn là một tòa biệt thự trong tiểu thuyết “Hồng lâu mộng” được Giả phủ xây dựng để đón đại tiểu thư Nguyên Xuân quý phi về phủ thăm thân, về sau được chính quyền mô phỏng xây dựng thành quần thể kiến trúc lâm viên hùng vĩ cổ kính, trở thành điểm du lịch nổi tiếng của bắc kinh.

Mạt Ca vừa đi vừa than thở, danh gia vọng tộc quyền thế thời cổ đại, ở trong lầu son gác tía, ngắm cảnh đẹp, hưởng thụ cuộc sống xa hoa cực độ. Buông mình theo cảnh đẹp trong tướng phủ, lòng Mạt Ca dần dần thư giãn. Cô đã không còn đường lui, bây giờ mọi hy vọng đều đặt vào Hiên Viên Tiêu, nếu chàng không nói ra sự thật, Liễu Tĩnh có lẽ sẽ không làm gì cô. Suy cho cùng dù bị ghê lạnh thế nào, cô cũng là con gái ông ta. Hồ không ăn thịt con.

Nước tràn thì đất ngập. Chuột nhiều thì nuôi mèo, chim sẻ gây ồn ào thì đem nướng thịt. Thiên hạ vốn bình yên, chỉ có con người khuấy đảo nó.

Tất cả cứ thuận theo tự nhiên!

Gian chính cực kỳ sa hoa, nền sáng bóng, bàn ghế màu đen, cột màu hồng đào. Bên cạnh vị trí trang trọng nhất phía trên, một con tiên hạc bằng đồng đen uy nghi đứng, cái mỏ dài ngậm một ngọn đèn sáng.

Cuối cùng Mạt Ca đã nhìn thấy người cha trứ danh của mình. Trong ký ức của Liễu Chi Tự, cha chỉ là một ý niệm mơ hồ. Liễu Tĩnh ngồi ngay ngắn ở vị trí trang trọng nhất, đôi mắt sắc u ám, vừa nhìn đã biết không phải là khuôn mặt từ bi gì.

“Cậu”

“Cha.”

Hiên Viên Tiêu và Liễu Chi Nguyệt cung kính chào. Liễu Chi Mi đã che giấu bộ dạng danh đá, trở lại hình ảnh đứa con gái ngoan, tao nhã đoan trang đứng một bên, ánh mắt đầy khoái trá liếc Mạt Ca.

Mạt Ca giũ cọt nhếch môi, cố gắng cúi đầu, trong tình huống này, kiệm lời là thượng sách bảo vệ bản thân, không cần thiết phải đùa bỡn với tính mạng nhỏ bé của mình.

Hiên Viên Tiêu nhìn bộ dạng nhu mì của cô, đôi mắt phẫn nộ lóe ra một tia bất nhẫn. Chàng biết Cửu tiểu thư bị ghê lạnh, sống ở tiểu viện hẻo lánh, địa vị thân phận còn không bằng đại nha đầu trong tướng phủ. Liễu Tĩnh liệu có nhân tâm từng trị con gái thật không?

“Tiêu nhi, nghe nói cháu bắt được tội phạm của triều đình chính là người này ư?” Giọng nói trầm trầm của ông ta có đầy uy lực, ánh mắt băng lạnh lướt một vòng xung quanh Mạt Ca.

Mạt Ca cười thầm trong lòng, con gái đứng trước mặt mà ông ta cũng không nhận ra, thật bi ai cho Liễu Chi Tự! Cô phát hiện Liễu Chi Mi, cô tiểu thư hồng hạc, vô lối đó trước mặt ông ta cũng một vẻ cung kính, ngoan ngoãn, Hiên Viên Tiêu tôn quý cũng tỏ ra khiêm nhường, còn cô trong mắt ông ta có lẽ còn không bằng cỏ rác.

“Cậu à, hôm nay có người gửi thư cho cháu nói là đến công thành có thể bắt được Liễu Như Phong. Cháu liền đưa ngựa lâm quân đến mai phục ở đó, kết quả...” Chàng liếc Mạt Ca đang đứng đầu cúi gằm, trầm suy nghĩ có nên nói ra chân tướng sự việc.

Nếu nói ra, Liễu Tĩnh nhất định trừng phạt nha đầu này rất tuyệt tình, nữ nhi yếu đuối như vậy làm sao chịu nổi. Mặc dù chàng hận cô đã hủy hoại tất cả của chàng, nhưng nếu thấy cô bị Liễu Tĩnh trừng phạt, chàng lại không nỡ, rốt cuộc Liễu Chi Tự vẫn là biểu muối của chàng, thâm tâm chàng cũng không thật hận cô.

“Vẫn còn nhớ đôi mắt trong sáng, nụ cười rạng ngời như nắng xuân của cô.”

“Ngẩng đầu lên!” Liễu Tĩnh quát.

Mạt Ca bị quát, vội ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt Liễu Tĩnh. Đôi mắt hồn hậu, vô tư tương phản mãnh liệt với đôi mắt nham hiểm của ông ta.

“Nha đầu này chính là Liễu Như Phong?”

Hiên Viên Tiêu chần chừ không nói, nói ra là cô gái này phải chịu họa chết người.

“Người ta không phải là Liễu Như Phong.” Liễu Chi Mi đứng bên không biết thực tình, chỉ mong cha trừng phạt Liễu Chi Tự thật nặng, bộ dạng ngoan ngoãn nói: “Cha, đây là Cửu muội Chi Tự, con nhìn thấy nó ôm ôm ấp ấp đàn ông ở cổng thành, thật mất mặt Liễu gia.”

Ai bảo người cô đại thật thà đôn hậu? Tại sao những người này đều giả dối, thâm hiểm như thế? Chỉ có Linh Long và Vũ Yên là đáng yêu.

Liễu Chi Mi nói vậy là cố tình đâm vào vết thương lòng của Liễu Tĩnh. Thân mẫu Liễu Chi Tự là một cô gái phong trần của Ngọc Phượng, tên Linh Tâm, nổi tiếng ở ba nước, năm xưa từng có mối tình một thuà với tiểu vương gia của nước Ngọc Phượng. Hồi đó Liễu Tĩnh đi sứ Ngọc Phượng, được tiểu vương gia long trọng tiếp đãi. Đêm đó trăng huyền diệu, tuyết tàn ngưng sắc, sương mờ như khói. Vũ nữ của vương phủ không được khỏe, người ta đành tìm Linh Tâm biểu diễn thay. Dung nhan tuyệt sắc dưới ánh trăng của vũ nương tài hoa đã mê hoặc Liễu Tĩnh, làm ông ta lập tức mê mẩn. Linh Tâm vốn là hồng nhan tri kỷ của tiểu vương gia, mặc dù không thể là chính thê, nhưng được vương gia đối đãi như vương phi. Nhưng vì lưỡng quốc bang giao hữu hảo, tiểu vương gia đích thân tặng Linh Tâm cho Liễu Tĩnh. Hồng nhan đại họa, từ biệt chốn phong trần, Linh Tâm nuốt nỗi cay đắng trong lòng theo Liễu Tĩnh về Hiên Viên, không lâu sau thì mang thai, được Liễu Tĩnh rất mực sủng ái. Tuy nhiên, những ngày êm đẹp kéo dài không lâu, một lần Linh Tâm vô duyên vô cớ say rượu, khi tỉnh ra, lại bị người ta “gian dâm bắt tại chỗ”. Liễu Tĩnh nổi cơn thịnh nộ, từ đó bỏ mặc hoa tàn hương phai. Kể dưới bàn tán rằng, bản tính gái phong trần của Linh Tâm vẫn không thay đổi, quyến rũ thì vệ trong phủ. Vì chuyện đó, Liễu Chi Tự ra đời không được ai để ý. Nhưng ấn tượng của cô về thân mẫu rất tốt, nhất quyết không tin thân mẫu có hành vi thất đức. Từ nhỏ đến lớn cô chưa một lần gặp Liễu Tĩnh.

“Cha!” Mạt Ca ngượng ngịu gọi một tiếng. Người đàn ông này đã làm cô chịu đủ mọi tủi nhục. Mạt Ca thấy rất lạ, rõ ràng cô không phải là Liễu Chi Tự, nhưng lại cảm thấy như mình đã chịu đựng nỗi thống khổ của cô ta.

“Chi Tự?” Hạng người như Liễu Chi Tự hoàn toàn không có trong ký ức của ông. Liễu Tĩnh vô cùng kinh ngạc, ông có đứa con gái này sao?

Hiên Viên Tiêu trầm ngâm nhìn Mạt Ca một cái, nói: “Cậu à, đây là Cửu biểu muội Liễu Chi Tự, sống ở uyển Ngô Đồng.”

“Uyển Ngô đồng...” Mặt Liễu Tĩnh đột nhiên biến sắc, mấy chữ đó dường như gọi lên mối hận ông ta đã lãng quên đã lâu. Ông ta nhìn Mạt Ca, nhưng không phải ánh mắt nhìn con gái mình, mà giống như đang nhìn kẻ thù.

Hiên Viên Tiêu và Liễu Chi Mi cùng hết sức sững sờ, không ngờ nghe thấy cái tên đó Liễu Tĩnh lại có biểu hiện như vậy.

Mạt Ca lòng đầy băn khoăn. Hồ dữ không ăn thịt con, người có lòng dạ rắn rết cũng không thù hận con mình. Sao ông ta lại tỏ ra hận thù mãnh liệt với cô như thế?

“Tiêu nhi, thế này là thế nào? Các người gặp nhau ra sao?” Giọng ông rất lạnh lùng. Cơ hồ qua khuôn mặt cô nhìn thấy người phụ nữ ngày nào ông ta oán hận.

“Cháu đưa ngự lâm quân đến cổng thành vây bắt Liễu Như Phong, kết quả phát hiện Cửu biểu muội cũng đang ở đó cho nên đưa muội ấy về.” Hiên Viên Tiêu nói thản nhiên.

Cuối cùng chàng vẫn không nói ra sự thật. Mạt Ca ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Tiêu, không riêng Mạt Ca ngay bản thân chàng cũng không ngờ đến lúc cuối chàng lại giấu Liễu Tĩnh chuyện này.

“Cha, Cửu muội đúng là không biết xấu hổ, nó với người đàn ông đó...”

Hiên Viên Tiêu cau mày, ánh mắt liếc về phía Liễu Chi Mi tỏ ý cảnh cáo.

Chàng không thích người khác có thái độ miệt thị với Mạt Ca như vậy, những lời hạ nhục đó chàng nghe rất chướng tai. Liễu Chi Mi cảm thấy Hiên Viên Tiêu không hài lòng, cũng không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 8.3

“Chuyện này là thế nào? Sao mi lại xuất hiện ở cổng thành, còn tùy tiện đi với đàn ông?” Liễu Tĩnh đập bàn quát. Qua mấy lời vừa rồi của Liễu Chi Mi ông ta cũng đã hiểu ra toàn bộ sự việc, ánh mắt nhìn Mạt Ca mỗi lúc càng dữ dần.

Bản tính lăng lợ lẽ nào vẫn có thể di truyền?

Mạt Ca im lặng không đáp, không khí trong phòng như đông lại khiến cô ngộp thở. Đối diện với người cha trên danh nghĩa, cô không hề có chút tình cảm thân thiết nào, chỉ cảm thấy rất rõ ràng sự chối bỏ và hung ác của họ.

Cô không bận tâm điều đó, chỉ là không biết trả lời thế nào để có thể giảm bớt tổn thương của họ đối với mình.

Hiên Viên Tiêu lo lắng nhìn Mạt Ca, nhìn thấy nụ cười đau khổ và chàm biếm trên khóe miệng cô, lòng chàng thoáng đau. Bao năm nay có lẽ cô đã phải chịu không ít ngược đãi ở Liễu gia, còn bị các tỷ muội ghét bỏ, chế nhạo, nói xấu, rất khó hình dung cô đã chịu bao nhiêu khổ sở. Hôm xưa, cô trốn chàng đem bán, chắc cũng chỉ vì tiền.

“Mi cảm hả?” Liễu Tinh thấy cô không trả lời, giọng hung dữ, như dao muốn đứt họng cô.

Mạt Ca cúi đầu, đây chính là cảnh ngộ của Liễu Chi Tự. Cha không ra cha, chị không ra chị. Một gia đình như thế, không hề có thân tình ấm áp, chỉ thuần túy là sự lạnh lùng. Mạt Ca lựa chọn im lặng, trong hoàn cảnh này, người có thể giúp cô, chỉ có Hiên Viên Tiêu, nhưng cô không dám chắc, chàng ta có giúp cô không, đánh đánh cược một phen.

“Cậu à, lúc cháu đến cổng thành nhìn thấy Vệ Minh Hàn, Vệ không đi với đại quân mà về kinh trước.” Hiên Viên Tiêu bắt đầu giải vây cho Mạt Ca, giọng chàng có phần nôn nóng.

Chàng biết, Liễu Tinh cả đời say quyền lực, tất cả những gì có lợi cho bản thân ông ta đều đặt lên hàng đầu. Đối với ông ta, Vệ Minh Hàn quan trọng hơn cô con gái rất nhiều, lời nói của chàng sẽ dễ dàng di chuyển sự chú ý của ông ta.

“Vệ Minh Hàn?” Đôi mắt hổ của Liễu Tinh hơi nheo, giọng điệu có phần ngạc nhiên, “Hắn hồi kinh rồi ư?”

Hiên Viên Tiêu gật đầu.

Liễu Tinh nghĩ ngợi một lát, mắt liếc Mạt Ca, giống như nhìn một vật bản thủ, rồi nghiêm giọng nói: “Các người tạm lui đi!”

“Cha, cha vẫn chưa...” Liễu Chi Mi không cam chịu kêu lên, mắt Liễu Tinh lóe ra tia lạnh, cô vội im miệng, giậm chân Mạt Ca nhìn Hiên Viên Tiêu một cái, ngoan ngoãn lùi khỏi phòng.

Đến chỗ cửa vòm xinh xắn, Liễu Chi Mi tức tối, mặt hầm hầm đứng đợi Mạt Ca. Máy hầu nữ qua lại thấy vẻ mặt bức bối của chủ, đều tự động tránh, đi đường vòng. Mạt Ca cũng muốn tránh, nhưng không được.

Đồ tiện nhân, người to gan thật, lại dám lừa chúng ta!

“Đồ tiện nhân, người to gan thật, lại dám lừa chúng ta! Người không muốn sống nữa phải không?” Liễu Chi Mi lúc này không còn một chút bóng dáng đài các, tao nhã của khuê nữ danh gia. Mạt Ca cảm giác cô ta như đứa trẻ được nuông chiều sinh hư. Cô không hiểu tại sao cô ta lại nhắm vào Liễu Chi Tự như vậy, về lý, Liễu Chi Mi là tiểu thư cao quý, không thêm chấp Liễu Chi Tự mới phải.

Mạt Ca mỉm cười, “Bị bệnh đã lâu, tôi sợ lây sang mọi người, đành đi ra ngoài hóng gió. Ai ngờ gặp Tam tỷ, thật là quá ngẫu nhiên.”

Oan gia ngõ hẹp!

“Câm miệng! Tiện nhân người dựa vào đâu dám gọi ta là Tam tỷ!” Đôi mắt hạnh đào của Liễu Chi Mi tròn rõ to, tức điên quát: “Người dám tự tiện ra ngoài? Ai cho người cái gan đó? Lại dám quần lấy đàn ông lạ, người làm Liễu gia mất hết thể diện rồi!”

“Tỷ đã không cho tôi gọi là Tam tỷ, vậy là tỷ không thừa nhận tôi là người của Liễu gia. Đã vậy, tôi ở ngoài làm chuyện gì mất thể diện, liên quan gì đến Liễu gia?” Mạt Ca ung dung nói, phớt lờ bộ dạng tức tối của Liễu Chi Mi. Đối với cô, Liễu Chi Mi chỉ là con hổ giấy, chẳng có gì đáng sợ, người thực sự đáng sợ, chính là người mặt cười tươi nhưng cho ta nhát dao vào lưng như Phụng Thập Nhất.

Liễu Chi Mi nén giận, ngạc nhiên nhìn Mạt Ca từ trên xuống dưới một lượt, như nhìn một người lạ, dường như người đứng trước mặt cô ta không phải là Liễu Chi Tự bị cô ta bắt nạt mười mấy năm nay.

Con bé này từ nhỏ yếu đuối, nếu không có đại tỷ bảo vệ, không biết bao nhiêu lần bị hại chết rồi. Nó chưa bao giờ dám ngẩng đầu nhìn vào mắt Tam tiểu thư này mà nói. Vậy mà giờ lại thay đổi, không những dám ra khỏi phủ, còn dám cãi lại ta nữa! Liễu Chi Mi hậm hực trầm nghĩ.

Trước đây mỗi lần bị bắt nạt, Liễu Chi Tự chỉ biết dẹt dẹt nép sau lưng Linh

Long, hoặc lí nhí nhận tội, mặc cho người ta dầy vò. Bây giờ không những cãi lại, còn mở miệng phản đòn, cười khẩy châm chọc, hay là con bé bị ma nhập?

“Tiện nhân, ai cho người cái gan đó, lại dám cãi ta!” Liễu Chi Mi cười gằn vung tay, xông tới tát Liễu Chi Tự.

Mạt Ca lập tức nghiêng đầu tránh, giờ tay tóm cổ tay cô ta, cổ tinh bóp mạnh, Liễu Chi Mi đau kêu thét lên: “Tiện nhân, buông ra!”

Mạt Ca đã học mấy miếng võ phòng thân ở đoàn thanh niên trường đại học, dễ dàng đối phó với thiên kim yếu điệu trời gà không chặt này. Cô cười khẩy nói: “Liễu Chi Mi, người là thiên kim nhà quan, nhưng không bằng mụ đàn bà đánh đá, tay không thể nhấc, vai không thể nhún. Lột đi cái vỏ thân thể hiển hách bề ngoài, người còn lại gì? Người chẳng qua chỉ là cái bình hoa vô dụng dựa vào đâu dám quát tháo người khác?”

Ngữ khí của Mạt Ca lạnh băng, trái ngược với nụ cười trên mặt. Cô hất mạnh tay Liễu Chi Mi. Cô ta loạng choạng, lùi mấy bước, bám vào cái cây nhỏ gần đó mới không bị ngã. Cổ tay trắng muốt nổi vết hằn, đau chày nước mắt. Liễu Chi Mi trừng mắt nhìn Mạt Ca, như muốn lột da cô.

Mạt Ca mặc kệ cô ta, quay người nhìn thấy một cô hầu đang sững sờ đứng ngây. Cô ta thấy Mạt Ca nhìn mình, hốt hoảng định bỏ đi, không muốn đụng vào tổ ong đó, Mạt Ca gọi lại: “Đợi đã, đưa ta đến uyển Ngô Đồng.”

Cô hầu đưa mắt nhìn Liễu Chi Mi đang tức tối lồng lộn, lại nhìn Mạt Ca mặt lạnh băng, cổ nín sợ hãi, cúi đầu, dẫn Mạt Ca đi qua cửa vòm nhỏ. Hiên Viên Tiêu đứng xa chứng kiến tất cả, mặt chàng càng trầm ngâm, đến khi Mạt Ca khuất sau cửa vòm, mới quay người bỏ đi.

Tường phủ rất rộng, đi chừng một khắc mới đến tiểu viện của cô. Vừa đến uyển Ngô Đồng, cô hầu đã vội vàng quay đi, rõ ràng không muốn có bất cứ dây dưa gì với Mạt Ca. Mạt Ca cũng không bận tâm. Đã lâu không về, cô hơi nhớ Linh Long và vườn hoa nhỏ trong tiểu viện. Không biết sau khi cô mất tích, Linh Long có lo lắng cho cô, có chăm sóc vườn hoa hay không.

Đi vào tiểu viện, hoa tươi trong vườn nở rộ là lướt reo trong gió. Mạt Ca hơi ngần ra, có một chút thất vọng, vườn hoa được chăm sóc rất tốt, vậy mà cô lại cảm thấy thất vọng. Có lẽ bởi vì, cho dù cô có ở đây hay không, tất cả vẫn y nguyên, vườn hoa vẫn được Linh Long vẫn chăm sóc chu đáo. Cô mất tích lâu như vậy, tất cả vẫn không có gì thay đổi, cơ hồ không ai quan tâm đến sống chết của cô.

Mạt Ca thông thả bước đến gần vườn hoa, ánh nắng ấm áp mùi hoa thơm theo gió từng trận phả tới, cô lại cảm thấy hơi lạnh. Cười đau khổ, thầm thì:

“Hoa ơi, có lẽ ở đây chúng mày hạnh phúc hơn ta.”

Bởi vì có người luôn nhớ chúng, chăm sóc chúng như chăm sóc đàn con, chúng may mắn lắm sao.

Đột nhiên, sau lưng có vật gì rơi “choang” một tiếng. Mạt Ca quay đầu, thấy Linh Long đứng trên bậc thềm, xúc động hai mắt rơm rớm. Có lẽ vì quá xúc động, đánh rơi chiếc thau đồng bưng trên tay, thau rơi xuống đất, nước bắn tung “Tiểu thư!” Linh Long xúc động lao đến, mặt đầy nước mắt, nắm chặt tay Mạt Ca, “Tiểu thư, tốt quá rồi, cuối cùng tiểu thư đã trở về! Hu hu... tiểu thư đã đi đâu? Có biết Linh Long lo cho tiểu thư thế nào không?”

Mạt Ca vừa rồi còn hơi chạnh lòng, bây giờ thấy Linh Long xúc động như vậy, cảm giác đó không còn nữa, đúng là cô nghĩ quá nhiều, ai nói nhá đầu này không quan tâm đến cô? Rồi lại nhớ những lời căn nhắc không dứt như thể của Linh Long, giống như âm thanh của thiên nhiên. Cô không còn phải một mình lang thang trong U các nữa.

“Đừng khóc, Linh Long, ta rất nhớ em.” Giọng cô rất nhỏ đôi mắt đen như huyền ngọc lộ vẻ mệt mỏi. Mạt Ca vốn luôn rất cảnh giác, ở cái thời đại xa lạ này, Linh Long đã cho cô cảm giác ấm áp. Cho đến bây giờ, Linh Long và Tinh Thiên là những người Mạt Ca tin tưởng nhất.

“Tiểu thư, có phải tiểu thư đã xảy ra chuyện gì không, em lo muốn chết. Nếu Tinh Thiên tỷ tỷ không nói là tiểu thư nhất định quay về, em đã sợ không bao giờ còn gặp tiểu thư nữa.” Linh Long vừa nói vừa lau nước mắt, trông rất thảm hại.

Mạt Ca cười, không trả lời. Cô hơi mệt, Linh Long dìu cô chủ vào phòng nghỉ. Mạt Ca nằm xuống, Linh Long lập tức đi chuẩn bị bữa ăn cho cô.

Mạt Ca thực sự rất mệt. Từ khi gặp Phượng Thập Nhất, đã có quá nhiều chuyện xảy đến với cô. U các u ám, đông xác chết kinh khủng, nỗi cô đơn khi bị vứt xuống nước, tất cả ủa về, làm cô mệt mỏi rã rời.

Một người ở trong thời không xa lạ, không chỗ nương tựa. Cảm giác thật tệ.

Các tiểu thuyết xuyên không đúng là chỉ lừa gạt người ta, nhân vật xuyên không nào là tung hoành tứ hải, nào là mỹ nam vô số, toàn lừa bịp! Mỹ nam đúng là vô số, nhưng không có một ai là của cô. Đừng nói tung hoành tứ hải, ngay ra khỏi uyển Ngô Đồng một bước đối với cô cũng khó.

Cuộc sống sao mà gian nan!

Đột nhiên rất nhớ Tiểu Ưu, nhớ người bạn hết lòng hết dạ với mình. Trong mơ, nhìn thấy Tiểu Ưu, lúc cả hai vẫn còn nhỏ, bảo nhau cố học để thay đổi số phận, ngày nào cũng đến thư viện chăm chỉ học bài. Những ngày đó thực đủ đầy và ấm áp, nhưng đã quá xa rồi, để lại một nỗi cô đơn, buồn thảm. Sau khi tỉnh mộng, không khỏi thở than, cô đã rời thế giới của mình quá lâu.

Những ngày tháng đó, đã là chuyện của kiếp trước.

Bị Phượng Thập Nhất từng bước bức ép đến gần vùng xoáy, cô không thể bỏ trốn, đành phải đối diện với giông bão sắp tới.

Mạt Ca không hề biết, có một người đang nấu mình trên sà nhà, nhìn cô trần trọc thăm thì trong mơ, nhìn cô gãy gập, nhưng không hề động lòng.

Đến khi cô thờ ơ, chìm vào giấc ngủ, Phượng Thập Nhất mới từ sà nhà nhảy xuống. Thỉnh thoảng làm một chuyến quân tử trên sà nhà cũng thú vị, nếu không, sao có thể chiêm ngưỡng vẻ yếu đuối của nữ nhi kia? Lúc tỉnh, Mạt Ca kiên cường đến độ cơ hồ không gì có thể bẻ cong, nhưng trong giấc ngủ, không còn cảnh giác, không còn đề phòng, lại có vẻ tội nghiệp, đáng thương lắm sao.

Nàng đang nhớ ai? Đang gọi tên ai? Thì ra nàng cũng có vấn vương, không phải thật sự vô tư, tự tại như làn gió.

Vậy là mệt rồi phải không? Mèo hoang bé nhỏ của ta.

Không sao ta sẽ ở bên nàng.

Chàng lặng lẽ ngắm nhìn Mạt Ca say giấc. Đôi mắt khép, che đi sự láu lỉnh, tinh ranh trong đó, khiến khuôn mặt yêu kiều càng thuần khiết, êm ả. Trong tâm trí chàng lập tức hiện ra một gương mặt trong sáng, rạng ngời khác, chàng cười thầm một tiếng.

Rất giống!

Chàng gờ tay, muốn chạm vào gò má non mịn đó, nhưng bàn tay do dự dừng lại giữa chừng, năm ngón tay từ từ nắm lại.

Đột nhiên chàng nghe thấy tiếng Linh Long, “Tham kiến vương gia!”

Mắt chàng chợt tối, lập tức tung người vọt lên sà ngang, ấn nắp.

Hiên Viên Tiêu cau mày, vườn Ngô Đồng rất xứng với tên của nó, ngô đồng thâm viện khóa thanh thu (*) bên trong chỉ có một vườn hoa nhỏ, gây cảm giác vắng lạnh đìu hiu, cũ nát vô cùng, hoàn toàn không giống nơi ở của thiên kim tướng phủ. Nơi ở của hầu nữ tâm phúc của Liễu Chi Mi cũng tốt hơn bao nhiêu lần. Thảo nào nha đầu này muốn bán ta, xem chừng rất túng thiếu. Nghĩ đến chuyện đó, sắc mặt Hiên Viên Tiêu lại sa sầm.

(*) Nghĩa là ngô đồng ở trong đình viện sâu hút, bị giam hãm giữa những bức tường cao, ví với người phụ nữ bị lễ giáo trói buộc, không có tự do.

Cho dù túng thiếu, cũng không thể nghĩ ra trò hại người như vậy.

Linh Long luống cuống muốn vào báo với tiểu thư, nhưng bị Hiên Viên Tiêu ngăn lại. Không dám nói lời thứ hai, chỉ đứng nhìn vị vương gia tôn quý đó đi vào phòng của tiểu thư.

Hiên Viên Tiêu bước vào phòng, hai hàng lông mày chàng nhíu rất sâu, căn phòng quá đơn sơ, hầu như chỉ có bốn bức tường.

Mạt Ca đang ngủ say, không hề biết ánh mắt bên cạnh. Hiên Viên Tiêu thấy cô quá mệt cũng không quấy rầy, chỉ đứng bên cạnh giường, ngắm khuôn mặt chìm trong giấc ngủ, có thể nhìn thấy khuôn mặt không còn cảnh giác, đề phòng của nha đầu tinh quái này, thật hiếm hoi.

Lần đầu gặp cô, chàng quá đỗi kinh ngạc, không thể tin, ngoài hoàng huynh của chàng lại có một trang nam nhi quốc sắc thiên hương như thế, chàng vốn chỉ là hiếu kỳ, muốn xem trò hay, nên cùng cô chơi trò, cuối cùng đem thanh danh của mình hủy hoại trong một ngày. Về sau chàng mới dần dần hiểu ra, nha đầu này ngay từ đầu tiếp cận chàng là vì tiền. Trên đài đầu giá của Liên Nhân quán, khi nhìn thấy ánh mắt sảo quyệt, đầy toan tính đó, chàng đã ngầm thề nhất định phải tóm được nha đầu kia, dày vò một phen, để giải mối hận trong lòng.

Sau khi về cung, lúc họa lại chân dung cô, chàng lại chỉ vẽ giống năm phân, chính chàng cũng không hiểu vì sao.

Hôm nay mới vỡ lẽ, thì ra, chàng muốn để cô thoát tội.

Thực ra chàng đã sớm nhìn ra thân phận nữ nhi của cô, nhưng không muốn vẽ cô trong trang phục nữ nhi. Bây giờ nghĩ lại, chàng chỉ muốn tìm được cô, không phải vì muốn trừng phạt cô.

Hóa ra, cô lại là biểu muội của chàng, thật không thể ngờ.

Ánh mắt Hiên Viên Tiêu ánh lên dịu dàng, chàng thừa nhận, nha đầu này thật sự rất đặc biệt, chàng chưa từng gặp thiếu nữ nào thú vị như vậy, tinh ranh, lạ lùng, thông minh nhưng vẫn rất chừng mực.

Đó là mảnh ngọc thô.

Hiên Viên Tiêu âm thầm buồn bã, tại sao mười mấy năm qua, chàng không chú ý đến mảnh ngọc thô trong tiểu viện hẻo lánh này?

Phượng Thập Nhất nấu mình trên sà ngang nhìn vẻ ngơ ngẩn mơ hồ trong mắt Hiên Viên Tiêu, chàng hơi nhếch mép. Thật thú vị vô cùng, Cửu tiểu thư của Liễu gia xem chừng đúng là một biến số lớn.

Hiên Viên Tiêu là chính nhân quân tử, không nán lại lâu trong phòng Mạt Ca, nhưng chàng có lời muốn nói với cô, cho nên đi ra sân chờ cô tỉnh giấc, nhân tiện muốn hỏi những chuyện đã xảy ra ở đây mấy năm qua.

Linh Long không biết vị vương gia có ý gì, cũng không dám nói nhiều, chỉ rút dè đối phó với chàng.

Mạt Ca ngủ đến tận hoàng hôn.

Hiên Viên Tiêu nghĩ, chắc chắn cô quá mệt.

“Sao huynh lại ở đây?” Khi nhìn thấy Hiên Viên Tiêu ở sân, Mạt Ca rất đỗi kinh ngạc. Chàng đến tìm cô để tính sổ ư? Cô thầm nghĩ. Đúng là mình đã sai, nếu Hiên Viên Tiêu thực sự muốn tính sổ, cô cũng chẳng có gì để nói.

“Cửu biểu muội cuối cùng đã tỉnh rồi.” Chàng đã chờ ở đây đúng một buổi chiều. Nhưng trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng, ấm như gió xuân tháng Ba.

“Họ hàng xa lắc. Vương gia cứ gọi muội là Như Phong cũng được.” Cô không với được vị hàng họ hàng quyền quý này.

Thấy chàng cười dịu dàng, có vẻ không định tính sổ với cô, nhưng thái độ chàng buổi sáng rõ ràng muốn ăn tươi nuốt sống cô. Thay đổi cũng nhanh thật.

“Tự nhi, muội luôn xa cách thế ư?”

“Vây còn phải xem đó là người nào. Đối với muội, người ta chỉ có hai loại: một, khiến muội dễ chịu. Hai, khiến muội bức mình. Thật không may, vương gia thuộc kiểu người thứ hai.” Mạt Ca nói thẳng, không khách khí lòng thầm nghĩ chàng ta rốt cuộc định làm gì.

“Trái lại, muội khiến ta thấy dễ chịu.” Chàng cười vui vẻ.

Nụ cười này trong mắt Mạt Ca lại trở nên vô cùng thâm hiểm. Cô không tin người đàn ông này có lòng độ lượng lớn như vậy không chấp chuyện cô “có mắt không trông”.

“Xem ra vương gia bị bán một lần vẫn chưa đủ, vẫn muốn bị bán lần thứ hai, muội rất vui lòng bỏ công sức.” Mạt Ca nói đùa.

Đúng như dự đoán, mặt Hiên Viên Tiêu sa sầm.

“Không được nhắc tới chuyện đó nữa! Tự nhi, nếu chuyện này để cậu biết, muội còn có thể đứng đây nói chuyện với ta không?” Chàng cười nhạt, lạnh giọng hỏi, vẻ dịu dàng vừa rồi đã biến mất.

Mạt Ca ngược mắt, bật cười, giống như nghe chuyện cười: “Vương gia, người không cần uy hiếp muội. Nhiều nhất cũng chỉ mất một tính mạng mà thôi, có bản lĩnh người cứ nói ra. Nếu không định nói, đừng giả bộ trước mặt muội.”

Hiên Viên Tiêu sừng sốt, sầm mặt nhìn cô. Mạt Ca lại tỏ thái độ bất cần.

Chàng bắt gặp phần nộ, nhưng không tiện bộc lộ. Tung hoành trên tình trường nhiều năm, chàng chưa hề gặp cô gái nào chàng không có được. Có điều, nữ nhi ương bướng bao nhiêu, cũng có cách thuận phục.

“Muội có chỗ dựa không sợ gì. Nhưng mà, Tự nhi, đừng trách ta không cảnh cáo muội, tốt nhất muội nên chừng mực một chút. Ở Liễu gia mà quá thể hiện mình là việc làm ngu xuẩn.” Hiên Viên Tiêu lạnh lùng cảnh cáo cô.

Vừa rồi chàng bất cần nói ra sự thân mật của Mạt Ca và Vệ Minh Hàn ở cổng thành, khiến Liễu Tĩnh này sinh hiếu kỳ đối với cô Liễu Tĩnh vốn định dùng Liễu Chi Mi để lôi kéo Vệ Minh Hàn, bây giờ có lẽ ông ta đã nghĩ đến Liễu Chi Tự. Chàng không muốn cô lấy Vệ Minh Hàn.

“Đa tạ vương gia, muội sẽ ghi nhớ.” Mạt Ca lạnh nhạt nói, “Vương gia, trời tối rồi, vương gia không tiện tiếp tục lưu lại đây để tránh kẻ dưới đàm tiếu, mời vương gia đi cho.”

Hiên Viên Tiêu nhìn cô một cái, bức bối, phẩy ống tay áo bỏ đi

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 9

Chủ Nhân Của Nam Quốc Phiêu Hương

Hai ngày liền, cuộc sống của Mạt Ca đều rất bình lặng. Vốn tưởng cuộc sống bình lặng của mình đã bị phá vỡ, không ngờ lại có thể sống yên bình lặng như vậy, điều này khiến cô hơi ngạc nhiên. Liễu Tĩnh không tìm cô gây phiền phức, Liễu Chi Mi cũng không đến làm khó cô, đây có thể coi là yên tĩnh trước giông bão không?

Tiểu viện cách chủ viện rất xa, nghe Linh Long nói, chủ viện đã bắt đầu chăng đèn kết hoa, không biết là có hỷ sự gì. Mạt Ca thầm giật mình, bảo Linh Long đi thăm dò tin tức. Linh Long vốn nhanh nhẹn, thông minh, chỉ lát sau đã hỏi được đầy đủ thì ra mười ngày nữa quý phi sẽ về thăm thân, cho nên Liễu gia mới sửa soạn nghênh đón. Mạt Ca nghe vậy hiểu ra, quý phi thăm thân là đại sự, Liễu gia bận tít tít, đương nhiên không có thời gian để ý đến nhân vật bé nhỏ là cô.

Thở phào một hơi, xem ra, mình có một thời gian sống thoải mái rồi.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng thanh mờ.

Mạt Ca lặng lẽ nhìn bóng cây lay động, gục đầu xuống ghế đá trên sân, lơ đãng nghịch những viên sỏi, đột nhiên nghe thấy tiếng huyết sáo. Ngẩng đầu, thấy Lâm Từ Hoài ngồi trên đầu tường, đang vẫy tay chào cô.

“Như Phong, có nhớ ta không?” Lâm Từ Hoài cười, vẫn nụ cười bồn chột, gả ngồi vắt vẻo trên đầu tường cười nham nhở như tên du đãng trêu chọc gái

nhà lạnh, hoa đào từ trong tay gã bay lá tả.

Đã lâu không gặp, cô gầy đi nhiều, người cũng trở nên trầm tính hơn.

Vị Cửu tiểu thư cơ hồ bị Liễu gia bỏ quên này thật là một nhân vật khó hiểu, tính ranh, thông minh, thậm chí có thể nói là xảo quyệt, nhưng lại có một trái tim mềm yếu, không phải là người lạnh lùng độc ác thông minh và xảo quyệt đó chỉ để bảo vệ bản thân, không hề thương hại đến ai. Một cô gái như vậy giống như viên trân châu phủ bụi, không khỏi khiến người ta kinh ngạc.

“Nhớ huynh làm gì? Từ lâu làm ăn thế nào?” Mạt Ca hỏi. Lãng phí thời gian nhớ gã, chỉ bằng nghĩ xem Tinh Thiên kinh doanh từ lâu ra sao.

“Thật vô lương tâm, muối mặt tích lâu như vậy, ta sợ muối xảy ra chuyện không hay, ngày ngày lo lắng, cơm không thiết ăn, trà không thiết uống, vậy mà muối lại không nhớ ta tý nào, quá khiến ta đau lòng.” Lâm Từ Hoài tung người nhảy xuống, hạ mình trên sân một cách điệu đà, phóng khoáng.

“Vậy thì đa tạ tấm lòng của Lâm đại công tử, tiểu nữ cảm kích vô chừng.” Mạt Ca như cười như không nói. Không thân thích, bạn bè, có chi lo lắng cho mình? Sao mình chẳng biết mối hận của gã đối với Liễu gia? Năm xưa Lâm gia nhà tan cửa nát chính là do Liễu gia, sự dối đãi từ tế của gã đối với mình cũng không đơn giản. Nhưng không hiểu sao, mặc dù trong lòng vẫn hiểu, Mạt Ca cũng không nghĩ quá xấu về anh em Lâm Từ Hoài.

“Nói không thực lòng chút nào.” Lâm Từ Hoài cười.

Gã ngồi xuống bên cô, không nén được lại trêu, “Có phải bị người ta bắt đưa đi làm áp trại phu nhân không?”

“Ai có phúc như thế?” Mạt Ca nhướn mi, neho mắt nhìn gã, “Lời huynh đầy ẩn ý, hình như đã biết chuyện gì?”

“Có trời chứng giám, ta có thể biết gì? Nhìn thấy muối và Vệ Minh Hàn cùng trở về, ta còn đang rất ngạc nhiên!” Lâm Từ Hoài hét to.

Mạt Ca chau mày, “Huynh cũng biết Vệ Minh Hàn?”

“Vệ Minh Hàn là chiến thần của Hiên Viên, khắp thiên hạ ai chẳng biết ông ta, ta đương nhiên biết.” Lâm Từ Hoài nói, “Ông ta là người tình trong mộng của bao nhiêu thiếu nữ kinh thành, các vị tiểu thư đó đều mong được lấy ông ta, trở thành tướng quân phu nhân.”

Mạt Ca giật mình, có phải Lâm Từ Hoài cố tình đến đây thăm dò cô?

Sao có thể có chuyện đó?

Nghĩ vậy, bỗng thấy rất khó chịu. Cô coi anh em Lâm Từ Hoài là bạn, đương nhiên không muốn họ lừa dối mình. Cô cũng biết, có những lúc suy nghĩ của mình khác xa suy nghĩ của người khác, nhưng nếu đúng vậy cũng cảm thấy buồn.

Suy cho cùng, cô rất ít bạn.

“Thế nào?” Lâm Từ Hoài kinh ngạc phát hiện sắc mặt Mạt Ca thay đổi rất khó coi, “Giận hả?”

“Cút! Đừng động vào đây!” Giọng cô gay gắt, dường như đang trút ra bức bối trong lòng.

“Mạt Ca, ta chỉ muốn nói chuyện phiếm với bằng hữu mà thôi có lẽ muối quá đa nghi rồi.”

Mạt Ca nhìn gã, hoàn toàn không tin lời gã, “Nửa đêm canh ba, Lâm đại công tử có nhã hứng đến uyển Ngô Đồng nói chuyện phiếm với muối, nhưng muối không có hứng nói chuyện phiếm với huynh, nhất là về vấn đề này. Thử lỗi không tiếp.”

“Ái chà, giận thật rồi!” Lâm Từ Hoài than thở: “Mạt Ca, cái gì muối cũng tốt, chỉ có một điểm không tốt, đó là quá đề phòng. Luôn nghĩ chúng tôi đang tìm cách lừa muối, muối không thấy mệt ư?”

Mạt Ca cười, “Nếu các người không làm gì, tôi có nghĩ thế không?”

Lâm Từ Hoài im lặng. Mạt Ca nói đúng, đúng là họ đang lợi dụng cô, đương nhiên muốn cô ngoan ngoãn đi theo kế hoạch họ vạch ra, không muốn quân cờ sai lệch gì, có thể nảy sinh rắc rối.

Hiển nhiên, Mạt Ca không phải là quân cờ biết nghe lời, điều này quả có làm khó chàng.

“Dù muối tin hay không, ta không có tâm địa làm hại muối.” Lâm Từ Hoài nói tiếp, “Tinh Thiên coi muối là bạn, mấy ngày trước còn cảnh cáo ta không được làm gì bất lợi cho muối.”

Lòng Mạt Ca nhẹ đi không ít, cô chưa bao giờ nghi ngờ Tinh Thiên. Có lẽ bởi vì Tinh Thiên rất giống Tiểu Ưu, khiến cô cảm thấy thân thiết, cho nên thâm tâm không bài xích cô ta. Còn Lâm Từ Hoài thì khác.

“Huynh không có ý hại tôi? Nhưng huynh có nghĩ những sự toan tính của huynh sẽ ảnh hưởng đến tôi thế nào chưa?” Mạt Ca lạnh lùng châm biếm, “Giống như huynh muốn có bông hoa ở trên vách đá, bảo tôi đi hái. Huynh chỉ muốn bảo tôi đi hái một bông hoa, nhưng lại không nghĩ tôi có thể ngã từ vách núi xuống, xương tan thịt nát. Như thế gọi là không có ý hại tôi? Lâm Từ Hoài, thôi đi, những lời hoa mỹ đó không cần nói trước mặt tôi.”

“Muội đúng là miệng sắc như dao. Ta chỉ nói một câu, muội xem muội đáp lại bao nhiêu câu?” Lâm Từ Hoài lúng túng dờ khóc dờ cười.

Mạt Ca mỉm môi, không muốn nói nữa, nói thẳng: “Huynh đến muộn thế này, có việc gì?”

“Chỉ đơn giản đến thăm muội.”

Mạt Ca cười đau khổ, nói: “Huynh biết không? So với các người, tôi lại thích Liễu Chỉ Mi hơn, bởi vì cô ta không giấu giếm sự bỉ ổi của mình, tâm địa xấu xa cô ta cũng không che che giấu giấu. Tôi thích người xấu thẳng tính.”

“Muội cứ nói thẳng ta là nguy quân tử.”

“Huynh đã tự biết, cần gì tôi nói ra.” Mạt Ca cười, “Đã không có việc gì, cũng muộn rồi, cổng nhỏ ở đây, cổng lớn ở kia, xin huynh tự nhiên, tôi không tiếp nữa.”

Lâm Từ Hoài đứng lên, cũng không chấp cô, “Tĩnh Thiên và Vũ Yên muốn gặp muội, họ rất lo cho muội, muội có muốn cùng ta đến Nam Quốc Phiêu Hương một chuyến không?”

“Đương nhiên muốn!”

Nam Quốc Phiêu Hương kinh thành đệ nhị kỹ viện, chỉ đứng sau Đài Hồng viện. Ca vũ tung bùng, đâu đâu cũng ngập tràn không khí thân mật và sắc dục.

Rèm xanh buông lơi, hoa lệ mà không dung tục. Hương thơm mờ mịt như sương khói, đầy ma mị, cám dỗ.

Chỉ trong thời gian ngắn hơn một tháng, Tĩnh Thiên đã khiến Nam Quốc khởi sắc. Kỹ viện này dựa vào ca vũ đặc sắc, độc đáo của các dân tộc do các vũ nữ tiếp quản được từ Vạn Hoa lâu biên soạn, trong thời gian ngắn đã thu hút lượng lớn con cái nhà giàu, Nam Quốc trở thành điểm đến ám áp rất được các đệ tử quý tộc ưa chuộng.

Có điều, kỹ viện này vẫn không thể sánh được với Đài Hồng viện. Bởi bất luận về thâm niên hay vốn liếng, Nam Quốc Phiêu Hương đều kém một bậc.

Suy nghĩ của Mạt Ca là, không làm thì thôi đã làm phải làm tốt nhất.

Nam Quốc bộ nguyên xi lệ cũ của Liên Nhân quán, gái bán hoa muốn bán đêm đầu tiên của mình dùng hình thức đấu giá, người trả giá cao thì được, đây cũng là nguyên nhân khiến Nam Quốc trong một thời gian ngắn có thể gom được lượng vốn lớn. Mạt Ca rất không tán thành lối làm đó.

Liên mấy ngày, cứ xầm tối là Lâm Từ Hoài đến uyển Ngô Đồng, đưa Mạt Ca đến Nam Quốc Phiêu Hương. Mạt Ca rất vui, gã rốt cuộc là vệ sỹ miễn phí, dùng cũng được, không dùng cũng được, nên vẫn dùng tạm. Kinh doanh của từ lâu cô giao hẳn cho Tĩnh Thiên, cô hứng thú kinh doanh thanh lâu hơn.

Ở cửa cầu thang lầu hai của Nam Quốc Phiêu Hương.

Mạt Ca mặc chiếc áo chùng trắng tuyết, nho nhã thoát tục, tư phong ngời ngời, mỉm cười nhìn ca vũ tung bùng, sắc sỡ dưới lầu, về châm biếm trong mắt vừa lóe đã tắt.

Các cô gái xinh đẹp, là loi xiêm áo hở hang qua qua lại lại giữa đám đàn ông phục trang rực rỡ, trên môi nụ cười lúng liếng không tắt. Họ đều rất trẻ, rất phóng túng, bạo dạn khiêu khích những chỗ nhạy cảm của đàn ông. Đám chính nhân quân tử ban ngày mũ áo tề chỉnh, lúc này ánh mắt bùng bùng ham muốn, mọi chuẩn mực đạo đức đều tiêu tán trong sắc đêm tà mị, chỉ có bản năng động vật trần trụi. Mãn đêm khiến họ phóng túng, mãn đêm cũng nuốt chửng lý trí họ.

Người ta phê phán kỹ nữ vô tình vô đức, hại bao nhiêu gia đình tan cửa nát nhà. Nhưng nếu đàn ông không phong lưu trên đời làm gì có nghề kỹ nữ? Tất cả đều có nhân mới có quả.

“Mạt Ca, nhìn gì mà say sưa thế?” Một giọng dịu dàng từ sau lưng vọng đến, Mạt Ca gạt đi tia lạnh trong đáy mắt.

Thủy Vũ Yên thông thả đi đến.

Mạt Ca cười nhạt “Không nhìn gì cả.”

Thủy Vũ Yên theo ánh mắt Mạt Ca nhìn xuống dưới lầu, ở đó một đám vẫn đục. Mạt Ca áo chùng trắng tuyết, dù vận nam trang cũng thánh khiết vô cùng, không nên, cũng không thích hợp xuất hiện ở chốn này.

“Chúng ta ra hậu viên một lát. Mạt Ca, đừng ở lại đây.”

“Không sao, Vũ Yên. Nếu so về tà ác tôi còn hơn bọn họ.” Mạt Ca cười nói đùa, quay đầu nhìn xuống dưới, cười nói tiếp: “Tôi chỉ đang nghĩ nên làm thế nào, để khiến họ càng muốn đốt tiền ở đây.”

Thứ mà cô muốn kinh doanh không phải chỉ một thanh lâu mà là một chiêu bài, cô muốn để mọi người đều biết đến Nam Quốc Phiêu Hương. Cái này trong thời hiện đại gọi là hiệu ứng thương hiệu. Thanh lâu cũng có thương hiệu, cô muốn kỹ viện này trở thành một thương hiệu.

Thủy Vũ Yên không hiểu lắm lĩnh vực này, không đưa ra được ý kiến gì cho Mạt Ca.

“Còn mấy người nữa?” Mạt Ca quay đầu lại hỏi.

“Còn tám người nữa. Tinh Thiên bảo, để đám đàn ông khỏi mất hứng, bình thường năm ngày mới có một phiên đấu giá, mà càng về sau các cô gái càng xuất sắc, dung nhan càng diễm lệ.”

“Vậy thì tốt, gọi tất cả bọn họ đến ngôi lầu ở hậu viên, tôi có chuyện muốn nói.” Mạt Ca tươi cười, gạt đi nỗi trầm uất vừa rồi, cười vui vẻ.

Ngôi lầu nhỏ ở hậu viên bình thường là nơi Tinh Thiên huấn luyện các cô gái bán hoa, tất cả mọi thứ từ khí chất, học thức, chiêu thức quyến rũ đàn ông, kỹ thuật ứng phó... đều dạy hết. Tám cô gái đứng thành một hàng, giống những cù hành tươi non, cô nào cũng xinh mơn mớn, căng mọng, đáng yêu đều là các mỹ nữ đã được lựa chọn kỹ càng.

Mạt Ca thông thả đi đi lại lại trước mặt họ, ngắm kỹ các thiếu nữ. Trong số họ, có người xinh xắn, có người kiều ngạo, có người quyến rũ...

Tinh Thiên nhướn mày nhìn Mạt Ca. Lâm Từ Hoài tựa cửa sổ, mồm mỉm nhìn cô, như muốn xem cô định làm trò gì.

“Cô tên gì?” Mạt Ca hỏi một cô gái váy tím.

“Tôi là Từ Y.” Cô gái mặt đỏ bừng, hơi xấu hổ.

“Đúng là tự gây nghiệp.” Tinh Thiên buột miệng nói một câu. Ánh mắt si mê của mấy cô gái nhìn Mạt Ca, Tinh Thiên thấy buồn cười, các cô này mất mù hay sao? Lễ nào không nhận ra vóc dáng Mạt Ca không giống đàn ông?

“Các cô nghe đây, ai không đồng ý bán thân, đứng ra ngoài.” Mạt Ca cười nói, “Ta cho các cô thời gian một âm trà suy nghĩ xong thì đứng ra. Người nào tự nguyện ứng ra, chỉ cần đạt được yêu cầu của ta, ta sẽ để các cô luôn giữ được thân trong sạch, các cô không đồng ý tiếp khách, ta tuyệt đối không ép. Không làm được yêu cầu của ta, thì rời khỏi Nam Quốc Phiêu Hương. Ai không đồng ý đứng ra ngoài, thì ở lại đây lên đài rao bán thân.”

Tám cô gái đưa mắt nhìn nhau, ngơ ngác không hiểu. Ngay Tinh Thiên và Lâm Từ Hoài cũng ngạc nhiên nhìn nhau: Mạt Ca định làm gì? Lâm Từ Hoài trầm ngâm suy nghĩ, việc làm của nha đầu này luôn khiến người khác không thể đoán ra, tiếp xúc càng lâu, càng cảm thấy, Mạt Ca giống một cuốn sách khó đọc.

Một lúc lâu sau, không có ai đứng ra. Mạt Ca cười, cũng không hỏi thúc, ung dung khoanh tay trước ngực, sai bước trước mặt họ. Bước từng bước rất nhẹ, rất êm.

Các cô gái này đều do Tinh Thiên mua từ bên ngoài về, hầu hết đều vì cuộc sống bức bách mới vào đây. Không cam tâm tình nguyện thì sao, cuộc sống sẽ buộc người ta trở nên thực tế, biết thỏa hiệp. Những người từng trải, những người trải qua nghèo khổ, khó khăn đều ngộ ra một điều, sống mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần sống được, ta mới có thể lựa chọn sống như thế nào?

Cuối cùng, một cô rụt rè nhấc chân, hồi hộp nhìn Mạt Ca, do dự một lát, cuối cùng nghiêng răng, quyết định đứng ra ngoài. Mùi đàn hương thoang thoang trong không khí vỗ về tinh thần cô, đôi má trắng nhợt thoáng một sắc hồng. Cô cười với Mạt Ca, dịu dàng như nước, có vẻ thân nhiên.

“Tên cô là gì?” Mạt Ca hỏi.

“Thanh Liên.” Cô gái đáp ngắn gọn.

Mạt Ca gạt đầu, tiếp tục chờ đợi. Lại có thêm ba cô đứng ra, bốn cô còn lại không nhúc nhích.

Mạt Ca ra hiệu cho bốn cô kia tạm lui ra ngoài, để lại bốn cô vừa đứng ra, “Nam Quốc Phiêu Hương không phải là ngôi chùa, đàn ông đến đây ai cũng chỉ vì muốn tìm hoan lạc. Mục đích của các cô rất đơn giản, chính là kiếm tiền. Có điều ở thanh lâu, không nhất thiết phải bán thân mới có thể kiếm tiền.”

Mọi người yên lặng lắng nghe.

“Có biết câu cá là gì không?” Dừng một lát, Mạt Ca lại tiếp: “Thanh lâu chính là một dòng sông, đàn ông là cá dưới sông, còn các cô là mồi câu. Muốn cá cắn câu, mồi nhất định phải cực kỳ hấp dẫn.”

Khỏe môi Lâm Từ Hoài hơi cong. Nha đầu này so sánh rất chuẩn.

Mạt Ca nhìn về ngơ ngác trên mặt họ, hóm hỉnh nhếch mép, nhớ lại đoạn đối thoại trong phim truyền hình từng xem. Cô nói: “Vợ và người tình giống như thể diện và xiêm áo, thể diện phải giữ, xiêm áo có thể vứt đi. Muốn lấy được lòng đàn ông, hạ sách là ngoan ngoãn vâng lời, nhưng sẽ khiến đàn ông cảm thấy nhạt nhẽo vô vị; Trung sách là như gần như xa, khiến đàn ông cảm thấy không thể với được; Thượng sách là muốn mà không được, khiến đàn ông đêm ngày mơ tưởng.” Giọng cô thanh lãnh tròn trịa, chắc nịch, rất ung dung, tự tin.

Những lời này đặt nền tảng cho Nam Quốc Phiêu Hương trở thành thiên hạ đệ nhất thanh lâu.

Ba tháng sau đó, Tinh Thiên và Thủy Vũ Yên bỏ nhiều thời gian và tiền bạc vào bốn cô gái kia, xây dựng nên thương hiệu của Nam Quốc Phiêu Hương.

Bốn cô gái cảm kỳ thư họa món nào cũng tinh thông, chỉ cần khách yêu cầu, họ đều đáp ứng, hoàn toàn có thể khiến khách vui lòng. Đó chính là đặc sắc của thanh lâu này.

Lâm Tử Hoài nhếch mép, nhìn ra ánh trăng ngoài song cửa, đắc ý thầm nghĩ:

Gia, con mắt của người quả thực không tồi, người đã thích nha đầu này. Có điều, muốn có được trái tim cô ta, e không dễ.

Đúng là lắm trò hay.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 10

Những Đóa Ngọc Lan

... Âm mưu chốn hậu cung

Mặt ca đem những tri thức hiện đại của mình truyền cho mấy cô gái, người ta đến chơi bởi là muốn tìm cái mới. Có cái mới, không sợ khách không đến. Liền mấy ngày, cô bận túi bụi, quên cả sự kiện quý phi thăm thân.

Hôm đó, trời vừa sáng, cô đã bị Linh Long gọi dậy. Nhìn thấy bên ngoài trời vẫn mờ mờ tối, Mặt Ca lẩm bẩm một tiếng, lại trở mình ngủ tiếp, Linh Long sốt ruột, bất chấp tôn ti, kéo cô chủ dậy.

“Tiểu thư, nhanh lên, nếu không sẽ muộn mất.” Linh Long bê thau đồng đến, để cô rửa mặt. Tối qua, canh ba Mặt Ca mới trở về, chưa ngủ được bao lâu, mệt muốn chết, chân tay không muốn động dậy.

“Linh Long, có chuyện gì, sao dậy sớm thế?” Cô uể oải hỏi, mắt không sao mở ra được.

Linh Long mang quần áo đến đỡ cô chủ dậy, mặc kệ Mặt Ca vẫn đang ngái ngủ, vội vàng giúp cô thay quần áo, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Tiểu thư, tối qua em đã nói với tiểu thư, hôm nay là ngày quý phi về thăm thân, mọi người đều phải ra cổng nghênh đón.”

Linh Long nhanh chóng giúp cô thay quần áo, Mặt Ca vẫn nửa thức nửa tỉnh, quên bống chuyện đó. Tối qua huấn luyện cho mấy cô gái xong, vốn không muốn về, cuối cùng vẫn bị Lâm thổ phi đưa về. Trong lúc đầu óc mơ mơ hồ hồ, hình như gã nói gì. Mặt Ca lắc lắc đầu, đầu óc trống rỗng. Gã nói gì nhỉ? Cô không nhớ ra.

“Dù quý phi thăm thân, cũng không cần dậy sớm thế này.” Mặt Ca phản nản.

Trong sự sốt ruột hối thúc của Linh Long, cô trở dậy nửa mặt chải đầu, bữa sáng không kịp ăn đã bị Linh Long kéo đi. Đã tưởng mình đến sớm, không ngờ vừa đến cổng tướng phủ mới thấy, chủ nhân, nô bộc của Liễu gia tất cả đã tề tựu đông đủ chuẩn bị nghênh đón quý phi, may không ai để ý đến cô.

Chủ nhân và nô bộc đứng riêng, Linh Long muốn đưa Mặt Ca đến chỗ dành cho chủ, nhưng Mặt Ca lại không muốn đến đó. Linh Long cảm thấy chẳng ai chú ý đến Mặt Ca, cho nên để cô chủ đứng cùng với mình.

Nô bộc đứng bên trái chủ nhân, vì vậy, Mặt Ca có thể nhìn rõ mỗi cử động của mọi người trong Liễu phủ. Cảm giác duy nhất của cô là Liễu gia là một nhà triền lâm mỹ nhân.

Liễu Tĩnh vận quan phục, nghiêm túc, điềm tĩnh đứng đầu hàng. Bên cạnh ông ta là một công tử tuần tú, mặc áo chùng màu xanh nhạt, tóc cột bằng dải nơ màu xanh lục, nho nhã thư nhân, mặt mũi tuần tú. Nếu cô không đoán sai, đây chính là con trai duy nhất của Liễu Tĩnh: Liễu Thánh Khôn.

Thì ra sản phẩm của Liễu gia, bất kể nam hay nữ đều là thượng hạng. Nhưng Liễu Thánh Khôn không giống hậu duệ của quý tộc, mà giống văn sỹ nho nhã xiêm y trắng tuyết, phóng khoáng vùng vút.

Đằng sau Liễu Tĩnh là một hàng nữ quyến, ai cũng tuyệt sắc diễm lệ, khí chất lại đa phần giống nhau.

Nhiều mỹ nữ tề tựu như vậy, thật là một cảnh tráng lệ.

Các phu nhân vẫn còn nét đẹp xưa, so với các tiểu thư thì có phần đậm thắm chín muồi hơn, họ đều sống vì một người đàn ông, đương nhiên chuyện tranh nhan đấu sắc với nhau là không thể thiếu. Mặt Ca không thể không thừa nhận, con mắt của Liễu Tĩnh quả thật rất tinh tường, xứng là chuyên gia tàng trữ mỹ nhân. Có lẽ ba ngàn mỹ nữ của hậu cung cũng khó có được nhan sắc diễm lệ như các bà phu nhân của ông ta. Tỳ vết duy nhất là bọn họ quá rực rỡ, ngược lại tạo cảm giác tầm thường, nếu trang điểm nhẹ nhàng hơn, họ nhất định có vẻ quyến rũ đặc biệt.

Mạt Ca cảm thấy một mỹ nữ ít nhất phải như Tây hồ vậy, trang điểm nên hài hòa, không phải cứ tô son điểm phấn là khiến người ta cảm thấy lộng lẫy.

Nhìn những nhan sắc phơi phới đó, Mạt Ca thật sự cảm thấy may mắn cho Liễu Chi Tự. Mặt trời lên, ánh nắng chiếu vào người ẩm ướt. Mạt Ca hơi đói, thăm nghĩ, lễ nghĩa thời cổ đại thật phiền hà, sáng tinh mơ đã châu chực đứng chờ quý phi về thăm, như thế chẳng phải hành hạ nhau sao!

Phản nản thì phản nản, người thì đông, lại yên lặng như vậy cô đương nhiên không dám mở miệng. Đợi suốt một canh giờ, một con tuần mã mới xuất hiện trên con đường trước mặt.

Một người đàn ông vận y phục thái giám màu xanh nhìn thấy Liễu Tĩnh, vội vàng bước đến hành lễ: “Tham kiến Hữu tướng đại nhân, quý phi nương nương sắp đến.”

“Lam công công vất vả rồi.” Liễu Tĩnh gật đầu, ngoái về sau sai bảo gia nhân: “Trải thảm đỏ, cung nghênh quý phi nương nương.”

Mấy gia đình trẻ ôm một cuộn thảm đỏ trải ra đường.

Lát sau, một loạt tạp âm vang lên, một cỗ xe ngựa lộng lẫy hiện ra trong tầm mắt mọi người, sa hồng phát phới, những đồ trang trí bằng san hô khiến cỗ xe ngựa cực kỳ lộng lẫy, sang trọng.

Mọi người nhất loạt quỳ xuống, Mạt Ca cũng bị Linh Long kéo quỳ theo. Cô không quen lễ nghi đó. Dưới đầu gối đàn ông có vàng¹, phụ nữ cũng thế.

1. Ý nói đàn ông không thể dễ dàng quỳ gối.

“Hoàng quý phi nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế!” Tiếng thỉnh an của mọi người vang lên.

Mạt Ca hơi ngẩng đầu, thấy hai cung nữ dìu một thiếu nữ xinh đẹp vận trang phục cung đình màu tím, thiếu nữ giẫm lên lưng một thái giám, từ trên xe ngựa thông dong bước xuống. Trên búi tóc mây cài sáu chiếc kim bộ dao² phượng hoàng, minh châu và bảo thạch rung rinh lấp lánh, ánh lên khuôn mặt như hoa phù dung, đẹp mê hồn.

2. Kim bộ dao: một đồ trang sức cho tóc, cong như chiếc lược nhỏ, có những dải tua rua rủ xuống.

Mạt Ca hơi thất vọng, cô tưởng quý phi sẽ là một mỹ nhân phi phạm, thì ra cũng chỉ như mấy chị em họ Liễu. Không biết vì sao, cô rất hiếu kỳ đối với Liễu Chi Nguyệt. Năm xưa, tình yêu giữa cô ta và Vệ Minh Hàn rất ồn ào. Ở thời cổ đại phân biệt đẳng cấp nặng nề, Liễu Chi Nguyệt rõ ràng cực kỳ dũng cảm. Cố gắng theo đuổi hạnh phúc của mình, điều đó cần lòng can đảm thế nào, một người từ thế giới hiện đại như cô không thể hình dung được. Cho nên cô luôn tò mò muốn biết Liễu Chi Nguyệt là người thế nào mà có thể khiến Vệ Minh Hàn tương tư vương vấn như thế.

Thoạt nhìn, cô ta cũng không có gì khác mấy chị em họ Liễu. Tuyệt sắc là chuyện thường ở Liễu gia, cô ta thật sự không có gì đặc sắc.

Liễu Tĩnh đúng là chuyên gia biểu diễn, với địa vị thân phận của mình, ông ta có thể không cần ra sớm như vậy nghênh đón Liễu Chi Nguyệt, nhưng ông không làm thế.

Mục đích của ông ta không gì khác, ngoài muốn diễn cho thiên hạ xem, ông ta dù là quốc trượng tôn quý, lại là Hữu tướng đương triều, nhưng vẫn là thần tử, thiên hạ này vẫn là của Hiến Viên Triệt. Mạt Ca bĩu môi, cô không nhìn ra chút thành ý nào trên mặt ông ta.

Liễu Chi Nguyệt nhẹ nhàng đi gót sen, đỡ Liễu Tĩnh đứng lên, mọi người cũng đứng lên, trang nghiêm và lặng lẽ, giống như hoàn thành một nghi thức trang nghiêm.

Vệ Minh Hàn đứng dưới bóng cây cách đó không xa, nhìn người con gái chàng tương tư bấy lâu. Vẻ lạnh lùng trên mặt nhạt dần, trong mắt chỉ có nỗi giằng xé, bi thương. Cái tên chàng đã bao lần thầm gọi trong lòng, bây giờ lại không thể nào gọi ra lời.

Cuối cùng chàng lại được nhìn thấy nàng. Nghe nói hoàng thượng rất sủng ái nàng, có thể về thăm thân phong quang như vậy, chắc trong cung nàng sống rất tốt, vậy là chàng có thể hoàn toàn yên tâm.

Tùng cảnh của quá khứ trào lên trong lòng, Vệ Minh Hàn đau khổ nhắm mắt, tự nhắc mình, không được nghĩ nữa. Chàng và Liễu Chi Nguyệt đời này số mệnh đã định vô duyên, không còn hy vọng nữa rồi.

Lễ nghênh đón quý phi đã xong, Mạt Ca và Linh Long quay về tiểu viện, lát sau Linh Long lại bị tổng quản gọi đi, trong phủ thiếu người, tất cả nô bộc đều phải đi giúp, còn lại một mình Mạt Ca ở tiểu viện. Những ngày này, đương nhiên cô không thể đến Nam Quốc Phiêu Hương, để tránh rắc rối.

Tướng phủ giăng đèn kết hoa, tiếng ti tiếng trúc rộn ràng, ca vũ tung bùng.

Mạt Ca một mình buồn chán đến tận tối, tiểu viện này cách chủ viện quá xa, cho nên rất yên tĩnh, chỉ có mấy tiếng chim kêu khiến màn đêm càng buồn thảm. Mạt Ca quả thật nhàn rồi chẳng biết làm gì, thông thả đi dạo trong hậu viên tương phủ.

Đình đài lầu các núi giả, hành lang ở đây đều được thiết kế hết sức đặc sắc. Mạt Ca đi vào tiểu viện của Liễu Chi Tuyết, bởi vì nàng là hoàng hậu, nên không ai dám vào đó, còn Mạt Ca lại thường xuyên đến đây, đã quen đường thuộc lối.

Tiểu viện của Liễu Chi Tuyết rất đẹp, mẫu đơn ở đây không giống mẫu đơn trong các vườn hoa khác, chúng đang đua nở, ngoài ra ở đây còn trồng rất

hiều ngọc lan, ngôi lầu hai tầng xinh xắn như ngôi đình hóng mát giữa hồ, vô cùng tinh xảo.

Mấy ngày không đến, không biết ngọc lan đã nở rộ rồi như vậy, ngọc lan thanh tao, trắng như tuyết nở rộ đầu cành, yếu điệu chao mình trong gió, đứng dưới gốc lan, cảm giác nơi này như tiên cảnh.

Mặt Ca ngất mấy bông lan, đưa lên mũi hít hà, thơm thật! Mùi hương này thanh khiết quá!

Bên phải cây ngọc lan có một giàn nho, dưới giàn nho xanh còn có một cái đu rất xinh. Mặt Ca đi đến ngồi lên đu nhún chân, đây là chỗ trốn rất tuyệt, cô thường trốn vào đây đọc sách.

Đột nhiên có những tiếng bước chân vọng đến, có bước nặng, bước nhẹ. Mặt Ca giật mình, vội vàng trốn dưới giàn leo, lúc này, ai còn đến đây?

Nín thở, qua khe lá chập chờn nhìn thấy hai người đang đi tới, lòng kinh ngạc, chần động, thì ra là tình cũ bí mật hẹn hò.

Liễu Chi Nguyệt hẹn gặp Vệ Minh Hàn, lại hẹn đến tiểu viện của Liễu Chi Tuyết, thật thông minh, nếu gặp nhau ở tiểu viện của cô ta, e là người nhiều, miệng lắm, Liễu Chi Nguyệt đường đường là đương kim hoàng quý phi, Vệ Minh Hàn là tướng quân, chiến công hiển hách, cái gì cũng lớn như vậy, hoàng thượng nhất định không đội nổi.

3. Nguyên văn là “cái mũ xanh”. Trong văn hóa Trung Hoa, người đàn ông có vợ ngoại tình, bị gọi là bị “đội mũ xanh”.

“Nương nương, xin hỏi nương nương định đưa vi thần đi đâu?” Giọng Vệ Minh Hàn nhẹ nhàng mà lạnh nhạt, không có chút giao động nào hết. Vừa rồi trên bàn tiệc uống chút rượu, hai má hồng hào, khiến chàng trông không còn vẻ xa cách, lạnh lùng thường ngày.

Liễu Chi Nguyệt đã là hoàng quý phi, Vệ Minh Hàn nhớ rõ thân phận này, gặp lại nhau, lòng vẫn còn đau, bởi vì đó là niềm tiếc nuối suốt đời chàng.

Chàng đã đem vết thương và niềm tiếc nuối kia khóa trong ký ức, vốn đã tưởng có thể coi như nhìn mà không thấy, nhưng lại phát hiện, lòng vẫn còn đau, chỉ không đau đớn, tuyệt vọng như hồi đầu.

“Minh Hàn... chàng gọi thiếp là gì?” Khuôn mặt thanh lệ, kiêu diễm của Liễu Chi Nguyệt thoáng lộ vẻ đau khổ, chàng gọi nàng là nương nương ư? Người đàn ông ngày trước dịu dàng mỉm cười với nàng, gọi nàng là Nguyệt nhi đâu rồi?

Từ lúc chàng đi vào Liễu phủ, luôn từ chối ánh mắt nàng, đã vậy tại sao chàng còn đến? Lẽ nào không phải để được nhìn nàng lần nữa?

“Nương nương, xin hãy tự trọng. Mọi sự đã đổi thay, con người giờ đã khác, ta đã không còn là ta ngày trước, nương nương cũng không còn là nương nương ngày xưa, tất cả đều không thể quay trở lại.” Khuôn mặt tuấn tú của Vệ Minh Hàn không hề giao động, bình lặng như mặt nước.

“Không... thiếp không tin...” Nàng điên cuồng lắc đầu, những dải tua rua từ kim bộ dao cài trên tóc va lanh canh, trong màn đêm thanh lạnh âm thanh đó càng nặng nề, lạc lõng.

Ánh trăng thê lương lấp lánh trên mặt nàng, càng soi tỏ nỗi tuyệt vọng, bi ai.

Liễu Chi Nguyệt lao vào lòng chàng, nước mắt tuôn như mưa, “Minh Hàn, Nguyệt nhi rất nhớ chàng... rất nhớ. Chàng đi lâu như vậy, có biết thiếp ở trong cung một ngày dài như một năm, chỉ mong được gặp lại chàng. Thiếp khó khăn lắm mới được một lần xuất cung, sao chàng nhẫn tâm như thế? Chàng nên biết, năm xưa vào cung, không phải thiếp tự nguyện. Minh Hàn, lẽ nào chàng đã quên Nguyệt nhi?”

Lòng Vệ đau như bị dao đâm, chàng biết năm xưa nàng cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Chàng thừa nhận không quên được nàng, nhưng cũng không có ý nghĩ tiếp tục vương không rõ ràng với nàng.

“Nương nương, xin người hãy quên vi thần đi.” Vệ lạnh lùng đẩy nàng ra, lòng chàng giờ đã thuộc về một thiếu nữ khác.

Thời tuổi trẻ nồng cuồng, tình yêu mà ta thề non hẹn biển tưởng vững bền, thực ra không chịu nổi bào mòn của thời gian, tình yêu như giấc mộng, dù quyền luyến bao nhiêu cũng có lúc tỉnh mộng. Tình yêu thời trẻ giống như sương khói rục rờ, đẹp vô cùng, nhưng cũng tiêu tan trong chớp mắt.

“Minh Hàn, vì sao chàng tuyệt tình như vậy? Chàng biết rõ, thiếp không tự nguyện vào cung, năm xưa cô cô nói, cô cô không tin tưởng tỷ tỷ cho nên lựa chọn thiếp, thiếp cũng không nghĩ... Minh Hàn...” Nàng nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, khóc rất thảm thương.

Mỹ nhân thế nào cũng vẫn là mỹ nhân, Mặt Ca thầm khen. Vệ Minh Hàn cũng khó dằn lòng, dù gì Liễu Chi Nguyệt cũng là tình cũ của chàng, sao có thể nhanh quên quá khứ như thế, liệu có ngày, Liễu Chi Tự cũng trở thành quá khứ của chàng không?

Mối tình đã trở thành quá vãng, chuyện xưa đã phai mờ. Tuy nhiên, những ân oán vương đó đều không liên quan đến cô.

Thời gian nếu không thể thăng hoa tình cảm, thì chỉ làm nó phai nhạt. Rõ ràng, hai người họ, một người thuộc về cái trước, một người thuộc về cái sau.

“Nương nương, năm xưa chúng ta yêu nhau, nhưng không vượt qua được chênh lệch địa vị, là ta phụ nàng. Ta từng thật lòng yêu nương nương, đã từng muốn đưa nương nương bỏ đi thật xa, chỉ tiếc, cuối cùng chúng ta chia ly. Có lẽ là số mệnh, ta không phải là lương nhân của nàng, nàng cũng không phải là người ta nắm tay đi suốt cuộc đời.” Vệ Minh Hàn nhẹ nhàng nói, “Ta biết, nàng không tự nguyện vào cung, chúng ta đều không thể làm theo ý nguyện. Nhưng, quá khứ hãy để nó qua đi. Đã biết rõ đó là giấc mộng không thể có được tại sao không kịp thời thức tỉnh.”

“Thiếp không cam tâm, thiếp không cam tâm...” Liễu Chi Nguyệt điên cuồng hét lên. Năm xưa họ yêu nhau như vậy, đầu chàng địa vị thấp kém, nàng cũng không bận tâm.

Có lần vì một câu nói đùa của nàng, giữa đêm khuya chàng đã chạy ra phố mua cho nàng chiếc kẹo hồ lô, hai người từng vui sướng giản đơn như vậy.

“Nương nương, xin bình tĩnh một chút.” Sợ người ngoài nghe thấy, Vệ Minh Hàn vội vàng kéo tay Liễu Chi Nguyệt, “Nàng thực sự muốn chúng ta đều thân bại danh liệt ư?”

Liễu Chi Nguyệt cắn chặt môi, “Chàng thực sự không bận tâm đến thiếp sao? Thật sự không ư?”

“Ta mong nương nương hạnh phúc.” Vệ Minh Hàn nói.

“Chàng có biết, thiếp một ngày trong cung dài như một năm?” Nàng than thở, “Thiếp quả thực không cam lòng, nếu năm xưa thiếp đừng cảm chút nữa, đi theo chàng, có phải bây giờ chúng ta đã hạnh phúc bên nhau?”

Vệ Minh Hàn không biết nói sao. Năm xưa quả thực họ đã hẹn nhau bỏ trốn, nhưng sự do dự của Liễu Chi Nguyệt đã phá hủy tất cả, cũng khiến chàng xuyết bị Liễu Tình đánh chết. Về chuyện này, Vệ Minh Hàn không hối hận, chỉ là không biết nên trả lời câu hỏi của nàng thế nào mà thôi.

“Nương nương, nương nương đã vào cung, vậy hãy nên thực lòng với hoàng thượng. Năm xưa nàng không nỗ lực vì tương lai của chúng ta, tuân lệnh vào cung, trong lòng nàng, Liễu gia quan trọng hơn ta. Bây giờ ta cũng đã thừa nhận số mệnh, chúng ta hà tất còn đau khổ vắn vừng?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 10.2

“Không phải như thế...” Liễu Chi Nguyệt lắc đầu, điên cuồng muốn phủ nhận tất cả, nhưng không tìm ra bất cứ cái gì. Đúng, chính nàng sợ uy nghiêm của cha, sợ thù đoạn của thái hậu, nàng hoàn toàn không dám phản kháng, mỗi khi nhìn thấy ánh mắt ánh của thái hậu, nàng chỉ biết run rẩy, đầu còn can đảm phản kháng?

Đúng, chính Liễu gia đã hủy hoại hạnh phúc của họ, đã hủy hoại nàng.

Những năm qua, nàng theo ý thái hậu, mê hoặc hoàng đế, thái hậu đã được như ý, nhưng tâm nguyện của nàng đâu mất rồi? Nàng những tưởng, bất luận thời gian thay đổi thế nào, Vệ Minh Hàn cũng sẽ chờ đợi nàng, lặng lẽ bảo vệ nàng, còn miễn cưỡng có thể an ủi tâm hồn cô đơn của nàng, nhưng bây giờ, chàng muốn quên nàng ư?

Vậy nàng hết lòng hết dạ là vì cái gì? Hy sinh hạnh phúc vì ai?

Nỗi tuyệt vọng và bi ai ập đến cuốn băng Liễu Chi Nguyệt, đánh thẳng vào niềm tin nàng cố giữ mấy năm nay, tình yêu có thật không thắng nổi thời gian vụt trôi như bóng câu qua cửa?

Vệ Minh Hàn lặng lẽ nhìn nàng rơi lệ, mọi si mê, ân oán oán đã qua như nước chảy không để lại dấu vết, chàng thực sự đã buông tay. Mọi tình này chàng chưa từng hối hận, đó là kỷ ức quý báu thời trai trẻ của chàng, từ nay về sau chàng sẽ chôn nó trong lòng, để nó dần dần già đi cùng với chàng.

“Minh Hàn, cha thiếp nói sẽ gả Chi Mi cho chàng, chàng có bằng lòng không?” Liễu Chi Nguyệt cay đắng hỏi. Chi Mi và nàng là chị em ruột, dung mạo lại có vài phần giống nàng, nếu cuối cùng không phải là nàng, nàng thả để Vệ Minh Hàn lấy Liễu Chi Mi. Ít nhất điều đó cũng khiến nàng tin, chàng sẽ nhớ nàng suốt đời.

“Nương nương, Minh Hàn phúc mỏng, không chịu nổi hào ý đó của tướng gia.” Vệ Minh Hàn mặt lạnh như băng, nỗi nhục năm xưa dạy cho chàng hiểu quyền lực là gì, chàng sẽ khiến Liễu Tình phải trả giá. Bây giờ ông ta muốn dùng hôn nhân để trói buộc chàng, chẳng qua là muốn đi trước Nam Thư Văn một bước lôi kéo chàng, tính toán của ông ta không tồi, nhưng chàng chưa hẳn để ông ta toại nguyện.

Liễu Chi Nguyệt hỏi: “Chàng đã có ý trung nhân rồi ư?”

Vệ không trả lời, chỉ cung kính nói: “Nương nương, người rời tiệc đã quá lâu, e không hay, vi thần tiễn người về thôi.”

“Chàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của thiếp có phải chàng đã có ý trung nhân?” Nói ra câu này như vạn mũi tên xuyên vào tim, nhưng nàng biết tính Vệ, nếu không phải đã có người trong lòng, chàng sẽ không tuyệt tình với nàng như vậy.

Vệ thần nhiên nhìn vào mắt Liễu Chi Nguyệt, chàng không có gì phải hổ thẹn với lương tâm, cũng không cảm thấy có lỗi với nàng. Chàng đã có người để nhớ nhung, luôn vẫn có, chỉ là không thể làm rõ ai nặng ai nhẹ mà thôi, bây giờ câu trả lời đã rõ, hà tất phải giấu diếm? Chàng gật đầu thừa nhận.

Trong một thoáng, Liễu Chi Nguyệt giống như bị bóp cổ, không thở được, lệ đầm mi, nhưng không trào ra.

“Là ai?” Giọng nàng run run.

“Nàng không quen đâu.” Vệ mím cười, Liễu Chi Nguyệt đột nhiên đỏ kị phát điên.

Là ai khiến ánh mắt chàng bỗng trở nên dịu dàng như thế? Nàng vốn kiên định nhưng vẫn bị lòng đỏ kị nhấn chìm, giống như chìm ngấm trong biển băng mang tên đỏ kị, “Minh Hàn, thì ra chàng... đã quyết dứt tình hai ta? Chàng có thể ôm thiếp một lần nữa không, giống như ngày xưa, chàng ôm thiếp bằng vòng tay đầy xót xa, yêu thương?”

Một cô gái từng yêu sâu nặng, cười thê thảm, tội nghiệp như vậy trước mặt mình. Rõ ràng bị số mệnh đùa bỡn, rõ ràng lòng đau như cắt, nhưng lại nở nụ cười đẹp thê lương.

Liễu Chi Nguyệt mà chàng quen biết, cao quý và kiêu ngạo là thế, từ lúc nào trở nên buồn thảm như vậy? Là số mệnh gây ra đau khổ của nàng, tạo nên niềm tiếc nuối của họ.

“Nguyệt nhi...” Cái tên quen thuộc buột miệng mà ra, mặt đầm lệ, Liễu Chi Nguyệt lập tức lao vào lòng chàng, nước mắt như mưa, ướt ngực áo chàng.

“Đừng đẩy thiếp ra, Minh Hàn, xin chàng đừng đẩy thiếp, đừng tàn nhẫn với thiếp như thế, ngay một chút ấm áp cuối cùng chàng cũng không nỡ trao thiếp.”

Những lời chua chát đó khiến cánh tay Vệ Minh Hàn định đẩy nàng ra, lại ngập ngừng, buông xuôi, tiếng thở dài bất lực, nặng nề tan trong hương ngọc lan.

Trăng thanh lạnh, hương lan ngưng tụ, trông tựa vô tình mà lại hữu tình, người đa tình luôn đau khổ vì kẻ vô tình phụ bạc, người si tình trao nhầm trái tim cho kẻ vô tình, chẳng liên quan đến hoa và trăng.

Mặt Ca nhú mày, tư lự, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của Vệ Minh Hàn. Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy mắt Vệ Minh Hàn đỏ rực.

“Nàng... nàng đã làm gì ta?” Vệ Minh Hàn đẩy mạnh tay Liễu Chi Nguyệt, đẩy ra khỏi lòng chàng, chân loạn choạng, chàng lùi sau mấy bước.

Một sắc đỏ bất thường hiện trên đôi má tuần lã, một luồng khí nóng đặc sôi sục trong cơ thể, Vệ Minh Hàn bỗng trợn mắt, “Nguyệt nhi, nàng... sao nàng dám?”

Nàng dám bỏ thuốc cho chàng?

Liễu Chi Nguyệt cười cay đắng, “Minh Hàn, nhất định chàng không ngờ, Nguyệt nhi của chàng cũng có thể trở nên bất chấp thủ đoạn như vậy phải không? Để giữ chàng, ich kỷ muốn giữ chàng một đêm, cũng có thể bi ối như vậy.”

“Nàng là hoàng quý phi của Hiến Viên, như thế sẽ khiến nàng thân bại danh liệt, nàng có biết không? Ta sẽ không cho nàng được như ý...” Vệ Minh Hàn quay người định bỏ đi, nhưng chân bỗng mềm nhũn, lập tức ngã vào vòng tay mềm mại của Liễu Chi Nguyệt.

“Nàng điên thật rồi!” Cảm giác yếu mềm và nóng bỏng đan xen trong cơ thể, Vệ Minh Hàn đau đớn nhìn cô gái chàng từng yêu, lừa dục sục sôi trong cơ thể nhanh chóng thiêu đốt lý trí chàng thành tro bụi.

“Đứng, thiếp điên, năm xưa bắt đầu từ lúc khoác áo tân nương lên người, thiếp đã điên rồi!” Liễu Chi Nguyệt điên cuồng gào to, nước mắt lã lã rơi, nỗi nhớ bao năm, sự hối hận bao năm, nhấn nàng chìm ngấm trong tuyệt vọng và điên cuồng, “Chúng ta... cùng điên đi...”

Đó là mị dược do cung đình mật chế, công hiệu vô cùng, chàng trở tay không kịp.

Trên bức rèm cửa sổ, ánh trăng thanh lạnh in bóng hai thân hình quấn quýt, xiêm y đã cởi hết, ánh trăng soi tỏ những đường cong, Mặt Ca nhìn rất rõ. Cô như bị sét đánh, ngã khụy ra đất, gió thổi qua, cảm thấy lạnh, mới biết mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng áo.

Đương kim hoàng quý phi và đại tướng quân Hiến Viên đã cầm một cái sừng cực lớn lên đầu Hiến Viên hoàng đế.

Trời ơi, Liễu Chi Nguyệt này điên thật sao?

Đang định chui khỏi giàn nho, rời khỏi đình viện xinh xắn mà thê lương này, chợt một giọng nói đầy quyến rũ thấm qua không khí lạnh, lọt vào tai, xuyt khiến Mặt Ca một lần nữa ngã khụy.

“Tiểu Mặt Mạt, thì ra cô nương có sở thích nhìn trộm, thế nào có phải xem quá đã mắt không?”

Mặt Ca giật nảy mình bởi giọng nói quen thuộc đó, thần kinh căng đến sát đứt tung, răng đánh vào nhau lập cập, trong một thời gian ngắn, cô tuyệt đối chưa quên giọng nói tà mị mà kinh hoàng đó.

Mặt Ca nghiêng đầu cười, hoàn toàn không phải là chủ ý của cô, nhưng cô lại cười như vậy. Ánh trăng mờ, như một lớp sa mỏng, dường như làm vạn vật thế gian hư ảo. Phượng Thập Nhất vẫn toàn thân áo chùng đen, đeo mặt nạ đen trắng, dưới ánh trăng trông như ma quỷ hiện hình. Ở khoảng cách gần như thế cô vẫn không nhìn thấy mặt gã, chỉ lóang thoáng nhận ra, gã có đôi mắt cực lạnh, không một chút tình người. Nếu nói Vệ Minh Hàn là một mảnh băng, thì Phượng Thập Nhất là một thanh sắt đen ngàn năm, lạnh cứng.

Băng sẽ tan khi mùa xuân đến, còn sắt đen mãi mãi cứng lạnh chạm tay vào là đóng băng, vĩnh viễn không tan. Chỉ là gã rất giỏi dùng sức cảm dỗ ma tà của mình che giấu bản chất của sắt đen.

“Oan hồn không tan.” Mạt Ca cười châm biếm, sao gã luôn bắt ngờ xuất hiện? Cảnh tượng như thế này lại bị gã nhìn thấy, rốt cuộc gã đang làm cho ai? Thám tử của hoàng thượng? Không thể, nghe nói hoàng thượng si mê điều khắc, không chuyên tâm triều chính, hậu cung bị nữ nhi Liễu gia nắm, triều chính lại bị người của Liễu gia khống chế, tính cách yếu đuối như vậy, Phụng Thập Nhất sao có thể nghe lệnh ông ta?

“Tướng cô nương đã quên ta rồi.” Phụng Thập Nhất cười rất thân mật.

“Sao có thể? Ta từng khắc nhớ tôn huynh, một giây một phút cũng không dám quên.” Mạt Ca cười nhạt, nói nhỏ. Một người đàn ông nửa đêm quảng cô xuống hồ nước lạnh buốt khiến cô nhiễm lạnh ngắt đi, một người ném cô xuống giữa sông để cô tự bơi vào bờ, đương nhiên cô sẽ nhớ rất lâu.

Nhất định có ngày, cô sẽ khiến người đàn ông này phải trả cả gốc lẫn lãi.

“Nhìn người tình của mình vụng trộm với tỷ tỷ, cảm giác thế nào?”

“Tôn huynh, nếu tôn huynh có bản lĩnh hãy vượt tường vào cung, ta cảm thấy tôn huynh nên nói chuyện với Hiên Viên hoàng đế, hỏi ông ta xem, bị cấm một cái sừng to như thế cảm giác thế nào.” Mạt Ca chui ra khỏi giàn nho, cười rạng rỡ như gió xuân tháng Ba. Nghe nói, Hiên Viên hoàng đế rất sủng ái chị em họ Liễu, nếu ông ta biết tin này, tình cảnh nhất định vô cùng thú vị.

Phụng Thập Nhất khẽ cười: “Miệng lưỡi đến là sắc, không hổ thẹn là Tiểu Mạt Mạt ta quen biết. Ta có phần khâm phục dũng khí của cô nương, lại dám đứng xem từ đầu đến cuối, không một tiếng hừ hừ nào hết, quả là khiến người ta kinh ngạc”. “Tôi sẽ coi những lời này của tôn huynh là lời khen ngợi đối với tôi.” Mạt Ca cười nhạt, chẳng phải gã cũng xem trò hay suốt buổi tối ư?

Xem ra chuyển thân của hoàng quý phi, có thể dẫn dụ không ít người đến tướng phủ.

“Phụng Thập Nhất, tôn huynh rốt cuộc có mục đích gì? Tôi ở tướng phủ chỉ là tên vô danh tiểu tốt, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng, sao tôn huynh phải hao tâm tốn sức như thế?” Đây là điều Mạt Ca nghĩ mãi mà không hiểu được.

Nếu nói, lần trước gã ném cô xuống sông là để cô gặp Vệ Minh Hàn, vậy thì sau khi gặp rồi tiếp theo phải làm gì?

Gã cười nhẹ, ngược mắt, nhìn ngôi lầu đang sôi sục tình yêu mãnh liệt, cất giọng châm biếm, “Liễu Chỉ Tự ngày trước đích thực là vô danh tiểu tốt, bé nhỏ như con giun cái kiến, nhưng cô nương bây giờ, lại là một quân cờ quan trọng.

Tiểu Mạt Mạt, đừng đánh giá thấp bản thân, không lâu nữa, sẽ xảy ra những chuyện cô nương không thể nào tưởng tượng được đâu.”

“Ta ghét người, người tự cho mình là thần thánh, có thể khống chế số mệnh người khác, lạnh mặt nhìn người khác giãy giụa trong vòng xoáy số mệnh. Ta không biết người có mục đích gì, cũng không muốn biết. Bước bước toan tính, người sống vì cái gì? Lẽ nào không thấy mệt hay sao?” Mạt Ca cười nhạt nhìn gã, vẻ giễu cợt không giấu giếm.

Cô cực ghét cảm giác bị người khác dắt mũi lôi đi, lại còn mập mờ, như ngắm hoa qua sương mù, cô là quân cờ, một quân cờ viên tròn cho âm mưu bí mật của Phụng Thập Nhất.

“Vòng xoáy số mệnh? Thế cô nương cho là chỉ có bọn họ giãy giụa, chỉ có cô nương giãy giụa thôi sao?” Vẻ u ám vụt qua, như mộng ảo, Phụng Thập Nhất cười nhạt, “Không muốn làm quân cờ của người khác, thì phải có vốn liếng trong tay để chơi cờ. Tiểu Mạt Mạt, trên bàn cờ này, không có người chơi cờ, chỉ có quân cờ, quân cờ biết phản kháng, tất cả mọi người đều là những quân cờ bị số phận đùa bỡn mà thôi, bao gồm cả ta. Cô nương muốn rút lui đã không kịp nữa rồi, Tiểu Mạt Mạt của ta.”

Mạt Ca nói: “Thế tại sao người lại chọn ta?”

“Thế tại sao cô nương để cho ta nhìn thấy giá trị lợi dụng?” Phụng Thập Nhất vừa hỏi lại, tay vừa nâng cằm cô lên, miệng cười nham hiểm, “Là cô nương trêu chọc ta, không phải ta trêu chọc cô nương. Tiểu Mạt Mạt, đây là cô nương tự mình chuốc lấy.”

“Nói bừa!” Mạt Ca tức tối gạt tay gã, “Ông trời rất công bằng...”

“Không, ông trời rất không công bằng.” Cô còn chưa nói hết, đã bị Phụng Thập Nhất bịt miệng, “Chỉ có ta mới có thể lựa chọn cái gì là công bằng.”

Mạt Ca cười nhạt, bi ai: “Người sai rồi ông trời rất công bằng. Người đùa bỡn người khác, nhất định có ngày người cũng bị người khác đùa bỡn.”

“Thật không?” Phụng Thập Nhất chăm chú nhìn cô. “Vậy thì ta sẽ đợi.”

Mạt Ca tức tối im bật, mặc kệ gã, quay người bỏ đi. Vừa đi được mấy bước, liền nghe thấy có tiếng bước chân ngoài cổng, Phụng Thập Nhất lập tức quàng tay ôm thắt lưng cô, nhìn chân một cái, phi qua tường bao, lặng lẽ êm ru bay khỏi tiểu viện xinh xắn đó, gió thổi, tóc hai người xoắn vào nhau, không phân biệt được tóc của ai.

“Lại là người báo cho họ đến phải không?” Mạt Ca hỏi.

Phượng cười: “Lần này cô nương đoán sai rồi.”

Mạt Ca chau mày, gã đưa cô về uyển Ngô Đồng, vừa đặt xuống, Mạt Ca liền đẩy gã ra, không ngờ gã tóm lấy thất lưng cô.

Mạt Ca chưa kịp kinh ngạc, cả người đã bị Phượng Thập Nhất cuốn vào lòng, bóng đen ập xuống, trong ánh mắt kinh ngạc của cô, môi gã dán vào môi cô, đôi môi đàn ông nóng bỏng cuốn băng mọi cảm quan của cô. Đôi môi Phượng Thập Nhất còn nóng hơn ánh mắt gã, sự hung hãn và mãnh liệt không thể cưỡng nổi, qua đầu lưỡi lan sang cô. Nụ hôn của gã có một ma lực khiến cô chìm ngimm, chỉ có mở to mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh như nước của gã, mới có thể tỉnh táo trở lại, mới có thể lạnh lùng, lạng lẽ phản kháng.

Người đàn ông như vậy giống như ma túy, tuyệt đối không được dính vào, nếu mê đắm, mình sẽ chết không có chỗ chôn. Tín hiệu nguy hiểm khiến trái tim xao động của cô lạnh đi, cô chống lại bản thân, không được để mình si mê gã.

Sự khác nhau lớn nhất giữa đàn ông, và đàn bà là, đàn ông có thể nảy sinh ham muốn với người phụ nữ anh ta không thích, mà không hề rung động. Giống như con dâ thú bị kích thích, đơn thuần là phản ứng bản năng. Còn phụ nữ, một khi rung động là sẽ ham muốn, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

“Kỹ thuật quá tồi!” Mạt Ca bình thản nhếch mép, dường như đang nói một sự thật mà mọi người đều biết. Phượng Thập Nhất, nghe vậy trái lại cười sáng khoái, tựa như nghe câu chuyện cười, không hề bực bội.

“Tiểu Mạt Mạt, nàng đúng rất được lòng ta.” Phượng cười vui vẻ.

Mạt Ca nói: “Kiếp trước tôi làm nhiều chuyện hại người, kiếp này đầu thai không lau sáng mắt.”

“Ồ, sinh vào Liễu gia, đích thực lúc đầu thai cô nương không lau sáng mắt.” Phượng không hề bận tâm ý nghĩa thực câu nói của Mạt Ca. Cô lắc đầu. Thôi, chẳng buồn đầu khâu với gã.

“Thủ đoạn của tôn huynh không quang minh chính đại cho lắm, Vệ Minh Hàn đắc tội gì với tôn huynh, vì sao hãm hại người ta như thế?” Mạt Ca hỏi.

Ánh mắt Phượng Thập Nhất chột tối, “Không phải ta hại ông ta, nếu không phải là hoàng quý phi nương nương, thì sao có trò hay như thế? Có trách chỉ trách ông ta quá đa tình, không nên quyến luyến tình cũ mới phải.”

“Rốt cuộc đó là người ông ta từng yêu sâu nặng, sao có thể nói quên là quên, tôn huynh tưởng ai cũng vô tâm như mình ư?” Mạt Ca châm biếm.

Phượng Thập Nhất đột nhiên tóm cầm cô, toàn thân như tỏa ra nộ khí. Mạt Ca giật mình, hối hận vì sự mau niệng của mình. Phượng nhận ra nỗi sợ hãi của cô, nén lại nổi bực trong lòng, “Hình như cô nương rất quan tâm Vệ Minh Hàn, thế nào, đau lòng hả?”

“Không liên quan đến tôn huynh.” Mạt Ca đáp. Phượng từ từ buông tay, Mạt Ca thở phào.

Cô biết, chuyện xảy ra trong tiểu viện của Liễu Chi Tuyết nhất định là long trời lở đất, sẽ có bao nhiêu người mất mạng vì chuyện này? Liễu Tĩnh dù quyền thế khuyñh đảo triều dã, nhưng những tin tức như thế này cũng không dám để lọt ra ngoài, rốt cuộc đây là chuyện liên quan đến tôn nghiêm của hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 10.3

Liễu phủ hôm nay, sẽ có rất nhiều hầu nữ vô tội phải biến mất trên thế giới này.

Một nỗi bất an ập đến, lòng bỗng bồn chồn, nhưng không thể nào nói rõ.

Phượng Thập Nhất cũng nhìn về phía tiểu viện của Liễu Chi Tuyết, nhỏ nhẹ nói: “Cô nương bảo thủ đoạn của ta không quang minh chính đại. Tiểu Mạt Mạt, cô nương biết không? Những người thủ đoạn quang minh chính đại đều ở quê làm ruộng, có thể lọt vào trung tâm chính trị, không có ai quang minh chính đại hết. Càng quang minh càng chết sớm, càng chết thảm.”

“Viện có thôi?” Mạt Ca biết rõ gã nói đúng, biết rõ chàng nói đều là sự thật, nhưng vẫn không nén nổi, phản bác. Những chuyện thế này cô ít hiểu biết hơn Phượng Thập Nhất, nhưng không quen nhìn thái độ ngạo mạn đó của gã.

“Cẩn thận kẻo bị lật thuyền trong cồng ngầm.”⁴

4. Trong cồng ngầm không có sóng gió, thuyền không bị chìm, ý nói, có thể gặp nguy hiểm ở nơi an toàn nhất.

“Tiểu Mạt Mạt, muối rốt cuộc vẫn rất ấu trĩ, không nhìn nhận vấn đề thấu triệt như tỷ tỷ của muội. Có lẽ nàng ấy bao bọc muội quá kỹ, để đến bây giờ muội không hiểu tình thế của Liễu gia ở Hiên Viên. Ta bảo cho muội một đạo lý: hoa không phải trăm ngày đều tươi, hoàng đế không phải vạn vạn tuế,

vật cực tất phản, thịnh cực tất suy.”

Mạt Ca sững sốt, cảm thấy khí lạnh bốc trong lòng, “Tôn huynh rốt cuộc là ai?”

Vì sao nhiều lần nghe nhắc đến Liễu Chi Tuyết từ miệng người khác? Từ Từ Hoài đến Phượng Thập Nhất, điều duy nhất có thể khẳng định là, thân phận địa vị của chàng ta chắc chắn không tầm thường.

Phượng Thập Nhất cười du dương, hôn trộm rất nhanh vào môi cô một cái, thân mật nói: “Là phu quân tương lai của cô nương.”

Một tuyên bố ngang tàng và gian tà mà cuốn hút, cùng với tiếng cười của gã, khiến Mạt Ca hơi rùng mình. Đó là một kiểu sợ phát run, giống như chìm trong động băng tuyết ngàn năm. Cô có một nỗi xung động muốn bỏ trốn, nhưng đôi chân lại phản bội cái đầu, bước về trước một bước, thua người không thua trận.

“Vậy thì tôn huynh sẽ là người đàn ông đầu tiên trong lịch sử Hiên Viên bị vợ bỏ.”

“Ta rất mong đợi. Vậy thì... chúng ra sẽ có ngày gặp lại.” Phượng nhún chân, phi người qua tường.

Mạt Ca đứng nguyên tại chỗ, gió đêm thổi tới, tà áo bay bay, phiêu diêu như tiên nữ.

Người này rốt cuộc là ai?

Vừa quay đầu liền nhìn thấy Linh Long đứng đằng sau, không khỏi giật mình, “Em về lúc nào? Cũng không lên tiếng, định dọa chết ta hả!”

“Tiểu thư, người vừa rồi là ai?” Linh Long nhìn theo hướng Phượng Thập Nhất vừa biến mất, miệng lẩm bẩm hỏi, nhưng sắc mặt tái nhợt.

“Sao về nhanh thế?” Mạt Ca không trả lời, hỏi lại, vượt qua Linh Long đi về phía uyển Ngô Đồng, đột nhiên có loạt tiếng ồn, xen tiếng chân huynh huych, mấy gia đình hùng hổ chạy đến, Mạt Ca quá đổi kinh ngạc.

“Chính là nó...” Một gia đình chỉ vào Linh Long, những người khác lập tức lao đến, giữ chặt Linh Long.

“Các người làm gì vậy? Bỏ ra!” Mạt Ca phẫn nộ giằng tay hai gia đình đang giữ chặt Linh Long, hỏi: “Linh Long, có chuyện gì? Tại sao bọn họ muốn bắt em?”

Lúc này, Mạt Ca mới để ý đến sắc mặt tái nhợt của Linh Long, cô hầu đáng thương lẩm nhẩm một cách vô thức: “Em nhìn thấy tướng quân và...”

Mạt Ca như bị sặc, trợn mắt: Linh Long đã đến tiểu viện của Liễu Chi Tuyết! Vội hỏi: “Tại sao em đến...”

“Em...” Linh Long chưa kịp nói lý do, một gia đình đứng bên đã thô bạo lôi đi, nói: “Tướng gia có lệnh, người này phạm trọng tội, bị tống vào nhà lao. Ai ngăn cản, sẽ bị đồng xử.”

“Không, Linh Long...” Mạt Ca kinh hãi hét lên, nhưng sức yếu không thể cản được, gương mặt nhìn Linh Long bị lôi đi.

Mạt Ca trợn mắt nhìn theo bóng người mỗi lúc một xa, nhìn Linh Long nước mắt như mưa, đi một bước lại ngoái đầu, lòng đau như cắt, nhất định phải làm gì để cứu Linh Long. Linh Long bảo vệ cô như gà mẹ bảo vệ con, Linh Long chơi đùa với cô như chị em, Linh Long âm ức vì bị cô mắng oan, Linh Long câu nhàu ca cẩm bên tai cô... mọi hình ảnh lướt qua tâm trí. Đó là người bạn đầu tiên, thân thiết như chị em từ khi cô trở về thời đại này, trong đôi mắt đầm lệ ngoái đầu của Linh Long, hoàn toàn chỉ có nỗi lo lắng cho cô. Không thể giữ gương mặt nhìn Linh Long chết.

Đêm khuya, trong đại sảnh của tướng phủ, đèn sáng như ban ngày. Liễu Tĩnh ngồi ở vị trí trang trọng nhất ở gian giữa, sắc mặt xám một cách đáng sợ, đôi mắt đục, đỏ ngầu khủng khiếp.

Liễu Chi Nguyệt sắc mặt ửng hồng, rạng rỡ, mi lấp lánh, mắt long lanh, càng điểm lệ, đôi môi hồng hơi tấy, chứng tỏ trận giao hoan vừa rồi dữ dội làm sao.

Còn Vệ Minh Hàn ngồi trên ghế toàn thân toát ra hàn khí u ám, không khí lưu chuyển khiến người ta cảm giác như rơi xuống hố băng, nổi xúc động đã dần dần lui khỏi mắt, ký ức đẹp còn lại với Liễu Chi Nguyệt đã bị phá tan tành bởi hành động tính toán này của nàng.

Khuôn mặt búp bê non trẻ của Hiên Viên Tiêu rất căng thẳng, ánh mắt lần lượt lướt trên người Vệ Minh Hàn và Liễu Chi Mi. Chiêm bao, chàng cũng không ngờ được, họ có thể làm chuyện đại nghịch bất đạo đó, hơn nữa lại đúng lúc quân thần tề tựu dự yến ở tướng phủ, làm ra chuyện sỉ nhục thể diện hoàng gia như thế.

Những người biết chuyện đều đã bị giam trong nhà lao tướng phủ, không biết phải hy sinh bao nhiêu tính mạng mới bật được tin này.

Chỉ vờn vờn bốn người khiến đại sảnh rơi vào yên lặng. Sắc mặt dầy hồng của Liễu Chi Nguyệt ánh lên tình cảm dịu dàng, tình chan chứa, đó là thần sắc Hiên Viên Tiêu ba năm nay không nhìn thấy, ngoài cảm thán còn có chút xót thương. Nhưng cũng kỳ lạ, với địa vị hiện nay của Vệ Minh Hàn, tuyệt nhiên chàng ta không thể có hành vi lỗ mãng như thế.

“Vệ Minh Hàn, ngươi có biết, đây là trọng tội đại nghịch bất đạo?” Là người từng trải, Liễu Tĩnh rốt cuộc nén cơn thịnh nộ trong lòng, ông ta không ngờ Vệ Minh Hàn lại to gan đến thế, dám ngang nhiên làm chuyện xấu xa đó ở ngay tại tướng phủ.

Ánh mắt Vệ lướt qua Liễu Chi Nguyệt, chàng bị dục tính cuốn băng không thể ngăn chặn chuyện xảy ra, nhưng không có nghĩa chàng sẽ để cho Liễu Tĩnh muốn làm gì thì làm, nếu không, ông ta đã không bắt giam tất cả những người biết chuyện để phong tỏa tin tức.

“Hừu tướng đại nhân có thể công bố chuyện này, vẫn bối không bận lòng, Vệ Minh Hàn vốn đã tay trắng, có gì phải sợ?” Ngừ khí chàng lạnh nhạt đến mức không giống người đàn ông vừa qua trận truy hoan mãnh liệt, khiến Hiên Viên Tiêu lòng đầy nghi hoặc.

“Đừng...” Liễu Chi Nguyệt khẽ kêu, sắc hồng trên mặt đã hơi phai. Chàng thật sự không bận tâm nữa, giọng lạnh nhạt như thế ngay ánh mắt nhìn nàng cũng băng giá vô hồn, như nhìn người lạ, người đàn ông cuồng nhiệt vừa rồi cơ hồ chỉ là một hư ảnh, bao năm nay nàng tưởng tượng ra, lòng bỗng đau như bị nghiền nát.

“Chi Nguyệt, im mồm” Liễu Tĩnh phần nộ quát, “Vào cung ba năm rồi, mà không biết cân nhắc. Chuyện này nếu đồn ra, mi bảo lão phu và thái hậu che chắn thế nào cho mi? Việc mi làm khiến Hiên Viên và Liễu gia chịu nhục vạn năm mi có biết?”

Liễu Chi Nguyệt cúi đầu.

“Vệ Minh Hàn, ngươi tưởng bản tướng thật sự không làm gì được ngươi ư?”

“Tướng gia hà tất động nộ, tướng phủ nhiều cao thủ như vậy, Minh Hàn muốn ra khỏi cánh cửa này e còn phải được tướng gia cho phép, ngài không cần thiết uy hiếp vẫn bối như vậy.” Vệ cười giễu cợt, tất cả những cái đó, đối với chàng chỉ là màn hài kịch.

Liễu Chi Nguyệt vì cô đơn và nhớ nhung bao năm mà đánh lừa chàng, Liễu Tĩnh vì binh quyền trong tay mà lôi kéo chàng, mục đích khác nhau, thủ đoạn đương nhiên cũng khác, kết quả cũng mâu thuẫn.

“Ngươi nhất định phải lấy Liễu Chi Mi!” Liễu Tĩnh hạ giọng. Chuyện này mặc dù không ngờ, nhưng cũng là cơ hội tuyệt hảo, chỉ cần bùng bít tin tức, người chết không nói được. Trừ phi ngọc, đá đều tan, nếu không chẳng ai đem chuyện này nói ra. Ông biết Vệ Minh Hàn gắng sức trên sa trường lập công lập nghiệp chính là vì một tiền đồ, chàng sẽ không dễ dàng hủy hoại tiền đồ của mình như thế.

Chàng đã thích Chi Nguyệt như thế, Chi Mi và Chi Nguyệt khá giống nhau, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của chàng. Liễu Tĩnh tự cho suy tính của mình là đúng, làm như vậy ông ta có thể thông qua Liễu Chi Mi để khống chế chàng.

“Cha...” Liễu Chi Nguyệt ngẩng cái đầu nãy giờ vẫn cúi gằm, bất bình nhìn thẳng vào Liễu Tĩnh, nhưng dần dần khiếp nhược trước vẻ mặt lạnh lùng, khắc nghiệt của ông ta.

“Tướng gia, xin nói cho rõ, vì sao vẫn bối nhất định phải lấy Tam tiểu thư?”

Vệ Minh Hàn không nói ra chân tướng, giữ thể diện cho nàng, đã là đánh một dấu chấm hết cho mối tình ngày trước của hai người.

Chàng sao không hiểu toan tính của Liễu Tĩnh? Nhưng chàng vị tất để ông ta toại nguyện, người chàng muốn lấy làm vợ là Liễu Chi Tự ở vườn Ngô Đồng chứ không phải Liễu Chi Mi. Chuyện xảy ra hôm nay nằm ngoài dự liệu của chàng, nhưng không thay đổi được chủ ý của chàng. Chỉ có điều chàng không muốn để cô gái trong trắng đó bị cuốn vào âm mưu xấu xa này.

Đối với cô, chàng chỉ muốn giữ vững chút chân tình trong sáng đó.

“Không lấy cũng phải nếu không, hôm nay ngươi đừng hòng ra khỏi cánh cửa này.” Liễu Tĩnh phần nộ hét.

“Tướng gia, khỏi nói vẫn bối sẽ không lấy Liễu Tam tiểu thư, cho dù lấy nàng, vẫn bối cũng sẽ không để cho ngài lợi dụng. Vẫn bối còn nhớ trước đây ngài nói một câu, vẫn bối xuất thân hèn mọn như cỏ, không xứng với con gái xinh đẹp cao quý của ngài. Bây giờ Minh Hàn vẫn không xứng với con gái ngài, hậu ái của tướng gia, vẫn bối không có phúc để hưởng.” Vệ Minh Hàn nhắc lại chuyện cũ, phản pháo lại Liễu Tĩnh.

“Vệ Minh Hàn, ngươi chó không biết điều như thế. Tam tiểu thư tài mạo vẹn toàn, lấy nàng, không hề thiệt cho ngươi.” Hiên Viên Tiêu cau mày, nụ cười châm biếm của Vệ Minh Hàn khiến chàng chướng mắt, lạnh lùng lên tiếng.

“Câu này của vương gia thậm sai. Tại hạ đã nói, tại hạ hèn mọn như cỏ, không xứng với Tam tiểu thư.”

Đôi mắt cúi xuống của Liễu Chi Nguyệt cảm hận lóe sáng, cắn chặt răng.

Bất giác nhớ lại buổi tối hôm hai người định cùng nhau bỏ trốn, nàng đắn đo rất nhiều, không biết có nên đi theo chàng, cuối để lỡ thời gian. Về sau, nàng hối hận, sai người đưa thư đến cho Vệ, nói, nếu Vệ băng lòng đến chỗ hẹn, nàng nguyện sẽ cùng chàng đi tới chân trời góc bể. Nhưng nàng chờ suốt đêm, cái mà nàng chờ được chỉ là sự canh phòng nghiêm ngặt của Liễu gia, sự phần nộ, quát mắng của cha, và nỗi tuyệt vọng cùng cực của mình.

Từ đó nàng không hề gặp lại Vệ Minh Hàn. Nàng biết, sự do dự của mình tối đó khiến chàng lâm nguy, nhưng nàng không hề biết, cha mình đã làm gì với Vệ Minh Hàn, khiến chàng ra tận biên ải mấy năm.

Đột nhiên, bên ngoài một loạt tiếng ồn truyền vào đại sảnh yên tĩnh, giọng nữ quen thuộc khiến Vệ Minh Hàn và Hiên Viên Tiêu mặt cùng biến sắc.

Quần gia hấp tấp bước vào, lau mồ hôi trên trán. Cửu tiểu thư từ nhỏ sống ở vườn Ngô Đồng chưa từng lộ diện, hôm nay bất ngờ khiến ông ta toàn thân trên dưới toát mồ hôi lạnh. Ánh mắt u ám của cô tiểu thư khiến ông ta tưởng nhìn thấy Liễu Tĩnh.

“Bên ngoài có chuyện gì mà ầm ĩ thế?” Liễu Tĩnh bực bội hỏi.

Quản gia đang định bẩm báo, thì đã nghe thấy hai giọng lạnh lùng đồng thời cất lên: “Mau đuổi về đi.”

Dị khẩu đồng thanh, giọng nói Hiên Viên Tiêu và Vệ Minh Hàn lộ vẻ hốt hoảng rõ rệt, hai giọng nói đồng thời vang lên, khiến quản gia giật mình, sợ hãi nhìn Liễu Tĩnh, rốt cuộc đây là Liễu gia, Liễu Tĩnh là vua.

Mặc dù Vệ Minh Hàn cố kìm căng thẳng trong lòng, nhưng không lọt qua mắt Liễu Tĩnh. Mặt trầm ngâm, ông ta lại nhìn Hiên Viên Tiêu, thấy cũng một vẻ căng thẳng như thế, bất giác sinh nghi, lạnh lùng hỏi quản gia: “Chuyện gì?”

“Bẩm tướng gia, Cừu tiểu thư làm ầm ĩ bên ngoài, nói là có chuyện muốn gặp tướng gia.” Quản gia vừa nói xong, hai ánh mắt như hai lưỡi dao nhất tề phóng vào ông ta, vô cùng đáng sợ, ông ta hoảng sợ đến nổi mí mắt này liên tục, mồ hôi lạnh túa đầm đìa.

Liễu Chi Nguyệt cau mày trầm nghĩ: lần này gặp lại, thái độ Vệ Minh Hàn rất lạnh nhạt, tính tình thay đổi nhiều, đã tưởng tính cách chàng như thế, chàng đã trở nên lạnh lùng, vô tình vô dục, không ngờ lại có người khiến chàng bực bội cảm xúc như vậy. Mới rồi chàng thừa nhận, chàng đã có người trong lòng, có phải chính là Liễu Chi Tự?

Liễu Tĩnh lạnh lùng hừ một tiếng, “Đề nó vào!”

“Khoan!” Hiên Viên Tiêu lập tức ngăn lại, đứng lên, mỉm cười nói: “Cậu à, bây giờ cần giải quyết là chuyện của Vệ tướng quân và hoàng quý phi, chuyện của Cừu tiểu thư, chỉ bằng giao cho cháu xử lý.”

Tự nhi đáng chết, sao lại đến đúng vào lúc này, khó khăn lắm mới mượn được cơ quý phi thăm thân để Liễu Tĩnh quên chuyện cô ta gây ra. Vậy mà lại chọn đúng lúc quan trọng này xông đến, thật đáng chết! Không thể để nha đầu đó vào, toan tính của Liễu Tĩnh, chàng biết rõ, chàng chỉ sợ liên lụy đến Tự nhi.

“Tiêu nhi, ngồi xuống cho ta!” Liễu Tĩnh liếc nhìn Vệ Minh Hàn, nói với quản gia: “Đứng ngay ra làm gì? Gọi Chi Tự vào đi.”

“Vâng!”

Hiên Viên Tiêu bất lực ngồi xuống, lòng thấp thỏm bất an Vệ Minh Hàn ngồi đối diện đã cố kìm chế không nhìn ra cửa, nhưng đôi mắt vẫn không theo ý chàng.

Mặt Ca đi vào đại sảnh, chân bước hơi vội, mặt đầy lo âu Vệ Minh Hàn chợt trầm nghĩ: đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Liễu Chi Nguyệt lại càng kinh ngạc, mấy năm không gặp Liễu Chi Tự, không ngờ nha đầu này lại đẹp đến thế, vóc dáng yêu kiều. Thiên hạ nói, nữ nhi Liễu gia dung mạo được ông trời hậu đãi, không sai chút nào, tiểu muội này của nàng mặt không trang điểm, nhưng vẫn muốn phần xinh đẹp thanh tao như đoá lan âm thầm tỏa hương nơi sơn cốc “Mượn rồi còn định làm gì?” Hiên Viên Tiêu trách, chàng chỉ muốn đuổi cô đi.

“Tại sao lại bắt Linh Long?” Mặt Ca lòng biết rõ vẫn hỏi. Nhưng cũng hỏi rất khéo, chứng tỏ mình không biết gì, nếu không chưa biết chừng chính cô cũng bị diệt khẩu.

“Liễu Nghi, chuyện thế nào?” Liễu Tĩnh vừa lạnh nhạt hỏi quản gia, vừa liếc Mặt Ca một cái, nếu không thấy cô còn có chỗ có thể lợi dụng, chắc ông ta nhìn một cái cũng thấy chướng mắt, nhìn thêm cái nữa là lại nhớ nổi nhục năm xưa.

“Tỳ nữ của Cừu tiểu thư vi phạm gia quy, cho nên bị nhốt vào thủy lao.” Quản gia đứng bên nhỏ nhẹ bẩm báo.

Mọi người ở đây đều biết chuyện, Liễu Tĩnh bèn ra hiệu cho quản gia lui.

“Chỉ vì một đứa hạ nhân, đáng để con nủ đêm đến làm ầm ĩ ở đây sao? Còn ra thể thống gì!” Liễu Tĩnh phẫn nộ quát.

Tính mạng của người hầu trong mắt ông ta không đáng tiền như thế ư? Điều do cha sinh mẹ dưỡng, ông có viên ngọc trên tay ông, người khác cũng có báu vật trong lòng người ta.

“Gia quy? Một tỳ nữ nhỏ nhoi cho dù phạm gia quy, cũng chỉ phạt đánh đòn. Linh Long rút cuộc phạm gia quy xấu xa gì đến nỗi bị các người giải đến thủy lao?” Do quá lo lắng, giọng Mặt Ca hơi gay gắt, bức xúc.

“Tự nhi!” Vệ Minh Hàn khẽ gọi, dung nhan trong ký ức chàng và vẻ mặt cô gái đứng đây, không thể nào hợp làm một.

Tiếng gọi thân thiết của chàng cũng khiến sắc hồng trên mặt Liễu Chi Nguyệt phai hết.

“Cừu biểu muội, chuyện này từ từ rồi nói. Muội tạm thời ra ngoài, được không?” Hiên Viên Tiêu biết rõ sự tình, chỉ muốn đuổi Mặt Ca đi, tính mạng của Linh Long không ai cứu được, nói với Liễu Tĩnh cũng vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 10.4

“Thả Linh Long ra đi, con cầu xin cha.” Mạt Ca quỳ xuống, cầu xin Liễu Tĩnh. Cô biết, kẻ ăn người ở trong nhà bị giải đến thủy lao thời gian lưu càng lâu càng nguy hiểm. Tất cả hầu như đều không sống sót qua ngày hôm sau, bây giờ cô chỉ muốn sớm cứu mạng Linh Long, tránh xa ngôi nhà xấu xa này.

Lần này cho dù phải bỏ cô cũng nhất quyết rời khỏi đây.

“Phạm gia quy là tội chết, xin ta cũng vô ích. Còn xin nữa, chính con cũng bị xử phạt.” Liễu Tĩnh cảnh cáo.

Mạt Ca mặt biến sắc, nghiêng chặt răng. Liễu Tĩnh bảo lui, cô nhất định không chịu đứng lên, ông ta nổi giận, quát: “Người đâu!”

Hai thị vệ bước vào, Hiên Viên Tiêu và Vệ Minh Hàn cùng chau mày, hai bàn tay nắm chặt, Hiên Viên Tiêu đứng lên, khẽ nói: “Cậu à...”

“Mi đã muốn bảo vệ tỷ nữ như thế, thì đến thủy lao làm bạn với nó, đưa Cửu tiểu thư xuống thủy lao.” Liễu Tĩnh phớt lờ thỉnh cầu của Hiên Viên Tiêu, giọng dửng dưng vô tình.

“Buông ra! Ai dám động vào Tự nhi?!” Tay thị vệ vừa chạm vào Mạt Ca, Vệ Minh Hàn còn chưa kịp phản ứng, Hiên Viên Tiêu đã không chịu được, kéo cô lại, đẩy thị vệ ra, đẩy Mạt Ca ra sau lưng mình.

“Tiêu nhi, cháu làm gì vậy?” Liễu Tĩnh phản nộ, ông ta vốn định dùng Mạt Ca để thử lòng Vệ Minh Hàn, ai ngờ vệ không cần cầu, Tiêu Dao vương gia lại quá nôn nóng ngồi không yên.

Vệ Minh Hàn lòng bất bình, nhưng không thể hiện ra mặt, bình tĩnh như chuyện không liên quan đến mình. Chẳng biết, bảo vệ Liễu Chi Tự vốn là trách nhiệm của chàng, nhưng chàng chỉ có thể giương mắt nhìn nàng được Hiên Viên Tiêu bảo vệ. Vừa rồi buột miệng gọi khuê danh của nàng đã khiến chàng vô cùng hối hận. Chàng không thể để Liễu Tĩnh biết Liễu Chi Tự là điểm yếu của chàng, không muốn để nàng bị cuốn vào âm mưu động trời này.

“Cậu, biểu muội không thể đến thủy lao.” Đó là hỏa ngục trần gian, bị đưa đến đó lạnh ít dữ nhiều, sao chàng có thể đành lòng để nàng đến đó, chàng quyết không cho phép.

“Tiêu nhi?” Lần đầu tiên Hiên Viên Tiêu ngang nhiên chống lại ông. Đây là cơ hội tốt để kiểm chế Vệ Minh Hàn, tiểu tử này mất mủ hay lòng mê muội, không nhìn ra? Liễu Tĩnh bực bội liếc Mạt Ca. Tất cả chỉ tại đứa con gái của kẻ tiện nhân kia, ông quyết không cho phép Hiên Viên Tiêu chống đối ông dù chỉ một chút, bao năm bồi dưỡng và không chế vị vương gia trẻ, khiến ông ta trở nên mặt sắt, lạnh lùng.

“Tiêu nhi, bỏ ra! Các người đứng ngây làm gì? Lôi Cửu tiểu thư ra ngoài.” Liễu Tĩnh nổi giận quát, hai thị vệ bất chấp ngăn cản của Hiên Viên Tiêu, lôi Mạt Ca đi.

“Cậu...” Hiên Viên Tiêu mắt long lên đầy bất mãn, chàng quá biết quan hệ lợi hại trong vụ việc này, nhưng quả thực chàng không đành lòng.

“Buông ra!” Mạt Ca vùng khỏi tay thị vệ, “Tự tôi đi!”

Nhà lao của Liễu gia có thủy lao và lao thường, ba năm trước, Vệ Minh Hàn từng ném mùi thủy lao, suốt đời khó quên. Chàng đường đường là nam tử hán cũng không chịu nổi, huống hồ Tự nhi yếu ớt?

Ánh mắt Liễu Tĩnh đã bộc lộ tất cả, rõ ràng là nhắm vào chàng, Vệ đương nhiên không để Tự nhi vào nhà lao.

Cáo già vẫn là cáo già, chuyện xấu trong nhà, không thể lộ ra ngoài, đây lại là quốc si, càng không thể lộ. Liễu Tĩnh muốn xử con gái, về lý về tình chàng đều không thể can dự.

Hiên Viên Tiêu có thể ngăn cản là tốt nhất, nếu không ngăn cản được, chàng buộc lòng đành để Liễu Tĩnh muốn làm gì thì làm. Bất luận thế nào, chàng đều không để Mạt Ca vào thủy lao.

Nhìn Mạt Ca cao ngạo, hiên ngang Vệ Minh Hàn lòng rất khó chịu. Liễu Chi Tự yếu đuối như nhành liễu khiến chàng thương xót, khiến chàng muốn che chở. Mạt Ca kiên cường như mai trong gió tuyết lại khiến chàng khâm phục, rất ít người vẫn có thể cao ngạo, bất khuất giữ được tự tôn như thế trước mặt Liễu Tĩnh.

Thỏa hiệp - rất nhiều người, rất nhiều chuyện, bất luận đúng sai, bất luận ân oán, đều nhất định học cách thỏa hiệp.

Chàng bằng lòng thỏa hiệp vì nàng.

Vệ Minh Hàn còn chưa kịp đứng lên, quân gia đã hấp tấp đi vào, sắc mặt hốt hoảng, “Tướng gia, không hay rồi!”

“Chuyện gì mà cuống lên thế?” Liễu Tĩnh mặc dù giọng điệu tỏ ra không vui, nhưng ánh mắt hơi lóe, dường như đã biết đó là chuyện gì.

“Hộ vệ của Liễu phủ và tỷ nữ giam trong thủy lao không hiểu sao đều đột tử rồi.” Nghĩ tới cảnh tượng vừa nhìn thấy, quân gia lòng vẫn còn run, các thi

thể nổi trên mặt nước, ai nấy trông đều hết sức khủng khiếp.

“Linh Long...” Mặt Ca chân mềm nhũn, sống mũi cay sè, muốn khóc mà không khóc được, sững sờ ngơ ngẩn, đứng chôn chân.

Cô muốn cứu Linh Long, đâu biết mình không thể làm được gì, cũng muốn ở bên Linh Long. Nhưng vẫn chậm một bước, Linh Long chết rồi, tối qua lúc cô nhắc, mấy ngày nữa là sinh nhật Linh Long, nha đầu ấy tươi cười sán lại hỏi:

“Tiểu thư định tặng em quà gì?”

Ai ngờ, nụ cười đó, đã là nụ cười vĩnh biệt.

Linh Long, xin lỗi, thật sự xin lỗi.

Một sinh mệnh trẻ trung như thế, như bông sen hàm tiếu, còn chưa nở ra vẻ đẹp rực rỡ nhất cuộc đời đã lụi tàn.

“Tự nhi...” Lần này Vệ Minh Hàn nhanh hơn Hiên Viên Tiêu một bước, nhào tới đỡ lấy Mặt Ca đang ngã khụy xuống đất.

Vườn Ngô Đồng, tĩnh lặng, vắng ngắt im lìm như chết. Mặt Ca nói to cũng không dám, sợ nghe thấy tiếng vọng của mình, vườn Ngô Đồng không có Linh Long, mất hết sinh khí.

Ngồi xụp bên vườn hoa nhỏ, đờ đẫn nhìn những khóm hoa do chính tay Linh Long ngày ngày chăm sóc, Mặt Ca bật khóc nức nở. Vốn đã tưởng mình sẽ không thấy đau buồn vì cái chết của bất kỳ ai, nhưng khi cái chết thực sự đến, lòng lại như bị nhát dao đâm thấu, để lại con đau không thể nào nguôi dịu.

Một cảm xúc chưa từng có xâm chiếm con tim, từ từ nuốt trọn linh hồn Mặt Ca, đó là cảm hận.

Hận mình vô dụng, hận thói lạnh nhạt vô tình coi mạng người như cỏ rác của Liễu gia.

Ở đây, nhất định có ngày, mọi xấu xa sẽ cuốn băng toàn bộ lương tri của mình, Mặt Ca sợ chính cô cũng sẽ không từ thủ đoạn trả thù Liễu gia. Nhất định có ngày, bỗng dưng ngoái đầu, cô sợ không nhận ra chính mình ngày xưa nữa.

Chỉ một đêm ngắn ngủi, Cửu tiểu thư âm thầm vô danh đã biến thành cô tiểu thư đắc sủng khiến mọi người ngưỡng mộ, bởi vì cô là quân cờ đẹp nhất để lôi kéo, khống chế Vệ Minh Hàn. Mục đích của Phượng Thập Nhất, cô đã đoán ra một phần, chính vì chàng ta biết Liễu Chi Tự và Vệ Minh Hàn từng có tình cảm một thời, sau đó tương kế tựu kế đem nhốt cô hơn nửa tháng trên núi, cố tình đợi Vệ Minh Hàn quay về kinh, bố trí cho cô xuất hiện trước mặt Vệ tướng quân với bộ dạng thê thảm nhất, từ đó khơi lên mối hận mới của vị tướng trẻ đối với Liễu gia, rồi lại cố tình báo tin cho Hiên Viên Tiêu để chàng đón chặn ở cổng thành, khiến Hiên Viên Tiêu bất hòa với Vệ Minh Hàn.

Hai con người đó bất hòa, trước vì thế diện, sau vì tình ái. Kết quả Vệ tướng quân chắc chắn không được Hiên Viên Tiêu trọng dụng, vậy người cuối cùng được lợi là ai? Câu trả lời thực chất dường như đã rõ ràng.

Mặt Ca không ngốc, cô không thể bị Phượng Thập Nhất đùa bỡn lâu như vậy mà vẫn mơ hồ không biết thực chất gã muốn gì, xâu chuỗi các sự việc, dễ dàng có thể suy ra, Phượng là người của hoàng đế.

Trong Liễu phủ, gã bố trí bao nhiêu tai mắt của mình? Chuyện xảy ra giữa Liễu Chi Nguyệt và Vệ Minh Hàn gã đã can dự thế nào? Mọi âm mưu mục đích khác nhau của mỗi người, cùng xung đột, tạo nên bi kịch, Liễu gia bị chết gần trăm người vô tội, Mặt Ca mất đi một chị em thân thiết.

Trong tiểu viện của Liễu Chi Tuyết, Liễu Chi Nguyệt đã đứng suốt một canh giờ.

“Nương nương...” Một giọng nữ mềm mại từ xa vọng lại đó là tiếng cung nữ gọi tìm chủ nhân, “Nương nương, sao người lại ở đây? Chúng nô tỳ tìm khắp nơi không thấy nương nương.”

Hai cung nữ hấp tấp đi đến, mặt đầy lo âu.

Liễu Chi Nguyệt gạt đi tâm trạng, quay mặt che giấu đôi mắt đỏ hoe, những đóa lan trắng muốt trước mặt lại khiến nàng cảm thấy nhức mắt, vẻ trắng hồng hậu của nó, khiến nàng nghĩ đến Mặt Ca nàng mới gặp tối qua.

Thì ra, người mà Vệ Minh Hàn thích chính là Liễu Chi Tự, mới quen nhau, tình cảm sao có thể sâu đậm như thế? Ba năm đi biên ải, chàng vẫn nhớ nàng cơ mà, thì ra họ đã quen nhau từ ba năm trước, hơn nữa ở sau lưng nàng..

Vệ Minh Hàn, chàng đã phản bội ta!

“Như Tâm, hái một bó ngọc lan đưa đến Tuyết Dao cung để hoàng hậu nương nương đỡ nhớ nhà.”

“Vâng!”

Liễu Chi Nguyệt quay sang nhìn về phía giàn nho, đoạn bước đến gần. Sắc mặt nàng cực kỳ khó coi, giọng oán hận: “Liễu Chi Tuyết, vì sao ngươi có thể còn ta thì không? Vì sao ngươi có thể thân ở Tào cung lòng ở Hán, mà vẫn sống ung dung tự tại? Là ta không đủ nhẫn tâm chăng? Ba năm mong chờ hệt hăng, chắc là ngươi đã sớm đoán ra, rốt cuộc ta vẫn kém ngươi.”

“Liễu Chi Tuyết, ta cũng có thể!” Liễu Chi Nguyệt lẩm bẩm, ánh mắt đột nhiên hung dữ, “Như Ý, cùng ta đến vườn Ngô Đồng.”

Nhìn những bông ngọc lan trắng muốt nở rực rỡ, màu trắng thanh khiết cũng không xoa được nỗi oán hận trong lòng nàng lúc này.

“Nương nương cát tường!” Mạt Ca gạt đi tâm trạng của mình, cung kính hành lễ với Liễu Chi Nguyệt. Đây là lễ nghi, khiêm nhường cúi đầu, oán hận giấu trong dung nhan như ngọc. Nếu không phải do cô ta và Vệ Minh Hàn gây ra chuyện, Linh Long đâu phải chết thảm!

Cô cũng ít nhiều đoán ra nguyên do Liễu Chi Nguyệt đến đây, chắc vì không cam lòng. Nhưng, người Vệ Minh Hàn thích là Liễu Chi Tự, chứ không phải Phù Mạt Ca này. Mạt Ca cười khẩy, cạnh tranh với người chết là việc làm ngu xuẩn.

“Ngươi tạm lui ra!” Liễu Chi Nguyệt chau mày bảo Như Ý. Nàng cũng biết Liễu Chi Tự bị ghê lạnh, nhưng không ngờ tiểu viện của nha đầu này lại đơn sơ vắng lạnh đến thế, không hề có chút hơi người.

Như Ý vừa lui, Liễu Chi Nguyệt bước đến, chiếc váy dài bằng gấm thêu màu tím, rung rung theo bước chân. Nàng nhìn tiểu viện Ngô Đồng của Liễu Chi Tự, lòng trào oán hận, một đứa con gái chỗ ở như lãnh cung, ăn vận như nô tỳ mà lại cướp mất tình yêu của Vệ Minh Hàn đối với nàng?

Ba năm trước, chàng đã phản bội nàng! Nghĩ đến đó, Liễu Chi Nguyệt hận đến muốn bóp cổ Mạt Ca.

“Chi Tự, muội đã quen Vệ Minh Hàn từ ba năm trước sao?” Nàng trầm giọng hỏi.

Mạt Ca trầm nghĩ, những người có thể vào cung quả nhiên cũng khác, Liễu Chi Nguyệt không nói năng lỗ mãng như Liễu Chi Mi, người ta gọi tên cô, chứ không mở miệng là gọi “tiện nhân” như Liễu Chi Mi. Nhưng, giọng điệu cô ta còn đáng ghét hơn Liễu Chi Mi, sự khinh bỉ và căm hận không phải thăm qua lời nói, mà thăm qua giọng điệu cô ta, xuyên qua không khí, truyền hết vào tai Mạt Ca.

“Bầm nương nương, thần muội và Vệ tướng quân quen nhau đã bốn năm.”

Mạt Ca cố gắng để giọng mình trở nên ngưng trọng, tỏ ra giống một cô gái chìm đắm trong tình ái.

Đằng nào thì cô đã rơi vào nơi dầu sóng ngọn gió, đã không trốn tránh được cứ để cho tất cả càng điên cuồng hơn thì đã sao. Linh Long chết rồi, không có ai quan tâm đến sống chết của cô. Cái chết của Linh Long mặc dù không làm gì được bọn họ, nhưng cũng khiến bọn họ khó sống.

“Bốn năm...” Liễu Chi Nguyệt thần thờ lẩm nhẩm. Nàng và Vệ Minh Hàn quen nhau cũng chưa quá bốn năm, nói vậy là, lúc Vệ Minh Hàn quen nàng, cũng đồng thời quen Liễu Chi Tự? “Lẽ nào ngươi không biết, bốn năm trước, chàng là người tình của bản cung?”

“Lời nương nương khiến thần muội rất băn khoăn, bốn năm trước, Vệ tướng quân xuất hiện trước mặt thần muội trước, muội mới quen chàng. Thần muội của lớn không ra, của nhỏ không tới, có một người chủ động quan tâm, thần muội rất cảm kích, cũng rất ái mộ Vệ tướng quân.” Đó chính là ký ức của Liễu Chi Tự. Mạt Ca nghĩ, không thể coi là cô nói bừa, cũng không phải là cô cố tình lừa dối Liễu Chi Nguyệt.

Chẳng qua cô chỉ làm Liễu Chi Nguyệt hiểu lầm, để cô ta cảm thấy Vệ Minh Hàn bắt cá hai tay, cố tình khiến cô ta sầu não. Ý cô muốn nói, Vệ Minh Hàn tiếp cận cô, chủ động thân mật với cô, cô chỉ thụ động tiếp nhận, quý phi nương nương muốn tính sổ, hãy đi tìm Vệ Minh Hàn.

Phản bội có là gì? Sự phản bội giữa những người tình chỉ là một cái gai mà thôi, cô sẽ biến cái gai này thành con dao, đâm vào lục phủ ngũ tạng cô ta, từ từ dịch chuyển khắp cơ thể. Hủy hoại một người, không cần thiết phải dùng dao, dùng súng.

“Liễu Chi Tự, lẽ nào chàng không nói với ngươi, quan hệ của chàng và bản cung?” Liễu Chi Nguyệt mặc dù cũng lờ mờ cảm thấy, sự thật đúng như thế, nhưng vẫn không muốn tin.

“Nương nương, Vệ tướng quân không hề nói với thần muội, quan hệ giữa chàng và nương nương, thần muội cứ tưởng, chàng vì ái mộ thần muội nên mới cố tình tiếp cận. Chàng còn bảo muội chờ chàng ở vườn Ngô Đồng, đợi chàng công thành danh toại sẽ quay về cưới thần muội, như thế mới không khiến thần muội tủi.” Giọng Mạt Ca càng bền lên. Ánh mắt Liễu Chi Nguyệt càng nham hiểm, cô càng vui Liễu Chi Nguyệt càng oán hận, cô lại càng vui.

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Chi Nguyệt trắng như tờ giấy, không một chút sinh khí. Nàng vẫn tưởng, Vệ Minh Hàn tình nguyện ra biên ải là bởi vì nàng vào cung, chàng đau buồn tuyệt vọng, tự buông xuôi. Bây giờ nghe lời Mạt Ca mới biết, nàng đã nhầm to. Lòng đau đến nghẹt thở, tình cảm nàng gìn giữ suốt ba năm, thì ra chỉ là chuyện nhục cười.

Móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay, nhưng nàng không cảm thấy đau, nàng không cam tâm bao nhiêu, thì cũng hận Vệ Minh Hàn và Liễu Chi Tự bấy nhiêu. Mạt Ca bỗng cảm thấy, Liễu Chi Nguyệt thật đáng thương, nhưng không thương xót cô ta. Hình như không chịu được nỗi nhục đó, Liễu Chi Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, hét lên, khiến Mạt Ca giật nảy mình.

Tiếng hét đó làm Như Ý hốt hoảng chạy vào, “Nương nương, người sao thế?”

“Cút đi!” Liễu Chi Nguyệt vung tay, những móng tay sắc nhọn rạch ra một vết máu mờ mờ trên gò má trắng mịn của Như Ý. Cô hầu đau đớn ôm mặt tránh sang bên.

“Liễu Chi Tự, coi như ngươi tàn nhẫn! Ta bất hạnh, cũng sẽ không để các ngươi hạnh phúc! Chúng ta cùng đi xem sao, xem ai hủy hoại ai! Ta là hoàng quý phi của Hiến Viên Triệt, ta có cách khiến các ngươi cả đời không thể nhìn thấy nhau.” Liễu Chi Nguyệt phẩy ống tay áo, phẫn nộ hăm hăm rời khỏi vườn Ngô Đồng.

Mặt Ca nhếch mép cười, nụ cười trống rỗng và ngơ ngác. Cô không muốn bị cuốn vào ân oán tình thù của họ, tại sao bọn họ ai cũng không buông tha cô?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 11

Vào Cung

Trời mới hơi rạng, ánh sáng sớm lờ mờ.

Mặt Ca bị Như Ý đánh thức, trong con ngái ngủ mơ màng, còn tưởng là Linh Long, tưởng tới qua chỉ là con ác mộng, nhưng lại thất vọng nào nê. Người này là Như Ý, tỷ nữ tâm phúc của Liễu Chi Nguyệt.

Lòng bồn chồn, tại sao Như Ý lại ở đây? Rửa mặt chải đầu xong, cô liền biết cái cách khiến cô và Vệ Minh Hàn suốt đời không thể gặp nhau mà Liễu Chi Nguyệt nói.

Đó là, đưa cô vào cung.

Ba ngày ngắn ngủi, một chuyến hồi phủ thăm thân của hoàng quý phi đã thay đổi số mệnh cả đời của bao nhiêu người.

Bánh xe lộc cộc nặng nề nghiêng trên mặt đường, như một khúc tráng ca cổ điển trang nghiêm, theo Mặt Ca, cũng bắt đầu cuộc sống mới vô định của mình.

Mặt Ca không ngờ, Liễu Chi Nguyệt lại đưa cô vào cung, mặc dù trăm lần không muốn, nhưng cũng không thể chống lại cô ta là hoàng quý phi, còn cô là tiểu tốt vô danh, sao có thể chống lại cô ta? Tuy nhiên, một khi đã vào cung, muốn ra cũng không dễ, điều này khiến Mặt Ca vô cùng chán nản.

Suốt dọc đường, cô không nói một câu.

Mặt Ca vào cung, Vệ Minh Hàn hoàn toàn bất lực, đây chắc chắn là cách tốt nhất ràng buộc chàng. Liễu Tĩnh là con cáo già, đương nhiên không phản đối việc này. Chỉ cần không làm chết cô, có lẽ Liễu Chi Nguyệt làm gì cô, ông ta cũng mặc. Mặt Ca cười nhạt, cũng là con gái ông ta, nhưng lại khác nhau như giữa mây trên trời và bùn dưới đất.

Hiên Viên Tiêu từ nhỏ đến giờ đều nhất nhất nghe lời Liễu Tĩnh, đương nhiên cũng không thể phản đối Mặt Ca vào cung, hơn nữa, việc này cũng có lợi cho chàng, bởi Vệ Minh Hàn không thể tùy ý gặp Mặt Ca. Trái lại Hiên Viên Tiêu có thể thường xuyên nhìn thấy cô, rất đúng ý chàng.

Điện Minh Nguyệt là tẩm cung của Liễu Chi Nguyệt, Mặt Ca được thu xếp ở một tiểu điện phía tây, cung điện xinh đẹp huy hoàng là thế nhưng lại toát ra không khí buồn tẻ.

Nếu không từng nhìn thấy Tử cấm thành tráng lệ hùng vĩ có lẽ Mặt Ca cũng phải thán phục vẻ tráng lệ và hùng vĩ của kiến trúc cổ đại: gạch hồng, ngôi lưu ly, những bức tường đỏ thẫm trùng trùng, uy nghi, trầm mặc dưới ánh mặt trời.

Mái ngôi lưu ly nối nhau chạy dài tựa hồ dòng suối trong vắt êm đềm, lặng lẽ chảy về xa. Đó chính là tượng trưng cho quyền lực của Hiên Viên, dù Liễu Tĩnh quyền thế khuyên triều, giàu có vào loại nhất nước, nhưng Liễu phủ vẫn không thể sánh với hoàng cung.

Một lúc lâu sau, Mặt Ca mới khẽ thở dài, mắt long lanh ánh lên vẻ kiên nghị, lướt qua lớp lớp những bức tường đỏ, nhìn ra xa, tĩnh lặng mà sâu thẳm.

Nhất định có ngày ta sẽ được tự do bay lượn, vì những ngày tự do bay lượn đó, ta bằng lòng tạm thời chấp nhận đôi cánh bị giam hãm.

Tại gian chính của điện Minh Nguyệt, Hiên Viên Tiêu và Liễu Chi Nguyệt mỗi người ngồi một bên, sắc mặt ai cũng khó coi hai chén trà đặt giữa hai người nguội dần. Liễu Chi Nguyệt sầm mặt hỏi: “Đệ cũng thích Chi Tự?”

Vệ Minh Hàn thích, Hiên Viên Tiêu cũng thích, rốt cuộc nha đầu kia có ma lực gì khiến người đàn ông xuất sắc như vậy đều hết lòng vì nó? Nói không đồ kỵ là nói dối. Liễu Chi Nguyệt và Hiên Viên Tiêu gần như từ nhỏ lớn lên bên nhau, vốn rất thân thiết, bây giờ vì Liễu Chi Tự, Hiên Viên Tiêu lại trở mặt với nàng, lần đầu tiên nói những lời uy hiếp nặng, làm sao khiến nàng không hận, không oán?

“Chi Nguyệt, tỷ nên lý trí một chút, ân oán giữa tỷ và Vệ Minh Hàn không liên quan đến Chi Tự, người tỷ nên hận là Vệ Minh Hàn chứ không phải Chi Tự. Để muội ấy vào cung, mặc dù ta cũng có mục đích của mình, nhưng quan trọng nhất là rời khỏi vườn Ngõ Đồng, nếu không cậu cũng không dễ dàng tha cho muội ấy, ta chỉ muốn bảo vệ muội ấy mà thôi. Chi Tự sống ở điện Minh Nguyệt cũng được, nhưng ta mong tỷ đừng làm khó muội ấy, nếu không...” Câu tiếp theo chàng không nói nữa, sắc mặt u ám.

Liễu Chi Nguyệt cười khẩy, giễu cợt: “Vừa rồi trước mặt cha ta, vì sao không phản đối, không nói thẳng là đệ thích muội ấy, muốn lấy muội ấy? Nếu đệ dám nói vậy, ta cũng không đưa Chi Tự vào cung.”

Lời của nàng khiến Hiên Viên Tiêu sầm mặt, ra hiệu cho nàng đừng nói nữa. Nhưng Liễu Chi Nguyệt bật cười như điên, mắt mở to, tiếp tục châm chọc:

“Hoàng đế không dám, bởi vì đệ không dám chống lại cha ta, bởi vì đệ có dã tâm, muốn giành ngôi của Hiên Viên. Hoàng thượng mặc dù suốt ngày say mê điều khác, nhưng vẫn là hoàng thượng danh chính ngôn thuận, là chủ nhân của Hiên Viên, có phải bảo hoàng và Nam Thư Văn cùng với cha ta cùng lo triều chính, đệ muốn hoàng vị, còn phải nhờ cha ta giúp sức. Cho nên đệ không dám phản đối ông ấy.”

“Liễu Chi Nguyệt, đừng nói nữa!” Hiên Viên Tiêu bị nói trúng tâm tư, vừa xấu hổ vừa phẫn nộ mặt giận dữ. Mỗi lời của Liễu Chi Nguyệt đều như cái gai trong lòng chàng, ai muốn bị người khác khổng chế, trừ phi bất đắc dĩ. Chàng cũng cảm hận sự yếu đuối của chính mình.

Liễu Chi Nguyệt ngửa cổ cười lớn, vì Liễu gia, tất cả con cái: nàng, Hiên Viên Tiêu, Liễu Chi Tuyết... ai cũng đều phải bỏ ra một cái giá đau khổ thấm khóc. Rốt cuộc là để viên tròn cho giang sơn của ai?

“Hiên Viên Tiêu, đừng tỏ ra vẻ thánh tình trước mặt ta, như thế rất nhục cười. tình yêu không chấp nhận âm mưu và phản bội, dù chỉ một chút. Giang sơn và mỹ nhân, nếu để cho đệ lựa chọn, đệ có lựa chọn Liễu Chi Tự không? Nói ra cũng không sợ người cười đầu, Chi Tự nhất định không phải của đệ, nhất định chỉ là một quân cờ, nhưng cái khác chẳng là gì hết. Cho nên, ta khuyên đệ không nên si tình ảo tưởng, nếu không có cha ta và cô cô hậu thuẫn, đệ hoàn toàn không phải là đối thủ của Nam Thư Văn.”

Sự hỗn xược của Liễu Chi Nguyệt dẫn đến một cái tát của Hiên Viên Tiêu.

Liễu Chi Nguyệt ôm mặt, kinh ngạc nhìn Hiên Viên Tiêu, chàng dám ra tay đánh nàng? Hiên Viên Tiêu cũng không ngờ chàng có thể thiếu kiềm chế, ra tay đánh nữ nhi, mà lại là Liễu Chi Nguyệt tình cảm với chàng vốn rất tốt, thân thiết như thủ túc.

“Đừng để ta nghe thấy những lời đó nữa, cũng đừng để ta biết ngươi làm khó Tự nếu không đừng trách ta trở mặt không nhìn ngươi.” Hiên Viên Tiêu lạnh lùng ném ra một câu, liếc nàng một cái, phất ống tay áo bỏ đi.

Liễu Chi Nguyệt ôm mặt, nước mắt ràn rụa, vì sao mọi người đều không ưa nàng? Ngay Hiên Viên Tiêu cũng bắt đầu làm khó nàng.

Tuyết Dao cung. Uyển nhi vội vàng đi vào, bước chân hơi cuống, mấy giọt mồ hôi đọng trên trán. Trước án thư, Liễu Chi Tuyết đang ngồi vẽ. Nàng vận trang phục trong cung màu xanh nhạt, tóc vấn một phần, một phần buông xõa tự nhiên, cài chiếc thoa ngọc đơn giản, dáng thư nhàn tự tại. Bút mực lướt trên giấy Tuyên trắng muốt tựa như có hồn, lát sau đã hiện lên một cây mặc trúc cứng cáp, sinh động đầy sinh khí.

“Uyển nhi, chuyện gì mà ngươi cuống lên thế?” Nàng không ngẩng đầu, nghe tiếng bước chân đoán ra tỷ nữ tâm phúc của mình đang rất lo lắng, mà khiến nha đầu đó lo lắng nhất định không phải là tin tốt gì.

“Nương nương, không hay rồi, nghe nói quý phi đưa Cữu tiểu thư vào cung, ở ngay tiểu viện trong điện Minh Nguyệt.”

“Biết rồi.” Bút lông trong tay Liễu Chi Tuyết vẫn lướt trên giấy, không vì thế mà dừng lại, họa xong nét cuối cùng, nàng hài lòng ngắm nghía thành quả của mình.

“Nương nương, làm thế nào bây giờ? Không chừng quý phi sẽ làm hại Cữu tiểu thư.” Vẻ bàng quan của Liễu Chi Tuyết khiến Uyển nhi sốt ruột, mồ hôi toát đầy bàn tay.

Nàng đứng lên, cười nói: “Ngươi yên tâm, nếu tin của Thư Văn là chính xác, thì vương gia sẽ không để Chi Nguyệt làm hại Tự nhi đâu.”

“Nhưng Cữu tiểu thư sống ở điện Minh Nguyệt, nương nương có thể yên tâm không?”

“Không vội, cứ đợi mấy ngày xem sao.” Trong thời gian thái hậu trở về này, có một số việc phải làm rõ trước đã, nàng không sốt ruột, nàng biết chắc Liễu Chi Nguyệt tạm thời sẽ không làm gì Tự nhi.

Liễu Chi Tuyết uể oải nằm xuống chiếc ghế quý phi, tà áo gấm màu xanh nhạt rủ xuống, thanh dịu như ánh trăng, nàng hơi khép mắt, khẽ nói: “Uyển nhi, truyền viện sử đại nhân ở ngự y viện đến Tuyết Dao cung, bản cung dạo này hơi mệt, muốn ông ta chẩn mạch.”

1. Ghế quý phi: Là loại ghế nằm, đa phần chỉ có một tay vịn để gối đầu, lưng ghế cong mềm mại, nằm rất dễ chịu.

“Vâng!” Uyển nhi nghi hoặc nhìn chủ nhân một cái, cung kính lui ra khỏi điện.

Màn đêm vừa buông, sao đầy trời, trùm lên những kiến trúc huy hoàng.

Đêm đầu tiên trong cung, Mạt Ca không buồn ngủ chút nào. Liễu Chi Nguyệt không hề làm khó cô, vốn tưởng, vào cung sẽ phải chịu sự hành hạ của cô ta, nhưng không thấy.

Điện chính và điện phụ tách biệt, cô có một đình viện độc lập trang trí lộng lẫy. Điện phụ rất rộng chỉ có Mạt Ca và cung nữ Hồng Tường, do Liễu Chi Nguyệt phái đến hầu hạ cô cho nên cô không hiểu suy tính của Liễu Chi Nguyệt.

Hoàng cung xa hoa, không phải lo ăn lo mặc, Mạt Ca giống như đến đây hưởng lạc, hoàn toàn không giống một người đang bị Liễu Chi Nguyệt hận thấu

xương.

Xuân qua hè tới, tiết trời về đêm vẫn còn chút lạnh rơi rớt cuối xuân. Mạt Ca vai khoác hồ chiếc áo gió thông thả ra ngoài ngắm trăng, đình viện trống trải chỉ có một cây ngô đồng cao to, tán lá xum xuê.

Vầng trăng trong sáng treo trên bầu trời đêm, sao dày đặc, Mạt Ca không khỏi khen ngợi, một cảnh đêm thật huy hoàng. Trong thành phố kiến trúc bê tông cốt thép như rừng, trên đường dòng xe cuộn cuộn như nước, không nhìn thấy phong cảnh tuyệt mỹ như thế này. Nhu cầu sinh tồn của con người, dục vọng của con người vô cùng vô tận, đã hủy hoại nét thuần tịnh của tự nhiên, bầu trời của thành phố hiện đại lúc nào cũng một màu chì xám xám.

Tiểu Ưu, có phải lúc này cậu cũng đang ngắm cùng một bầu trời như tôi?

Bạn tôi ới, có nhớ tôi không?

Vườn ngô đồng, cây ngô đồng, ngô đồng thâm viện khóa thanh thu. Ánh mắt Mạt Ca nhìn cây ngô đồng xum xuê, mỉm cười đau khổ. Sau khi trở về thời cổ đại, dường như cô luôn gắn với cây ngô đồng.

2. Loại giấy truyền thống của TQ rất bền, chắc, hút mực tốt, chuyên để vẽ tranh, viết chữ. Do xuất xứ ở vùng Tuyên thành phủ Ninh Quốc tỉnh An Huy, nên có tên là giấy Tuyên.

Một tiếng huýt sáo vang đột ngột, làm Mạt Ca giật mình. Nghiêng đầu nhìn ra, chỉ thấy một bóng người từ trên đầu tường cung nhảy xuống, chiếc áo khoác gió to rộng bay phát phới, có vầng trăng tròn phía sau làm nền, trông giống một con dơi giương cánh bắt chọt đậu xuống cạnh cây ngô đồng.

Bóng người đó chính là Phụng Thập Nhất, “Tiểu Mạt Mạt, sắc mặt nghiêm trang thế, đang nhớ ta phải không?”

Mạt Ca cười nhún nhó. Phụng Thập Nhất đúng là xuất quỷ nhập thần, lại có thể xuất hiện trong hoàng cung! Tin tức chàng nhận được thật chính xác, không những biết cô đang ở trong cung, mà còn biết ở trong tòa điện phụ của điện Minh Nguyệt, dường như trên thế giới này không có nơi nào chàng ta không đến được.

“Tôn huynh, nửa đêm bay đi bay lại, phải nhớ nhìn rõ đường đó nha, cẩn thận kéo va đập, vỡ đầu chảy máu.” Mạt Ca cười, mỗi lần gặp Phụng Thập Nhất, cô đều có thể cười. Cười thâm, cười giả, cười ngốc, cười gian, chỉ cần cười không liên quan đến tâm trạng, cô đều thể hiện trên mặt, giống như cái máy tự động lựa chọn nụ cười.

“Không sợ! Vỡ đầu chảy máu, thì đi tìm Mạt Mạt băng bó cho là được.”

Phụng cười du dương, đi đến gần cô, nhấn nhò hỏi: “Sống trong hoàng cung có dễ chịu không?”

Khẩu khí đó tuyệt đối không có hảo ý chút nào, Mạt Ca nở một nụ cười đáng yêu, “Hoàng cung là một nơi rất tốt, đáng tiếc ma quá nhiều, đêm đầu tiên đã có ma đến tìm ta nói chuyện, ta nghĩ ở đây có không ít oan hồn sao có thể sống dễ chịu?”

“Cô nương vào cung quả là ngoài dự liệu của ta, có điều, như thế cũng tốt.”

“Nghe mấy chữ ‘ngoài dự liệu’ của tôn huynh thật hiếm hoi, ta tưởng tất cả mọi chuyện tôn huynh đều nắm trong tay!” Châm biếm xong, thái độ Mạt Ca trở nên nghiêm túc, Phụng Thập Nhất, lần này người lại đến làm gì?”

“Cô nương quá thành kiến đối với ta, sao lại nghĩ ta luôn muốn hại cô nương, không có việc gì đến thăm bằng hữu của ta cũng không được ư?” Giọng nói của Phụng gian tà mà cuốn hút. Sự việc trở thành như hôm nay vượt ra ngoài ý liệu của chàng, nhưng kết quả tốt hơn chàng nghĩ.

“Ta là người, người là ma, người và ma mỗi phận mỗi cõi, sao có thể là bằng hữu?” Mạt Ca thản nhiên nói, cô vốn không coi lời của Phụng là thật, bằng hữu gì? Cao như thế, cô không với được.

“Cái miệng của cô nương thật không tha ai.” Phụng Thập Nhất lắc đầu, không hiểu sao, Mạt Ca bỗng vô cớ cảm thấy câu nói này của gã ta có chút thiện ý, dường như gã thật sự chỉ đơn thuần đến thăm xem cô sống thế nào.

Tuy nhiên, quá nhiều lần bị lừa, cô đã không tin gã nữa.

“Phụng Thập Nhất, huynh có người thân không?” Mạt Ca đột nhiên hỏi.

Phụng hơi ngờ ra, “Cô nương muốn trở thành người thân của ta ư?”

“Đừng tưởng bở. Ta chỉ hơi tò mò, rốt cuộc người có người thân, có người để mà vương vấn không.” Mạt Ca nói. Một người lạnh lùng ác độc như thế, không biết gã có người để vương vấn không, có lẽ gã được chó sói nuôi cho nên mới máu lạnh vô tình như thế.

Phụng trầm ngâm nói: “Tiểu Mạt Mạt, cho dù có người thân, cũng không hẳn là người ta vương vấn.”

Mạt Ca chau mày. “Huynh thật vô tình.”

“Nghe nói người vô tình lại chính là người tình thâm.”

Phượng cười rất thân mật.

Mạt Ca trầm nghĩ, câu nói này thật lạ kỳ hiếm hoi, không biết sau này ai sẽ có được mối thâm tình đó của gã, nhưng bất luận là ai, e kẻ đó cũng bất hạnh.

Cô hơi mím mím cười đi đến gần gã, ngón tay mảnh dẻ như ngọc vuốt nhẹ ngực gã, phía bên trái, chỗ có trái tim, khuôn mặt như hoa phù dung tuyệt sắc của cô ngòm ngòm nụ cười lúng liếng, tuyệt đẹp, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên ngực gã ánh mắt âu yếm, rõ ràng đang chơi với lửa.

“Tôn huynh, tôn huynh nói xem, cái vật trong này màu gì?” Hơi thở của cô như hương ngọc lan, thanh khiết say lòng.

Hơi thở của Phượng bình ôn và êm nhẹ, cánh tay vừa nhấc, cơ thể mềm mại của Mạt Ca đã chúi mạnh vào vòng ngực rắn chắc của gã đôi mắt đen, sâu vùi vùi của gã chợt tối, “Mạt Mạt, nàng muốn xem ư?”

Hai người trong tư thế vô cùng thân mật, ngón tay Mạt Ca chậm chậm đi một vòng trên ngực gã, cô như nín thở hỏi: “Ta muốn xem, tôn huynh có thể cho ta xem không?”

Muốn xem màu sắc trái tim của một người, cách cô biết là mở lồng ngực, gã có cho cô xem không?

“Chỉ cần Mạt Ca nhẫn tâm, ta sẽ cho nàng xem, thế nào?” Phượng hạ giọng rất nhỏ, đầy hồ nghi, giọng thật thật giả giả, không biết là chân tình hay giả dối.

Mạt Ca trầm nghĩ, nếu cho tôi con dao, tôi sẽ cho thấy rốt cuộc tôi có gan làm chuyện đó hay không.

“Tim ta rất nặng, Mạt Ca có cảm nổi không?” Phượng cười hỏi, ngón tay dài vuốt ve cảm cô.

Ở khoảng cách gần như thế Mạt Ca vẫn không nhìn rõ ánh mắt gã, cô cười:

“Tôn huynh, ta chỉ muốn xem trái tim tôn huynh rốt cuộc màu gì, vì sao phải cảm? Nếu tôn huynh cho ta, ta sẽ ném xuống đất, giẫm lên hai nhát là xong.”

“Ta có tật lạ, muốn xem trước hết phải cảm, trước khi cảm phải ung thuận đã, nếu không, không thể xem.” mấy chữ cuối gã nói rất nhẹ, nhẹ đến mức Mạt Ca có cảm giác rất lạ lùng.

Cô đẩy gã ra, phá vỡ không khí thân mật giữa hai người, “Đã không có việc gì, thì tôn huynh xin mời, chưa biết chừng có khi còn gặp vài đồng loại của tôn huynh nữa đó. Đi từ từ, không tiễn.”

Mạt Ca quay người trở về điện, đóng sập cửa trước mặt Phượng, giống như đóng cửa trái tim mình.

Dưới cây ngô đồng, người đàn ông quay người, nhảy lên sà nhà biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 12

Cuộc Đời Như Làn Gặp Đầu Tiên

Sáng hôm sau, Mạt Ca bị Hiên Viên Tiêu kéo ra khỏi điện Nguyệt Minh.

Cô không muốn gây phiền phức, cũng không có ý định thân cận với chàng, nhưng Hiên Viên Tiêu bất chấp, nhất định kéo cô ra khỏi điện.

Mạt Ca vùng vẫy không thoát ra được, bực bội nói, “Hiên Viên Tiêu, đưa muội đi đâu?”

“Đến một nơi tốt đẹp.” Vất vả mãi mới xử lý xong chính sự, chàng lập tức phóng ngựa đến điện Minh Nguyệt, lòng phơi phới, tràn ngập niềm vui. Chàng có thể nhìn thấy cô bất cứ lúc nào, không còn bị ai làm phiền nữa.

“Hiên Viên Tiêu!” Mạt Ca gắng sức hất tay chàng ta, miệng cười tươi như hoa, nhưng nhìn kỹ, mắt không hề cười. Có phải huynh đưa muội đi đâu là muội sẽ đi đó. “Đường đường là vương gia mà không hiểu lễ vậy ư?”

Mạt Ca lòng vốn đang phiền muộn, tối qua sau khi gặp Phượng Thập nhất, cả đêm không ngủ, trời vừa mờ sáng đã bị Hiên Viên Tiêu đánh thức, tâm trạng càng kém. Hành động của Hiên Viên Tiêu khiến cô rất khó chịu, thà đi ngủ tiếp cũng không muốn đến cái nơi mà chàng ta nói là rất tốt đẹp kia. Hiên Viên Tiêu hơi sừng sốt, niềm hưng phấn vừa rồi của chàng bị cô dội một chậu nước lạnh, nụ cười vụt tắt giống như người đang đói ngấu, nhìn thấy đĩa cá thơm phức, lại nuốt quá vội nên bị hóc xương, Hiên Viên Tiêu vấp phải một thất bại chưa từng có với Mạt Ca.

Chàng sinh ra đã mang thân phận tôn quý rất mực, được sủng ái hết sức, là đứa cháu được thái hậu nâng niu cưng sủng, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ngồng nghênh nửa đời, không có người nào chàng muốn mà không được. Chàng hoàn toàn không cưỡng ép người khác, muốn có một người chàng sẽ khiến họ tự nguyện đến với chàng. Thấy Mạt Ca bức bối như thế, Hiên Viên Tiêu cũng bắt đầu tự phản tỉnh, cảm thấy mình quả thực đã thất lễ.

“Tự nhi, muội bức ư? Ta tưởng...” Chàng khéo léo vỗ về, vốn định đưa cô đến tầng thư các, chàng nghe Hồng Tường nói, Mạt Ca mấy ngày ở trong phòng rất buồn, chàng định đưa cô đến tầng thư các giải khuây, biết đâu có cuốn sách nào cô thích đọc.

Mạt Ca xoay xoay cái cổ tay đau nhức vừa bị Hiên Viên Tiêu nắm, không vui nói: “Huynh muốn làm gì, có phải nên hỏi ý muội trước không?”

“Dù Chi Nguyệt không làm khó muội, muội cũng ở lý hai ngày trong điện không ra ngoài, khác nào giam lỏng? Ta tưởng muội buồn, muốn đưa muội đến tầng thư các giải khuây. Tự nhi, biểu muội ngoan, đừng giận nữa.” Chàng nhượng bộ, nói nịnh.

Chàng nhượng bộ, trái lại khiến Mạt Ca dở khóc dở cười.

Thấy cô cười, Hiên Viên Tiêu lòng cũng nhẹ đi một chút. Mạt Ca đột nhiên hỏi, “Sao huynh biết Liễu Chi Nguyệt không làm khó muội?”

Hiên Viên Tiêu hơi ngẩn ra, giải thích, “Chi Nguyệt là tỷ tỷ của muội, sao có thể làm khó muội?”

Vì cô, chàng đã cho Liễu Chi Nguyệt, người từ nhỏ chàng thân nhất trong mấy chị em họ Liễu một cái tát để cảnh cáo, chàng không muốn để ai làm tổn thương cô một chút nào. Liễu Chi Nguyệt là người hiểu biết, nhất định không làm khó cô.

Mạt Ca rời ánh mắt khỏi mặt chàng, nhìn về phía đầm sen, đầm sen bát ngát tận chân trời, những nụ hàm tiếu đang chờ nở hoa, “Hiên Viên Tiêu, lý do này huynh không cảm thấy buồn cười sao?”

Đây là chuyện buồn cười nhất mà cô từng nghe, nếu Liễu Chi Nguyệt có một chút tình ruột thịt với cô, thì mặt trời cũng sẽ mọc ở đằng tây. Vì chuyện của Vệ Minh Hàn, cô ta đang hận không thể rút gân, uống máu cô.

“Tự nhi, chuyện này muội khỏi bận tâm, tóm lại ta nhất định không để ai làm hại muội.” Chàng xoay vai cô lại, vội vàng hứa, hùng hồn tuyên bố: “Tự nhi, sau này ta sẽ bảo vệ muội.”

Mạt Ca ngạc nhiên ngược nhìn chàng, không hiểu tại sao Hiên Viên Tiêu đối tốt với mình như thế. Trước giờ, đối với chàng cô không những không thể coi là tốt, mà còn cực xấu, không biết có phải do đoán chắc chàng sẽ không làm gì mình, cho nên với chàng cô luôn thiếu nhẫn nại, lại thêm bản thân không thích rắc rối, cô chưa từng có biểu hiện nào khiến chàng hiểu nhầm.

“Vương gia, vương gia đã quên nỗi nhục tôi từng gây cho vương gia ư?” Cô không tin chàng có thể quên, rốt cuộc một người ở ngôi cao như vậy sao có thể quên nỗi nhục đó?

Huống hồ, nhờ đó cô cũng biết, việc cô làm đã gây ra ảnh hưởng không nhỏ đối với chàng.

Hiên Viên Tiêu cười, “Vi là muội, nên ta lựa chọn quên chuyện đó.”

Nếu là người khác, e chàng đã sớm chu di cửu tộc người ta, đâu có khoan dung như vậy.

Mạt Ca nhếch mép, chữ tình chàng đặt nhầm người rồi, cô đã không có ý, thì không nên để chàng hiểu nhầm. Cô cười nói: “Vương gia, muội không biết vương gia rốt cuộc có ý nghĩ gì, nhưng nói để vương gia biết, không nên có bất cứ tâm ý gì với muội, không đáng đâu, muội cũng sẽ không yêu bất kỳ ai. Nếu vương gia có ý gì với muội, sẽ chỉ làm vương gia lỡ dở mà thôi.”

Ở đời tốt nhất không nên nhầm tưởng về nhau, như thế mới không phụ nhau.

Sắc mặt Hiên Viên Tiêu sa sầm, phần nộ thoáng hiện trên mặt, chàng lập tức nghĩ đến Vệ Minh Hàn, hơi bức bối: “Tự nhi, muội thích Vệ Minh Hàn?”

Chuyện giữa Liễu Chi Tự và Vệ Minh Hàn mấy năm trước chàng cũng có nghe loáng thoáng, chàng có chỗ nào không bằng Vệ?

Mạt Ca ngoảnh mặt đi, ngự hoa viên hoa xuân rực rỡ, trăm hồng ngàn tía, bướm dập dờn giữa hương hoa ngào ngạt, cảnh đẹp như vậy lại không làm cô động lòng. Cô cười nhạt kìm nén tình cảm sâu như biển trong ký ức của Liễu Chi Tự, “Bốn năm trước, lần đầu gặp Vệ Minh Hàn, muội mới là đứa trẻ mười hai tuổi. Một đứa trẻ, ai tốt với nó, nó sẽ thích người đó.”

Câu trả lời của Mạt Ca rất khéo, vừa khiến Hiên Viên Tiêu thương xót quá khứ tủi nhục của cô, vừa mập mờ trả lời câu hỏi của chàng, khiến chàng không hỏi tiếp được nữa, nhưng vẫn hiểu ra ý tứ của cô. Bị số mệnh ném vào cung, không thể làm gì được, nhưng không có nghĩa, không thể làm chủ bản thân, ít nhất trái tim cô vẫn là của cô. Từ nhỏ Mạt Ca đã lạnh lùng quan sát mọi người xung quanh, hoặc có tâm, hoặc lạnh lùng, hiểu ra một đạo lý: phóng khoáng như gió là cảnh giới tốt nhất ở đời, cái gì cũng có thể mất, duy chỉ trái tim là không thể, một khi để mất trái tim, người ta dù giàu có bao nhiêu cũng biến thành tay trắng.

“Có muốn đọc sách không?” Hiên Viên Tiêu khẽ thở dài, không muốn tranh luận với cô về chuyện này nữa, chàng có đủ kiên nhẫn chờ cô dần dần sẽ xiêu lòng. Đứng sốt ruột, chàng tự an ủi bản thân, cùng ở trong cung, cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt¹. Chàng có ưu thế hơn Vệ Minh Hàn, việc gì phải vội? “Đến tầng thư các đọc sách đi. Nghe Hồng Tường nói, muội biết chữ, xem có cuốn nào thích, đọc để giải khuây cũng được.”

1. Nghĩa là, ở gần có ưu thế hơn.

Do dự một lát, Mạt Ca vui vẻ gật đầu, Hiền Viên Tiêu cũng thở phào một hơi, chỉ cần không nói tới chuyện tình cảm, xem ra nha đầu này cũng không xa cách như thế.

Tàng thư các tọa lạc ở góc tây bắc hoàng cung, là một ngôi lầu rất lớn, ba chữ vàng răn rỏi lấp lánh dưới ánh mặt trời. Ngôi lầu hai tầng, rộng thênh thang, có rất nhiều loại sách: chính trị thiên văn, địa lý, thơ, từ phú, thậm chí có cả sách y thuật quả đúng là một thư viện thời cổ đại, các chủng loại sách khá đầy đủ. Bên trong còn có giường mềm và ghế quý phi, để tiện cho người trong cung đến đọc.

Trông coi tàng thư các là hai thái giám trẻ, không phải lần đầu Mạt Ca gặp thái giám, nhưng hai vị thái giám này quá trẻ trông giống như học sinh trung học thời hiện đại. Cả hai đều mắt nhỏ, mày thanh, thái độ cung kính, dặt dề.

Hiền Viên Tiêu không thể mỗi ngày đều có thời gian đưa Mạt Ca đến đây, cho nên quyết định tặng cô một miếng ngọc bội hình rồng, để cô có thể tự do ra vào tàng thư các.

Hiền Viên Tiêu chỉ đưa cô đi được vài lần, rốt cuộc chàng bận chính sự, không có thời gian. Mạt Ca ở trong cung cũng buồn chán, có thời gian là đến tàng thư các đọc sách. Phụ nữ trong cung, không thích đọc sách, không thích nữ công, suốt ngày nhàn rỗi tùm tùm với nhau tán gẫu, ngắm hoa, dường như chẳng có gì vui, cô không biết rốt cuộc họ làm thế nào giết thời gian dài đằng đẳng như thế.

Trong tàng thư các, tất cả đều yên tĩnh, bụi rơi không tiếng động, ánh nắng lọt qua khung cửa sổ màu hoa hồng, lười biếng chiếu xuống sàn, sáng lóa, tình khôi. Mạt Ca chẳng giữ ý gì hết, vén vạt áo chùng ngồi xuống sàn nhà, co hai chân, say sưa đọc “Trường môn phú” ai oán than cho nỗi bi ai và oán hận của nàng Trần A Kiều. Gặp tri kỷ ở trường môn, người và vật đều đã đổi thay, chưa nói nước mất đã tuôn, than cho nhan sắc tàn úa chốn hậu cung, buồn cho số phận của họ, đó là món nợ lòng của hoàng đế vô tình.

Mạt Ca gặp sách, cười nhạt, nghĩ lại lúc ở vườn Ngô Đồng, buồn chán không chịu nổi, cô thường muốn chạy ra ngoài, nhưng sao ở đây lại yên tĩnh thế? Cô loáng thoáng cảm thấy nơi này có gì quen quen, khiến cô quyến luyến, vị trí này cơ hồ là nơi cô quen thuộc. Ánh mặt trời trong lành chiếu lên người ấm áp.

Toàn thân một vẻ uể oải, lười biếng. Mạt Ca mơ hồ buồn ngủ, trong lúc mơ màng dờ thức dờ ngủ, cuốn sách trong lòng rơi xuống, làm tan giấc mơ đẹp trong đầu.

Mạt Ca buông sách, chỉnh lại xiêm áo nhăn nhúm, thông thả ra khỏi tàng thư các. Hai thái giám trẻ ở cửa cung kính cúi chào cô chỉ khẽ gật đầu, đi men theo con đường hoa vắng vẻ bên ngoài. Phi tần trong cung cực nhiều, đi nhiều ắt gặp nhau. Mạt Ca không thích bị làm phiền, cô muốn hóng gió, bèn tiếp tục đi theo con đường hoa vắng.

Trăm hồng ngàn tia rực rỡ, dù đẹp, nhưng thiếu một chút không khí thoáng đãng dễ chịu. Mạt Ca càng đi càng tiến vào nơi rất vắng, không hề có người, đường quanh co, đột nhiên phát hiện, mình bị lạc đường.

Cung điện trong hoàng cung hình thức kiến trúc đa phần giống nhau, ba bước một hoa viên, mười bước một cung điện, bố cục không có gì mới mẻ, kiến trúc giống nhau khiến người ta như lạc vào sương mù, không thể nhận ra phương hướng.

Đột nhiên, một loạt thanh âm lạnh lạnh, có quy luật, du dương truyền đến, tí tách tí tách giống như tiếng nước mưa nhỏ xuống nền nhẵn bóng. Mạt Ca đi về hướng âm thanh đó, xung quanh hoàn toàn vắng vẻ, con đường cô vừa đi qua cũng chỉ thỉnh thoảng mới nhìn thấy phía xa một cung nữ ôm quần áo vội vàng đi qua, ngoài ra không có ai khác.

Rẽ qua một cái cửa hình bán nguyệt, đi theo con đường nhỏ, trước mặt là một cung điện. Mạt Ca ngẩng đầu, thấy trên tấm biển viết ba chữ “Thanh Liên điện”. Cô hiểu kỳ bước lên bậc thềm đi vào trong cung điện.

Mây bồng bênh trôi, trời xanh mênh mang, cỏ xanh như tơ, bức tranh đơn giản mà tuyệt mỹ hiện ra trước mắt. Mạt Ca vốn thích những gì đơn giản, đối với phong cảnh cũng vậy. Dưới trời xanh mây trắng, là một bãi cỏ rộng được xén bằng phẳng, mon mồn tràn trề sức sống. Thoảng trong gió có mùi hương cỏ thanh khiết lẫn với mùi đất ngai ngái.

Giữa bãi cỏ có hai chiếc ghế nằm, một cái bàn trúc, trên bàn có mấy miếng ngọc các màu: bạch ngọc, thúy ngọc, mực ngọc và huyết ngọc long lanh dưới nắng, lại một bức tranh đẹp khác.

Một dáng người cao dong dỏng quay lưng lại phía cô, dường như đang bận rộn bên cạnh cái bàn trúc, những âm thanh lạnh lạnh vừa rồi là phát ra từ chỗ người đó. Bị tính hiếu kỳ thôi thúc, Mạt Ca nhón chân, bước nhẹ đến gần, người đó hình như không hay biết, vẫn cúi đầu làm việc. Càng đến gần đây đàn trong lòng Mạt Ca càng căng lên, không biết là căng thẳng hay nguyên nhân nào khác, lòng bỗng xao động chưa từng thấy, giống như buổi tối gặp Phụng Thập Nhất, trong cái nhìn đầu tiên.

Áo chùng trắng như tuyết tảo nhā bay bay, người đó cầm lên một miếng huyết ngọc trên mặt bàn. Đột nhiên, hình như cảm giác có người đến gần, liền dừng tay, từ từ ngoái đầu, một đôi mắt vừa ma mị vừa thuần tịnh, thơ ngây, hoàn toàn không có gì che giấu, đập vào mắt Mạt Ca. Cô hơi sững người, có luồng khí nóng mơ hồ trào lên, khiến cô muốn nhảy ra xa chàng, luồng khí nóng ngọt ngào không ngừng cuộn trào trong ngực, khiến lồng ngực hơi đau.

Đó là một người đàn ông đẹp phi phàm, da trắng sáng hơn ngọc, mắt đen sâu thẳm như đầm nước, như rượu hoa quá êm mà say, khiến người ta ngây ngất.

Hiền Viên Triệt đứng lên, cái dáng cao lớn che ánh nắng ấm, đổ một cái bóng trước mặt Mạt Ca.

“Cô nương là ai?” Giọng chàng ôn hòa, xao động, không hốt hoảng, vô cùng nhân từ. Khuôn mặt điềm tĩnh của chàng ngược ánh mặt trời, nhìn vào mắt Mạt Ca, lại thoáng một chút nhợt nhạt, khiến cô hơi khó chịu.

“Chàng là ai?” Mạt Ca hỏi lại. Đầu ngón tay run run. Ánh mắt chàng như có ma lực, tàng ẩn sức cuốn hút mãnh liệt Mạt Ca cảm giác nó giống như vực xoáy, như ma tà, cuốn băng tất cả vào trong nó.

Tuy nhiên, một người đàn ông có đôi mắt ma tà như thế, vì sao nhìn lại rất dịu dàng, vô hại, trong veo như mắt trẻ thơ?

“Ta là chủ nhân cung điện này, đây là nơi làm việc của ta.” Hiên Viên Triệt nghiêng đầu, cầm lên một mảnh thúy ngọc, hôm nay chàng đã làm hỏng một miếng ngọc thượng hạng.

“Chàng là thợ ngọc ư?” Mạt Ca hiếu kỳ nhìn chàng thành thạo cầm lên mảnh thúy ngọc, sau đó ngồi xuống chiếc ghế nằm, cầm lên con dao nhỏ, bắt đầu tạc từng nét, rất thuần thục, kiệm lời, như có ý đuổi khách. Mạt Ca cố tình làm vẻ không hiểu, ngồi xuống cạnh chàng.

“Cũng có thể coi là thế.” Chàng nói rất nhẹ, rất xa xăm, hoàn toàn tập trung vào công việc, dường như đắm chìm trong thế giới riêng của mình.

Chàng như không nhìn thấy Mạt Ca, dường như cô không liên quan, chẳng có mấy may ảnh hưởng gì đến chàng, tất cả tâm hồn và thể xác chàng dốc vào thế giới điêu khắc. Mạt Ca không hề bối rối, chân như mọc rễ, không thể nào rời đi. Không biết tại sao, cô thích cảm giác ở bên chàng, rất yên tâm, rất bình yên, cũng rất tốt đẹp, hình như cô sinh ra là ở bên chàng.

Chàng đang tạc ngọc, không để tâm đến ai. Mạt Ca tự ngắm nghía xung quanh, cũng không thấy chán. Cô hiếu kỳ nhìn những tượng người ngọc, trăm ngọc, cảm thấy tạc rất đẹp nhưng Hiên Viên Triệt nói, những cái đó đều là thứ phẩm. Mạt Ca trầm nghĩ, những đồ trang sức bằng ngọc tạc bán ở thời hiện đại không tính xảo bằng một nửa tác phẩm của chàng.

“Chàng đang tạc gì vậy?” Mạt Ca hiếu kỳ nhìn mũi dao vạch trên khối ngọc, khối thúy ngọc to bằng nắm tay, màu sắc rất đều, là loại thúy ngọc thượng hạng.

“Tạc tượng người.” Chàng đáp đơn giản.

Mạt Ca nhướn mày, mình không đủ hấp dẫn ư? Tại sao chàng không hề để mắt đến mình? Cô nhún vai, nhìn lướt xung quanh, lúc này mới phát hiện, cung điện này mặc dù lớn, nhưng vô cùng trống trải, đơn giản, trên bãi cỏ không hề có vật gì. Đình viện không có cây, cũng không có hoa, cửa cung cách chỗ họ chừng trăm mét, nhìn ra xa, hình như không hùng vĩ và tinh xảo như cung điện cô vừa đi qua. Mạt Ca bất giác hết sức hiếu kỳ về thân phận của chàng.

“Nơi này không thể lưu lại lâu.” Hiên Viên Triệt không ngừng đầu, uể oải nói một câu. Mạt Ca hiểu đó là lệnh đuổi khách.

“Tôi có thể thường xuyên đến đây không?”

Hiên Viên Triệt dường như không nghe thấy câu đó, Mạt Ca cười nói: “Không trả lời, tôi coi như ngầm đồng ý.”

Bắt đầu từ hôm đó, Mạt Ca phát hiện một chuyện còn thú vị hơn đọc sách, ngày nào cũng chạy đến điện Thanh Liên. Có lúc đến sớm, Hiên Viên Triệt không có ở đó, chàng thường đến vào buổi chiều. Cô rất thích nói chuyện với Hiên Viên Triệt, dù chàng không phải là người hay chuyện. Chàng rất kiệm lời, cô nói mười câu, chàng mới đáp một câu, nhưng cô lại thích quấy rầy chàng.

Mạt Ca cứ thế dần dần thành quen, Hiên Viên Triệt dường như không làm gì được cô, cuối cùng mặc nhiên cho phép cô đến điện Thanh Liên diện tìm chàng.

Có lúc cô mang theo một cuốn sách, cô đọc sách, chàng tạc ngọc, nháo cái đã hết buổi chiều, thời gian trôi quá nhanh.

“Chàng tạc cho ai? Cung điện lớn thế này, chỉ có mình chàng ở hay sao?” Mạt Ca hỏi.

“Phải.” Hiên Viên Triệt đáp, “Cô nương có thể yên tĩnh một lát không?”

Mạt Ca lè lưỡi, “Tôi đoán một ngày chàng nói không đến mười câu.”

Hiên Viên Triệt nhìn cô một cái, rất thân thiện, cúi đầu, tiếp tục công việc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 13

Sóng Gió Nổi Lên Vì Một Cây Trâm Tuyết Ngọc

Đạo này triều đình nổi gió, hai vị Tả, Hữu thừa tướng rơi vào một cuộc tranh chấp chưa từng có, do vụ quận vương Bắc Đĩnh bị ám sát, chính thức mở ra chương hoàng quyền độc lập. Bao năm khôn ngoan giấu tài, Nam Thư Văn với ngôn từ sắc sảo ép Liễu Tĩnh phải nhượng bộ, ôm hận trong lòng.

Quốc đô của hoàng triều Hiên Viên ở vào hướng chính đông trên bản đồ, nam cận Ngọc Phượng quốc, tây giáp Nữ Nhi quốc, còn phía bắc là tâm điểm tranh đoạt giữa Nam Thư Văn và Liễu Tĩnh.

Thực ra, Bắc Đĩnh và Nam Quận đều là những vùng đất giàu có. Nam Quận nhiều năm nay là đất của Nhượng vương Hiên Viên Húc, sau khi ông ta qua đời, Nam Quận do tự tôn của ông ta kế thừa, mấy chục năm nay đều như thế. Hiên Viên Hân là người lạnh lùng, thủ đoạn chính trị hơn người, trong mấy năm ngắn ngủi đã khiến Nam Quận trở nên giàu có. Ông ta thông minh nhạy bén, từ rất sớm đã sống trong bầu không khí khói lửa ẩn hiện của triều đình.

Liễu gia quyền thế khuyh triều, còn Hiên Viên Triệt say mê điều khắc từ nhỏ, bốn năm trước, khi Hiên Viên Triệt đích thân nắm triều chính, Hiên Viên Hân liền rút khỏi trung tâm quyền lực của quốc đô, không tham dự các sự vụ trong triều, cũng chỉ trở về hoàng thành tham dự lễ tế trời mỗi năm một lần, nghi lễ kết thúc là trở về Nam Quận, không lưu lại thêm một ngày nào hết. Lâu dần, Nam Quận và hoàng thành nảy sinh rạn nứt về chính trị, vị vương gia đó cũng dần dần lui khỏi vòng đài chính trị của Hiên Viên.

Nam quận đã không có hy vọng lấy được, Bắc Đĩnh đương nhiên trở thành mục tiêu của Nam Thư Văn và Liễu Tĩnh. Mấy năm nay, Bắc Đĩnh luôn bị Liễu Tĩnh khống chế. Tuy nhiên, cùng với sự kiện Quận vương Bắc Đĩnh bị ám sát, thế lực Liễu Tĩnh nhiều năm gây dựng ở Bắc Đĩnh chỉ trong một đêm bị hủy hoại, giống như đồng gỗ chất cao dần bỗng sụp đổ công sức bao năm thành ra trắng tay.

Bắc Đĩnh tổng cộng có bốn quan ải, nối với bốn đô thành, như bốn góc, bảo vệ vững chắc mảnh đất sạch đó. Nhưng ba ngày trước, nhân dịp ấu nữ đầy tháng, quận vương Bắc Đĩnh mở tiệc mời tướng lĩnh, và thái thú các đô thành.

Bạo động đã xảy ra trong bữa tiệc, ánh đao bóng kiếm loang loáng. Một toán thích khách thâm nhập phủ quận vương, thủ đoạn không ghê tay, bữa tiệc mừng hi sự lại biến thành tang lễ, quận vương bị đâm chết, hai tướng lĩnh, bốn thái thú cũng mất mạng, theo lời đồn của nô bộc trong phủ, tối đó như Diêm La 1 đột nhập nhân gian, vương phủ biến thành địa ngục.

1. Diêm La: vua địa ngục.

Bắc Đĩnh quận vương Nhan Ngọc Thanh là thân tín của Liễu Tĩnh, do một tay ông ta bồi dưỡng cất nhắc. Do toan tính riêng, thái hậu nhất quyết không để cho Hiên Viên Tiêu đảm nhận chức quận vương Bắc Đĩnh. Năm xưa, Nhan Ngọc Thanh tranh giành quyết liệt chức quận vương Bắc Đĩnh với Ứng Phượng, biểu huynh của Nam Thư Văn, về sau trong một chuyến đi săn ở Nam Viên, Ứng Phượng bị hãm hại, bị thương xuyt mất một chân, phải tĩnh dưỡng một năm, chức quận vương Bắc Đĩnh liền về tay Nhan Ngọc Thanh.

Nhan Ngọc Thanh ở Bắc Đĩnh mấy năm, coi như cũng có công kiến tạo.

Nam Thư Văn dù có dã tâm muốn phế, nhưng mãi không tìm được lý do.

Chuyện triều chính, Hiên Viên Triệt hầu như không bận tâm tất cả do hai vị Tả, Hữu thường tương bàn bạc định đoạt. Nam Thư Văn và Liễu Tĩnh mặc dù quan vị tương đương, nhưng rốt cuộc Liễu Tĩnh ở trong triều nhiều năm, phe cánh đông, Nam Thư Văn làm việc khó tránh bị bó chân bó tay, bỏ lỡ nhiều cơ hội.

Nhưng lần này, một cuộc ám sát, không hề mất mấy may sức lực đã hủy hoại hoàn toàn nỗ lực bao năm của Liễu Tĩnh ở Bắc Đĩnh, nhưng cũng hao tổn một nửa tâm huyết của Nam Thư Văn, bởi vì trong những người bị giết, có một thái thú và một tướng lĩnh là người của Nam Thư Văn.

Tin về vụ ám sát nhanh chóng truyền về kinh, Liễu Tĩnh và Nam Thư Văn cùng chấn động, đại nộ. Liễu Tĩnh đang định phái người đi điều tra vụ việc, thì thái thú Việt thành của Bắc Đĩnh truyền tin báo: tiểu thiếp của Nhan Ngọc Thanh là người của Long Ưng, trại chủ son trại Long Ưng, Nhan Ngọc Thanh do đam mê nữ sắc, bắt đem về vương phủ làm tiểu thiếp nữ nhân đó tính cách cương liệt, không cam chịu nhục ngày hôm sau treo cổ tự vẫn. Chuyện này làm Long Ưng phẫn nộ, nhân dịp ấu nữ của Nhan Ngọc Thanh đầy tháng mở tiệc, Long Ưng sai người xuống núi báo thù cho người đàn bà của mình, thù hận làm mất hết lý trí, những kẻ đó đã giết luôn cả tân khách vô tội.

Bắc Đĩnh quận vương ham mê nữ sắc gây ra sự vụ đáng tiếc, Liễu Tĩnh tuy không có trách nhiệm trực tiếp, nhưng Nam Thư Văn cũng bóng gió xa xôi, chỉ trích Liễu Tĩnh dùng người không thỏa. Liễu Tĩnh mất đi cơ hội tranh chức tân quận vương Bắc Đĩnh với Nam Thư Văn. Vụ việc này đã khoét sâu thêm mâu thuẫn giữa hai vị thừa tướng, kéo dài suốt nửa tháng. Do biến động ở Bắc Đĩnh, tình hình nguy cấp cuối cùng quyết định cử Ứng Phượng làm tân quận vương, điều này có nghĩa, Bắc Đĩnh chính thức rơi vào vòng kiểm soát của Nam Thư Văn.

Khỏi lửa khơi nguồn từ quận vương Bắc Đĩnh, Ứng Phượng đã được phong tân quận vương Bắc Đĩnh, thay thế Nhan Ngọc Thanh, cục diện đã rõ ràng. Liễu Tĩnh phản đối không được, đành âm thầm nghiên rằng, nỗ lực bao năm đổ xuống sông xuống biển, coi như bị mất một cánh tay. Hiên Viên Tiêu cũng bận rộn bôn ba vì cơ sự này, ngoài Vệ Minh Hân mất lạnh băng quan, ai cũng cảm thấy một luồng ngoại lực đang thúc sóng dậy, giúp đỡ Hiên Viên hoàng đế.

Trước tình thế trong loạn có an, trong an ẩn loạn, Vệ Minh Hân suốt ngày miệt mài luyện kiếm trong tướng phủ, từ chối tiếp khách, cơ hồ không bước chân ra ngoài.

Trong phiên lên triều buổi sáng, Hiên Viên Triệt vẫn một vẻ ôn hòa như gió, không cuồng không vội, không vui không buồn, long diện như bạch ngọc rất ít xao động. Như một người ngoài cuộc, lặng lẽ quan sát cuộc đấu lúc công khai lúc ngầm ngầm của các đại thần bên dưới.

Lăng hoa hữu ý thiên trùng tuyết, đào ly vô ngôn nhất đội xuân. Nhất hồ tửu, nhất cam luân, thế thượng như nùng hữu chỉ nhân?

Nhất trạo xuân phong nhất điệp châu, nhất luân kiển lữ nhất khinh cầu. Hoa mẫn chữ, tửu mẫn âu, vạn khoảnh ba trung đắc tự do2.

2. Trích bài thơ “Ngư phu” của Lý Dục. Tạm dịch nghĩa: trên sông sóng bạc đầu cuộn tung như tuyết như có ý chào đón ta, trên bờ đào lý lạng lẽ đứng bên nhau nở hoa để ta cảm thụ mùa xuân. Một bình rượu, một cần câu, trên đời mấy ai được như ta? Một con thuyền lướt gió, một cần câu nhẹ buông. Hoa đầy bãi bồi, rượu đầy chung, giữa mệnh mông sông, ta được tự do.

Người đi câu, than thở một mình!

Tuyết Dao cung.

Liễu Chi Tuyết một mình tiếp Nam Thư Văn, Uyển nhi sau khi dâng trà, đã lui ra, trong điện chỉ còn lại hai người. Liễu Chi Tuyết mỉm cười, hỏi: “Ngày mai Ứng Phụng rời kinh đi Bắc Đĩnh nhậm chức ư?”

Nam Thư Văn gật đầu, sắc mặt vui vui, “Việc này đã được mưu hoạch mấy năm, coi như lấy lại được Bắc Đĩnh, cũng khiến Ứng Phụng toại nguyện. Bây giờ tất cả phải trông vào ông ta, với khả năng của mình, ông ta sẽ làm cho Bắc Đĩnh nhanh chóng đi vào ổn định.”

Liễu Chi Tuyết nói: “Cha ta sẽ không cam chịu bó tay, Ứng Phụng trên đường đi nhậm chức, tướng gia phải cử nhiều người bảo vệ, nếu không, ông ta chưa chắc tới được Bắc Đĩnh. Năm xưa, khi tranh giành chức quận vương, cha ta đã tìm mọi cách phái người làm Ứng Phụng bị trọng thương, suýt lấy đi một chân của ông ta, bây giờ nhất định trò cũ lặp lại.”

“Nương nương yên tâm, ta đã sớm phái người ngầm bảo vệ rồi, nhất định đưa ông ta bình an tới Bắc Đĩnh.” Nam Thư Văn nói. “Liễu Tĩnh muốn ám sát Ứng Phụng cũng không dễ. Năm xưa do chúng ta mất cảnh giác nên để mất cơ hội, một sai lầm, chúng ta tuyệt đối không phạm lần thứ hai.”

“Ta tin tướng gia. Thật đáng tiếc, nỗ lực của tướng gia ở Bắc Đĩnh cũng vô ích.” Liễu Chi Tuyết nói, giọng đầy tiếc nuối.

Nam Thư Văn cười: “Nếu chúng ta không có tổn thất, sao có thể che mắt được Liễu Tĩnh? Nếu chỉ có quận vương Bắc Đĩnh bị giết, Liễu Tĩnh nhất định chĩa mũi giáo vào chúng ta, chỉ có cùng chết, mới có thể tìm ra đường sống. Với nỗ lực mấy năm của ta, và mấy mạng người đổi lấy chức quận vương Bắc Đĩnh, rất đáng!”

Liễu Chi Tuyết lòng thầm cay đắng, Nam Thư Văn nói nhẹ như không, tuy nhiên, mấy năm trước, Ứng Phụng suýt mất một chân, kế hoạch họ mưu định công phu vậy là sụp đổ trong một ngày, họ cơ hồ phát điên, tưởng từ đó mất đi ưu thế, may không nản chí, cố gắng qua được.

Bao năm nay, mấy người họ đầu lại Liễu Tĩnh, hai bên va đập, hy sinh bao nhân mạng, bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu máu đã chảy, chỉ có họ ghi nhớ trong lòng, máu và nước mắt kia, những kẻ đã nợ bọn họ, nhất định có ngày phải hoàn trả.

Nam Thư Văn nói: “Trong ván cờ Bắc Đĩnh, chúng ta thắng lớn, Hữu tướng nhất định không cam lòng. Mấy ngày tới, chúng ta phải nhượng bộ ít nhiều, để ông ta khỏi quá ức mà nổi điên.”

Liễu Chi Tuyết gật đầu, “Ta hiểu. À, Thư Văn, Vệ Minh Hàn thế nào?”

Nam Thư Văn lắc đầu, “Vẫn ở lý trong phủ từ chối tiếp khách, trong triều không ai có thể nói chuyện với ông ta, muốn thuyết phục e rất khó. Có điều, nương nương yên tâm, Vệ không nghe theo chúng ta, nhưng cũng sẽ không để Liễu Tĩnh lợi dụng.”

“Ta hiểu, nhưng nếu được Vệ Minh Hàn ủng hộ, phần thắng sẽ chắc hơn.”

Liễu Chi Tuyết nhẹ giọng nói. “Chúng ta chờ đợi lâu như vậy, chỉ có thể một phát trúng đích, nhất định phải tính toán thận trọng cầm chắc phần thắng.”

Nam Thư Văn do dự một lát, “Vẫn còn phải xem nương nương có bằng lòng không.”

“Ý Tà tướng muốn nói đến Tự nhi?”

Nam Thư Văn gật đầu, “Phải, nếu là Cửu tiểu thư, ta nghĩ, Vệ Minh Hàn sẽ không từ chối.”

Liễu Chi Tuyết mỉm môi, khẽ nói: “Ta đã hy sinh hạnh phúc của mình, không lẽ còn phải gả thêm hạnh phúc của Tự nhi?”

Sắc mặt Nam Thư Văn đột nhiên tái nhợt, muốn nói lại thôi, đau khổ khép mắt.

Đình viện thâm u tịch tịch, tiểu viện trống trải, khói nhạt vương bay.

Oanh hót hoa tàn, lạc viên im ắng. Cây xanh ngả bóng, lá ken dày.

Mây trắng lững lờ, trời xanh ngọc bích, cỏ biếc ngậm hương.

Cuối hè mát mẻ như tiết xuân.

Một đôi tiên đồng ngọc nữ sớm tối lạng lẽ nhìn nhau, không nói.

“Đây là ngọc gì? Muội chưa bao giờ nhìn thấy?” Mặt Ca ngả mình trên ghế nằm, tay cầm một khối ngọc trắng như tuyết, to bằng quả vải, màu tuyết trong suốt, trắng hơn mây trời. Cô tò mò đặt lên bàn tay, ngắm nghía, quang sắc rất đều, điều đặc biệt hơn là, chạm tay vào cảm giác man mát âm ẩm, dễ chịu khác thường. Có lẽ là loại bảo ngọc có giá trị bằng mấy tòa thành, Mặt Ca dù không am hiểu về ngọc cũng cảm thấy, đây chắc chắn là loại ngọc quý.

Hiên Viên Triệt ngẩng lên, liếc qua một cái, lại cúi đầu, vừa tiếp tục công việc vừa nói: “Tuyết ngọc. Loại ngọc này lấy từ Tuyết Liên sơn ở Nữ Nhi quốc, ở đó quanh năm tuyết phủ, tuyết ngọc trữ lượng rất phong phú. Nhưng, Tuyết liên sơn thường xuyên xảy ra tuyết lở, rất khó khai thác, cho nên ngọc này cực quý, miếng ngọc trong tay cô nương có thể mua được bốn thành trì của Hiên Viên.”

“Giá trị bằng bốn thành trì? Chỉ có một miếng ngọc này, hoàng thượng cũng quá phá gia.” Mặt Ca kinh ngạc vô cùng, có một chút thể này mà lại đắt đến thế, vậy mà chàng lại mang ra chạm khắc, còn dùng dao to khắc thử, đúng là phá gia chi tử.

Xứng danh hoàng đế, có điều nếu cứ tiếp tục thế này, quốc khố sớm muộn cũng cạn kiệt trong tay chàng.

Sau nửa tháng qua lại Thanh Liên cung, Mặt Ca đã biết tên của chủ nhân cung điện độc đáo này, vừa nghe tên, cô đã biết chàng là ai.

Dù đã không còn quan tâm chính sự nữa, nhưng hoàng đế Hiên Viên tên là Hiên Viên Triệt, Mặt Ca vẫn biết, và lại dân thường trên phố vẫn đồn đại, hoàng đế rất thích tạc ngọc, cho nên cô đương nhiên có thể đoán ra thân phận chàng.

Lúc mới biết điều đó, Mặt Ca thực sự choáng váng, không ngờ chàng chính là hoàng đế Hiên Viên! Chuyện này khiến tinh thần cô sa sút đúng hai ngày.

Biết thân phận chàng thực ra rất dễ. Hiên Viên Triệt, Hiên Viên quốc đệ nhất mỹ nam, cái tên nổi như cồn đó, chỉ cần hơi hé ra trong cung là có thể biết manh mối, khỏi nói chàng suốt ngày say mê tạc ngọc, thợ ngọc bình thường làm gì có tiền dùng những miếng ngọc quý tuyệt thế đó làm đồ chơi?

Cô vốn tưởng một hoàng đế bất tài như vậy, nhất định là người nhu nhược, trong cung đều nói hoàng đế mê nữ sắc, yếu đuối, thiếu quyết đoán, ấn tượng của Mặt Ca về vị hoàng đế chưa biết mặt đó vô cùng tồi tệ, bây giờ quen Hiên Viên Triệt mới biết, lời đồn không đáng tin.

Chàng không hề yếu đuối, cũng không chìm trong nữ sắc, chỉ là vị hoàng đế bất lực chìm đắm trong thế giới của mình.

Trước hiện trạng hoàng cung và triều đình với thế lực ngoại thích hùng mạnh, ngang ngược, bị Liễu gia khống chế, chàng không thể làm gì được.

Cô vốn không thích đàn ông bất tài, nhưng không hiểu vì sao, chỉ cảm thấy Hiên Viên Triệt rất đáng thương, không hề thấy phản cảm. Mặt Ca bất giác thăm than, mỹ nhân quả nhiên là người vô tội, bất luận là nam hay nữ, chỉ cần là mỹ nhân cô đều cảm thấy tốt đẹp.

Nửa tháng nay triều đình bận tới mắt, Hiên Viên Triệt vẫn vừa tan buổi triều sớm là chạy đến đây. Hiên Viên Tiêu cũng bận rộn chạy đồn chạy đảo, đương nhiên không có thời gian để tâm đến cô, cho nên Mặt Ca ngày nào cũng ở bên Hiên Viên Triệt. Không hiểu sao. Cô thích ở bên chàng, dù không nói gì, chỉ nhìn chàng điều khắc, cô cũng có thể ngồi suốt cả ngày.

“Mấy ngày nay hoàng thượng đã làm hồng bao nhiêu tuyết ngọc rồi? Khối ngọc Người tạc hai hôm trước hình như to bằng nắm tay, sau đó Người ném đi, là mấy tòa thành đó!” Mặt Ca nhìn chàng nói: “Người đúng là phá gia chi tử.”

“Mặt Ca, nhìn này.” Hiên Viên Triệt dùng tay, cầm lên một khối tuyết ngọc còn thô, và một chiếc thoa ngọc đã tạc xong trên mặt bàn trúc, một cái để bên phải, một cái để bên trái, trước mặt cô, hỏi: “Nếu ta cho muội lựa chọn, muội sẽ chọn cái nào?”

Một cái là thoa ngọc hình con bướm sinh động như đang bay, một cái là khối tuyết ngọc còn thô rất sù sì, Mặt Ca đương nhiên lựa chọn cái thoa, cô giờ ngón tay thơm mịn như ngọc chỉ vào nó, đồng thời cũng hiểu được ý chàng.

Ngọc chưa chế tác, giống như đá, không hề có giá trị. Ngọc, bản thân nó chính là đá màu, chỉ có trải qua bàn tay chạm khắc khéo léo mới có thể bộc lộ giá trị của nó.

Hiên Viên Triệt bỏ hai vật đó xuống, dựa người vào ghế nằm, khuôn mặt tĩnh lặng như ánh trăng mờ, dưới ánh mặt trời, càng trắng đến trong suốt. Trong một tích tắc, Mặt Ca ngỡ ngàng, cảm giác chàng là mảnh tuyết ngọc, chỉ cần nhờ tay là rơi xuống vỡ tan, một vẻ đẹp khiến người ta hồn siêu phách lạc. Đàn ông mà đẹp như thế, thật không thể nào tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 13.2

“Hiên Viên Triệt, vì sao hoàng thượng lại thích tạc ngọc?” Một hoàng đế, không ham mê quyền lực chính trị, không theo đuổi quyền thế khuynh trời, thậm chí Mặt Ca không tin, luôn cho rằng ẩn giấu dưới vẻ bề ngoài dịu dàng, không chỉ là một trái tim si mê tạc ngọc. Bao nhiêu ngày qua, cô đã nhìn thấy, chàng thực lòng thích tạc ngọc, một khi đắm mình trong đó, là không thể rời ra được. Chàng còn rất am hiểu về ngọc, có thể nói rõ xuất xứ, đặc điểm, công dụng của từng loại ngọc.

Nếu là cổ tình già vờ, thì chàng đúng là một diễn viên đại tài Mạt Ca đột nhiên bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ đối với thân phận của Phụng Thập Nhất. Nếu Phụng không phải là người của hoàng đế, vì sao mọi việc gã làm đều có lợi cho hoàng đế, hơn nữa còn có thể tự do ra vào hoàng cung? Nhưng nếu là người của hoàng đế, người đàn ông như Phụng cơ hồ không thể có chuyện gã trung thành với người đàn ông như Hiến Viên Triệt, trừ phi Phụng có điểm yếu nào đó nằm trong tay Hiến Viên Triệt.

“Hồi nhỏ có lần ta đánh vỡ cây chu hoa³ mà mẫu hậu thích nhất đó là đồ tiến cống của Tây Vực, quý hiếm vô cùng. Mẫu hậu rất bức, phạt ta quỳ một ngày ở trường đình, sau đó bỏ mặc ta, không thèm bận tâm. Để lấy lòng mẫu hậu, ta tìm trong tàng bảo các một miếng ngọc cùng loại, tạc cho mẫu hậu một chu hoa giống hệt. Từ đó về sau, ta bắt đầu mê tạc ngọc, nhất là những loại ngọc đẹp.”

3. Một loại trang sức để cài tóc.

Giọng trầm tĩnh và chậm rãi, Hiến Viên Triệt nhẹ nhàng nói, dường như nói về một chuyện thoải mái bình thường, nhưng Mạt Ca ngồi nghe lại nhẩn mây.

“Hồi đó chàng mấy tuổi?”

“Sáu tuổi!” Cũng chính năm đó chàng nhìn thấy nỗi căm giận và oán hận trong mắt mẫu hậu. Năm lên tám, chàng bị nhiễm bệnh lạ, nằm liệt mấy ngày, ác mộng liên miên. Sau khi tỉnh lại, chỉ sau một đêm tỉnh tỉnh thay đổi hẳn, từ một thái tử nghịch ngợm trở nên hiền hòa như nước, ngoan ngoãn vâng lời, rất mực cung kính. Hơn nữa, càng chìm sâu vào ham mê tạc ngọc, thậm chí có thể nói là si mê.

“Mẫu hậu có phải là con người không? Hoàng thượng còn nhỏ như vậy, vì một món đồ chết tiệt mà trừng phạt con mình như thế, quá nhẫn tâm!” Đúng là huynh muội, huynh nào muội ấy, đều là những kẻ ác độc, với con mình đều nhẫn tâm như thế. Mạt Ca chợt nghĩ đến Liễu Tĩnh.

“Con ư? Đúng, mẫu tử tình thâm!” Giọng chàng điềm tĩnh như thế khiến lòng Mạt Ca như bị rút mạnh một cái, dường như nhìn thấy một đứa trẻ vì muốn mẫu thân vui lòng, tay cầm dao lóng ngóng, vụng về khắc từng nhát, hình ảnh đó thật mỉa mai.

“Hiến Viên Triệt, Người là một hoàng đế bù nhìn, Người thật sự không bận tâm chút nào về chuyện đó sao?” Mạt Ca hỏi thẳng, không nể nang. Hiến Viên Triệt thân nhiên như thế có thật không bận tâm? Giang sơn của chàng, hậu cung của chàng, cuộc đời chàng, tất cả đều do người khác sắp đặt cô không tin, chàng thực sự không bận tâm chút nào về những cái đó.

“Ta nên bận tâm cái gì?” Hiến Viên Triệt hỏi lại, giọng nói êm như nước, “Có gì cần ta bận tâm?”

“Người...” Cô ghen lời, khề chau mày. Ngờ khí đó của chàng, nghe giống như một vị cao tăng đắc đạo nhìn thấu cõi nhân sinh chứ không phải là hoàng đế một nước, “Không có việc gì cũng... không có người nào... khiến Người bận tâm?”

“Có!” Khóe miệng chàng đáng nụ cười, “Tạc ngọc.”

“Muội nói là việc triều chính, hậu cung, giang sơn... Người không một chút bận tâm ư? Giang sơn của Người bị người khác làm chủ, hậu cung của Người bị người khác khống chế, Người cảm thấy thân là một hoàng đế, Người không nên bận tâm những cái đó sao?”

“Muội rất bức bối, tại sao?” Hiến Viên Triệt nhìn cô, dịu dàng hỏi.

Mạt Ca dừng lại, hạ giọng nói: “Thắng làm vua, thua làm giặc!”

Thắng làm vua, thua làm giặc. Hay cho câu nói này.

Một tú nữ khuê các, mà lại có kiến giải như vậy, quả là hiếm có.

“Câu Thắng làm vua, thua làm giặc” đã nói lên mọi bất lực của những kẻ mạnh trong lịch sử, Hiến Viên Triệt lặng lẽ nhìn cô một cái, mỉm cười, trong chớp mắt, trăm hoa cơ hồ cũng lu mờ. Chàng cười nói: “Thắng làm vua, thua làm giặc! Không có tranh giành, làm sao có thua? Làm sao có thắng?”

“Muội không tin Người thật sự điềm tĩnh như thế. Hiến Viên Triệt, Người nói xem, một con chim có bằng lòng cả đời chỉ biết ở trong cái lồng để người khác sắp đặt không?” Mạt Ca nhìn thẳng vào mắt chàng, không sợ hãi.

“Chim ở trong lồng chim, tự có niềm vui riêng của nó. Tự cổ đến giờ, không ít văn nhân nhà sỹ vì thể diện mà hăng hái muốn làm nghiệp lớn, nhưng có bao nhiêu người lưu được tiếng thơm với hậu thế? Chúng ta không phải là chim, làm sao biết, ở trong lồng không phải là lựa chọn của nó? Làm sao biết tiếng hót của nó là vui hay buồn?” Hiến Viên Triệt nhẹ nhàng nói, ông tay áo như dệt bằng tuyết bay bay, vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ.

“Đúng, hoàng thượng không phải là chim, không biết chim thực sự muốn gì, nhưng Hiến Viên Triệt, Người từng nuôi chim chưa? Nếu từng nuôi, Người sẽ biết, một khi Người mở lồng ra, bất luận Người nuôi nó bao nhiêu năm, nó sẽ tung cánh bay lên cao.” Chim tìm kiếm tự do, chứ không phải sự giam cầm, cái mà một bậc đế vương cần là sự nghiệp chính trị chứ không phải là sự an nhàn.

Người ta bất luận coi nhẹ danh lợi thế nào, đều muốn lưu tiếng thơm muôn thuở, chứ không phải trở thành một quân vương vong quốc.”

Cô cũng hơi băn khoăn, Hiến Viên Triệt và Hiến Viên Tiêu cùng do thái hậu sinh ra, tại sao bà ta lại chèn ép Hiến Viên Triệt như thế? Bất luận ai là hoàng đế, bà ta vẫn là thái hậu, tại sao nhất định phải là Hiến Viên Tiêu mà không phải là Hiến Viên Triệt?

Mấy ngày nay triều đường hoảng loạn, hậu cung cũng có động tĩnh nhỏ.

Cô thật sự không hiểu được sự ngoắt ngoéo vì điều trong đó, trong hoàng thất quả thật không nên kỳ vọng vào tình ruột thịt. Hành vi của Hiên Viên Triệt và Hiên Viên Tiêu thực thú vị. Nếu cô đoán không nhầm, chỉ mấy ngày nữa, vị thái hậu trứ danh kia cũng chính là cô ruột của cô sẽ trở về kinh, nếu bà ta không nổi đóa mới lạ. Không phải ai cũng kiềm chế được như Liễu Chi Tuyết, trong ký ức của Liễu Chi Tự, chưa bao giờ thấy Liễu Chi Tuyết hốt hoảng, chỉ một vẻ trầm đĩnh và an tường, giống như tuyết chìm, lặng lẽ và xa cách.

“Trước đây ta từng nuôi một bể cá vàng, ta rất chăm sóc chúng, có chuyện gì cũng nói với chúng. Năm ta tám tuổi, đông cung... đột nhiên có một ngày trở nên rất u ám, rất u ám, ta đem đổ hết nước trong bể cá, sau đó lặng lẽ nhìn ánh mắt chúng, đến giờ vẫn nhớ, cảm giác lúc đó là tiếng cười nhạo của đã thú.”

Hiên Viên Triệt bình thản nói, nhớ lại năm xưa, một đứa trẻ khôi ngô như tiên đồng, nở to đôi mắt yêu mị, mím nụ cười gian tà ám muội, dưới mặt trời tàn đỏ như khóc ra máu, mắt mở trừng trừng nhìn nhưng con cá vàng từ từ chết khô trong bể, đó là những con vật được nó yêu thích nhất.

Hồi ức quá xa xăm, giống như chuyện của kiếp trước, lúc này Hiên Viên Triệt thấy căm ghét chính mình vì vẫn nhớ rõ như thế, mặc dù căm ghét, nhưng vẫn khóa kỹ ở sâu trong ký ức. Đó là một lời nhắc nhở trần trụi.

“Người đã xảy ra chuyện gì?” Mặc dù Hiên Viên Triệt rất bình thường, Mạt Ca cũng cảm thấy hơi sợ hãi, hình như trong con người chàng đã xảy ra chuyện gì đáng sợ. Sự lạnh lùng tàn nhẫn thoáng qua như là ảo giác của cô, có phải con người là sự kết hợp giữa thiên thần và ác quỷ, luôn có hai mặt tồn tại?

“Không xảy ra chuyện gì hết, chỉ là bỗng nhiên không muốn nuôi cá nữa.”

Hiên Viên Triệt nói nhẹ tênh, tay duyên dáng mân mê chiếc chậu hoa hình mẫu đơn vừa tạc xong, hỏi: “Mạt Ca, muội thử nói xem, muội nghĩ thế nào về vụ ám sát ở Bắc Đĩnh?”

“Chẳng phải Người không quan tâm kia mà?” Mạt Ca hỏi lại, trong đôi mắt trong veo của Hiên Viên Triệt thỉnh thoảng ánh lên nét điềm tĩnh khiến cô hiểu, chàng thực ra tâm sáng như gương.

“Quan tâm và hiểu biết là hai chuyện khác nhau, ta muốn biết suy nghĩ của muội.”

“Muội chỉ là một nữ nhi bé nhỏ, kiến thức nông cạn, như ếch ngồi đáy giếng, có thể có suy nghĩ gì? Hoàng thượng hình như hỏi nhầm người rồi, nên tìm mưu thần của Người mà hỏi thì hơn.” Mạt Ca cười, lần đầu thể hiện tài năng thì đã sao?

Rất nhiều chuyện, cô có thể ngầm đoán ra. Về vụ ám sát ở Bắc Đĩnh lần này, Mạt Ca dám khẳng định, Nam Thư Văn nhất định có can dự, có điều thủ đoạn nham hiểm, nhẫn tâm đến mức không thể khen ngợi, dám hy sinh hai ái tướng thuộc hạ để đổi lấy tính mạng quận vương Bắc Đĩnh và bốn đại tướng của Liễu Tinh. Mặc dù thắng, nhưng thắng không quang vinh, một nhà chiến lược tài ba là người có thể không chế được đại cục mà không cần phải trả một giá đắt như vậy.

“Kiến thức nông cạn...” Hiên Viên Triệt trầm ngâm, ngửa mặt lên trời. Trên bầu trời hoàng thành ngưng tụ một bầu không khí u ám, mãi không tan, là oan hồn của ai đang quanh quẩn, quấy rầy giấc mộng của người ta?

“Cô nương có biết, bốn chữ này từ miệng cô nương nói ra, thật quá châm biếm?”

“Chỉ nói thật mà thôi.” Mạt Ca mỉm cười, đối với Hiên Viên Triệt, hình như cô rất nhẫn nại.

“Tả tướng và Hữu tướng, cuộc tranh đấu giữa hai thừa tướng triều đình, cô nương nói xem, ai thắng?” Hiên Viên Triệt thôi ngửa mặt, ngoài đầu hỏi.

“Hoàng thượng lại hỏi nhầm người rồi, chuyện này phải hỏi ông trời, không ai có thể đoán, sau một cái chớp mắt sẽ xảy ra chuyện gì. Sau một cái chớp mắt, ngay chúng ta liệu có còn tồn tại đã là vấn đề, sao có thể dự đoán chuyện người khác?” Mạt Ca cười, nói lấp lửng.

“Hình như cô nương đang né tránh câu hỏi của ta.”

Mạt Ca khoan khoái tựa vào lưng ghế, giang hai cánh tay, tư thế giống như ôm lấy mặt trời. Cô hít một hơi dài, ghé đầu cười: “Trong nhận thức của đàn ông, nữ nhi nên ở nhà chăm chồng dạy con. Chuyện của đàn ông, tốt nhất không nên hỏi, cũng cho rằng, nữ nhi bất tài là có đức, cho nên, tiểu nữ chỉ là dạng làm hài lòng tâm lý của đại nam nhân mà thôi.”

“Cô nương cảm thấy ta cũng như thế ư?”

“Vậy suy nghĩ của Người gì?” Cô cười, hỏi lại. Ngực khí lại mang vẻ chờ đợi vô cùng kín đáo.

Hiên Viên Triệt cũng bắt chước cô, từ từ giang hai cánh tay, nụ cười thoáng hiện trên đôi môi hồng. “Thương nhân trọng lợi khinh ly biệt, quân vương giang sơn trọng mỹ nhân. Nam nhân tâm, nữ nhân tình, thế gian phàm trần đều đối đẳng, sao có chuyện đứng sau lưng, sao có chuyện coi khinh?”

Một nữ nhi đứng sau lưng đàn ông, về nguyên tắc, không phải là một nữ nhi chuẩn mực, sánh vai đồng hành, cùng hưởng vinh nhục, đó là điều chàng muốn nói với cô ư?

Một thời gian rất lâu sau đó, Mạt Ca một mình đứng tựa song cửa, tâm trí phiêu bạt rất xa, nhớ lại buổi hôm đó mới hiểu ra, thực ra Hiên Viên Triệt muốn nói với cô: giang sơn của quân vương là quan trọng nhất trong lòng quân vương, cho dù mỹ nhân cũng không lay chuyển được vị trí đó trong lòng

quân vương.

Nếu là một người đàn ông bình thường, có lẽ đã có thể có một cuộc tình phong lưu. Nhưng, là đấng quân vương, không có quyền đó, cho nên khi có mâu thuẫn giữa giang sơn và mỹ nhân, nếu không thể vẹn toàn cả hai, thứ mà chàng từ bỏ là mỹ nhân chứ không phải giang sơn.

Xung quan nhất nộ vì hồng nhan, vạn lý giang sơn do bất kiến⁴, chỉ là một giai thoại không có thật mà thôi.

4. Câu thơ trích trong “Viên Viên khúc” của tác giả Ngô Mai Thôn. Tạm dịch nghĩa: vì một con giận dữ do thương xót hồng nhan mà mất giang sơn. Điển tích này chỉ câu chuyện Ngô Tam Quế đại thần nhà Minh vì kỹ nữ Trần Viên Viên mà bán giang sơn Minh triều cho Mãn Thanh.

Đã vào đầu hạ, hơi lạnh đã hết, không khí bắt đầu có phần oi bức. Tiểu điện trong điện Minh Nguyệt, Mạt Ca tắm xong, mớ tóc dài thả thướt vắn qua loa, chiếc áo ngủ dài, trắng muốt càng tôn khuôn mặt như ngọc tạc của cô, một khuôn mặt không son phấn, thanh tú, trong trẻo, yêu kiều như thoát tục.

Mạt Ca tư lự mân mê chiếc chu hoa tuyết ngọc trong tay.

Đó là của Hiên Viên Triệt tặng, chẳng nào tạc ra cũng chẳng làm gì, bỏ không cũng phí, nên đã cho cô. Mạt Ca thầm nghĩ, chắc là định để tặng phi tử của chàng, nếu không sao lại tạc chu hoa cài tóc?

Chiếc chu hoa được tạc bằng tuyết ngọc thuần chất, giá trị không nhỏ. Trên đó là một đoá mẫu đơn trắng điểm lệ. Hiên Viên Triệt rất khéo tay, các loài hoa chàng tạc, dù ngọc lan, mẫu đơn hay hoa hồng đều sinh động như hoa thật, khiến người thưởng thức nhìn không chán mắt, ngay bản thân cô vốn không mấy bận tâm đến đồ trang sức cũng phải mê.

Ngón tay vuốt nhẹ, cảm giác trơn tròn nhẵn mịn, đang định cài thử lên tóc, thì Hồng Tường đẩy cửa đi vào, tay bung đĩa đồ điểm tâm, đặt xuống bàn cúi người hành lễ, “Cửu tiểu thư, bánh điểm tâm mấy hôm trước tiểu thư thích, nô tỳ để lại một ít cho tiểu thư, tiểu thư có ăn không?”

Nha đầu Hồng Tường này rất tinh ý, vốn là cung nữ phục dịch bên ngoài điện Minh Nguyệt được điều đến làm tỳ nữ của Mạt Ca, người nhỏ xinh, khiến cô nhớ đến Linh Long. Nhưng vì đó là người Liễu Chi Nguyệt, nên Mạt Ca luôn giữ khoảng cách với cô ta, còn cô ta đối với cô luôn rất mực cung kính.

Mạt Ca để chiếc chu hoa xuống, đứng lên, bữa tối cô ăn không nhiều, có lẽ nha đầu này chu đáo, nên để phần cô đĩa bánh cô thích, “Rất ngon, Hồng Tường, em cũng ngồi xuống ăn một miếng đi.”

Trái với Mạt Ca suốt ngày nhàn rỗi, Hồng Tường là cung nữ phục dịch bên ngoài điện, công việc nhiều, vất vả, cả ngày không được nghỉ bao nhiêu, chắc rất mệt. Cô bé trông chỉ độ mười lăm, mười sáu, tuổi còn ít tuổi hơn Mạt Ca.

Trẻ con thời cổ đại và thời hiện đại đúng là khác nhau một trời một vực. Trẻ mười lăm, mười sáu thời hiện đại đang ở vào độ tuổi phản nghịch, đứa nào cũng ương bướng khó bảo, đâu có ngoan ngoãn, sớm trưởng thành và lễ phép như thế.

Hiên Viên Triệt mười chín, và Hiên Viên Tiêu mười tám, ở thời hiện đại chính là đang độ tuổi ngông nghênh không biết trời cao đất dày, coi thường tất cả, làm gì sớm có chí hướng, vạch mưu tính kế, tranh quyền đoạt vị, từng bước lập nghiệp như vậy.

“Nô tỳ không dám!” Hồng Tường lùi lại, cung kính hành lễ, thái độ khiêm nhường. Đó là phép tắc, nghi lễ trong cung thường xuyên được giáo huấn, đã sớm ăn sâu vào bản tính của cô bé.

Mạt Ca cũng không ép, mỉm cười, vừa ăn vừa vô tình hỏi: “Hồng Tường, em vào cung từ bao giờ?”

“Nô tỳ năm tuổi vào cung.”

“Quê ở đâu?”

“Trần Bạch Ngọc.”

Hỏi câu nào trả lời câu đó, Mạt Ca cũng cảm thấy hơi nhàm, ăn qua mấy miếng bánh, đột nhiên nhướn mày hỏi: “Đại điện tại sao náo nhiệt thế?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 13.3

Hồng Tường thoáng suy nghĩ, rồi đáp: “Sáng nay công công đến báo, tối nay hoàng đế lâm hạnh⁵ hoàng quý phi nương nương, đại điện đang bận rộn là vì thế.”

5. Lâm hạnh: hoàng đế ban ơn cho được hầu hạ chăn gối.

Mạt Ca ờ một tiếng, không tỏ thái độ gì, vừa rồi còn thấy bánh rất ngon, lúc này đột nhiên cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị. Thông thả đặt chiếc bánh mới ăn một nửa xuống, mặt không biểu cảm đứng lên, “Ta buồn ngủ rồi, em cũng đi nghỉ thôi.”

Nói xong, không đợi Hồng Tường phản ứng, Mạt Ca liền đi vào phòng trong, lên giường, chui vào chăn ngủ, khiến Hồng Tường ngờ ngác không hiểu chuyện gì: tiểu thư hôm nay sao ngủ sớm thế? Mọi ngày rất ít khi thấy cô đi ngủ sớm.

Qua bức tường hồng bay nhẹ, chỉ thấp thoáng thấy bóng lưng Mạt Ca, ánh trăng chiếu lên người, trông càng lạnh lẽo lạ thường, Hồng Tường lắc đầu, lẳng lặng bê đĩa bánh đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa.

Mạt Ca nằm trên giường, không buồn ngủ tý nào, trời hơi nóng, liền hát chần bông, bồn chồn trở mình.

Hiên Viên Triệt là hoàng đế, sao cô có thể quên điều đó. Có lẽ những ngày qua hai người ở bên nhau rất thoải mái, chàng cũng không tỏ vẻ hoàng đế, cũng không mặc long bào, khiến tiềm thức Mạt Ca không bận tâm đến thân phận đó của chàng, nói năng với chàng cũng khá thoải mái, lại còn không dùng kính ngữ.

Hoàng đế, là người đàn ông vĩnh viễn không thuộc về một người đàn bà.

Cô sẽ không chia sẻ chồng mình với bất kỳ ai, ngày ngày tựa cửa ngóng trông, cuối cùng biến thành A Kiều ở Trường môn, ôm hận sầu héo trong thâm cung.

Tâm trạng vừa xao động dần dần tĩnh lại, dần dần trở lại bình thường. Mạt Ca cười, cũng không biết mình cười cái gì, đột nhiên thấy hơi lạnh, kéo tấm chăn vừa gạt sang bên, đắp lên cơ thể hơi lạnh của mình, hơi ấm tỏa ra, mùi khói thơm nhẹ nhẹ tỏa khắp phòng, không bao lâu, đã chìm trong giấc mộng.

Ngày hôm sau, Mạt Ca dẫn Hồng Tường đến tầng thư các, bởi vì là thường khách, nên chưa kịp chia ngọc bội, hai thái giám trẻ đã cung kính hành lễ. Mạt Ca vẫn ngồi ở chỗ cũ tay cầm cuốn sách, co hai chân, cả người chìm trong ánh mặt trời ấm áp và yên ả. Hôm nay cô đọc “Kinh thi”. Những sách ngày trước không bao giờ động đến, bây giờ đọc lại cảm thấy lòng rất mực thư thái, bình yên.

Gần trưa, Mạt Ca mới lững thững ra khỏi tầng thư các, cùng Hồng Tường trở về điện Minh Nguyệt dùng bữa. Sau bữa trưa cô bỏ rơi Hồng Tường, thời gian trước cô luôn bỏ rơi Hồng Tường chạy đến chỗ Hiên Viên Triệt, nhưng hôm nay chỉ đi dạo thang lang. Vô tình đi đến quảng trường lớn trước mặt Đại Hùng Bảo điện.

Tường chạm trổ hoa, bậc thềm ngọc màu xanh, Đại Hùng Bảo điện hùng vĩ, dưới ánh mặt trời rực rỡ, càng sừng sững uy nghiêm. Khói tím ngồn ngồn bay lên từ đỉnh hương, các mái cong chạm hoa nổi, đúng là một kiến trúc tượng trưng cho quyền lực, ngạo nghễ như vậy, tự nhiên như vậy giống một lão nhân vững trãi, sừng sững bảo vệ hoàng quyền Hiên Viên.

Hiên Viên Triệt, nơi đây thật sự không phải là mơ ước của chàng sao?

Nếu đúng, tại sao suốt ngày chàng chìm đắm trong điều khác, từ nhỏ đã thế là để đánh lừa con mắt thế nhân hay là che giấu mục đích thật sự của chàng?

Muốn tàn nhẫn, phải... tàn nhẫn hơn với bản thân trước đã.

Trên quảng trường mệnh mông chỉ có lác đác mấy vị thái giám vội vã đi qua, cơ hồ không ai dám nán lại.

Mạt Ca quay người, đúng lúc đang định bỏ đi, bỗng giật mình không biết từ lúc nào, một bóng người vững trãi đã lặng lẽ đứng ngay sau cô, ánh mắt nhìn cô thâm trầm và chăm chú.

“Tự nhi...”

Mạt Ca thở dài, không ngờ gặp Vệ Minh Hàn trong cung, đúng là không nên tùy tiện đi lung tung.

Hai người gặp nhau trước Đại Hùng Bảo điện, Mạt Ca cũng không thể giả bộ không nhìn thấy chàng, đành đưa Vệ đến vườn hoa gần đó. Trên đường đi vẫn yên lặng, từ sau khi vào cung, cô rất ít nghe thấy tin tức gì của Vệ Minh Hàn.

“Tự nhi, muội sống trong cung có tốt không?” Vệ hỏi. Chàng cũng không ngờ vô tình gặp cô ở đây, khiến chàng rất phấn khởi, nhiều ngày không gặp, chàng rất nhớ cô.

“Muội rất tốt.” Mạt Ca trầm nghĩ, làm sao để tế nhị nói với chàng, cô đã không còn là Tự nhi của chàng. Nhưng cô lại có những ký ức chung của Liễu Chi Tự với Vệ Minh Hàn, cho dù nói chàng cũng chưa chắc đã tin. Một tướng quân suốt năm chinh chiến ở sa trường, sao có thể tin vào chuyện dị đoan như mượn xác hoàn hồn. Khỏi nói chàng, chính cô cũng không tin.

Vệ Minh Hàn cũng rất trầm lặng, chàng vốn tiếc lời như vàng, bây giờ càng trầm lặng, bởi vì cảm thấy thái độ xa cách của Mạt Ca đối với mình, khiến chàng không quen, cũng rất khó chịu.

“Muội quả thật đã thay đổi rất nhiều.” Một lúc lâu sau, chàng mới nói.

Vốn dĩ đã không phải là một người, làm sao có chuyện thay đổi, “Ba năm, thời gian không dài không ngắn, huynh có thể nói muội đã lớn rồi.”

Đã không cách nào giải thích rõ, đành dứt khoát không nói ra. Cô và chàng chưa hề có bắt đầu, cho dù Liễu Chi Tự thật sự từng yêu chàng, Vệ Minh

Hàn cũng chưa hề hứa hẹn gì với cô ấy. Vệ đi xa ba năm, trong ba năm đó, tất cả đã thay đổi. Chỉ có thể nói, tình cảm của cô thiếu nữ với chàng đã tiêu tan cô ấy đã lớn không còn là Liễu Chi Tự ngốc nghếch một lòng ái mộ, si mê chàng.

Bất luận thế nào vẫn phải giữ khoảng cách với Vệ Minh Hàn, bây giờ cô không thể đáp lại tình cảm của chàng. Mạt Ca trầm nghĩ, thực ra, đối với Vệ, cô có cảm giác rất thân thiết. Cô cho rằng đó là vì mình có ký ức của Liễu Chi Tự, cho nên không muốn làm hại chàng.

“Muội đã lớn đến mức quên tất cả hay sao?” Ngờ khí quá lạnh lùng khiến Mạt Ca không thể đoán được cảm xúc của chàng, những người đàn ông như chàng thường quen giấu tình cảm ở sâu trong lòng.

Mạt Ca thành thực nói: “Quên mới có thể phục sinh, mọi chuyện của quá khứ đã như mây khói. Đẳng nào Minh Hàn ca ca có thể quên tỷ tỷ, thì cũng có thể quên Tự nhi, rốt cuộc tất cả đã khác rồi.”

“Muội gọi ta là gì?” Sau khi gặp lại, lần đầu chàng nghe cô gọi chàng như thế, cũng chỉ lúc này, chàng mới tìm được chút cảm giác quen thuộc trước đây.

Trái tim cứng rắn của chàng đột nhiên mềm dịu. “Minh Hàn ca ca”, chàng tưởng nàng đã quên cách xưng chỉ thuộc về Tự nhi kia, thì ra nàng vẫn chưa quên, không ai biết chàng vui thế nào.

“Huynh vốn là một ca ca rất chu đáo, rất biết chăm sóc người khác.” Mạt Ca nén lại cảm giác tội lỗi trong lòng. Liễu Chi Tự thực sự sẽ không nói với chàng như thế, cô có thể cảm nhận được tình cảm của cô gái đó đối với chàng rất mực chân thành. Nhưng cô thì khác, trong thế giới này, cô chẳng là gì hết, rất có thể sẽ biến mất vào một ngày nào đó, cho nên tuyệt đối không nên để lại một chút vương vấn nào.

Phụ nữ cổ đại lấy chồng sớm, tâm lý cũng sớm trưởng thành. Liễu Chi Tự ba năm trước vẫn là một đứa trẻ mười hai, Vệ Minh Hàn cũng chỉ mười tám, đều là những đứa trẻ chưa lớn hẳn. Trong thế giới hiện đại, Liễu Chi Tự còn đang học tiểu học, vẫn làm nũng trong lòng mẹ, làm sao có ý nghĩ uyển chuyển, tinh tế như vậy.

Chàng thích gì ở Liễu Chi Tự? Nếu nói, tình cảm năm xưa là vì thương cảnh ngộ của cô ta, vậy thì ba năm không gặp tại sao có thể nảy sinh tình cảm nam nữ sâu nặng? Mạt Ca không tin, trên đời có tình cảm vô cớ.

Ánh mắt Vệ Minh Hàn đột nhiên trở nên nghiêm túc, nóng đến độ như muốn thiêu ra một lỗ thủng trên mặt Mạt Ca, trong đó chứa đựng bao cảm xúc: nóng bỏng, đau khổ, thất vọng... cuối cùng biến thành nỗi hoài nghi lạnh lùng.

“Chẳng phải muội nói muội bị mất trí nhớ cơ mà?”

Sự hoài nghi đó khiến Mạt Ca hơi sững người, thâm hồi hận, bệnh lú lẫn tuổi già sao đến sớm thế? Trước đây để tránh phiền phức, cô nói dối mình bị mất trí nhớ, bây giờ lại không khéo mà xưng.

Sao mình ngốc thế. Mạt Ca vô cùng chán nản. Xong rồi, đối với người đàn ông như vậy không phải cứ bịa đại ra một cái cớ nào đó là có thể đối phó được.

Mạt Ca cuối cùng được trải nghiệm thế nào là tự đào hố chôn mình.

“Để né tránh ta, muội đã nói dối là mất trí nhớ?” Vệ Minh Hàn phẫn nộ hỏi, chàng đáng ghét thế sao? Lại khiến nàng dùng cớ đó để trốn tránh, nàng có biết chàng lo lắng cho nàng thế nào không?

Vừa xấu hổ vừa áy náy, Mạt Ca cúi đầu che giấu ánh mắt ngại ngùng của người có lỗi.

Thái độ của cô như thế khác nào đổ thêm dầu vào lửa, sự im lặng thừa nhận đó khiến thánh nhân cũng thịnh nộ. Khuôn mặt kiên nghị, lạnh băng của Vệ Minh Hàn rất căng thẳng, câu nói rít qua kẽ răng, “Tự nhi, muội đã thay đổi, trở nên rất nhẫn tâm.”

Mạt Ca bất lực nói thẳng: “Đúng, muội đã trở nên nhẫn tâm. Ca đã nhận rõ, muội không phải là Liễu Chi Tự là ca quen ngày trước, muội bây giờ rất ích kỷ, nhẫn tâm.”

“Tại sao?” Chàng hạ giọng hỏi. Sao chàng có thể không phát hiện ra sự thay đổi của nàng, nhưng, cho dù thay đổi, cũng vẫn là Tự nhi của chàng, bất luận thay đổi thế nào, nàng đều là Tự nhi của chàng.

Mạt Ca bất lực, không biết nói sao. Đồ cô là đồ cô, truy đến cùng để làm gì?

Muốn cô nói thẳng cô không phải là Liễu Chi Tự mới cam lòng chăng?

“Không có tại sao gì hết, chỉ có nhu cầu sinh tồn mà thôi.” Ánh mắt Mạt Ca vượt qua cây ngân hạnh xum xuê, sâu thẳm và xa xăm. Thế giới của cô, từ chói ánh sáng của nàng Bạch Tuyết và Đức mẹ, từ nhỏ cô đã sống trong môi trường chỉ có cạnh tranh và trấn áp trần trụi, không nhẫn tâm là bị đào thải, thật sự chỉ vì nhu cầu sinh tồn, đơn giản vậy thôi.

Đó là câu nói Mạt Ca đinh ninh trong lòng, nhưng lọt vào tai Vệ Minh Hàn lại khiến lòng chàng đau lòng xé. Chàng hiểu hoàn cảnh của Tự nhi ở Liễu gia, có lẽ thật sự chỉ do hoàn cảnh o ép, giết chết con người dịu dàng đó, nàng trở nên nhẫn tâm, trở nên kiên cường và tự lập.

Đột nhiên, cánh tay thép vừa giờ, Mạt Ca không kịp phản ứng, đã bị kéo vào vòng tay khoan hậu của chàng. Cô sững sờ, cánh tay Vệ mạnh mẽ và kiên định, chàng ôm chặt Mạt Ca trong vòng tay mạnh mẽ đó, khuôn mặt rắn đanh dần dần mềm dịu.

“Tự nhi, đừng sợ! Sau này ta sẽ bảo vệ muội, không để muội bị ức hiếp nữa.” Chàng xúc động hứa. Mạt Ca lại bắt đầu vùng vẫy, chàng càng ôm chặt, cô bắt lực buông tay. Thâm tâm Mạt Ca cũng cảm kích tấm chân tình của chàng thực lòng muốn bảo vệ cô như thế, chỉ có điều cô thực sự không chịu đựng nổi.

“Muội muốn tự bảo vệ mình cũng được, muốn nhẫn tâm cũng được. Nhưng mà, Tự nhi, muội không được quên ta, nghe rõ không, ta không cho phép!”

Giọng khàn khàn như ra lệnh, cùng với sự cuồng nhiệt, khiến người ta phát hoảng.

Mạt Ca nghe vậy, chau mày, “Minh Hàn ca ca...”

Tôi thật sự không muốn làm tổn thương chàng. Tôi bây giờ chỉ có thể làm chàng đau lòng mà thôi, người chàng yêu đã chết rồi, chàng có biết không?

Những lời đang định nói ra đó bị một bóng hồng phía xa kích thích, nên lại nuốt vào trong. Cách đó không xa, thắm hoa rực rỡ, bướm lượn, ong bay, Liễu Chi Nguyệt vận trang phục trong cung màu phấn hồng đang đứng giữa thắm hoa, nhìn hai người ôm nhau, ánh mắt lạnh, u tối, dờ dẩn như ngấm độc được.

Liễu Chi Nguyệt đột nhiên giơ tay, vô thức bóp nát một bông hồng nở xòe.

Có ai biết nỗi đau của một đóa hoa lúc tàn? Liễu Chi Nguyệt cắn chặt môi, tay bóp chặt bông hoa, cánh hoa bị nàng vô tình bóp nát, nước hoa hồng lạnh ngắt từ lòng bàn tay rơi xuống thấm vào lòng nàng. Cái lạnh đó thấm đẫm đôi mắt ngấm độc của nàng.

Nàng quay người, nhưng vẫn không cam tâm, ngoái đầu, mỗi cảm hận càng mãnh liệt, thậm chí khiến khóe miệng Mạt Ca nhếch ra vệt cười lạnh băng.

Liễu Chi Nguyệt, người cũng nếm trải cảm giác tuyệt vọng rồi chăng?

Khi Linh Long chết, người có biết, ta còn đau đớn, tuyệt vọng hơn cả người lúc này không?

Liễu Chi Nguyệt vừa đi gót, vờ kịch cũng hạ màn. Mạt Ca thừa nhận, cô cố tình khiêu khích Liễu Chi Nguyệt, cô cũng biết như vậy là rất bỉ ổi. Nhưng cái chết của Linh Long, cô không quên được. Liễu Chi Nguyệt vừa bỏ đi, Mạt Ca liền đẩy Vệ Minh Hàn ra, kiên định nói: “Minh Hàn ca ca, muội luôn coi người là ca ca. Nếu người bằng lòng, người mãi mãi là ca ca muội kính yêu nhất, còn tình cảm khác, muội không cho ca được. Muội chúc ca hạnh phúc.”

Nói xong, không dám nhìn chàng, vội vã bỏ đi.

Quan viên trong triều không được tùy ý vào hậu cung. Cô biết, Vệ Minh Hàn sẽ giữ lễ, sẽ không đuổi theo. Đi ngang qua một ngự hoa viên, Mạt Ca bước chậm dần, rồi quay về điện Minh Nguyệt. Vô tình thế nào lại gây ra quá nhiều món nợ tình, tại sao mấy người đàn ông đó, ai cũng tìm đến cô?

Trở về điện Minh Nguyệt, đã thấy Hồng Tường đứng chờ ngoài cửa điện, mặt hốt hoảng, tay bối rối vò nhàu chiếc mũ xoa. Nhìn thấy Mạt Ca, vội chạy đến, hấp tấp nói: “Cửu tiểu thư, không hay rồi, nương nương...”

“Sao?” Mạt Ca bình tĩnh hỏi, vừa rồi cô khiêu khích Liễu Chi Nguyệt, biết cô ta sẽ gây sự với mình, không ngờ lại “Cửu tiểu thư xin lỗi...” Hồng Tường mặt đầy nước mắt luôn miệng “xin lỗi” mi mắt sưng đỏ, xem ra đã khóc rất lâu.

Mạt Ca nghi hoặc ngược nhìn, hơi mỉm lòng vì bộ dạng đáng thương của cô hầu.

“Đừng khóc nữa, có chuyện gì nào?” Mạt Ca vỗ vai, an ủi Hồng Tường.

“Nương nương nói, nương nương bị mất cây trâm tuyết ngọc, mấy ma ma dẫn cung nữ đi tìm khắp nơi, tìm thấy cái trâm đó ở phòng của tiểu thư, họ mang đi rồi, bảo là...”

Hồng Tường chưa nói hết, mặt Mạt Ca đã biến sắc, tay nâng váy, vội vàng chạy vào điện Minh Nguyệt. Hồng Tường cũng chạy theo, được mấy bước, ánh mắt bỗng thẳng thốt, do dự giây lát, lại quay ra.

Mạt Ca không hiểu, tại sao mình bị bội như thế, không giống cô ngày thường, nhưng vừa nghe cây trâm ngọc bị bọn họ lấy đi, cơn giận bốc lên, không kìm được. Cô bị không phải vì bị Liễu Chi Nguyệt nghi oan là kẻ trộm, mà vì bị Liễu Chi Nguyệt lấy mất đồ, đó là cây trâm tuyết ngọc, của Hiến Viên Triệt cho cô.

Lúc này Liễu Chi Nguyệt đang ngồi ở vị trí trang trọng nhất trong gian chính, mặt băng lạnh, làn môi hồng cong cong thoáng một cười ngấm ngầm hung dữ, giống như hoa mùa xuân đột nhiên bị trận gió lạnh thổi qua. Bốn cung nữ đứng xung quanh cúi đầu, hai ma ma thần sắc chẳng thiện gì nhìn Mạt Ca đi vào, như thợ săn chờ con thú sa bẫy.

“Trà trâm ngọc cho muội!” Mạt Ca không dài dòng, nói thẳng. Nghĩ đến cây trâm mình nâng niu không dám cài lên đầu, lại bị cướp mất, lòng bức bối khó chịu như bị xương cá đâm vào, như bị cướp mất báu vật.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 13.4

Ồ, cây trâm đó, ngoài cô, chỉ có Hồng Tường biết... Mạt Ca ngẩn người, đau khổ ngoái đầu, không thấy nữ tỳ Hồng Tường, nha đầu kia áy náy cho nên không chạy theo cô ư? Vừa rồi còn khóc thảm thương thế, lẽ nào chỉ là giả vờ?

“Trâm tuyết ngọc?” Liễu Chi Nguyệt cười nhẹ: “Chi Tự, đó là thánh vật thượng phẩm trong cung, muội lấy ở đâu ra? Rõ ràng là trâm của bản cung. Nếu muội thích, nói với ta một tiếng, ta sẽ cho cho, hà tất làm chuyện xấu xa kia?”

“Nương nương, vô căn vô cớ, sao nương nương lại nói chiếc trâm đó là của nương nương? Chẳng lẽ trên đó khắc tên của người?” Mạt Ca cười nhạt.

Cung nữ đứng quanh đều giật mình. Trong cung này, ngoài thái hậu và hoàng hậu, còn ai dám nói với Liễu Chi Nguyệt như thế. Nhưng ngay hoàng hậu, cũng không hỏi bằng giọng cứng đanh như thế.

Cung nữ đều toát mồ hôi lạnh thay cô.

“Đúng lúc bản cung bị mất một cây trâm ngọc, giống hệt cây trâm tìm thấy trong phòng người. Chi Tự, người giải thích thế nào?”

Mạt Ca biết, Liễu Chi Nguyệt cố tình làm khó cô, quả thực không thể nói ra lai lịch cây trâm đó, lẽ nào nói là của hoàng đế Hiến Viên cho? Cô không ngốc nếu nói vậy, trong chớp mắt, không biết trong cung sẽ đồn đại thế nào. Hai tỷ tỷ của cô, một là hoàng hậu, một là hoàng quý phi, nếu cô có quan hệ thân mật với hoàng thượng, người trong cung không biết sẽ bàn tán khó nghe thế nào. Trâm tuyết ngọc giá trị bằng mấy tòa thành, lại được chạm khắc tinh xảo, là thượng phẩm, trong cung cũng chỉ có thể vài người có được. Mạt Ca quả thực không nên có món đồ quý giá như thế, nhưng lại không thể nói ra là Hiến Viên Triệt cho. Mạt Ca nhất thời tiến thoái lưỡng nan, không biết nói sao.

“Chi Tự, ta hỏi lại lần nữa, cây trâm tuyết ngọc này, rốt cuộc muội do đâu mà có? Không nói rõ ra được lai lịch thì chính là kẻ trộm. Trong cung, trộm cắp là đại tội, nhẹ thì bị côn hình, nặng thì chém đầu.” Liễu Chi Nguyệt cười như hoa thuốc phiện, đẹp nhưng mang chất độc.

Trong tích tắc, đầu Mạt Ca lóe ra ý nghĩ, mỉm cười nói: “Trộm cắp ư? Một trọng tội. Nương nương, sự si nhục Liễu gia như vậy, chắc nương nương không làm đâu. Cha thân yêu của chúng ta, tuyệt đối không cho phép một ly một lai chuyện phá hoại danh dự gia môn như thế truyền ra ngoài.”

Cho dù bị ghê lạnh thế nào, cô cũng là cửu nữ của Liễu gia. Với tính cách cứng nhắc của Liễu Tĩnh, ông ta tuyệt đối không cho phép tin xấu trong nhà đồn ra ngoài, cho nên, Liễu Chi Nguyệt chắc chắn không dám làm gì cô.

“Người dám chắc ta không dám làm gì người ư?” Liễu Chi Nguyệt nhướn mày, cười. Từ lúc bắt đầu chú ý đến Liễu Chi Tự, lòng nàng quá bồn chồn.

Trước khi xuất giá, nàng hầu như không tiếp xúc với Liễu Chi Tự, thậm chí không hề gặp. Nàng vẫn nhớ Liễu Chi Mi đặc ý nói, Liễu Chi Tự tính tình yếu đuối, chỉ biết nghe. Nhưng Liễu Chi Tự mà nàng gặp lại thông minh, sắc sảo như thế, suy tính nhanh hơn bất kỳ ai, dám đưa Liễu gia ra để dọa nàng.

Nhưng, mặc dù vậy, cũng không mấy may ảnh hưởng đến nàng. Liễu Chi Tự và Vệ Minh Hàn cùng phản bội nàng, nàng không thể dung thứ cho nha đầu đó, nhất định phải cho nó một bài học, ai bảo nó dám yêu người không nên yêu!

“Người có biết đây là đâu không? Đây là điện Minh Nguyệt, người tưởng ta ở trong cung lâu như thế, nhất cử nhất động vẫn chịu kiểm soát của Liễu gia ư?”

Tin tức ở đây, không được ta cho phép, tuyệt đối không được truyền đến Liễu gia.” Liễu Chi Nguyệt thần nhiên nói, nhìn thấy Mạt Ca mặt biến sắc, nàng đặc ý nhếch mép.

Đột nhiên nàng đứng lên, xiêm y lóng lánh in bóng trên nền điện lấp lánh, mùi hương thoang thoảng. Mạt Ca chỉ cảm thấy cô ta giống một con rắn độc đang phì phì phun nọc đỏ như máu từng bước đi về phía cô, khiến toàn thân cô lông dựng đứng.

“Liễu Chi Tự, người vạn lần, vạn lần không nên yêu Vệ Minh Hàn, người đang... tự tìm đường chết!” Cô ta hần học nói, giọng điệu băng lạnh khiến người ta cảm giác rơi vào hố băng.

“Tự tìm đường chết?” Mạt Ca hiểu ra, cô càng sợ, Liễu Chi Nguyệt càng đặc ý, sự sợ hãi của cô chẳng qua chỉ thỏa mãn tâm lý báo thù của cô ta. Cho nên cô tỏ ra cực kỳ lạnh nhạt, thờ ơ, “Đường chết... nương nương e là không dám!”

“Không dám? Người nói xem, bản cung vì sao không dám?”

“Muội là tử huyệt của Vệ Minh Hàn, bởi vì muội có thể khống chế Vệ, cho nên nương nương tuyệt đối không dám để muội chết. Nếu nương nương cho rằng tin tức thực sự không thể truyền ra khỏi điện Minh Nguyệt, thì, nương nương, thần muội dám khuyên nương nương một câu, bức vách có tai. Nương nương làm sao biết, người bên cạnh nương nương, tâm phúc của nương nương, không phải là tai mắt của cha?” Mạt Ca cười, dùng chiến thuật đánh tâm lý. Đấu đá trong cung đình, luôn luôn gắn với chính trị, để hoàn toàn khống chế triều đình và hậu cung, Liễu Tĩnh tuyệt đối không thể không để mắt đến bọn họ, nhất định cho người theo dõi. Còn Mạt Ca chỉ lợi dụng điểm này, lợi dụng tình ruột thịt nhọt nhèo của Liễu gia, để buộc Liễu Chi Nguyệt cân nhắc hành động.

Lòng tin là thứ mà Liễu gia thiếu nhất, họ vĩnh viễn không hiểu thế nào là tin tưởng.

Quả nhiên, Liễu Chi Nguyệt sững người. Những lời của Mạt Ca đã tác động đến cô ta. Đa nghi là căn bệnh thông thường của Liễu gia, dù là cha con, ruột thịt cũng đề phòng lẫn nhau. Điều này Mạt Ca đã sớm nhận ra.

“Người định chia rẽ mối quan hệ của bọn ta?” Liễu Chi Nguyệt nén lại nỗi lo lắng trong lòng, cười khẩy: “Quả nhiên thông minh hơn ta tưởng.”

Mạt Ca biết chắc, cái mạng của cô rất đáng giá, Liễu Chi Nguyệt không dám lấy, nhiều nhất cũng chỉ là đau da thịt mà thôi, cô chịu đựng được. Chi cần không chết, chỉ cần còn sống, vật đổi sao dời, cô không tin, ngày nào cũng là gió đông, không hề có gió nam.

Các cung nữ và ma ma xung quanh nhất loạt quỳ sụp, thể hiện lòng trung, “Nương nương minh xét. Chúng nô tỳ một lòng một dạ trung thành với nương nương, quyết không hai lòng, nương nương minh xét...”

Những tiếng nói to nhỏ khác nhau vang lên, nỗi lo lắng trong lòng khiến Liễu Chi Nguyệt run rẩy ngoài đầu, lạnh lùng nhìn lướt bọn họ, thầm nổi giận. Lũ vô dụng, mới bị Liễu Chi Tự dọa như thế đã sợ mất mặt, thật quá mất mặt.

“Người đâu, đưa Cửu tiểu thư đến hình phòng.” Trong giọng nói hơi the thé của Liễu Chi Nguyệt vừa có ý căm hận vừa có sự khoai trá. Cô ta nhìn chăm chăm vào mặt Mạt Ca, dường như muốn thấy vẻ sợ hãi, cầu xin, không ngờ chẳng có gì hết, chỉ có sự bình thản như không.

Một lão ma ma đang quỳ, nghe thấy chỉ lệnh, cơ thể to khỏe lập tức bật dậy, bước nhanh đến bên Mạt Ca. Cô bị mấy người lôi đi, vừa ra đến cửa điện, thì nghe thấy một giọng ẻo là rín rít, “Hoàng hậu nương nương giá đáo.”

Mọi người đều ngẩng ra, kể cả Liễu Chi Nguyệt. Cô ta đứng sững, mặt sa sầm, toàn thân toát ra hàn khí đáng sợ, sao Liễu Chi Tuyết nhận được tin nhanh thế?

Cùng với mấy cung nữ và thái giám đứng hai bên, một bóng người tuyệt sắc xuất hiện trong tầm mắt Mạt Ca, cô chỉ cảm thấy phía trước chột bùng sáng.

Trong ký ức, ấn tượng về Liễu Chi Tuyết rất mờ nhạt, chỉ biết cô ta rất đẹp.

Nhưng không nhớ được khuôn mặt, bây giờ tận mắt nhìn thấy, đột nhiên sững sờ.

Bộ xiêm y làm rất khéo, dưới gấu thêu mấy bông ngọc lan rất đẹp, mềm mại và sinh động. Ngũ quan của Liễu Chi Tuyết không dịu như các cô gái khác của Liễu gia, mà rất nét, mắt phượng long lanh, tư phong điềm tĩnh, đoan trang thư thái còn đẹp hơn Vương Tường, vừa có nét dịu dàng yếu điệu vừa có vẻ kiên nghị sắc sảo và thông tuệ.

6. Một ngôi sao quần vợt, được mệnh danh là mỹ nhân của làng quần vợt

TQ.

Mạt Ca bất giác nhớ đến câu “Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc.” Liễu Chi Nguyệt đích thực là người đầu tiên, ngoài Hiên Viên Triệt, riêng ngoại hình đã khiến Mạt Ca thần phục.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.” Cung nữ điện Minh Nguyệt nhất loạt quỳ sụp chào, riêng Mạt Ca và Liễu Chi Nguyệt vẫn đứng, một người đứng ngẩng, một người bực bội.

“Bình thân!” Liễu Chi Tuyết lơ đãng nói. Các cung nữ đứng lên, ánh mắt Liễu Chi Tuyết quét qua Mạt Ca, nhưng không dừng lại, chuyển ngay sang Liễu Chi Nguyệt, nâng cười nho nhã hỏi: “Nguyệt nhi và Tự nhi đoán trước được ư?”

Sao lại đều ra cửa đứng đón tỳ tỳ?”

Liễu Chi Nguyệt châm biếm: “Tỳ tỳ cũng đoán trước được, chọn đúng lúc này đến điện Minh Nguyệt.”

Liễu Chi Tuyết cười không đáp, đi vào trong: “Tự nhi, lại đây.”

Ánh mắt Liễu Chi Nguyệt hằn học liếc Mạt Ca, thầm nghĩ, coi như người gặp may. Mạt Ca không dám dùng dằng, vội theo sau Liễu Chi Tuyết.

Đúng là tuyệt thế giai nhân. Mạt Ca coi như đã hiểu, tại sao bao nhiêu người nhắc đến Liễu Chi Tuyết đều với vẻ tôn kính và trầm trồ ngưỡng mộ. Thật sự rất khác thường.

“Tự nhi, đến ngồi bên tỳ tỳ.” Liễu Chi Tuyết cười nhạt, bảo cô.

Mạt Ca gạt đi những ý nghĩ tàn mạn, thâm lục tìm ký ức về Liễu Chi Tuyết, cũng mỉm cười đi đến, hơi cúi mình, “Thần muội từng gặp hoàng hậu nương nương.”

“Tỳ muội một nhà, không cần đa lễ. Tự nhi nhà chúng ta đã lớn rồi, xinh đẹp quá, một đại cô nương rồi.” Liễu Chi Tuyết khen, giọng điệu lộ vẻ thích thú.

Không ngờ ba năm không gặp, cửu muội đã lớn như vậy, lại rất khác, cảm giác như thoát thai hoàn cốt.

“Đa tạ tỷ tỷ khen ngợi.” Mạt Ca lễ phép trả lời, có phần thận trọng, chỉ sợ bị lộ.

“Tỷ tỷ, muội đang giải quyết việc riêng, không biết lúc này tỷ tỷ đến điện Minh Nguyệt có việc gì?”

Liễu Chi Nguyệt không cam lòng bỏ qua cho Liễu Chi Tự, nóng lòng muốn đuổi Liễu Chi Tuyết.

“Mấy hôm trước, muội đến Tuyết Dao cung thỉnh an, tỷ tỷ đã nói, đợi trong người dễ chịu một chút ta sẽ đến thăm Tự nhi. Từ khi Tự nhi vào cung, sức khỏe tỷ luôn không được tốt mãi không đến thăm muội ấy. Hôm nay, chẳng mấy khi thấy khỏe hơn, tiện đường ghé qua.” Liễu Chi Tuyết cười, nói mắt vẫn nhắm nhìn Mạt Ca.

“Tỷ tỷ ngọc thể bất an, nên ở trong cung tĩnh dưỡng mới phải.” Liễu Chi Nguyệt cười đầy ẩn ý, “Còn Tự nhi, sống ở điện Minh Nguyệt rất tốt, chỉ phạm chút lỗi, muội đang giáo huấn muội ấy.”

Liễu Chi Tuyết nói: “Tự nhi ngoan ngoãn biết giữ lễ, không biết đã phạm lỗi gì?”

“Tỷ tỷ có thể đích thân hỏi muội ấy.” Liễu Chi Nguyệt khinh khỉnh nói.

Liễu Chi Tuyết cầm tay Mạt Ca, đặt vào lòng bàn tay mình, vỗ nhẹ như vuốt ve, dịu dàng hỏi: “Tự nhi, muội đã làm sai chuyện gì, khiến Nguyệt tỷ nổi giận như thế?”

Giọng Liễu Chi Tuyết luôn hơi cười cười, Mạt Ca đáp: “Thần muội không làm chuyện sỉ nhục gia phong.”

“Chứng cứ xác tạc, người còn sáo biện?” Liễu Chi Nguyệt thô bạo ngắt lời.

Mạt Ca mỉm cười, sau khi kể lại từ đầu đến cuối sự việc, ngẩng lên cười nhạt, nhìn vào đôi mắt cười cười của Liễu Chi Tuyết, ánh mắt đó ấm như suối nước nóng khiến thần kinh căng thẳng của người ta bất giác được thư giãn. Đôi mắt sáng long lanh đó mang lại cảm giác an tĩnh.

“Nguyệt nhi, chỉ một cái trâm tuyết ngọc thôi mà, hà tất phải thịnh nộ như thế?”

“Câu này tỷ nói sai rồi. Vương tử phạm pháp cũng bị xử tội như thứ dân, muội chẳng qua muốn để Tự nhi hiểu đạo lý này mà thôi.”

Liễu Chi Tuyết mỉm cười chìa tay: “Đưa trâm ngọc ta xem.”

Một ma ma được Liễu Chi Nguyệt ra hiệu, cung kính dâng trâm ngọc. Liễu Chi Nguyệt này giờ vẫn bộ mặt lạnh tanh, nhìn thấy cái nhếch mép thoáng qua trên miệng Liễu Chi Tuyết. Đột nhiên hiểu ra điều gì, đôi đồng tử trong mắt co lại, trầm ngâm rằng.

Liễu Chi Tuyết vui vẻ ngược mắt, hỏi: “Nguyệt nhi, muội nói Tự nhi lấy trộm trâm ngọc của muội, nhưng, Nguyệt nhi à, muội lấy đâu ra chiếc trâm tuyết ngọc này?”

Tuyết ngọc là loại ngọc cực quý hiếm, trong cung chỉ ba người có, đó là: Hiên Viên Triệt, Hiên Viên Tiêu và hoàng hậu.

Vì Hiên Viên Triệt thích tạc ngọc, cho nên hầu hết ngọc đẹp đều được thái hậu đưa đến cho chàng, kể cả tuyết ngọc. Nhưng hoàng hậu và Hiên Viên Tiêu cũng thích tuyết ngọc, nên lén giữ lại một ít, còn lại tất cả đều ở chỗ Hiên Viên Triệt, Liễu Chi Nguyệt tuyệt nhiên không thể có.

“Đó là của hoàng thượng ban cho thần thiếp.” Liễu Chi Nguyệt bình tĩnh nói.

“Nguyệt nhi, lừa vua dối chúa là tội chém đầu.” Liễu Chi Tuyết vẫn nụ cười nhạt không đổi, nhưng ngầm ý cảnh cáo rất rõ ràng. Hiên Viên Triệt chưa từng tặng ai những tác phẩm điêu khắc của chàng, tuyết ngọc quý hiếm là thế, càng không thể tặng.

Không khí trong phòng ngưng đọng giây lát, Liễu Chi Nguyệt cả quyết lắc đầu, không hề do dự, đương nhiên Liễu Chi Tuyết nhìn sâu vào mắt tiểu muội, nụ cười càng tươi sắc mặt không đổi, ung dung ra lệnh: “Uyển nhi, đi mời hoàng thượng lại đây.”

“Khoan...” Thấy Uyển nhi sắp ra đến cửa điện, Liễu Chi Tuyết mới lên tiếng, mặt thoáng hốt hoảng. Trong điện của nàng không có tuyết ngọc, hơn nữa nàng cũng không thích đồ trang sức bằng ngọc, nên không xin, nếu xin, đương nhiên sẽ được. Lúc này, nàng âm thầm rầu rĩ, đương nhiên không dám đối chất với Hiên Viên Triệt.

“Nguyệt nhi, đã là của hoàng thượng ban, chỉ cần đi hỏi hoàng thượng là được. Tuyết ngọc, trong cung này chỉ có ta, hoàng thượng và vương gia có, rốt cuộc là của ai, phải hỏi cho rõ, để Tự nhi khỏi bị oan uổng. Việc này nếu đúng Tự nhi làm, tỷ tỷ không nói hai câu, tuyết đối không hỏi nữa.” Liễu Chi Tuyết cười nói. Mắt âm dịu như gió, mỉm cười nhìn Mạt Ca, hỏi: “Tự nhi, muội thấy thế nào?”

Mạt Ca khẽ gật đầu, “Tất cả xin do tỷ tỷ xử lý.”

Coi như cô đã hiểu ý Liễu Chi Tuyết, quả nhiên là trụ cột của hậu cung, Liễu Chi Nguyệt thông minh nhưng không bằng đại tỷ, ra ám hiệu kín đáo như vậy, lời nói uyển chuyển khéo léo như vậy, có thể giải quyết vụ việc mà không tổn thương hòa khí.

“Thế còn Tự nhi, cái trâm này muội ấy do đâu mà có?” Liễu Chi Nguyệt không cam lòng, nhìn Mạt Ca.

Liễu Chi Tuyết cũng đợi câu trả lời của Mạt Ca.

Mạt Ca cúi đầu che đôi mắt trầm tư, cô có thể nói của Hiên Viên Triệt cho mình không? Câu trả lời là không thể, mặc dù chàng là vị hoàng đế không có thực quyền, mọi quyền lực ở hậu cung đều do thái hậu, hoàng hậu và hoàng quý phi khống chế, nhưng chàng là thiên tử, là phu quân của Liễu Chi Tuyết và Liễu Chi Nguyệt.

Nếu nói là của Hiên Viên Triệt cho, có lẽ sẽ gây ra sóng lớn cô không muốn bị lôi cuốn, dính líu vào ân oán của bọn họ. Cho nên chỉ có một lựa chọn, cũng chính là lựa chọn mà Liễu Chi Tuyết đã ngầm gợi ý cho cô.

“Tỷ tỷ, đó là của vương gia cho thần muội.”

Liễu Chi Tuyết vừa nói, trong cung chỉ có ba người có tuyết ngọc. Mạt Ca đương nhiên hiểu ý cô ta, hoàng thượng không thể hoàng hậu cũng vậy, chỉ có vương gia, đúng lúc vị vương gia này cũng có ý với cô, vì vậy có thể nói là của vương gia tặng, mà người ngoài cũng chỉ nghĩ, cô là con gái hay xấu hổ, cho nên mãi không chịu nói ra ai tặng mà thôi, sẽ không có ý nghĩ khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 13.5

Liễu Chi Tuyết quả nhiên đầu óc cực thông minh, nhanh nhạy.

“Tự nhi, việc này có thật không?” Liễu Chi Tuyết hỏi, không tỏ ra ngạc nhiên.

Mạt Ca cũng không thấy sợ, đáp lại bằng nụ cười chắc nịch “Nếu tỷ tỷ không tin, có thể mời vương gia đến đối chất.”

Liễu Chi Tuyết cười cười nhìn vào mắt cô, lại nhìn sang Liễu Chi Nguyệt, “Nguyệt Nhi, xem ra muội đã nhầm rồi.”

Liễu Chi Nguyệt im bất, tâm ý của Hiên Viên Tiêu đối với Liễu Chi Tự, nàng đã sớm nhìn ra, cho nha đầu này vật quý báu như thế cũng không phải là không thể. Trong chuyện này nàng đúng là mất cả chì lẫn chài. Với tính cách của Liễu Chi Tuyết, chắc sẽ không dễ bỏ qua, hơn nữa nha đầu đó lại được Liễu Chi Tuyết thương nhất.

Liễu Chi Tuyết đứng lên, xiêm y trắng tuyết xúng xính lộng lẫy, hương thơm thoang thoang. Nàng cười nhạt, nói: “Đã chi là hiểu nhầm thì thôi, tỷ muội một nhà, không tránh khỏi va chạm, huống hồ hai muội còn có một quan hệ đặc biệt.

Nguyệt nhi, muội nói xem, có đúng không?”

Câu nói bóng gió này, khiến Liễu Chi Nguyệt không chịu nổi, nhưng cũng đành nén chịu. Thái hậu không có ở đây, vốn dĩ nàng đã đuối lý, sự đã thế, bây giờ Liễu Chi Tuyết hàm hồ kết thúc vụ việc, nàng đương nhiên mong không được. Chỉ có điều, vì sao Liễu Chi Tuyết có thể dễ dàng cho qua chuyện này như thế?

“Vâng, tỷ dạy phải, sau này gặp chuyện gì muội sẽ tra xét kỹ, để tránh oan sai.”

“Vậy...” Liễu Chi Tuyết dừng, “Tự nhi và bản cung nhiều năm không gặp, bản cung muốn đón muội ấy đến Tuyết Dao cung ở, chắc muội không phản đối?”

“Không được!” Liễu Chi Nguyệt không kịp nghĩ, dứt khoát từ chối, giọng hơi cao, bỗng nhận ra phản ứng như vậy hơi quá, lại vội vàng dịu giọng, “Phụ thân đại nhân đã nói, để muội chăm sóc Tự nhi, muội ấy nhất định phải ở điện Minh Nguyệt.”

Nụ cười của Liễu Chi Tuyết giống như làn gió nhẹ thổi qua núi, dịu dàng mà thấm lạnh, viên minh châu trên đầu lấp lánh, “Nguyệt nhi đưa phụ thân ra ép ta ư?”

“Dù gì tỷ cũng không thể đưa muội ấy đi.”

“Nguyệt nhi, muội bảo muội sẽ chăm sóc Tự nhi, vì sao không hỏi Tự nhi xem muội ấy thích đến Tuyết Dao cung hay ở lại điện Minh Nguyệt?”

Mạt Ca cảm thấy mình không có quyền phát ngôn, tất cả việc này cứ để Liễu Chi Tuyết xử lý là xong, cho nên cô lựa chọn im lặng. Rất hiển nhiên, Liễu Chi Nguyệt không phải là đối thủ của Liễu Chi Tuyết, Tuyết đã nói muốn đưa cô đi, cô không có lý do ở lại.

“Tỷ tỷ, nếu muội quyết không buông người thì sao?” Liễu Chi Nguyệt bước lên trước một bước, thái độ cứng rắn.

Liễu Chi Tuyết cũng bước lên trước một bước, cao như nhau, vóc dáng tương tự, khí chất lại khác nhau. Liễu Chi Tuyết cười nói: “Muội có thể thử xem, là muội kiên định hay ta cứng rắn.”

“Liễu Chi Tuyết...” Liễu Chi Nguyệt tức run người, đây rõ ràng là uy hiếp, sao nàng không hiểu! “Nguyệt nhi, còn nhớ những bông ngọc lan muối mang về không?” Liễu Chi Tuyết cười nhạt hỏi.

“Tỷ muốn nói gì?”

Nụ cười của Liễu Chi Tuyết giống như đóa ngọc lan mới nở, thánh thiện, ngát hương, “Ngọc lan là do muối mang từ nhà vào cung, muối nói xem, chuyện gì xảy ra ở tiểu viện của ta? Tại sao ta cứ cảm thấy, hoa ngọc lan muối mang về lại mang một hàm ý đặc biệt?”

Mấy lời này của Liễu Chi Tuyết khiến Mạt Ca trầm chau mày, cổ kim nổi kinh ngạc trong lòng. Liễu Chi Tuyết ở thâm cung sao lại biết chuyện xảy ra ở Liễu gia?

Trời ơi! Trong khoảnh khắc, cô nhìn thấy vẻ điềm tĩnh của Phượng Thập Nhất ở trên người Liễu Chi Tuyết, sự điềm tĩnh và ác độc không chế tất cả. Cô nhớ, hôm đó Phượng Thập Nhất nói, tất cả đều không phải là âm mưu của gã, đó là do một tay Liễu Chi Tuyết vạch định ra ư?

Sắc mặt Liễu Chi Nguyệt đột nhiên trắng bệch, trắng như băng tuyết giữa mùa đông, không sắc máu, khuôn mặt diêm lệ giống như đóa hoa trắng nở bên nấm mồ, âm u như chết.

Người nàng không ngừng run rẩy, chân loạn choạng, ngã ngồi xuống ghế, đôi môi trắng nhợt, tay run dử dội. Nàng đích thực đang sợ hãi, nỗi sợ hãi từ đáy lòng.

Như Tâm và Như Ý vội vàng chạy đến, lo lắng gọi: “Nương nương, người sao thế? Nương nương đừng dọa nô tỳ.”

Liễu Chi Tuyết bình tĩnh nhìn tiểu muội, ánh mắt dịu hòa, trầm lặng như nước, lại như sương mù buổi sớm: “Nguyệt nhi, muối có còn ngăn cản tỷ đón Tự nhi đến Tuyết Dao cung không?”

Liễu Chi Nguyệt không nói được câu nào, chỉ sợ hãi nhìn đại tỷ. Lúc này nàng đang xúc động không thể hiểu được, lời nói của Liễu Chi Tuyết rốt cuộc có ẩn ý hay không?

Người bên cạnh nương nương, tâm phúc của nương nương có phải cũng là người của cha?

Có phải cũng là người của cha? Lời Mạt Ca không ngừng vang trong tâm trí nàng, không ngừng quanh quẩn trong đầu nàng.

Có phải cũng là người của Liễu Chi Tuyết? Nỗi hoài nghi này giống như ma quỷ trong lòng, nuốt chửng nỗi sợ hãi của nàng. Lúc này, nhìn khuôn mặt lo lắng của Như Tâm, Như Ý, nàng lại băn khoăn, ở đây có ai là người nàng có thể hoàn toàn tin tưởng?

Niềm tin vào nhân tính, niềm tin còn sót lại, trong chớp mắt đã vỡ tan tành vì câu nói của Liễu Chi Tuyết.

“Uyển nhi, đưa mấy cung nữ đi giúp Tự nhi thu xếp tư trang.” Liễu Chi Tuyết sai bảo.

Uyển nhi cúi đầu, “Xin vâng.”

Liễu Chi Tuyết nhìn Mạt Ca một cái, mỉm cười. Mạt Ca cũng đáp lại bằng một nụ cười cứng nhắc. Nụ cười của Liễu Chi Tuyết rất đẹp, nhưng Mạt Ca lại cảm thấy người đàn bà này quá đáng sợ, có thể nhìn thấu tâm can người khác!

Quả là một người đàn bà đáng sợ!

Ân Tố Tố, mẹ của Trương Vô Kỵ từng nói, nữ nhi càng đẹp càng giỏi lừa gạt người khác. Còn lúc này Mạt Ca muốn nói, phụ nữ càng đẹp càng đáng sợ.

7. Trương Vô Kỵ: Nhân vật nam chính trong tiểu thuyết “Ỗ thiên đồ long

kỷ” của Kim Dung, giáo chủ đời thứ 13 của Minh giáo, được Kim Dung đánh

giá là “quân tử khiêm nhường nhất, hiệp khí lớn nhất, hào khí cao nhất.”

“Như Tâm, Như Ý xem ra nương nương nhà các người không được khỏe, các người phải hầu hạ chu đáo, bản cung không làm phiền nữa.” Nàng đi đến bên Liễu Chi Nguyệt, dịu giọng: “Nguyệt nhi không được khỏe, nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, mấy ngày nữa thái hậu cũng hồi cung, muối nhất định không được vắng mặt trong đại yến.”

Liễu Chi Nguyệt né tránh ánh mắt đại tỷ, trầm ngâm không nói, chỉ mong Liễu Chi Tuyết nhanh chóng đi khỏi.

“Tự nhi, chúng ta đi.” Nàng ngoái đầu nói, Mạt Ca vâng một tiếng, bước theo nàng.

Điện Minh Nguyệt trở lại yên tĩnh, bầu không khí yên tĩnh như chết. Như Tâm, Như Ý nom nớp sợ hãi, thờ phập phòng.

“Nương nương, có cần nô tỳ đi mời đại thái y? Sắc mặt nương nương không tốt lắm.” Như Ý lo lắng hỏi.

“Các người lui cả ra!” Giọng Liễu Chi Nguyệt hơi khàn.

“Nurong nurong...” Hai nô tỳ ngờ ngác nhìn nhau, lòng thấp thỏm.

Liễu Chi Nguyệt ngẩng đầu, mắt vẫn đỏ, lóe tia hung dữ, nhìn bọn họ quát: “Lui ra! Ta bảo các người lui ra!”

Cùng với tiếng quát, một chiếc chén ngọc cũng bay ra, vỡ tan trên nền điện. Như Tâm, Như Ý không dám nán lại, vội vàng lui ra cửa.

“Không thể tin! Không thể tin ai!” Liễu Chi Nguyệt lâm bầm. Nỗi sợ hãi mỗi lúc càng xâm chiếm lòng nàng.

Tuyết Dao cung, hải đường nở rộ, cảnh đẹp như trong mộng.

Hoa đào đã tàn, hải đường nở rộ, vô vàn cánh hoa màu hồng phủ đầy mặt đất như tấm thảm mỏng, giẫm chân lên, tựa như giẫm lên mây.

Mạt Ca vừa bước vào Tuyết Dao cung đã cảm thấy nơi này thực sự rất đẹp.

Những cây hoa đào đã được chuyển đi, thay bằng một rừng hải đường mùa xuân đang nở rộ, cách đó không xa là một hàng ngọc lan.

Liễu Chi Tuyết hình như không thích những loài hoa úp xúp trên mặt đất, mà thích hoa trên cây, trong cung đa số trồng các cây hoa, rất có linh khí.

“Đẹp quá!” Mạt Ca reo lên, tâm trạng phiền muộn vừa rồi coi như biến mất, như mây đen tan ra, ánh sáng bùng lên.

Mạt Ca vô thức đi đến gần một khóm hoa, quên mất Liễu Chi Tuyết bên cạnh, dường như muốn lao mình vào sắc hồng phơi phới đó.

Liễu Chi Tuyết ra hiệu cho Uyển Nhi đưa mấy cung nữ vào trước giúp Mạt Ca thu xếp phòng ở, nàng cười nhạt đi theo sau Mạt Ca, nhìn cô say sưa giữa những khóm hoa. Ánh mắt trầm tĩnh của Liễu Chi Tuyết, rất không chân thực, cơ hồ ẩn chứa quá nhiều dò xét.

Mạt Ca xúc động, chỉ muốn cời giày để chân trần giẫm lên thảm hoa hải đường xuân nhật xem cảm giác thế nào, nhưng cô biết làm thế nhất định khiến người ở đây kinh ngạc, cho nên lại không dám. Cô vốn không cho mình là người lăng mạn, cũng không cho mình là người đa sầu đa cảm, nhưng lúc này, tâm hồn cô hoàn toàn bị cảnh đẹp này cuốn hút, mọi suy tư tan biến.

Ba năm không gặp, nha đầu ngày xưa đã trở nên tao nhã siêu phàm như vậy, trở thành một tuyệt đại giai nhân phong lưu. Ít yếu đuối, ít ưu sầu, thay vào đó là vẻ rạng rỡ và tự tin, từ trong xương cốt toát ra một phong thái mê hồn. Nếu ba năm trước, có người bảo nàng, Tự Nhi ba năm sau sẽ như thế này, nàng tuyệt đối không tin.

“Muội thích hải đường mùa xuân?”

“Vâng, đẹp quá! Tỷ tỷ cũng thích phải không?” Mạt Ca hỏi.

Liễu Chi Tuyết gật đầu, “Tỷ đương nhiên thích. Tuyết Dao cung bốn mùa đều có hoa nở đẹp như vậy, mùa xuân có thể thưởng ngoạn hoa đào, hải đường, ngọc lan. Mùa hạ có thể ngắm hoa sen, mùa thu hoa quế, mùa đông có hoa mai, đều rất đẹp.”

Mạt Ca cười, gật đầu, cô rất thích không khí dồi dào sinh khí của Tuyết Dao cung, không hoa lệ, phô trương như điện Minh Nguyệt, nếu được lựa chọn, cô sẽ bằng lòng ở đây.

“Mấy năm qua, muội sống ở vườn Ngô Đồng, chịu không ít tủi khổ phải không?” Sau khi nàng vào cung, cũng không che chở, bệnh vực Tự Nhi được nữa, hèn nào tính cách tiểu muội này thay đổi nhiều như thế, mà nếu không thay đổi chắc không thể sống được ở Liễu gia.

“Không khổ chút nào.” Mạt Ca đáp, rồi hỏi hộp hỏi: “Tỷ tỷ có thích Tự Nhi như bây giờ không?”

“Đương nhiên, ngọc ạp! Muội bây giờ và muội ngày trước chẳng phải đều là tiểu muội ta thương yêu nhất sao? Có gì khác đâu?” Liễu Chi Tuyết hỏi lại, nở nụ cười ấm áp.

Mạt Ca cười rất tươi.

“Tỷ còn nhớ muội thích nhất hoa đào, hải đường xuân nhật đẹp không kém hoa đào, nhân lúc hải đường nở rộ, muội tranh thủ ngắm đi, không lâu nữa, hải đường sẽ tàn.” Liễu Chi Tuyết cười nói, ánh mắt nhìn cô chỉ có nụ cười.

“Tỷ nói rất phải, nhân diện đào hoa tương ánh hồng⁸, đào hoa diễm lệ, Tự Nhi rất thích. Nhưng so với hàn mai, vẫn kém hơn một chút, hải đường cũng tuyệt, đẹp dịu dàng.”

8. Trích thơ Thôi Hộ: sắc hoa đào và sắc mặt thiếu nữ cùng ánh lên nhau.

“Trong đông hàn, mai vẫn tỏa hương, khiến người ta yêu thích. Tự Nhi, chuyện của Linh Long, đừng để trong lòng. Ta biết muội và nha đầu đó tính như tỷ muội, nhất thời khó tránh oán hận trong lòng. Nhưng, không nên manh động, cũng không nên quá oán trách, muốn báo thù. Những gì muội muốn, tỷ sẽ cho.

Tự Nhi của ta, có đôi bàn tay sạch sẽ, tỷ không muốn tay muội nhiễm bẩn. Nhớ lời ta, biết không?”

Liễu Chi Tuyết cầm tay cô, nụ cười vẫn ôn tồn, nhưng hàm ý cảnh cáo khuyên can.

Mạt Ca đắm đắm nhìn nàng, “Thứ muội muốn, tỷ có chắc sẽ cho không?”

“Được! Chi cần muội muốn, tỷ sẽ cho.”

Tiểu điện nơi Mạt Ca ở rất rộng, rất yên tĩnh, bài trí trang nhã ấm cúng, đủ thấy sự tinh tế, chu đáo của Liễu Chi Tuyết.

Bình phong thấp thoáng, ánh đèn mờ như sương, cung điện tĩnh mịch, một làn khói trắng vòng vèo bay lên. Sau bức bình phong, một chiếc bồn tắm to, mùi hoa khô thoảng thoảng, đều là hoa mai, ngâm trong nước ấm tỏa hương thanh khiết.

Mạt Ca tóc buông xòa, khoan khoái gối đầu lên thành bồn. Từ khi trở về thời cổ đại, đây là lần đầu tiên cô được thưởng thức thú tắm để chịu như thế. Liễu Chi Tuyết đối với cô rất tốt, mọi sự đều chu đáo.

Tỳ nữ của Mạt Ca tên là Xuân nhi, là tỳ nữ nội cung của Tuyết Dao cung.

Ngoài Uyển nhi, nha đầu này là cung nữ được Liễu Chi Tuyết tin tưởng nhất.

Mạt Ca đã hỏi qua Liễu Chi Tuyết về chuyện của Hồng Tường, nhưng nàng chỉ cười nói, Hồng Tường là cung nữ của điện Minh Nguyệt, Tuyết Dao cung không tiện hỏi nhiều.

Hôm đó, Liễu Chi Tuyết có thể kịp thời đến điện Minh Nguyệt, Mạt Ca cũng biết, nhất định do Hồng Tường báo tin. Nếu Liễu Chi Nguyệt biết Hồng Tường làm chuyện này, kết cục của Hồng Tường nhất định sẽ rất thảm. Nhưng Liễu Chi Tuyết nói, Hồng Tường vẫn bình thường, không cần lo lắng cho cô ta.

Đang mơ màng buồn ngủ, bỗng nghe có tiếng bước chân, Mạt Ca mở mắt, Xuân nhi cung kính đi tới, đặt một xấp xiêm áo xuống, cười hỏi: “Cửu tiểu thư, có cần nô tỳ hầu hạ?”

“Không cần, người lui ra, cứ để tự ta.” Mạt Ca lơ đãng nói, cô không quen không mặc gì trước mặt người khác. Thật không hiểu, cổ nhân khi tắm, sao lại cần nhiều người hầu hạ như thế, hình dung ra cảnh tượng là đã khó chịu.

Ánh mắt Xuân nhi vô tình nhìn vào lưng cô, hơi sững ra, một lát mới bừng tỉnh, vội đáp: “Vâng, vậy nô tỳ xin lui. Tiểu thư, cần sai bảo gì, cứ gọi nô tỳ một tiếng, nô tỳ đứng hầu ngoài cửa.”

Mạt Ca lơ đãng gật đầu, Xuân nhi mới lui ra ngoài.

Tại tòa chính điện, Liễu Chi Tuyết lặng lẽ ngồi, mùi hương trà Bích la xuân⁹, tỏa đầy phòng. Nàng mỉm một nụ cười thư thái ngón tay thanh tú gõ nhẹ trên mặt bàn, phát ra những âm thanh đều đều.

9. Bích la xuân: một trong mười loại trà xanh truyền thống nổi tiếng của người Hán.

Uyển nhi lặng lẽ đứng hầu bên cạnh, không nói gì.

Lúc này, Xuân nhi bước vào điện, cúi người hành lễ xong, Liễu Chi Tuyết khẽ hỏi: “Thế nào?”

Xuân nhi nói: “Bẩm hoàng hậu nương nương, trên lưng Cửu tiểu thư đúng là có một con bướm màu lốm đốm.”

Cặp mày thanh của Liễu Chi Tuyết hơi chau. Lúc này, trong đầu Xuân nhi vẫn còn lưu rõ bức họa vừa rồi. Trên tấm lưng thon trắng muốt nõn nà, hơi nhếch lên phía trên có hình một con bướm ngũ sắc trong tư thế vô cùng sống động, quá rất giống con bướm đậu trên lưng, đẹp mê hồn, đẹp ma mị, giống như vừa phá kén mà ra, đang ngưng tụ dừng khí và sức mạnh với phong thái tôn quý ngạo nghễ coi thường tất cả.

Uyển nhi hỏi: “Nương nương, người đang nghi ngờ Cửu tiểu thư không phải là Cửu tiểu thư?” Cho nên mới sai Xuân nhi đi xem hoa văn trên người Cửu tiểu thư.

Liễu Chi Tuyết đáp: “Tự nhiên tính cách thay đổi quá nhiều. Tục ngữ nói, giang sơn dễ đổi, bản tính nan di, bản cung chẳng qua không nghĩ ra có sự gì.

Tiểu muội thật sự thay đổi không ít, có thể đúng là bản cung đa nghi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 14

Mâu Thuần Giữa Hoàng Đế Và Hoàng Hậu

Ngày hôm sau, xong phiên lên triều buổi sáng, Liễu Chi Tuyết đến điện Thanh Liên.

Điện Thanh Liên vẫn trống trải như thường lệ, chỉ có một mình Hiên Viên Triệt. Chàng ngả mình trên chiếc ghế nằm, dường như đang hưởng thụ ánh nắng sớm mai, trông nhân tàn rất mực. Hàng mi ngả một cái bóng trên mặt, mờ mờ nhàn nhạt, giống như vệt nước mắt của đứa trẻ cô đơn, một vẻ cô độc âm thầm dịu dàng.

Ra hiệu cho cung nữ và thái giám hai bên lui ra, Liễu Chi Tuyết bước lên thăm cỏ, thông thả đi đến gần Hiên Viên Triệt. Nàng mặc bộ trang phục trong cung màu tím, bước từng bước nhỏ, du nhân, nhẹ nhàng và tao nhã.

“Hoàng thượng, hôm nay sao không thấy người tạc ngọc?” Liễu Chi Tuyết cười nhạt hỏi, ngồi xuống chiếc ghế nằm bên cạnh, sau đó cũng bắt chước chàng, khoan thai ngả mình xuống đó.

“Hiên Viên Triệt vẫn nhắm mắt, khỏe miệng hơi nhếch, Tuyết nhi, sao hôm nay lại có nhã hứng đến sười nắng cùng trẫm?”

“Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của thiếp.” Nàng liếc nhìn đồng ngọc vẫn còn nguyên, bỗng bật cười, nụ cười tỏa hơi lạnh.

“Đúng, hôm nay không tạc.”

Liễu Chi Tuyết cầm lên một miếng ngọc thô, mỉm cười hỏi: “Không biết chuyện gì khiến hoàng thượng phiền lòng như thế, lại bỏ bê công việc hoàng thượng yêu thích nhất? Có thể nói ra không, có lẽ thần thiếp có thể tham mưu cho hoàng thượng.”

“Hoàng hậu đã biết, có sao còn hỏi?”

“Thánh ý khó dò, thần thiếp sao có thể đoán được tâm tư hoàng thượng?” Ở bên hoàng đế một buổi, tồn thọ mười năm.

“Còn có chuyện gì mà hoàng hậu không đoán ra, trẫm thật kinh ngạc!”

“Khiến hoàng thượng ngạc nhiên chỉ có chuyện đó sao? Thần thiếp còn có rất nhiều chuyện kinh ngạc chưa nói với hoàng thượng.”

“Trẫm đang nghe.”

“Thần thiếp không hiểu, vì sao hoàng thượng lại làm như thế. Vì sao lại tặng tuyết ngọc trâm cho Tụ nhi?” Nàng hỏi thẳng.

“Trẫm thấy trang sức trên đầu nàng ấy quá đơn giản, thực không giống nữ nhi của Liễu gia, nếu người ngoài biết, tiểu thư Liễu gia trang phục như cung nữ, chẳng phải phương hại đến thể diện của Liễu gia sao?”

“Nói vậy là, thần thiếp phải cảm tạ quan tâm của hoàng thượng đối với Tụ nhi, ân huệ đối với Liễu gia.” Sắc mặt Liễu Chi Tuyết chợt u ám, giống như sắt lạnh ngấm trong nước băng.

“Tuyết nhi, rốt cuộc nàng định nói gì?” Chàng cười nhẹ.

“Hoàng thượng, thần thiếp tuyệt đối không tin, người vô tình tặng tuyết ngọc trâm cho Tụ nhi.” Ngừ khí nàng hơi cứng.

“Xem ra, trẫm làm Tuyết nhi giận rồi. Trẫm còn tưởng trên mặt nàng không bao giờ xuất hiện biểu cảm thứ hai.”

Tiếng cười của chàng xa xăm như tự chân trời vọng lại.

“Triệt!” Liễu Chi Tuyết nhủ mảy, ngồi dậy, ép chàng mở đôi mắt đẹp ma mị ra, vẻ mặt nàng nghiêm túc chưa từng có, “Rốt cuộc chàng định làm gì? Tụ nhi không đắc tội với chàng.”

“Xem ra nàng thực sự rất thương yêu nàng ấy.”

Liễu Chi Tuyết nén phần nộ, bình tĩnh trở lại, “Rất thương yêu, có điều Tụ nhi đã khác trước, nhưng vẫn là tiểu muội của thiếp. Chàng quen muội ấy thế nào, đơn giản chỉ vì Tụ nhi đi nhầm, lạc bước vào đây hay sao?”

Về hoài nghi trong giọng điệu của nàng khiến ánh mắt Hiên Viên Triệt trở nên mơ màng. Chàng nghịch cái bàn chỉ trong tay, thông thả đáp: “Nếu ta nói làm vậy là để bảo vệ nàng ấy, nàng có tin không?”

Đúng như dự liệu của chàng, Liễu Chi Tuyết nhướn mày, lạnh lùng châm biếm: “Triệt, chỗ này của chàng...” Bàn tay ngọc ngà của nàng đặt lên ngực trái của chàng, cười tươi rói, “Trong này không có gì hết, không có gì hết...”

Trong tim chàng chẳng có gì hết, làm sao biết bảo vệ một người?

Vậy mà chàng nói chàng muốn bảo vệ Tụ nhi, chàng thích Tụ nhi ư? Đây đúng là chuyện cười nhạt nhẽo nhất nàng được nghe trong năm.

“Tuyết nhi, nàng quả thừa hiểu trẫm.” Hiên Viên Triệt không phản bác, trái lại đặt tay lên bàn tay nàng để trên ngực mình, bàn tay hai người đều hơi lạnh,

không ai sưởi ấm được cho ai.

Như hai mảnh băng, đặt lên nhau, chỉ càng thêm lạnh, vĩnh viễn không tan.

“Chuyện hôm qua, không hề thay đổi suy nghĩ của thiếp. Triệt, hãy tha cho Tự nhi, Tự nhi của thiếp không hợp với nơi này.” Giọng của Liễu Chi Tuyết có thể nói đúng là cầu xin, cầu xin vì Mạt Ca.

“Hợp hay không, không phải do nàng nói là được, phải thử mới biết. Chưa thử, không ai biết, trăm và nàng ấy có thể tạo thành một hình tròn hay không.”

Hiên Viên Triệt không nao núng, lơ đãng nói.

Liễu Chi Tuyết chỉ cảm thấy luồng nộ khí bùng lên, cháy thành lửa thiêu đốt lòng nàng.

“Hoàng thượng, Người không thích hợp với Tự nhi.”

“Trăm đã nói rồi, phải thử mới biết.”

“Tự nhi có gì tốt, khiến Người hao phí tâm tư như vậy?”

Nàng không hiểu, đó không phải là Hiên Viên Triệt mà nàng biết.

Hôm qua, thật ra không phải Hồng Tường báo tin cho nàng đến điện Minh Nguyệt, người kịp thời báo tin để nàng đến, chính là Hiên Viên Triệt. Nàng nhớ, lúc đó sắc mặt chàng rất bình thản, ánh mắt vẫn êm ả, nhưng bước chân chàng nhanh hơn nửa nhịp so với ngày thường. Trên đời, không ai hiểu chàng bằng Liễu Chi Tuyết này, những gì khiến chàng bận lòng, nếu không có kết cục hoàn mỹ, thì sẽ là bi thảm.

Nàng rất lo cho Mạt Ca.

Nàng đã tưởng, Tự nhi có gì đặc tội với chàng, không ngờ, chàng lại thích tiểu muội đó. Thật mỉa mai, chàng thích ai không thích, lại đi thích nữ nhi của Liễu gia? Vốn dĩ, khắp thiên hạ, chỉ cần là họ Liễu, bất luận nam hay nữ, Hiên Viên Triệt đều căm hận.

Chàng quen Tự nhi thế nào? Mà lại có thể hao tổn tâm sức vì tiểu muội đó như thế?

Chàng nói, chàng muốn bảo vệ Tự nhi, nàng không tin một chữ nào. Hiên Viên Triệt lớn lên thế nào, nàng rõ hơn ai hết, chàng từng muốn giết cả chính nàng. Trong từ điển đời chàng, không có ba từ “bảo vệ” “trân trọng” và “yêu”.

“Chủ đề này, trăm không muốn nói tiếp.”

“Triệt, chàng sẽ chặt đứt đôi cánh của Tự nhi. Chàng nên biết, Tự nhi không thích hoàng cung.” Tiếng thở dài rất nhẹ của Liễu Chi Tuyết tan trong hương cỏ xanh, mang chút oán hận ngấm ngấm. Nàng biết, nàng không cách nào lay chuyển quyết định của Hiên Viên Triệt.

Liễu Chi Tuyết thần thờ ngồi ngây, đôi chân như có dòng thép chảy vào, nặng ngàn cân.

Nàng thực sự không ngăn cản nổi ư?

Nàng không tin, nàng không muốn để Tự nhi cũng bước vào con đường khúc khuỷu không lối về, bước qua bức tường hoàng cung, sâu như biển.

“Triệt, ngay cả thiếp cũng không ngăn cản được quyết định của chàng ư?” Liễu Chi Tuyết không cam lòng, hỏi.

Hiên Viên Triệt không trả lời. Liễu Chi Tuyết nhìn chàng, trên khuôn mặt đó là một vẻ tĩnh lặng như chết. Nàng không nói nữa, lặng lẽ chờ câu trả lời của chàng.

Một lúc lâu sau, “Hoàng hậu, đừng quên giao ước của chúng ta.” Hiên Viên Triệt nói, “Trăm có quyền không tuân thủ giao ước đó, nếu hoàng hậu làm chuyện trăm không muốn nàng làm.”

“Hoàng thượng đang uy hiếp thiếp chăng?” Liễu Chi Tuyết cười khẩy: “Nói lời giữ lời mới là minh quân. Hoàng thượng, chuyện của chúng ta hoàn toàn không liên quan đến Tự nhi, tại sao lại kéo muội ấy vào?”

“Ý trăm không phải thế, chỉ có thể nói, Tự nhi vào cung là do một tay Liễu Chi Nguyệt sắp đặt, ngoài dự liệu của trăm, chỉ có thể nói đó là ý trời. Tuyết nhi, tiểu muội của nàng là miếng ngọc thô, nếu sống ở bên nàng, cứ chờ mà xem, nhất định sẽ vượt qua nàng.”

“Hiên Viên Triệt, chàng..” Liễu Chi Tuyết tròn tròn mắt, không thể tin nổi, nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng dịu dàng của chàng, một nụ cười rất nhẹ đến khó nhận ra, thoáng hiện trên đó, khiến nàng vô cùng kinh ngạc. Mười mấy năm gần đó, tương tri, nàng hiểu ý nghĩa mấy lời kia của chàng.

Chính vì hiểu, Liễu Chi Tuyết mới thấy phẫn nộ.

Nếu có ngày Tự nhi phản bội chàng, chàng sẽ làm Hiên Viên Triệt nhẹ nhàng ngồi dậy, cười đẹp như hoa, “Ta sẽ giết tất cả những kẻ phản bội ta, bất luận là nàng ấy!”

Không khí ngưng đọng, im lìm như chết.

Liễu Chi Tuyết đột nhiên đứng dậy, phẩy ống tay áo bỏ đi.

Chớp mắt đã đến tháng Năm, tiết trời vẫn còn phảng phất hơi hướng cuối xuân, lá cây từ xanh non chuyển sang xanh thắm, tươi cười đón gió.

Mạt Ca sống trong Tuyết Dao cung như cá gặp nước. Liễu Chi Tuyết rất cưng chiều cô, muốn gì được nấy, không phải e dè thận trọng như hồi ở điện Minh Nguyệt. Tỷ nữ là người lạnh lợi, thông minh, rất biết chăm sóc, Mạt Ca rất hài lòng. Bản thân Mạt Ca cũng có không ít niềm vui riêng. Cô thích nhất là đến tàng thư các, bởi vì muốn biết tất cả về thời đại này, tàng thư các có thể cung cấp tri thức toàn diện.

Chính tàng thư các này đã giúp Mạt Ca tìm hiểu một cách có hệ thống hiện nay cô đang ở vào thời đại thế nào.

Thiên hạ hiện đang ở thế chân vạc, ba nước: Hiên Viên, Ngọc Phượng và Nữ Nhi phân chia thiên hạ, các nước nhỏ khác khó tham dự, ba nước này là cường quốc lớn nhất thiên hạ.

Hiên Viên, địa giới rộng lớn, nhưng đa phần là đất khô cằn, không thích hợp trồng trọt, nông sản không đủ cung cấp, nước ngọt rất thiếu, hầu như hàng năm đều xảy ra hạn hán. Bá tính chết đói vì hạn hán nhiều vô kể. Nhưng, Hiên Viên lại có quân sự cường thịnh, tướng lĩnh, binh sỹ dũng mãnh thiện chiến, quân đội dưới cờ thống lĩnh của Vệ Minh Hàn, được mệnh danh là “quân đội bách chiến bách thắng”.

Ngọc Phượng khí hậu ẩm áp, nghề thủ công phát triển, nông sản phong phú, kinh tế phồn vinh, chiếm hết ưu thế địa lý, quốc phòng quân đội tuy không mạnh bằng Hiên Viên nhưng cũng không tỏ ra yếu thế.

Nữ Nhi là quốc gia tương đối đặc biệt, đó không phải là đất nước toàn nữ giới, mà là quân chủ các triều đại đều do nữ nhi đảm nhiệm, đây là một quốc gia mỹ nữ nhiều vô kể. Biên giới của nước này ở sát núi băng.

Ba nước trên, nhiều năm duy trì thế cân bằng rất kỳ quặc, cùng ràng buộc lẫn nhau, biên giới mặc dù không ngừng xảy ra chiến tranh lớn nhỏ, nhưng ba nước vẫn duy trì tình trạng kỳ quặc, đánh thì đánh, thông thương vẫn thông thương.

Về lý giữa hai nước xảy ra chiến tranh xung đột, chắc chắn cũng có xung đột về thương mại, với nhu cầu quốc nội lớn như Hiên Viên, Ngọc Phượng chỉ cần bế quan tỏa cảng, phong tỏa thương mại giữa hai nước, ngừng giao dịch thương mại với Hiên Viên, nhất định sẽ ảnh hưởng đến kinh tế và quốc lực của Hiên Viên.

Mạt Ca không thể lý giải hiện tượng trên, cũng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đành gác lại. Rốt cuộc, quan hệ chính trị phức tạp này không phải một người mới đến như cô có thể lý giải được.

Ngoài ba nước trên, lân bang của Hiên Viên còn có Bắc Việt thế lực cũng không nhỏ, mấy năm nay cũng dần dần cường thịnh, mấy nước nhỏ khác, nhân khẩu không đông, quân sự không mạnh, nhưng vô cùng giàu có, lại còn một đảo quốc nữa, tóm lại đây là loạn thế.

Đã nhiều ngày không gặp Hiên Viên Triệt, nếu Mạt Ca không đến điện Thanh Liên, hầu như họ không gặp được nhau. Còn những đêm Hiên Viên Triệt ân sủng Liễu Chi Tuyết, cô đều tránh xa.

Có một số chuyện cho dù cô không cố ý muốn biết, cũng sẽ biết. Sự đắc sủng của Liễu Chi Tuyết quả thực khiến phi tần hậu cung đồ mất. Trong một tháng, có đến nửa tháng Hiên Viên Triệt qua đêm tại Tuyết Dao cung. Lời đồn hoàng hậu đắc sủng là có thật, không phải bịa đặt.

Tuy nhiên, ban ngày rất ít thấy chàng xuất hiện ở Tuyết Dao cung. Cũng may vì thế, Mạt Ca khỏi lo vô tình gặp chàng.

Nội quy trong cung quy định rõ, tân phi trong cung bất luận phẩm cấp cao thấp, mỗi sớm đều phải đến thỉnh an hoàng hậu. Mạt Ca vốn dĩ có tình muốn tránh, không ngờ, vừa sáng đã đối diện với một đàn bướm. Liễu Chi Tuyết biết tâm tư đó, cũng không làm khó cô. Tuy nhiên, trời vừa sáng, đã bị Xuân nhi đánh thức, bảo là hoàng hậu mời.

Mạt Ca còn đang ngái ngủ, mặc Xuân nhi hầu hạ chải đầu vận xiêm áo, lúc ra khỏi cửa, một trận gió sớm thổi qua, mới hơi tỉnh táo. Ôi chao, sớm thế đã phải dậy thật là tra tấn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 14.2

Mấy ngày nay, Mạt Ca có thể khẳng định, Liễu Chi Tuyết đối với cô cực tốt. Cho nên với Liễu đương nhiên cô cũng thật lòng, một khi người khác thật lòng với mình, cô cũng muốn thật lòng với họ. Mạt Ca biết, Liễu Chi Tuyết đã thôi cảnh giác, có lẽ do tính cách, Liễu Chi Tuyết tỏ ra không thật vốn vậ, nhưng mỗi nụ cười đều rất tình cảm. Mạt Ca thực sự cảm động. So với Liễu Chi Nguyệt lạnh lùng, độc ác, Liễu Chi Tuyết đích thực là tỷ tỷ tốt.

Vừa vào cửa điện, đã thấy mùi hương phả ra, Mạt Ca hơi ngạc nhiên. Liễu Chi Tuyết ngồi ở vị trí trang trọng nhất trên điện, bên phải là Liễu Chi Nguyệt, bên trái là một cô gái cô chưa từng gặp, nhìn trang phục, có lẽ thân phận không thấp, dung mạo vô cùng xinh đẹp.

Ngoài hoàng hậu và hoàng quý phi, trong Tuyết Dao cung lúc này còn có tám phi tần nữa. Mạt Ca rất lấy làm lạ, tỷ tỷ gọi cô đến làm gì?

Nhìn thấy Mạt Ca, Liễu Chi Tuyết vui vẻ vẫy tay gọi cô đến. Phớt lờ vẻ mặt sầm sì của Liễu Chi Nguyệt, Mạt Ca mỉm cười đi đến, ngồi xuống bên Liễu Chi Tuyết, cô không hiểu dụng ý của Liễu Chi Tuyết, chỉ ngồi yên quan sát tình hình.

“Tỷ tỷ, tảo an.” Đây là câu chào Mạt Ca đã quen. Liễu Chi Tuyết đã nói, cô không phải là phi tần trong cung, không cần hành lễ với nàng, trong Tuyết Dao cung chỉ đơn thuần là tỷ muội bên nhau. Không biết có phải cảm giác của cô không đúng, luôn cảm thấy khi Liễu Chi Tuyết nói đến phi tần trong cung, đều có ý đặc biệt nhấn mạnh. Nhưng không thể phủ nhận, điều đó khiến cô thấy tiện, để khỏi thỉnh thoảng lại phải quỳ.

“Hôm trước tình cờ nhắc đến muội, các vị ấy la lên muốn gặp muội. Hôm nay chẳng mấy khi mọi người đều có ở đây, cho nên tỷ bảo muội đến chào họ một tiếng.”

Mạt Ca cười, hơi gượng, nhẩn nại ngồi xuống một bên, “Tự nhi hân hạnh gặp các vị nương nương.”

Vốn dĩ cô phải hành lễ, đang định đứng lên, thì Liễu Chi Tuyết kéo lại, khiến cô không hiểu, chỉ mỉm cười chào hỏi, không để ý ánh mắt trầm tư của Liễu Chi Nguyệt.

“Cửu tiêu thư kiều diễm quá.” Không biết phi tần nào bên dưới tán dương, sau đó liên tiếp những lời tán dương khác.

Đa phần là nịnh bợ Liễu Chi Tuyết. Nghe mãi Mạt Ca cũng cảm thấy hơi ngượng, dù là lộn sẽ được họ khen như vậy cũng biến thành mỹ nữ Điều Thuyền.

Một đàn bà mồn năm niềng mười đua nhau tán dương nhan sắc của cô, Mạt Ca chỉ thấy buồn cười, biết họ nịnh bợ chị em họ Liễu, điều này cô cũng thông cảm. Nét mặt Liễu Chi Nguyệt mặc dù sầm sì, nhưng không có vẻ bức bối, giống như một ngày u ám, nhưng không mưa.

Vị phi tử xinh đẹp ngồi hàng đầu bên trái là Lệ phi, cô đã nghe Hồng Tường nói, ngoài chị em họ Liễu, Lệ phi được sủng ái nhất. Nói công bằng, những cô gái này đều rất đẹp, chỉ có điều không có gì đặc sắc ngoài Liễu Chi Tuyết.

Lệ phi này, nhan sắc xinh đẹp hiếm thấy, trên mặt có một vẻ kiêu ngạo ngấm ngấm do được sủng ái, không cung kính khiêm nhường như các phi tử khác, thỉnh thoảng lại vô tâm cười ‘khách’ một tiếng, nói quá to, lời quá thẳng, khiến người ta cảm giác đó là “người đẹp ngốc nghếch.”

Chỉ có mỗi vẻ đẹp ngoại hình, đó là cảm giác của cô về Lệ phi.

Khẩu vị của Hiến Viên Triệt thật ở dưới mức tầm thường.

Chiến tranh giữa những người đàn bà, không có khói lửa, nhưng đầy quái dị.

Ngoài Lệ phi, các phi tử khác nói năng ít nhiều đều có ý châm chọc lẫn nhau, nhưng mặt vẫn nhẹ nhàng, tươi tỉnh như không. Quay nhìn Liễu Chi Tuyết và Liễu Chi Nguyệt, cả hai đều rất kiệm lời, dù có nói cũng chỉ nhắc những chuyện vụn vặt, như xem kịch, ca múa.

Sau khi thỉnh an xong, các vị phi tử ra về, Mạt Ca mới thờ phào, ngồi suốt buổi sáng, mệt bã người.

“Uyển nhi, nấu bát canh hạt sen để Tự nhi ăn sáng.” Liễu Chi Tuyết nói, Uyển nhi cùng mấy cung nữ đi ra.

“Canh hạt sen thanh mát, Uyển nhi nấu rất khéo, Tự nhi hình như chưa được nếm, lát nữa sẽ được nếm thử, tỷ hầu như ngày nào cũng ăn.” Liễu Chi Tuyết nghiêng đầu, nụ cười đó rõ ràng rất ấm áp. Mạt Ca nhúc nhích cơ thể tê cứng, gật đầu, do dự một lát, vẫn hỏi: “Sớm như vậy tỷ đã gọi muội đến ngồi đây là để nghe bọn họ nói chuyện phiếm ư?”

Liễu Chi Tuyết giọng dịu dàng, “Muội nên đi dạo nhiều trong cung, đến đây mấy ngày rồi, quen dần cũng là tốt. Ở đây muội vẫn còn rất xa lạ. Mấy phi tần vừa rồi, muội vẫn chưa gặp.”

Mạt Ca ngạc nhiên hỏi: “Vì sao muội phải quen bọn họ?”

“Không phải để muội quen bọn họ, chỉ muốn muội xem họ sống thế nào.”

Nếu là muội, muội có muốn sống như vậy không?” Nàng bình tĩnh hỏi, ánh mắt long lanh nhìn cô, dường như muốn tìm hiểu điều gì qua nét mặt cô.

Mạt Ca lơ mơ cảm thấy có gì không ổn, nhưng không thể nói rõ ra được. Vì sao cô phải biết họ sống thế nào? Tất cả chẳng liên quan đến cô, Liễu Chi Tuyết rốt cuộc muốn nói gì với cô?

“Tỷ tỷ...” Mạt Ca bần chồn nhìn Liễu Chi Tuyết, không biết nên nói gì, bầu không khí xung quanh cơ hồ ngưng trệ.

Về nghiêm túc và nỗi lo lắng như màn sương mỏng phủ trên mặt Liễu Chi Tuyết, càng khiến Mạt Ca băn khoăn. Lúc này dù có mười cái não, cô cũng không sao hiểu nổi điều gì ẩn sau những lời nói và vẻ mặt bất thường như thế của Liễu Chi Tuyết.

“Mười lăm tuổi ta vào cung, được bốn năm rồi.” Nàng thở dài, đứng lên, sắc mặt vẫn trầm tĩnh, “Thời gian trôi, con người già đi, anh đào chín, chuỗi tiêu xanh. Tuổi xuân của biết bao thiếu nữ bị chôn vùi ở đây. Tự nhi, đây là một vườn hoa, nhưng những cây hoa này, lớn lên bên cạnh mộ chí.”

Mạt Ca tìm đập chân run, bên mộ chí? Không biết vì sao, tìm cô đập rất nhanh, trong không gian tĩnh mịch, chỉ có tiếng tìm Mạt Ca thỉnh thoảng đập loạn.

Liễu Chi Tuyết đột nhiên trở nên xa lạ, không giống tỷ tỷ mà cô biết, trở nên buồn phiền và nghiệt ngã.

Cảm giác áo trong ướt ướt, vào buổi sáng sớm thế này, cô lại toát mồ hôi lạnh khắp người.

Hoa bên mộ, nuôi sống nó là xương cốt người, là máu tươi. Chỉ có phân bón nhiều, hoa mới mon môn, tươi tốt, nếu không sẽ chết khô. Mạt Ca đột nhiên cảm thấy ù tai, một cơn buồn nôn ập đến, Liễu Chi Tuyết nói những điều đó để làm gì?

“Xem ra, muội đã hiểu một chút. Tự nhi, nữ nhi Liễu gia có lẽ là số mệnh, cũng là lời nguyên chính trị, bất luận chống chế lại thế nào, đều bị cuốn vào vòng xoáy đó.” Nàng xúc động nói, thông thả đi đến bên Mạt Ca, nụ cười hơi cứng.

“Muội không thừa nhận số mệnh, số mệnh của muội nằm trong bàn tay muội.” Mạt Ca nhìn Liễu Chi Tuyết bình tĩnh nói. Hơn nữa, tôi cũng không phải là con gái của Liễu gia. Cô thầm nghĩ.

“Rất tốt. Nhưng mà, có lúc suy nghĩ đó vô cùng ngu xuẩn.” Liễu Chi Tuyết cười, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô. Mạt Ca nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt và bất an của mình in trong đôi đồng tử đen, long lanh đó.

“Thế nào là vòng xoáy?” Liễu Chi Tuyết cười nhạt, hiện trên mặt trở nên lạnh ngắt, “Vòng xoáy chính là thuận theo ta thì sống, làm trái ta là chết!”

Một câu nói khiến Mạt Ca lạnh từ đầu xuống chân. Liễu Chi Tuyết đang ám chỉ, cô cũng sẽ trở thành vật hy sinh của chính trị ư?

“Tại sao tỷ nói với muội những điều đó?” Mạt Ca cổ trăn tĩnh hỏi.

Liễu Chi Tuyết ngồi ngay ngắn trở lại, đúng lúc Khiếu nhi bưng một cái khay đi vào, nhẹ nhàng đặt lên bàn hai bát canh hạt sen, đoạn cung kính lui ra.

“Thư tài khéo léo của Uyển nhi.” Liễu Chi Tuyết ngồi một bên, nụ cười lại ấm áp vô cùng, khiến Mạt Ca ngây ra nhìn, tâm tư của đàn bà này thật khó dò.

Thìa ngọc lạnh chạm vào bát ngọc, âm thanh thanh lạnh du dương vang lên, Liễu Chi Tuyết thông thả ăn, vẫn nụ cười trên môi, như nụ cười khiến Mạt Ca tim run vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Sao không ăn đi?” Nàng hỏi.

Mạt Ca do dự, nhắc bàn tay này giờ vẫn để trên đầu gối, cảm giác nặng ngàn cân.

Hạt sen mềm trắng nõn, đặt trong bát sứ đẹp vô cùng. Mạt Ca nhấp một thìa, xuất nôn, đắng quá. Canh hạt sen này, Uyển nhi không lấy tâm sen ra, cũng không cho đường, vừa chạm vào lưỡi cả miệng đắng ngắt, còn có một vị rất lạ nào đó, đang cuộn trong dạ dày cô.

Mạt Ca quả thực không dám tin, Liễu Chi Tuyết lại húp từng thìa nuốt ngon lành hơn nữa, như lời cô ta nói “ngày nào cũng ăn”, hay là cô mắc chứng ngược đãi bản thân?

“Không hợp khẩu vị hả?” Liễu Chi Tuyết nghi hoặc hỏi, giọng điệu có vẻ rất ngạc nhiên. Giống như cảm thấy món canh này là sơn hào hải vị.

“Không, rất ngon!” Mạt Ca nói liều.

Canh hạt sen đắng ngắt, cái vị đó thật sự vô cùng khó chịu. Trong canh như còn cho thêm thứ gì, mùi vị rất lạ. Ăn canh này để nhắc nhở bản thân ư? Cô thầm nghĩ, bất giác cảm thấy thương Liễu Chi Tuyết, con người vừa rồi còn khiến cô tìm đập chân run, lúc này xem ra vô cùng yếu đuối.

Có lẽ trong lòng cô ta có nỗi khổ riêng.

Mạt Ca cảm giác mình bị điên, lại có thể mặt tĩnh khô húp hết bát canh đắng sợ đó, ngẩng đầu là khuôn mặt như cười như không của Liễu Chi Tuyết.

“Tự nhi, ta muốn muội biết mùi vị trong cung.”

“Muội...”

“Đừng vội phủ nhận! Tự nhi, trước mặt muội có hai con đường. Một là xuất cung, cả đời sống mai danh ẩn tích. Hai là vào cung, sống bên cạnh hoàng thượng, nhìn chàng, giúp chàng thống nhất thiên hạ. Muội sẽ sống suốt đời trong hoàng cung này.” Câu cuối cùng Liễu Chi Tuyết nói rất rõ ràng mà nghiêm túc, trên mặt là kiên định và ung dung.

Khó khăn lắm mới kìm chế tìm đập loạn, giờ lại đập điên cuồng, cảm giác sắp này khỏi lòng ngực. Mạt không còn sắc máu, bí mật cô giấu sâu trong lòng cơ hồ bị người khác lôi tuột ra. Mạt Ca bối rối, kinh ngạc, hoài nghi.

Đây là một bí mật, làm thế nào tỷ tỷ lại biết?

“Tự nhi, đừng sợ, muội là tiểu muội duy nhất của ta, ta sẽ không hại muội. Trái lại, ta sẽ giúp muội, bất luận muội muốn gì.” Nụ cười của Liễu Chi Tuyết như thấm qua nước ẩm, ấm áp như mùa xuân, trong đôi đồng tử của Mạt Ca in hình khuôn mặt chân tình đó.

Tiểu muội duy nhất, sao cô lại là tiểu muội duy nhất của Liễu Chi Tuyết?

Thấy Mạt Ca mặt đầy nghi hoặc, Liễu Chi Tuyết cười đau khổ, vuốt nhẹ má cô, nhỏ nhẹ nói: “Tự nhi, tin tỷ đi, tỷ sẽ không hại muội. Nếu muội muốn xuất cung, cho tỷ thời gian hai năm, tỷ nhất định để muội ra. Nếu muội muốn ở lại bên cạnh hoàng thượng, cho tỷ thời gian nửa năm, tỷ sẽ để muội toại nguyện.”

Đi, hai năm, ở lại, nửa năm, ngụ ý khỏi cần nghĩ cũng biết, đi khó khăn hơn ở lại.

Mới sáng sớm Liễu Chi Tuyết đã gọi cô đến đây ngồi, tất cả chẳng qua chỉ muốn để cô hiểu sự bất lực và bi thảm trong cung, để khi lựa chọn, cô hiểu, ở lại có nghĩa là gì.

Tỷ tỷ không muốn cô ở lại trong cung, Mạt Ca thầm nghĩ. Cảm giác ấm áp trào trong lòng. Tỷ tỷ thật lòng thương yêu cô, tỷ tỷ không tự đưa ra quyết định mà theo nguyện vọng của cô. Nhưng, tỷ tỷ hy vọng cô xuất cung, cho nên mới để cô hiểu nỗi bi ai của phi tần trong cung. Tỷ tỷ không muốn cô trở thành một người như họ, mới dùng cách này để cảnh báo cô, khiến cô suy nghĩ khi lựa chọn.

Mạt Ca hiểu hoàn cảnh của mình, Hiền Viên Tiêu mặc dù thích cô, nhưng nếu nói giúp cô xuất cung, chàng tuyệt đối không thể. Cô là quân cờ rất hữu dụng, người ta sẽ không buông tha cô. Liễu Tĩnh, Hiền Viên Tiêu, Vệ Minh Hàn, cô đều không tin. Còn Hiền Viên Triệt càng không thể, thực quyền trong tay chàng e là còn không bằng Liễu Chi Tuyết. Cho nên, mọi hy vọng của cô chỉ có thể đặt vào Liễu Chi Tuyết.

“Đa tạ người, tỷ tỷ!” Chỉ bản thân mới biết, nói ra câu đó, Mạt Ca chân thành thế nào, chân thành coi Liễu Chi Tuyết là chị của mình. Đó là người thân duy nhất của cô ở thời đại này, tình thân thiết và ấm áp đó cơ hồ đến rất tự nhiên.

“Muội muốn xuất cung!” Mạt Ca kiên định nói.

Liễu Chi Tuyết thờ phào một hơi, yên tâm mỉm cười.

Triệt xin lỗi!

Thiếp chỉ có một tiểu muội này, thiếp không thể hại cả đời nó.

Những gì có thể cho chàng, cuộc đời này đều cho chàng rồi. Không thể cho chàng, xin chàng lượng thứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 15

Thái Hậu Hồi Triều, Cung Đình Nổi Sóng

Từ khi vào hoàng cung, nhiều ngày nay Mạt Ca đều làm bạn với sách, sự chăm chỉ đó khiến cô cười đau khổ: nếu lúc thi đại học mà có thể chăm chỉ như thế, có lẽ thi đỗ Bắc Đại, Thanh Hoa không khó. Cô vốn không phải là người có thể tĩnh tâm được, nhưng hoàn cảnh tạo ra tính cách, câu nói này rất đúng. Gần đây cô trở nên tĩnh tại rất nhiều, có lẽ là do kiềm chế, mặc dù với Liễu Chi Tuyết tình cảm như tỷ muội, nhưng cô vẫn luôn phải kiềm chế bản tính của mình. Một là sợ Liễu Chi Tuyết nghi ngờ, hai là bản thân hoàng cung là chốn thị phi, tốt nhất nên cẩn trọng, cố gắng làm tiểu muội ngoan của Liễu Chi Tuyết, kiềm chế bản tính tự do, ngang tàng hồi còn ở ngoài cung.

Liễu Chi Tuyết làm hoàng hậu rất được lòng người, hậu cung phi tần coi như đều kính nể, lại được thiên tử sủng ái, cho nên công việc hậu cung xử lý rất trôi chảy, đương nhiên không tránh khỏi gắn với suy tính và thủ đoạn khó dò. Mạt Ca nhàn rỗi theo Liễu Chi Tuyết học trà đạo và đánh cờ.

Trong mắt Liễu Chi Tuyết, Mạt Ca là một tiểu muội ngoan. Năm xưa khi nàng ra đi, mặc dù Chi Tự có biết chữ sơ sơ, nhưng những thứ khác như cảm kỳ thư họa lại không ai dạy. Bất luận hoàng hậu thông minh, nhanh nhạy thế nào rốt cuộc vẫn là cô nhân, vẫn không thoát khỏi tư tưởng bảo thủ, nữ nhi phải khéo léo, đa tài. Mạt Ca vui vẻ đóng vai tiểu muội ngoan, suy cho cùng việc xuất cung sau này vẫn phải dựa vào Liễu Chi Tuyết, đương nhiên phải nghe lời cô ta. Và lại bản thân cô quả thực quá nhàn rỗi, mấy thứ kia mặc dù không hứng thú, nhưng do hoàn cảnh, học cũng thấy thú vị.

Chi nói về luyện chữ, lúc đầu chữ cô rất xấu, bây giờ viết đã khá ngay ngắn, thanh thoát. Mạt Ca đắc ý mãi vì điều này.

Nhưng không biết vô tình hay hữu ý, Liễu Chi Tuyết thỉnh thoảng vẫn có những lời ẩn ý hoặc cử chỉ mang chút ngờ vực đối với cô. Mỗi lần như vậy, Mạt Ca luôn giả bộ ngây thơ, không hiểu đối phó cho xong. Hai tỷ muội mặc dù mỗi người mỗi tâm tư, nhưng suốt ngày ở bên nhau, tình cảm tự nhiên cũng thân thiết hơn nhiều, do vậy cũng khiến Mạt Ca từ bỏ tâm lý đề phòng, tiếp nhận sự quan tâm của Liễu Chi Tuyết.

Hoàng hậu đắc sủng, thiên hạ đều biết, nhưng theo quan sát của Mạt Ca dường như không chỉ có thế. Không biết có phải cô đa nghi, luôn cảm giác dưới bề ngoài rõ ràng đó có một thâm ý mập mờ. Cô chưa bao giờ nhìn thấy họ ở bên nhau, Hiên Viên Triệt luôn sau khi đêm xuống mới đến Tuyết Dao cung, hoàng đế ân sủng phi tử, người ngoài đương nhiên né tránh. Cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy hoàng đế đến Tuyết Dao cung ban ngày. Về chuyện này, cô đã lên nghe các cung nữ nói, hoàng đế say mê tạc ngọc, ban ngày ngoài lên triều thì tạc ngọc, mọi việc khác đều không bận tâm.

Tóm lại, cô không nhìn ra cái gọi là đắc sủng. Hơn nữa, ngôi hoàng đế mà Hiên Viên Triệt đang ngự cũng thật khiến cường, bề bàng. Thực quyền ở hậu cung nằm trong tay ba nữ nhân Liễu gia, triều chính trong tay hai vị Tả, Hữu thừa tướng, hoàng quyền giống như bị trống một nửa. Liễu gia giống như nắm hơn một nửa giang sơn của chàng, nhưng còn e ngại đã vương kim biện trong tay Nam Thư Văn nên chưa dám động loạn.

Một khi Nam Thư Văn nảy sinh ý đồ khác, thì ngôi hoàng đế kia của Hiên Viên Triệt cũng mất. Chàng từ nhỏ ít quan tâm chính sự, say mê tạc ngọc, mười tuổi đăng cơ đến nay đã là năm Tả Hiên thứ mười. Chấn mười năm, không hề có gây dựng gì, chiến tích quân sự không có, thành tích chính trị cũng không, nếu không có Nam Thư Văn vớt vát và chèo chống, vị hoàng đế này quả thật chẳng có uy tín gì, cực khó khiến dân chúng khâm phục.

Hiên Viên Triệt chỉ mạnh hơn Hiên Viên Tiêu ở chỗ chàng là trưởng. Nếu cô là Hiên Viên Tiêu, văn võ song toàn, người có tài thường kiêu ngạo, e cũng không phục Hiên Viên Triệt.

Cho nên nói, ngôi báu này chàng ngồi không vững chút nào, không có Nam Thư Văn, chàng chỉ là bù nhìn, có Nam Thư Văn, Mạt Ca nghĩ, không nên là một bù nhìn mềm nhũn, không xóc lên được.

Mặc dù kỳ quặc, nhưng chẳng liên quan đến mình, thì tránh cho xa. Mạt Ca tự nhận IQ bình thường, không giống những nhân vật như Liễu Chi Tuyết, Liễu Tình, Liễu Chi Nguyệt, ba cha con đang bị cuốn vào vòng xoáy đó, tâm tư của họ cô không đoán được, càng khỏi nói những nhân vật có quyền lợi trực tiếp như Hiên Viên Triệt và Hiên Viên Tiêu, tuyệt đối không phải là những nhân vật mà người bình thường có thể đoán ra tâm tư. Lại còn bà thái hậu sắp hồi cung kia nữa. Cô bắt giác thâm thò dài, tranh đi tranh lại như vậy chẳng phải vẫn giang sơn của Liễu gia họ hay sao, hà tất phải thế?

Hôm đó từ tầng thư các trở về, cô nhìn thấy Hiên Viên Tiêu. Đạo này chàng rất bận, cô lại cố tình né tránh, cho nên không thường xuyên nhìn thấy, từ khi đến Tuyết Dao cung, đây là lần đầu Mạt Ca gặp lại chàng.

Khi cô trở về cung, Hiên Viên Tiêu và Liễu Chi Tuyết đang nói chuyện rất vui vẻ, không biết nói gì, chỉ thấy hai đều cười, dường như rất thoải mái.

Vị tỷ tỷ này của cô, bắt luận nói chuyện với ai, đều tươi cười cho nên Mạt Ca cũng không biết, rốt cuộc cô ta có vui thật không. Bản thân Mạt Ca cũng không ngốc, mặc dù đều là anh chị em họ, nhưng Hiên Viên Tiêu và Liễu Chi Nguyệt thân thiết hơn một chút. Trong cung xử, Liễu Chi Tuyết không khó tính, nhưng lại có một khuyết điểm luôn gây cho người ta cảm giác cô ta ở ngôi cao không thể với được, cho nên Hiên Viên Tiêu muốn thân cận với cô ta e cũng không dễ.

“Tự nhi, hôm nay ta sẽ đưa muội đi săn đồng ý không?” Hiên Viên Tiêu thấy Mạt Ca trở về, vội hỏi. Chàng nghĩ, cô ở trong cung bao nhiêu ngày chắc buồn lắm, nếu có thể xuất cung, nhất định sẽ rất vui.

“Xuất cung?” Quà nhiên, đúng như chàng dự đoán, vừa nghe nói xuất cung, mặt cô đã phấn khởi hẳn.

“Đúng, chiều tối sẽ quay về.” Hiên Viên Tiêu nói.

Mạt Ca nhìn Liễu Chi Tuyết ngồi bên, không biết ý tỷ tỷ thế nào.

“Tự nhi vẫn là tú nữ chưa ra khỏi khuê các, ngang nhiên đi săn với vương gia, về lý về tình đều không thông. Hơn nữa, muội ấy cũng không thạo cưỡi ngựa bắn cung, đi với vương gia, e chỉ làm vương gia mất hứng.” Liễu Chi Tuyết mỉm cười, từ chối rất khéo, lời lẽ thấu đáo.

Niềm vui trên mặt Mạt Ca từ từ phai, coi như cô đã hiểu, tỷ tỷ không muốn cô và Hiên Viên Tiêu quá gần gũi. Thực ra cô cảm thấy Hiên Viên Tiêu rất được, ít nhất tính cách cũng tương đối tốt, dễ chịu.

“Hoàng hậu nương nương khỏi cần lo lắng, thần đệ sẽ đích thân chỉ dẫn biểu muội, Cừu biểu muội vào cung đã lâu chắc cũng muốn ra ngoài hít thở gió.”

“Tự nhi, muội muốn đi săn không?” Liễu Chi Tuyết hỏi, nụ cười vẫn luôn ấm áp.

“Đi săn thực ra muội không hào hứng lắm. Có điều, nếu có thể đi dạo loanh quanh cũng tốt.” Mạt Ca quả thực không muốn làm trái ý Liễu Chi Tuyết, nhưng mà ra ngoài cung đi chơi cáng đáng này quả thật quá lớn.

Liễu Chi Tuyết không hề tỏ ra phạt ý, cho dù có, Mạt Ca nghĩ, cô cũng không nhận ra. Liễu Chi Tuyết nói: “Đã vậy, đợi mấy ngày nữa đi, đợi Tự nhi biết chút ít về cưỡi ngựa, bắn cung, đệ hãy đưa muội ấy đi vui chơi thoải mái.”

Hiên Viên Tiêu nhún mày, hình như không hài lòng với kết quả đó. Mạt Ca cười cười, không bận tâm. Liễu Chi Tuyết nói: “Vương gia, ngày tháng còn dài, hà tất nhất định phải là lúc này? Tự nhi năm nay mười lăm, một hai năm nữa cũng nên tìm đám tốt nào để nương tựa. Đi săn bây giờ chẳng may bị xây sát để lại vết sẹo khó coi, bản cung sẽ muôn phần áy náy, chỉ bằng để muội ấy học xong hãy đi cũng không muộn. Bản cung chỉ xuất phát từ tình thương yêu, vương gia thân là huynh trưởng, càng nên nghĩ cho biểu muội mới phải.”

Mạt Ca đứng một bên nhìn ánh đao bóng kiếm trong nụ cười của họ, lời nói của họ, một lần nữa thể nghiệm thế nào chiến tranh không khói lửa. Liễu Chi Tuyết nói rất hợp tình, hợp lý, hợp logic, ý tứ vừa thẳng thắn vừa ẩn dụ, cũng cảnh cáo Hiên Viên Tiêu, để chàng không nên có ý nghĩ khác với Liễu Chi Tự.

Hiên Viên Tiêu nổi giận, Mạt Ca vội giảng hòa, “Tỷ tỷ nói chí phải, vương gia vẫn nên để muội học cưỡi ngựa, bắn tên đã rồi sẽ cùng vương gia đi săn, nếu không, vương chân vương tay, lại làm vương gia mất hứng thật.”

Ánh mắt Hiên Viên Tiêu đánh về phía cô, lúc này Mạt Ca mới chú ý đến vết quầng dưới mắt chàng, chắc là do mệt mỏi quá độ, cô gượng cười, hơi áy náy.

Chàng đứng lên, lạnh lùng thi lễ, phẩy ống tay áo bỏ đi. Hình như rất bức vì tấm lòng tốt bị chà đạp.

“Tự nhi...” Giọng Liễu Chi Tuyết nghiêm túc hiếm thấy, “Không nên quá gần gũi với Hiên Viên Tiêu, tỷ tỷ không thích.”

Chỉ một câu đó Mạt Ca đã hiểu ra hàm ý của Liễu Chi Tuyết, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Quốc thổ Hiên Viên hơi lệch về Bắc, dân chúng tác phong nhanh nhẹn, đàn ông đều thiện chiến có tiếng, thư sinh yếu ớt có địa vị rất thấp ở đất nước này.

Văn quan triều đình đa phần đều lập công trên lưng ngựa. Trước tinh thần thượng võ của dân tộc như vậy, phụ nữ cũng không bị ngăn cấm nếu ham cung kiếm, về mặt này họ ít bị hạn chế hơn phụ nữ hai nước kia.

Không ít thiếu nữ con nhà quan là những kỵ sỹ giỏi. Dạy Mạt Ca cưỡi ngựa là một ngự tiền thị vệ trong cung, tên là Trình Diệc. Chàng có cơ thể vạm vỡ, cao to tráng kiện, là hình tượng điển hình của đàn ông Hiên Viên. Lần đầu gặp mặt, Mạt Ca đã giật nảy mình vì thân hình tráng kiện của Trình Diệc.

Nhưng là thầy dạy, có thể cho chàng điểm mười.

Chàng cưỡi ngựa rất giỏi, bắn cung càn nhất hạng. Mạt Ca tưởng để đối phó với Hiên Viên Tiêu, Liễu Chi Tuyết cố ý cho một thị vệ mặt lạnh làm thầy dạy của cô để diễn cho giống như thật. Nhưng chỉ ba ngày sau, cô phát hiện, đây không phải là trò diễn đối phó. Liễu Chi Tuyết đã hạ mặt chỉ cho Trình Diệc, bất kể thân phận Liễu Chi Tự, cưỡi ngựa, bắn cung nhất định dạy hết trong thời gian ngắn nhất.

Vốn tưởng chỉ là đối phó, lại biến thành huấn luyện kiểu ma quỷ thực sự.

Trình Diệc cũng triệt để tuân lệnh hoàng hậu, hoàn toàn bỏ qua Mạt Ca là nữ nhi, càng không hề thương hoa tiếc ngọc. Chỉ riêng môn cưỡi ngựa, sau ngày đầu tiên, trên người cô đã có đến cả chục vết bầm. Lòng bàn tay cũng xây xước rớm máu do giật dây cương, hai chân càng khỏi nói, tê dại như không phải của mình, sọc đến nổi chân mềm oặt đi mỗi bước cảm giác bồng bênh như bay trên mây.

Buổi tối nằm trong bồn tắm, mới cảm thấy mình vẫn sống. Hai chân tê dại mới bắt đầu có cảm giác. Xuân nhi vừa xoa bóp cho cô vừa xuýt xoa thương xót, khuyên cô đừng học cưỡi ngựa bắn cung nữa, quá vất vả.

Mạt Ca nghe vậy, cũng bất chấp đó có phải là ý của Liễu Chi Tuyết không, bèn nhắm mắt. Cô thuộc kiểu tính cách càng thất bại càng hăng hái, thích thử thách năng lực và giới hạn của mình, sao có thể bỏ cuộc. Hơn nữa, điều khiển ngựa, cảm giác khống chế toàn cục đó cũng khiến cô cảm thấy ngấm ngầm tự hào và tăng thêm sức mạnh.

Trên ti vi thường thấy cảnh phóng ngựa như bay, lần này Mạt Ca không cần phải ngưỡng mộ nữa, chỉ cần học được, cô có thể phóng như bay một phen. Về sau cô học vì bản thân chứ không phải là để đi săn, cô mê cảm giác đó, nằm rạp trên mình ngựa phóng vun vút, cảm giác đầy thách thức.

Mạt Ca còn nghĩ xa hơn, nghĩ đến sau này mình có thể bỏ trốn, cho nên học cách phòng thân là không chỉ cô cần biết tất cả, học nhiều chẳng có gì thừa.

Hôm đó, sau khi kết thúc buổi học cưỡi ngựa, Mạt Ca thông thả trở về Tuyết Dao cung. Hai chân mỏi đến phát tê, mặt nhăn nhó, chỉ mong về cung thật nhanh, nằm xoài lên chiếc giường rộng rãi dễ chịu của mình.

Bỗng cô vấp một cái, người loạng choạng, ngã sòng xoài một cách thảm hại, Mạt Ca đau đến rên một tiếng, chửi thề một câu, cố bò dậy. Khuôn mặt xinh xắn nhăn nhó, Trình Diệc luôn nghiêm túc, không bao giờ ăn bớt thời gian, mặc dù như thế cô cũng thấy vui, nhưng có lúc quả thực mệt không chịu nổi.

Một bóng người nào đó đổ lên cô, Mạt Ca hốt hoảng, nghĩ đến bộ dạng thảm hại của mình, vội ngẩng đầu, thì ra là Hiên Viên Triệt. Thấy đằng sau chàng không có ai, cô mới thở phào. Có vẻ như bị chàng bắt gặp trong bộ dạng thế nào cô cũng không bận tâm, mặc dù rất thảm hại.

Hiên Viên Triệt cúi xuống, đôi mắt phượng hẹp, dài ánh lên một nụ cười hiếm hoi, thấy Mạt Ca miệng chỉ lầu bầu không nói, chàng cũng không nói gì, giơ tay đỡ cô dậy, đến ngồi trên tảng đá lớn bằng phẳng bên cạnh.

“Tuyết nhi nói muội đang học cưỡi ngựa, sao trông thảm hại thế?”

Mạt Ca nhún mày, nhìn khuôn mặt bình lặng của chàng, ngượng nghịu nói: “Muội không biết bắn cung, vừa bắt đầu học, đương nhiên vất vả.”

Hiên Viên Triệt nhìn cô, ánh mắt dừng ở hai chân cô, cái nhìn đó khiến tim Mạt Ca vô cớ đập lờ một nhịp. Chàng cười “Xem ra chịu không ít vất vả, hôm nào thử thi với trẫm, xem tài cưỡi ngựa của muội thế nào.”

“Hoàng thượng cũng biết?” Mạt Ca nhún mày, ngạc nhiên reo lên. Trời sắp có mưa màu hồng sao? Sao không ai nói cho cô biết. Bộ dạng chàng gió thổi bay, mà cũng biết cưỡi ngựa bắn cung?

“Đàn ông Hiền Viên, có ai không lập công trên lưng ngựa? Mau về cung nghỉ đi, trăm có việc, đi trước.” Hiền Viên Triệt cười, quay người bỏ đi.

Mạt Ca chảnh môi, cái gọi là “việc” của chàng chẳng qua cũng chỉ là tạc ngọc, thật quá hiếu kỳ, rốt cuộc cái gì có thể chiếm tâm tư của chàng hơn tạc ngọc? Nhưng, nhanh chóng gạt đi ý nghĩ không vui nho nhỏ đó, vui vẻ gọi:

“Hiền Viên Triệt, đừng quên Người đã hứa với muội, khi nào muội học xong, chúng ta sẽ so tài.”

Mạt Ca nhất thời quên mất điều đó sẽ mâu thuẫn với việc dạo này cô cố tình tránh mặt chàng.

Hiền Viên Triệt hơi dừng bước, quay người, vẫn nét mặt bình lặng, nhưng môi hơi hé, cười nhẹ. Mạt Ca bất giác nghĩ đến câu thơ, “hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh1.”

1. Nghĩa là, nụ cười khiến người ta điên đảo, hồn siêu phách lạc.

Nụ cười của người đàn ông này quả thật có thể giết người.

“Mạt Ca, ở chốn đại đình quảng chúng, không thể gọi thẳng tên của trăm, như thế là đại bất kính.” Lời của chàng còn một tầng nghĩa nữa, ở nơi đại đình quảng chúng không thể gọi, ở chỗ riêng tư thì có thể. Đây là lần đầu tiên Hiền Viên Triệt chỉnh sửa xưng hô của Mạt Ca, bởi vì cô luôn gọi chàng bằng cả họ tên, chỉ có hai người thì không sao, nhưng nếu bị người có lòng dạ khác nghe được, thì phiền to.

“Vâng, tuân chỉ!” Mạt Ca cười, đáp. Đến khi bóng chàng khuất hẳn, cô vẫn đứng nguyên một chỗ cười ngốc nghếch.

Ngày mười ba tháng Năm không khí trong cung náo nhiệt hẳn, nghe Xuân nhi nói, hôm nay là ngày thái hậu hồi cung.

Mới sáng sớm, Xuân nhi đã giúp Mạt Ca rửa mặt chải đầu, Tuyết Dao cung vẫn yên ắng, chỉ có mấy cung nữ đang quét dọn bên ngoài, mọi người đều theo hoàng hậu đến cổng hoàng cung nghênh đón thái hậu hồi triều.

Trước cổng điện Thanh Liên, Mạt Ca đứng ngẩn nhìn mấy chữ to, rần rởi đó, bối rối mỉm cười, ánh mắt lấp lánh bất an, do dự một lát. Cuối cùng vẫn bước vào.

Không nhìn thấy những tác phẩm bằng ngọc quen thuộc, không nhìn thấy bóng người quen thuộc, đương nhiên cũng không nghe thấy tiếng tạc ngọc quen thuộc, tất cả đều yên lặng, chỉ có một sợi hơi ấm lẫn trong làn gió thổi đến. Mạt Ca ngả người trên ghế nằm, mơ màng buồn ngủ, nằm ở đây thật dễ chịu, thảo nào Hiền Viên Triệt thích ở đây, cô thật sự càng ngày càng quen cuộc sống thời cô đại, nhưng tại sao không thấy vui như lúc đầu hình dung, trái lại cảm thấy một nỗi phiền muộn không thể nào xua đi được.

Mơ màng ngủ thiếp, hình như cảm giác có người đang vuốt ve mặt mình, rất nhẹ, rất ấm, cơ hồ sợ mạnh tay sẽ làm vỡ vật gì mong manh, mi mắt cô khẽ động dậy, rồi mở mắt.

Hiền Viên Triệt đang đắm đắm nhìn cô, thần sắc an tĩnh, bình lặng như mặt nước.

Sợ đó chỉ là ảo giác, ánh mắt Mạt Ca vô tình liếc về phía đôi tay rất đẹp của chàng, mười ngón tay thon dài, trắng muốt, lạnh lẽo buông bên người chủ nhân.

Cô cười đau khổ, quả nhiên đó chỉ là ảo giác.

“Sao nhanh thế?” Mạt Ca phá vỡ không khí yên lặng, bầu không khí yên lặng như vậy, cô cảm thấy không tự nhiên. Cô tưởng hôm nay chàng không đến đây.

“Thình an xong là hết việc.” Chàng ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt an tĩnh, nhưng hơi lạnh lùng. Mạt Ca nhú mày, thần sắc chàng mặc dù vẫn điềm tĩnh, nhưng cô cảm giác trong vẻ điềm tĩnh đó có gì bất an.

Chàng lặng lẽ ngồi một bên, không nhìn cô, cũng không thấy bắt tay vào tạc ngọc như mọi ngày.

“Hoàng thượng... đã xảy ra chuyện gì?” Mạt Ca hỏi hộp hỏi, một Hiền Viên Triệt như thế khiến cô cảm thấy xa lạ.

Đôi mắt trong như nước của chàng ánh một nụ cười, “Mạt Ca, muội rất nhạy cảm. Nhiều năm như vậy, ngay tỷ tỷ nàng cũng không lập tức nhận ra tâm trạng trăm thế nào.”

Mạt Ca ngây ra, mình nhạy cảm ư? Cô thầm cười đau khổ trước đây Tiểu Ưu thường nói, cô rất kém nhạy cảm.

“Muội cũng chỉ buột miệng hỏi vậy.” Mạt Ca xua tay, cười hơi thiếu tự nhiên.

Mắt Hiền Viên Triệt đắm đắm nhìn ra cửa điện, cười nhạt, ánh mắt thanh lạnh như ánh trăng. Mạt Ca cảm giác tâm trạng chàng thay đổi rất tinh tế, bỗng thăm kinh ngạc, xưa nay rất ít khi thấy chàng có tâm trạng.

“Mạt Ca, ở Tuyết Dao cung sống thế nào? Trăm hầu như chưa từng nhìn thấy muội ở đó.”

Đó là bởi vì muội cố tình tránh chàng, Mạt Ca thăm trả lời, mặt lại nở nụ cười đáp: “Muội hầu như đều ở Tuyết Dao cung, chỉ có điều buổi tối đi ngủ hơi

muộn, muộn cũng buồn, chưa bao giờ nhìn thấy hoàng thượng.”

Hiên Viên Triệt thoáng cười, “Trẫm lại tưởng muội có ý tránh mặt trẫm.”

“Hoàng thượng nói đùa, muội đâu dám.” Mạt Ca cười hì hì, nói lấp lửng, sao có thể thừa nhận mình tránh chàng thật.

“Mạt Ca, trẫm phát hiện muội rất ít dùng kính ngữ.” Hiên Viên Triệt đột nhiên nhận xét.

Sắc mặt Mạt Ca hơi thay đổi, “Thần muội từ nhỏ sống ở tiểu viện khuất nẻo trong Liễu phủ, chẳng biết gì, thiếu quân giáo, lễ nghĩa khiêm khuyết, xin hoàng thượng lượng thứ.”

“Đây là chuyện cười lớn nhất trẫm được nghe năm nay.”

Mạt Ca cười gượng, “Có thể làm hoàng thượng vui, đó là vinh hạnh của thần muội.”

Hiên Viên Triệt đột nhiên giơ ngón tay gõ gõ vào trán cô, cười nói: “Trẫm chỉ muốn nhắc muội, trước mặt người khác không được tùy tiện, kể cả trước mặt tỷ tử của muội.”

“Vâng, thần muội đa tạ hoàng thượng nhắc nhở.” Mạt Ca cung kính nói.

Hiên Viên Triệt xua tay: “Được rồi, được rồi, đừng giả bộ, nhìn không quen.”

Mạt Ca hừ hừ, Hiên Viên Triệt thâm nghĩ: tính cách gì lạ thế. Không chịu thiệt, dù một chút, nếu không có người che chở không biết đã ngã bao nhiêu lần.

Có điều chàng thích cô thật thà như vậy.

“Hoàng hậu đối với muội rất tốt.”

“Vâng!” Mạt Ca cười, đây là sự thật không thể phủ nhận, Liễu Chi Tuyết đối với cô như chị em ruột, luôn hỏi han chăm sóc.

“Hoàng thượng, có một chuyện muội mãi không hiểu, không biết hoàng thượng có thể giải thích cho không?”

“Nói trẫm nghe.”

Mạt Ca do dự một lát, nói: “Tỷ tử và Nguyệt quý phi là tỷ muội, đều là nữ nhi của Liễu gia, chàng và Hiên Viên Tiêu đều là nhi tử của thái hậu, vì sao các người chia thành hai thế lực như thế? Họ giống như người xa lạ, muội cảm giác họ dường như có hai lòng, mà còn bộc lộ quá rõ, với trí thông minh của tỷ tử, sẽ không đến nỗi để lộ mục đích của mình giống như lòng dạ Tư Mã Chiêu², người qua đường cũng biết, như thế là vì sao? Hoàng thượng và vương gia là huynh đệ ruột thịt, bất luận ai làm hoàng đế, đều có thể bảo vệ quyền lợi của Liễu gia, vì sao thái hậu và quý phi nhất định muốn Hiên Viên Tiêu làm hoàng đế?” Đẳng nào thì cũng là hoàng đế bù nhìn. Mạt Ca thầm bổ sung một câu.

2. Tư Mã Chiêu là người nước Ngụy thời Chiến quốc, phò tá Ngụy vương. Ngụy vương tuổi trẻ, thực quyền nằm trong tay Tư Mã Chiêu. Tư Mã Chiêu có dã tâm chiếm đoạt giang sơn của Ngụy vương. Ngụy vương rất hận, muốn phế Tư Mã Chiêu bèn triệu các đại thần tâm phúc đến nói: “Lòng dạ Tư Mã Chiêu thế nào người qua đường cũng biết, trẫm không thể cam chịu nỗi nhục bị ông ta soán ngôi. Trẫm muốn phế ông ta.” Các đại thần đều can gián, nhưng Ngụy vương vẫn ra tay, kết quả bị Tư Mã Chiêu giết chết do tin tức đã bị một đại thần báo cho Tư Mã Chiêu. Về sau người ta dùng câu “lòng dạ Tư Mã Chiêu người qua đường cũng biết” để chỉ dã tâm của một người nào đó rất rõ ràng, mọi người đều biết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 15.2

Đây là vấn đề cô nghĩ mãi không ra.

“Huynh đệ ruột thịt...” Không biết có phải là ảo giác, Mạt Ca luôn cảm thấy biểu hiện trên mặt chàng có nét châm biếm, nhưng chỉ trong chớp mắt lại trở về bình thường, “Tại sao muội không hỏi tỷ tử của mình?”

Mạt Ca liếc chàng một cái, giống như chàng hỏi một vấn đề ngớ ngẩn, cô lạ lùng cười hai tiếng, “Hoàng thượng đang nói đùa sao? Tỷ tử trả lời mới là lạ.”

“Hoàng quý phi và hoàng hậu thực ra không có khúc mắc gì không thể hòa giải, suy cho cùng chính là ở chỗ quý phi từ nhỏ đã lớn lên dưới cái bóng của hoàng hậu, khó tránh khỏi có chút đố kỵ, cho nên cách cư xử trái với hoàng hậu cũng là thường tình. Còn trẫm và vương gia, thái hậu tự có lý do riêng.” Hiên Viên Triệt giản hóa vấn đề, nói mập mờ, e dè cân nhắc, không định nói kỹ với Mạt Ca.

“Chỉ đơn giản có vậy?” Mạt Ca nhướn mày.

“Chỉ đơn giản có vậy.” Chàng trả lời.

Cô vẫn hồ nghi, nhưng nhìn thấy một người đàn ông mặc quan bào màu xanh, ôm một chồng công văn thông thả đi về phía họ, tuần tú, thông dong, phong độ ngời ngời. Bộ quan bào vừa vặn khiến ông ta trông càng chín chắn, tuần tú. Mạt Ca biết người này, đó là Tà tướng Nam Thư Văn, người có thể đối kháng với Liễu Tĩnh. Trong thời gian ở Tuyết Dao cung, cô cũng thường xuyên nhìn thấy Nam Thư Văn, vị tướng gia này đến Tuyết Dao cung còn nhiều hơn Hiên Viên Triệt.

Hai người hành lễ xong, Nam Thư Văn đặt chồng công văn lên bàn, cung kính nói: “Hoàng thượng, bộ Binh và bộ Hộ có mấy tấu biểu quan trọng muốn hoàng thượng phê duyệt.”

Mạt Ca đứng lên, hành lễ với hai người, nói: “Hoàng thượng và tướng gia thương nghị quốc sự, thần muội cáo lui.”

Khi Mạt Ca ra khỏi cung điện, Hiên Viên Triệt mới thu hồi ánh mắt trầm ngâm của mình, cười gượng: “Tài ứng diễn của Tự nhi ngày càng thuần thực.”

“Hoàng thượng hình như rất thích cô nương ấy, thần chưa bao giờ thấy hoàng thượng thoải mái như thế.” Nam Thư Văn cười, nói, đoạn ngồi xuống bên cạnh, giờ chồng tấu biểu, “Thái hậu hồi cung, vương gia có lẽ sẽ thỉnh cầu thái hậu ra chỉ, lấy Cửu tiểu thư làm vương phi.”

Hai người nhìn nhau, cười bí hiểm, Hiên Viên Triệt nói: “Thái hậu sẽ không đồng ý.”

Chưa nói những cái khác, chỉ riêng xuất thân của Mạt Ca, thái hậu cũng tuyệt đối không để Hiên Viên Tiêu lấy cô, có một nàng dâu xuất thân phong trần thái hậu chắc chắn không chấp nhận cô trở thành vương phi của Hiên Viên Tiêu.

“Hoàng thượng, Liễu Tĩnh đã ngu xuẩn muốn hành động. Hôm qua, ông ta mở tiệc mời tất cả các quan viên tam phẩm trở lên, chắc chắn lại bóng gió xúi giục bọn họ dâng thư phế đế. Tô thành, Minh thành, Vân thành, Tứ Phương thành, bốn thành trì đó tạo thành một hình tròn, khổng chế vững chắc chín thành trì quan trọng nhất trong mười bảy thành trì của Hiên Viên, toàn người của ông ta. Hoàng thượng nếu ông ta lựa chọn bình biến bức cung, chúng ta không có lực lượng đối kháng. Lại thêm thái hậu hồi cung, cấm vệ quân vốn nằm trong tay hoàng hậu cũng bị thu hồi, hậu cung và triều đình đều do Liễu gia khống chế.” Nam Thư Văn nói, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Thái hậu hồi cung, Liễu Tĩnh mật độ và cường độ hoạt động bắt đầu tăng, dần dần có dấu hiệu cường ép hoàng thượng thoái vị.

“Thư Văn, người mưu hoạch trước mới hành sự thì sống, người hành sự rồi mới mưu hoạch thì chết. Lưới đã quăng, bắt luận cá lớn nhỏ thế nào, chúng ta cũng thu lưới. Họ ở ngoài ánh sáng, ta ở trong bóng tối, đó là ưu thế. Quân cờ chúng ta bố trí hoàn toàn chưa phát huy tác dụng, cho nên chưa phải lúc thu lưới. Khi thời cơ chưa đến, bắt luận bao nhiêu thương vong và hy sinh, đều phải chịu đựng, trì hoãn đến lúc thời cơ xuất hiện.” Hiên Viên Triệt hơi ngả về sau, tựa vào lưng ghế, giọng thông thả, thậm chí hơi mỉm cười.

“Trong thời gian ngắn ông ta sẽ không có hành động gì quá lớn. Nhưng, hoàng thượng, phải trì hoãn thế nào?” Nam Thư Văn hỏi.

Hiên Viên Triệt chỉ cười, không trả lời. Nam Thư Văn nhìn chàng một cái, thoáng do dự mới nói: “Hoàng thượng, thực ra trong toàn bộ sự việc, thần vẫn lo lắng một biến số.”

“Biến số?”

Nam Thư Văn gật đầu, đắn đo mãi, mới nói: “Vâng, Cửu tiểu thư là một biến số.”

“Thư Văn yên tâm, trăm sẽ không để nàng trở thành biến số.” Hiên Viên Triệt nói, “Kẻ nào cản đường trăm, giết không tha.”

Ý chỉ của thái hậu truyền đến Tuyết Dao cung, triệu hoàng hậu và Cửu tiểu thư Liễu Chi Tự.

Liễu Chi Tuyết trầm ngâm: thái hậu vừa hồi cung đã triệu Tự nhi, xem ra Hiên Viên Tiêu chắc chắn đã nôn nóng khen ngợi Mạt Ca trước mặt thái hậu.

Thật ngu xuẩn, thái hậu sủng ái Hiên Viên Tiêu là do tình mẫu tử, chàng ta tương với ai thái hậu cũng từ bi sao?

“Lương công công, xin hỏi bẩm thái hậu, bản cung và Cửu tiểu thư đến ngay.” Truyền chỉ là một lão thái giám tuổi ngoài tứ tuần, sắc mặt trắng bóc, là một thái giám điển hình. Không có một sợi râu, trắng bóc như phụ nữ. Tuy nhiên, những nếp nhăn ở khóe mắt vẫn nói rõ tuổi tác. Đó là vị thái giám thân cận được thái hậu tin tưởng nhất.

“Nô tài tuân chỉ.”

Liễu Chi Tuyết nhắm mắt nhìn phong cảnh rất đẹp bên ngoài cung điện, lòng phập phồng bất an. Quả nhiên, như lời Nam Thư Văn nói, Tự nhi là một biến số, không biết sẽ đẩy kế hoạch của bọn họ đi theo hướng nào. Chuyến đi Vị Anh cung hôm nay, tin tức sẽ bị truyền đi rất nhanh. Vệ Minh Hàn, Hiên Viên Tiêu, hai người đó nhất định trở thành thế thủy hỏa đối đầu, đây vốn dĩ nằm trong ý liệu của Hiên Viên Triệt, chẳng qua nàng không ngờ đến nhanh như thế.

“Uyển nhi, bảo Xuân nhi trang điểm chu đáo cho Cửu tiểu thư, lát nữa đến Vị Anh cung tham kiến thái hậu.” Nàng nhẹ nhàng sai cung nữ.

“Vâng!”

Trên đường đến Vị Anh cung, Mạt Ca hơi hồi hộp, Liễu Chi Tuyết bên cạnh bình tĩnh như nước, nhưng cô không thể nào bình tĩnh được. Đã mấy lần nghe nói sự lợi hại của thái hậu, cho dù chưa nghe thấy, cũng có thể từ thực trạng quyền thế Liễu gia khuynh loát triều đình mà suy ra, thái hậu tuyệt nhiên không phải là nhân vật tầm thường. Một nhân vật lớn như thế sao lại muốn gặp cô, một người vô danh tiểu tốt, khiến Mạt Ca trăm bề khó hiểu, cảm thấy chuyện khó tin giống như nghe nói tổng thống mỹ muốn gặp kẻ ăn xin.

“Tự nhi, lát nữa gặp thái hậu, nếu hỏi gì, điều gì nên trả lời điều gì không, cần cân nhắc kỹ, không thể hành động tùy tiện theo ý mình.” Trước cửa cung Vị Anh, Liễu Chi Tuyết dịu dàng mỉm cười dặn cô, giọng điệu lại hết sức nghiêm túc.

Mạt Ca gật đầu, tim đập như đánh trống, theo tỷ tỷ vào cung.

Mẫu đơn ven đường hương ngào ngạt mê hồn, từng bồn nở rất đẹp, hương lan tràn khắp cung, đi vào chính điện, cảm giác cực kỳ tôn quý, xa hoa, điện Minh Nguyệt của Liễu Chi Nguyệt hoa lệ, Tuyết Dao cung của Liễu Chi Tuyết trang nhã, còn Vị Anh cung của thái hậu là tôn quý, sa hoa.

Mạt Ca rụt rè nhìn quang cảnh huy hoàng của chính điện, không khí yên tĩnh, nhưng lại cảm thấy ngột ngạt, bức bối, không thở được. Những đồ trang trí xa hoa không hề khiến chính điện thêm hoành tráng, trái lại gây cho cô cảm giác đó là một kiểu tô vẽ đáng sợ, một cách tượng trưng cho thân phận.

“Thần nhi thỉnh an mẫu hậu.” Liễu Chi Tuyết cười nhạt hành lễ, Mạt Ca cũng quỳ theo tỷ tỷ, đến đây lâu như vậy, cô đã dần dần quen khẩu đầu, “Tham kiến thái hậu.”

“Đứng lên đi!” Giọng thái hậu không to, nhưng sắc. Giống như con dao, không biết có phải do bà thường xuyên kim nén, nên giọng hơi khàn. Nghe giọng nói đó Mạt Ca liền nghĩ, nhất định là một người đàn bà không dễ đối phó.

Thái hậu phục sức lộng lẫy ngồi ở chính vị, từ khuôn mặt được chăm sóc công phu có thể thấy thời trẻ bà là mỹ nhân tuyệt sắc vô song, hiện vẫn giữ được nét diễm lệ của người từng trải. Đôi mắt rực sắc, dường như giấu con dao sắc bén nhất, có thể khiến kẻ địch run rẩy trong khoảnh khắc, Mạt Ca cũng nhận ra, vị thái hậu này không hay cười, giống Hiên Viên Triệt.

Liễu Chi Tuyết và Mạt Ca đứng lên, Liễu Chi Nguyệt và Hiên Viên Tiêu đứng lên hành lễ với Liễu Chi Tuyết, Mạt Ca hành lễ với Liễu Chi Nguyệt và Hiên Viên Tiêu, sau đó tất cả lần lượt ngồi xuống. Liễu Chi Tuyết ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, Liễu Chi Nguyệt ngồi bên dưới nàng. Hàng đầu tiên bên phải là Hiên Viên Tiêu, sắc mặt dịu dàng, Mạt Ca vừa bước vào, mắt chàng đã không hề rời cô. Dường như cả toàn thể gian chỉ có mỗi thiếu nữ này, không may mắn chú ý đến ánh mắt không vui của thái hậu.

Mạt Ca theo lời dặn của Liễu Chi Tuyết, đứng ở vị trí thứ ba bên trái.

Liễu Chi Tuyết cười hỏi: “Mẫu hậu vừa hỏi cung nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, những chuyện vặt vãnh cung, nhi thần vốn định vài ngày nữa sẽ bẩm báo thái hậu.”

Một cung nữ bưng trà đi vào, bước chân không một tiếng động, nhẹ như giẫm trên bông, cung kính và cẩn trọng lần lượt dâng trà cho thái hậu, hoàng hậu, vương phi và vương gia, sắc mặt rất mực cung kính.

Chén ngọc khắc hoa mẫu đơn rực rỡ, cực kỳ tinh xảo, nhưng sự tinh xảo đó lại là vẻ đẹp cứng nhắc. Ánh mắt thái hậu lướt qua Mạt Ca, dừng trên người Liễu Chi Tuyết, không trả lời mà hỏi lại: “Trong lúc ai gia đi vắng, trong cung có bình an không?”

“Bẩm thái hậu, nhi thần không phụ ủy thác của thái hậu, tất cả đều yên ổn.”

Giọng Liễu Chi Tuyết rất cung kính. Rõ ràng là người thân, nhưng lại vô cùng xa cách như cách bức tường dày.

“Yên ổn?” Trong mắt thái hậu như tụ mây đen, bà cười nhạt hỏi: “Hoàng hậu, chuyện quý phi thăm thân do ai làm chủ, vạn nhất xảy ra sơ suất gì, ai chịu trách nhiệm?”

Sơ suất mà bà nói, ám chỉ chuyện gì, Liễu Chi Tuyết, Liễu Chi Nguyệt và Hiên Viên Tiêu đều hiểu. Mạt Ca, cúi đầu, thâm tâm cũng biết, nơi này không có chỗ cho cô nói, nếu thái hậu không hỏi, cô có thể từ đầu đến cuối làm một người tàng hình, không nói gì hết. Hiên Viên Tiêu mặt không biểu cảm, tỏ vẻ không liên quan đến mình. Liễu Chi Nguyệt mặt trắng nhợt, có lẽ quanh năm sợ thái hậu, cho nên không cả dám ngẩng đầu.

Điều thái hậu lo lắng đã thành sự thực, người biết chuyện, hiện giờ ngoài Liễu Chi Tuyết, Hiên Viên Tiêu, Liễu Tĩnh, những người khác đều đã bị bịt miệng. Chỉ cần các vị không nói, thái hậu sẽ không biết.

Liễu Chi Tuyết cười nhẹ, cung kính đáp: “Mẫu hậu dạy phải, chuyện này đích thực có chỗ chưa chu toàn. Tuy nhiên, chi Nguyệt do thương nhớ mẫu thân mà ngọc thể bất an muốn về nhà tĩnh dưỡng, về công về tư đều nên để quý phi toại nguyện. Hơn nữa, mẫu hậu lúc xuất hành chẳng phải đã nói, mọi sự ở hậu cung do nhi thần chủ quản, Chi Nguyệt xử lý đó sao? Chuyện Chi Nguyệt thăm thân, là được nhi thần phê chuẩn, cũng được hoàng thượng phê chuẩn. Mọi sự nhi thần đều tuân theo lễ, không hề vi phạm cung quy, xin mẫu hậu lượng thứ nhi thần lần này.”

Đó chính là Liễu Chi Tuyết, mọi việc không từ thủ đoạn để đạt mục đích, mà không may mắn để lại dấu vết để người khác có thể nắm được đây chính là nguyên nhân hỏi đầu thái hậu chọn nàng vào cung. Liễu Chi Tuyết từng là đứa cháu được thái hậu đặc ý nhất, cũng thân thiết nhất, cho là có thể giúp bà ta, nhưng ai ngờ, vào cung mới biết, Liễu Chi Tuyết cực kỳ khó khống chế. Mọi sự nàng đều có chủ định riêng, với hoàng thượng cung kính nghe lời, với vương gia thủ lễ, với thái hậu hiếu thuận. Giữa Hiên Viên Triệt và Hiên Viên Tiêu, nàng lựa chọn Hiên Viên Triệt, nhưng cũng không luôn đối đầu với thái hậu và vương gia, cho nên thái hậu rất lo lắng, mới đưa Liễu Chi Nguyệt vào cung để kiềm chế nàng.

Bây giờ, đứa cháu thái hậu ưng ý nhất, tâm tư kín đáo, cẩn mật đã có lực lượng riêng, vì hoàng quyền đối đầu với bà. Liễu Chi Tuyết biết rõ vì sao Liễu Chi Nguyệt không thể xuất cung thăm thân, biết rõ vì sao Liễu Chi Nguyệt muốn xuất cung, nhưng nàng lại lựa chọn buông tay. Đối với thái hậu, nếu có sơ xuất gây ra tổn thất gì, cái mất đi không chỉ là quân quyền của Vệ Minh Hàn, còn là thể diện trong cung của Liễu Chi Nguyệt.

Đây là nguyên nhân chính khiến bà phẫn nộ, nhưng lại không tìm được chỗ sai nhỏ nào cho nên mới bực bội.

Hiên Viên Tiêu thấy vậy vội nói: “Mẫu hậu, xin người bớt giận, Chi Nguyệt sức khỏe không tốt, nhớ mẫu thân, muốn về thăm cũng là thường tình, các gia đình bình thường đều thế, mẫu hậu xưa nay thương yêu Chi Nguyệt, chuyện này chi bằng cho qua đi.”

Hiên Viên Tiêu quan tâm không phải là chuyện của Liễu Chi Nguyệt, cũng vô tình giúp Liễu Chi Tuyết làm dịu cơn giận của thái hậu, thực ra lòng chàng đề cả vào Mạt Ca. Hôm qua chàng đã cầu xin thái hậu, chàng muốn cưới Liễu Chi Tự, ý thái hậu là, để bà xem xét.

Hôm nay triệu kiến Liễu Chi Tuyết, còn đặc biệt cho mời Mạt Ca đến gặp, Hiên Viên Tiêu đã tưởng mẫu hậu xưa nay luôn ủng hộ chàng, sẽ cho chàng toại nguyện. Nhưng từ lúc vào điện, họ chỉ xoay quanh chuyện cũ của Liễu Chi Nguyệt, không hề đề cập đến tâm sự của chàng, Hiên Viên Tiêu lúc này mới mở miệng, mà một khi thái hậu và hoàng hậu đấu nhau, chàng đều giữ yên lặng.

“Người bình thường là người bình thường, người là người bình thường sao? Hoàng hậu là người bình thường ư? Quý phi là người bình thường ư? Hoàng gia sao có thể ngang hàng với người bình thường chăng!” Thái hậu quát.

“Mẫu hậu!” Hiên Viên Tiêu gọi, thiên hạ này cũng chỉ có chàng dám gọi thái hậu như vậy lúc bà đang nổi giận. Ánh mắt chàng đầy mong đợi, giống như đứa trẻ lớn, cầu xin một món đồ quý báu.

Thái hậu sao có không hiểu ý con trai? Bà càng bực.

Tại sao bọn chúng đứa nào cũng bị nữ nhi của Liễu gia mê hoặc?

Liễu Chi Tuyết cười, đúng lúc bắt gặp ánh mắt thái hậu nhìn Mạt Ca, nàng bắt gặp ánh mắt cười đắc ý, mà còn cười rất tươi. Liễu Chi Nguyệt hiểu tâm tư của Hiên Viên Tiêu, nàng nhếch mép đầy khoái ý. Nàng luôn nghĩ Vệ Minh Hàn và Liễu Chi Tự có tình ý với nhau. Bây giờ Hiên Viên Tiêu nếu muốn cưới Liễu Chi Tự làm vợ, nàng không những không phản đối mà còn tán đồng, đó chính là tâm lý bệnh hoạn thứ ta không có được, người khác cũng đừng hòng có. Cũng coi như báo thù hai người kia.

Bốn ánh mắt đều dồn vào Mạt Ca, đây là tình huống Mạt Ca không hề lường trước. Cô cảm giác mình như diễn viên trong đoàn xiếc ngựa, mặc người ta nhìn ngắm, nhưng mắt đánh giá bắt nã như vậy rất khó chịu, nhưng không còn cách nào khác, cô chỉ có thể giả bộ ngây ngô, đánh nhãn nhin, không thể lộ ra một chút khó chịu và phản đối nào, nếu không chỉ có đường chết.

“Người là Chi Tự?” Thái hậu hỏi.

Mạt Ca cúi đầu, cung kính đáp: “Vâng!”

“Ngẩng đầu lên!” Một mệnh lệnh thuần túy lạnh lùng. Mạt Ca không còn cách nào khác, đành ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt sắc muốn chẻ người cô ra.

Mạt Ca rất đẹp. Nhưng thái hậu không bận tâm, sắc đẹp là thứ ít đặc sắc nhất ở Liễu gia. Thái hậu nhìn cô như nhìn một món hàng, lòng thầm so sánh ba nữ nhi họ Liễu. Không có mỹ sắc khuynh thành như Liễu Chi Tuyết, không lộng lẫy quý phái như Liễu Chi Nguyệt. Nhưng có khí chất thông tuệ hai người kia không bằng, cũng có sự trầm tĩnh của Liễu Chi Tuyết.

Thái hậu nhìn ba nữ nhi Liễu gia, ánh mắt quét qua Liễu Chi Tuyết và Mạt Ca, lòng thầm hít hoảng: tỷ muội họ quá giống nhau, nếu được bồi dưỡng rèn luyện, sau này liệu có sẽ là Liễu Chi Tuyết thứ hai?

Một nữ nhi như thế, sao bà có thể cưới cho con trai mình? Tuyệt đối không.

“Ai gia mệt rồi, các người tạm lui đi.” Mặt bà lộ vẻ chán ngán, giọng nói lạnh lùng, ba chị em họ Liễu cùng rời khỏi cung, chỉ còn Hiên Viên Tiêu ở lại.

Ngoài cửa cung, Liễu Chi Nguyệt hỏi Liễu Chi Tuyết: “Tỷ tỷ, hôm nay vì sao tỷ lại giúp muội?”

Liễu Chi Tuyết cười, nói: “Chi Nguyệt nói gì, tỷ nghe không hiểu?”

“Tỷ tỷ đừng giả bộ, muội biết, chuyện của muội không giấu được tỷ.” Liễu Chi Nguyệt nói, hàm răng cắn chặt, cảm thấy tủi thân, “Lòng muội nghĩ gì, muội làm gì, luôn không giấu được tỷ. Tỷ tỷ, mặc dù muội không muốn nói thế, nhưng mà muội vẫn phải cảm ơn tỷ đã giúp đỡ.”

Liễu Chi Tuyết nói: “Chi Nguyệt càng nói càng hàm hồ, muội đã làm gì?” Không ngờ câu trả lời như vậy, Liễu Chi Nguyệt nhìn hai người một cái, phẩy ống tay áo bỏ đi.

Nhìn bóng tiểu muội đi xa, Liễu Chi Tuyết có chút thương cảm. Trước khi vào cung, Liễu Chi Nguyệt không như thế, là số mệnh đã hủy hoại một thiếu nữ xinh đẹp, hoạt bát, thêm một phi tử đồ kỵ.

“Tự nhi, có biết thái hậu vừa rồi chỉ trích ta là vì sao không?” Liễu Chi Tuyết đưa Mạt Ca vào đi dạo trong hoa viên. Uyển nhi, Xuân nhi và mấy thái giám đi sau một đoạn khá xa, không nghe được câu chuyện của họ.

“Hoàng quý phi thăm thân vốn không phải là đại sự. Tuy nhiên, lại đúng lúc Vệ tướng quân hồi kinh, hai người vốn là tình nhân, thái hậu cố ý làm khó chỉ vì thời gian không đúng lúc. Thái hậu cho là tỷ cố tình để Chi Nguyệt xuất cung.” Mạt Ca cười trả lời.

Tiên tay hái một bông hoa, để lên mũi hít nhẹ, khoe miệng Liễu Chi Tuyết hơi nhếch, cười nhẹ, thông thả hỏi: “Vì sao không đúng lúc?”

Mạt Ca cũng không kìm nén như vừa rồi, thành thực trả lời: “Muội nói thời gian không đúng lúc là muốn ám chỉ hai ý. Một là, chuyện của Chi Nguyệt và Minh Hàn năm năm trước rất ồn ào, bây giờ tỷ lại chọn lúc chàng hồi kinh, cho phép Chi Nguyệt xuất cung, đó chính là thời gian không đúng. Hai là, triều đại thay đổi, chủ của trung cung cũng thay đổi. Thái hậu chỉ là chủ của trung cung tiền triều, là hoàng hậu của tiên hoàng. Triều đại này, tỷ mới là chủ của trung cung, là hoàng hậu của Hiến Viên Triệt, tỷ có quyền quyết định mọi sự vụ lớn nhỏ của hậu cung. Chỉ trích vừa rồi của thái hậu, tỷ chỉ lấy lý do không vi phạm cung quy để phân bác, mà không lấy tư cách hoàng hậu phân bác, đó cũng là không đúng lúc.”

Liễu Chi Tuyết dừng bước, cung nữ phía sau cũng dừng lại. Lần đầu tiên Mạt Ca nhìn thấy trong mắt Liễu Chi Tuyết lóe ra một tia sáng không bình thường. Mặc dù chỉ lóe rất nhanh, nhưng không qua khỏi mắt Mạt Ca.

“Muội thật thông minh, nhạy cảm, vậy muội cảm thấy tỷ có ý để Chi Nguyệt xuất cung hay sao?”

Mạt Ca không dám nói thật, Liễu Chi Tuyết cười, dường như hiểu cô đang nghĩ gì, bèn nói: “Trước mặt muội, tỷ chỉ là tỷ của muội, không phải hoàng hậu Hiến Viên, Tự nhi khỏi cần e ngại.”

Mạt Ca nói: “Muội cảm thấy tỷ có ý vạch kế hoạch, để Chi Nguyệt xuất cung, thậm chí xảy ra chút chuyện gì mới đúng ý tỷ.”

Liễu Chi Tuyết yên lặng rất lâu, lâu đến nỗi lúc Mạt Ca đã tưởng nàng nổi giận, mới hỏi: “Tự nhi, muội đối với Vệ Minh Hàn có còn tình ý ba năm trước không?”

Câu này mặc dù nói ra rất nhẹ, Mạt Ca nghe lại cảm thấy có chút nóng n nóng, như muốn xác định điều gì, cô do dự một lát trả lời: “Tỷ tỷ, muội đã lớn, ngày trước chỉ vì cô đơn, nên mới đem tất cả tình cảm gửi vào chàng. Ba năm qua, muội cũng nhận rõ khoảng cách này, thuần túy coi chàng là ca ca, đã không còn tình riêng của nữ nhi nữa.”

Liễu Chi Tuyết nghĩ tới lời Hiến Viên Triệt từng nói, ngẩng nhìn lên mây trắng trôi trên trời, lòng nặng trĩu.

Tự nhi sẽ biến thành Liễu Chi Tuyết thứ hai sao?

Hoàng thượng, người đã ném cho thiếp một vấn đề, bây giờ thiếp mới nhận ra, người thật quá cao minh, cũng quá tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 16

Anh Hùng Của Thiếp, Mỹ Nhân Của Chàng

Trong Vị Anh cung, Hiến Viên Tiêu vẫn chưa ra về, mặt ủ rũ ngồi trên ghế.

Chàng có ngoại hình trong sáng, thật thà mặc dù tuấn tú, nhưng trông vẫn như một đứa trẻ mới lớn, bây giờ đang giận dỗi, bộ dạng giống đứa trẻ vòi quà nhưng không được, làm bà mẹ dờ khóc dờ cười.

“Mẫu hậu, xin người cho nhi thần biết, vì sao chuyện nhi thần thỉnh cầu tối qua, hôm nay thái hậu không một lời nhắc đến? Người có gì không hài lòng với Tự nhi?”

Thái hậu nhìn con trai. Đây là đứa con trai ruột thịt của bà, là niềm hạnh diện của bà, cũng là công cụ của bà, không ai có thể phá hoại tất cả của bà. Chỉ những khi có mặt Hiến Viên Tiêu, bà mới trút bỏ vẻ ngoài sắc lạnh, mặt mũi nhìn mới hiền hậu, bình dị dễ gần. Bà nói: “Tiêu nhi, Hiến Viên ta có bao nhiêu thiếu nữ, vì sao con nhất định thích Liễu Chi Tự? Con phải biết, chỉ riêng xuất thân của nó, huyết thống đế tị của mẹ nó... nó đã không thể làm thể tử của con, huống hồ nó với Vệ Minh Hàn còn có dính líu nhập nhằng.”

“Mẫu hậu, chuyện thân mẫu Tự nhi là cậu phạm sai lầm, vì sao phải bắt nàng gánh chịu? Nàng đường đường là thiên kim tướng quốc, xuất thân có gì không hay? Nàng và Vệ Minh Hàn trước đây thế nào. Nhi thần không quản, nhi thần chỉ cần nàng trao hiện tại và tương lai cho nhi thần là đủ.” Hiến Viên Tiêu nói về kiên quyết, ánh mắt lộ vẻ dục dăng.

“Con ngoan, đừng giận mẫu hậu vì chuyện này, con muốn một cô gái thế nào mẫu hậu sẽ tìm cho con. Đừng nhắc chuyện này nữa, mẫu hậu không cho phép.”

“Con không cần cô gái khác, con chỉ cần Tự nhi.”

“Hoang đường!” Thái hậu hét lên. Bà vớ cái chén ngọc trên bàn, tiếng ngọc vỡ choang, nước trà bắn tung. Bà chỉ vào Hiên Viên Tiêu, “Bỏ ngay cái kiêu thách thức đó đi, cũng chấm dứt ngay ý nghĩ đó! Con muốn lấy nó làm vợ chỉ cần ai gia còn, tuyệt đối không thể!”

“Mẫu hậu!” Hiên Viên Tiêu nhú mồm, khuôn mặt tuấn tú đầy bất lực, “Người đang làm gì?”

“Ta đang cảnh cáo con, nếu dám làm theo ý mình, kết cục của Liễu Chi Tự sẽ như cái chén này.” Bà nói sáng, giọng hống hách, đầy áp chế.

Hiên Viên Tiêu cực kỳ phẫn nộ, hỏa khí cơ hồ sắp bùng ra, tuy nhiên, cuối cùng kìm chế được, lùi một bước, bình tĩnh nói: “Mẫu hậu, nhi thần chỉ muốn lấy một cô gái vừa ý mình, người hà tất phải phẫn nộ như thế?”

“Con cũng không nhìn xem nó là ai!” Thái hậu tức giận nói, “Nó là người thân cận nhất bên cạnh hoàng hậu, đó là người con nên động vào hay sao? Lấy nó, là mất đi quân quyền trong tay Vệ Minh Hàn. Cái giá đó, con tưởng con có thể trả được ư?”

Hiên Viên Tiêu sáng giọng: “Tự nhiên không phải là đồ vật càng không phải là sủng vật dùng để lôi kéo Vệ Minh Hàn, mẫu hậu đừng nghĩ có thể làm như thế, con quyết không cho phép!”

“Không cho phép?” Bà lạnh lùng nhướn mày, châm biếm nói: “Đây là thời điểm quan trọng, đừng nghĩ, chúng ta chiếm thế thượng phong là tất cả đều suôn sẻ. Tiêu nhi, chỉ cần hơi bất cẩn là thua toàn cuộc. Ai gia không cho phép tâm huyết bao năm của ai gia đổ xuống sông xuống biển. Tô thành, Minh thành, Vân thành, Tứ Phương thành, bốn thành trì trung tâm này mặc dù đang do cậu con khổng chế, nhưng mà Bắc Đình lại là lãnh địa của Ứng Phụng, cũng là lãnh địa của hoàng thượng. Lại còn Vệ Minh Hàn tâm hướng chưa rõ ràng... Tiêu nhi, nếu Vệ Minh Hàn ngã về hoàng thượng, con có nghĩ tới hậu quả không? Ai gia không cho phép con manh động, thả duy trì cục diện cân bằng như thế, cho đến ngày cục diện bị phá vỡ. Có điều, người phá vỡ cục diện cân bằng đó tuyệt đối không phải là chúng ta. Con nhớ kỹ điều này, kẻ nào không nhẫn nại được, sẽ chết.”

“Nhi thần chỉ muốn cưới Tự nhi, nàng không quan trọng đến mức ảnh hưởng đến triều chính. Mẫu hậu, người quá lo xa.” Hiên Viên Tiêu không vui nói.

“Con à, đừng đánh giá thấp ảnh hưởng của nữ nhi.” Có lẽ do đứa con vốn rất nghe lời, lại làm ầm ĩ với bà vì chuyện này, thần sắc thái hậu tỏ ra mệt mỏi hiếm thấy, “Được rồi, không còn gì nữa, con lui ra đi. Nghe đây, chuyện này mẫu hậu coi như chưa từng nghe.”

Hiên Viên Tiêu vẫn không cam lòng, nhưng đành bất lực, “Vâng, nhi thần cáo lui!”

Hiên Viên Tiêu từ nhỏ vẫn thao võ lược, tinh thông mọi thứ, sinh ra trong hoàng gia chàng không thoát khỏi số phận tranh quyền đoạt vị. Chàng và Hiên Viên Triệt từ nhỏ đã không sống bên nhau, chàng được thái hậu, lúc đó vẫn là hoàng hậu nuôi, còn Hiên Viên Triệt do bà nội nuôi.

Thừa nhỏ vô tâm, chàng còn hỏi thái hậu, vì sao ca ca không sống cùng chàng. Tuy nhiên sau khi thái hậu nói với chàng một bí mật Hiên Viên Triệt không phải do thái hậu sinh ra, chàng liền không nhắc chuyện đó nữa. Chàng và Hiên Viên Triệt vốn cũng không thân thiết, tuy là huynh đệ, chàng lại thấy Triệt quá khó gần luôn gây cảm giác khó chung sống. Chàng cũng không thích chơi với Triệt, huynh đệ dần dần ngày càng xa cách. Chàng là con đẻ của thái hậu, là đích tử. Nguyên nhân năm xưa thái hậu không nuôi Triệt chàng không biết, chỉ có điều Triệt đã chiếm vị trí con trưởng vốn thuộc về chàng trở thành thái tử. Nếu không, thái tử sẽ chỉ là chàng, hoàng vị cũng của chàng.

Tiền hoàng rất mực sủng ái Triệt. Ngay từ nhỏ Triệt đã say mê điều khiển.

Tiền hoàng không biết làm thế nào, nhưng vẫn không giảm yêu thương Triệt. Ai cũng biết, tiền hoàng sủng ái thái tử, hoàng vị cuối cùng sẽ là của thái tử. Nhưng Triệt quá bất tài, Tiêu lại thông minh lanh lợi, văn võ song toàn, tiền hoàng vừa yêu vừa hận thái tử. Nhưng, năm xưa ngoại thích chuyên quyền, Liễu gia bá chiếm triều chính, tiền hoàng không muốn để Tiêu đăng cơ.

Mặc dù Hiên Viên Triệt danh nghĩa là thái hậu nuôi, nhưng tiền hoàng và thái hậu đều biết, Triệt không phải do thái hậu sinh ra.

Thái tử Triệt quả thực quá bất tài, không màng triều chính.

Trong mười năm, tiền hoàng đã mấy lần có ý phế thái tử, đều bị các lão thừa tướng can gián.

Năm đó, trong cung có cả ngàn người nhiễm căn bệnh lạ căn bệnh không rõ ràng cướp đi sinh mạng của bao nhiêu người. Thái y không thể chẩn đoán ra nguyên nhân căn bệnh, chỉ biết dịch bệnh hoành hành dữ dội. Tiền hoàng cũng bị nhiễm bệnh, nằm liệt, Hiên Viên Tiêu cũng lây nhiễm, tính mệnh nguy cấp.

Trước lúc hôn mê, tiền hoàng đã triệu các đại thần, người văn phân vân, rốt cuộc ai sẽ kế thừa đại thống. Trước khi lâm chung, người không vội lập chiếu thư, mà ban cho Nam tướng gia đã vương kim biện.

Thái hậu không thể ngờ tiền hoàng lại có chiếu đó, vô cùng lo sợ, bí mật lập mưu chiếm đoạt hoàng vị, ép hoàng thượng lập Hiên Viên Tiêu làm đế. Không ngờ, hoàng thượng đột ngột băng hà, không để lại chiếu thư truyền ngôi, lại thêm Hiên Viên Tiêu tính mạng đang nguy cấp, thái tử Hiên Viên Triệt thuận lợi đăng cơ.

Năm đó, Triệt mười tuổi, Tiêu chín tuổi.

Trận dịch bệnh lạ cuối cùng cũng chấm dứt. Thái tử năm đó mới mười tuổi, cho dù có người nghi ngờ chàng bí mật nhúng tay vào, cũng không ai dám tra cứu, bởi vì đó âm mưu giết vua, tội đại nghịch bất đạo, không cần thận là bị chém đầu không chỉ bản thân. Huống hồ, cho dù có người nghi ngờ, nhưng ai tin một đứa trẻ mới mười tuổi đã có tâm địa hiểm độc như thế? Hỏi đó dân gian truyền nhau, ý trời để Triệt làm hoàng đế.

Sau khi đăng cơ, Hiên Viên Triệt vẫn không thay đổi đam mê tạc ngọc, vẫn rất ít bận tâm triều chính, cho nên càng xua tan nghi ngờ của các đại thần.

Hiên Viên Tiêu không cam lòng, năm đó, chàng suýt đoạt được hoàng vị.

Tiên hoàng đứng trước lựa chọn khó khăn giữa ngoại thích chuyên quyền và để Triệt trị vì Hiên Viên, dần dần thiên về lựa chọn chấp nhận ngoại thích chuyên quyền, thà để ngoại thích chuyên quyền còn hơn trao giang sơn vào tay Hiên Viên Triệt.

Một trận thiên tai, tình thế đảo ngược. Nhìn hoàng vị sắp vào tay cuối cùng tuột mất, thái hậu cực kỳ phẫn uất.

Nếu Hiên Viên Triệt là minh quân cái thế đã đành, đằng này chàng chỉ là một thợ tạc ngọc. Hiên Viên Tiêu tâm thần khủng hoảng, lòng mang đầy hoài bão nhưng không thể thực thi, càng bất mãn và coi thường Triệt.

Đoạt lại hoàng vị là mục tiêu nhiều năm của Hiên Viên Tiêu.

Vì danh dự và danh vọng của Liễu gia, chàng luôn tin tưởng, nghe theo thái hậu và Liễu Tĩnh, họ là đồng minh trung thành lớn nhất của chàng. Hiên Viên Tiêu không phải là người không có chủ kiến, chàng phân biệt rõ rệt cuộc mưu chót ở đâu cũng luôn đặt lợi ích của hoàng gia và Liễu gia ngang nhau.

Tuy nhiên, lần này chàng không muốn nghe lời thái hậu từ bỏ Mạt Ca. Một khi từ bỏ, giống như từ bỏ hôn nhân của mình. Trước đây chàng cảm thấy hôn nhân là sự trao đổi chính trị, bây giờ chàng đã thay đổi suy nghĩ đó.

Ra khỏi Vị Anh cung, Hiên Viên Tiêu thăm thê: lần này, chàng nhất quyết kiên trì suy nghĩ của mình.

Việc học cưỡi ngựa của Mạt Ca cũng đã có tiến triển nhỏ, Hiên Viên Tiêu đến Tuyết Dao cung hẹn cô ra ngoại ô dự hội đạp thanh. Chàng đã lựa chọn thời gian rất tốt, lúc đó, các phi tần hậu cung đều ở Tuyết Dao cung thỉnh an hoàng hậu.

Chàng cố ý để tất cả các nữ nhân trong cung đều biết, Cừu tiểu thư của Tuyết Dao cung là người trong lòng của Tiêu Dao vương gia.

Liễu Chi Tuyết không có lý do từ chối chàng, nàng biết, Mạt Ca ở trong cung quả thật buồn chán, không đến tầng thư các thì đến điện Thanh Liên. Nàng thà để cô xuất cung du chơi với Hiên Viên Tiêu, cũng không muốn để cô suốt ngày ở bên Hiên Viên Triệt.

Mạt Ca hớn hờ theo Tiêu Dao vương gia ra ngoài cung.

Từ khi vào cung, đây là lần đầu được ra khỏi cung, cô sung sướng hân hoan như con cá bị bắt lại được thả về ao.

“Muội vui lắm hả?”

Mạt Ca đáp: “Đương nhiên, những ngày trong cung thực vô vị, ở bên ngoài ung dung tự tại bao nhiêu. Không biết các phi tần làm sao chịu đựng nổi.”

Bên ngoài cung thật tốt biết mấy, trời xanh, mây trắng, muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, không có nhiều quy định, cũng không có nhiều toan tính, thật tự do, thật dễ chịu, có ngốc mới muốn bị giam cầm trong cung.

“Muội không phải là phi tần, hà tất quan tâm họ nghĩ gì?” Hiên Viên Tiêu nói, “Chúng ta ra ngoại ô cưỡi ngựa được không?”

“Hay quá!” Mạt Ca ngoài đầu cười. Tập luyện mấy tháng, cô cũng muốn biết khả năng cưỡi ngựa của mình rốt cuộc như thế nào. Tài cưỡi ngựa của Tiêu Dao vương gia có thể coi là giỏi nhất đám vương tôn, được đua tài với chàng là một vinh hạnh.

Mạt Ca ghi dây cương, ngựa dừng lại, cô chỉ về phía cổng thành, nói:

“Vương gia, cách cổng thành mười dặm có một cái lều hóng mát, chúng ta lấy lều hóng mát làm đích, ai đến đó trước coi như thắng.”

Hiên Viên Tiêu gật đầu, cười sang sảng: “Quyết chơi đến cùng!”

“Đi!” Cả hai thúc chân vào bụng ngựa, gần như đồng thời xuất phát lao vút như tên bắn, phóng về hướng cổng thành.

Ra khỏi cổng thành, đường cái quan thẳng tắp, hai con ngựa đuổi nhau.

Tài cưỡi ngựa của Hiên Viên Tiêu đương nhiên hơn Mạt Ca, nhất thời chiếm thế thượng phong. Mạt Ca bán tính hiếu thắng, quyết đuổi theo bằng được, tay ghi chặt dây cương, động tác thành thực hoàn mỹ, cuối cùng dừng lại.

Hiên Viên Tiêu xuống ngựa trước, để cho ngựa gặm cỏ ven đường, Mạt Ca nhún mảy, cũng xuống ngựa.

Mặt trời đã lên cao, Mạt Ca không chịu nổi nắng, đi vào đình hóng mát, “Vương gia, vương gia chán quá, đã nói là thử sức một phen, sao lại nhường muội?”

Với tài cưỡi ngựa của chàng, muốn thắng cô không khó tí nào, tại sao lại vừa khéo về sau cô một bước. Có lẽ chàng nghĩ, cô sẽ không để ý nhưng cô đã quan sát được.

“Chỉ là thử gần đầu óc, chẳng phải đại sự quan trọng gì, muội quá nghiêm túc.” Hiên Viên Tiêu xua tay, ngồi xuống một chỗ trong đình hóng mát khoan

khoái hưởng thụ gió trời, trong bộ dạng thế này nhìn chàng càng giống đứa trẻ mới lớn, “Tự nhi, nếu muội không hài lòng, lát nữa quay về ta đưa tiếp.”

Mạt Ca tay vịn lan can, ngẩng đầu, xoay xoay đôi vai hơi mỏi, thờ ơ nói:

“Cũng chẳng để làm gì, đằng nào kết quả cũng vẫn thế.”

Mạt Ca biết, Hiên Viên Tiêu cố ý nhỉnh mình, nhưng chàng làm vậy cô lại không vui. Cô muốn chàng dốc hết sức lực, dù thua, cô cũng tâm phục khẩu phục, không buồn tí nào.

“Nếu là Hiên Viên Triệt nhất định không nhường muội.”

Mạt Ca bất giác nhớ lại chuyện Triệt hẹn cô đưa ngựa. Nếu là chàng nhất định chàng không nhường cô.

Nhắc đến Hiên Viên Triệt, Mạt Ca lòng bỗng vui hẳn, không biết khuôn mặt tuấn tú của người bên cạnh đã sa sầm. Đến khi cổ tay hơi đau, mới bừng tỉnh.

Hiên Viên Tiêu tóm cổ tay cô, “Muội điên à? Dám gọi tên hoàng thượng?”

Mạt Ca giằng tay ra, “Chỉ có huynh nghe thấy, có sao đâu?”

“Tóm lại không thể.” Hiên Viên Tiêu nói, bỗng chau mày, “Đội đã, vì sao muội nói hoàng thượng sẽ không nhường muội? Muội quen hoàng thượng ư?”

Mạt Ca cười, “Muội sống ở Tuyết Dao cung, quen hoàng thượng có gì lạ?”

“Hoàng thượng hẹn muội đưa ngựa ư?” Chàng dè dặt hỏi.

Mạt Ca không muốn rắc rối, nói dối: “Không, muội thấy hoàng thượng và tỷ tỷ đưa ngựa, Người không nhường tỷ tỷ. Cho nên muội nghĩ, nếu muội thi đấu với hoàng thượng, Người cũng sẽ không nhường muội.”

Nghe giải thích, sắc mặt Hiên Viên Tiêu đã khá hơn một chút.

Mạt Ca thăm thò phào, xem ra Tiêu không biết ngày nào cô cũng đến điện Thanh Liên. May chàng không biết, nếu không lại hỏi lăng nhăng mãi.

“Muội cảm thấy hoàng thượng thế nào?” Hiên Viên Tiêu hỏi về thăm dò.

“Hoàng thượng là người đẹp nhất muội từng thấy.”

Hiên Viên Tiêu không vui, nói: “Đàn ông quá đẹp có ích gì? Chẳng có khí thế chút nào, ẻo là thiếu uy nghiêm.”

Mạt Ca thăm nghĩ: xem ra hình ảnh của Hiên Viên Triệt trong con mắt mọi người đã thâm căn cố đế. Hiên Viên Tiêu, chàng đúng là không nhìn ra, nhất định có ngày chàng sẽ hối hận. Cô không muốn nói nhiều về Hiên Viên Triệt.

Tranh quyền đoạt vị, đó là chuyện của đàn ông các người, tôi không bận tâm.

“Ta luôn không thể hiểu, vì sao Liễu Chi Tuyết lại thích hoàng thượng.”

Hiên Viên Tiêu cười khẩy, “Một mỹ nhân đẹp khuynh thành như thế, lấy hoàng thượng thật đáng tiếc.”

“Ý huynh là gì?” Mạt Ca có chút không vui, “Muội cảm thấy hoàng thượng và tỷ tỷ rất xứng đôi.”

“Muội chỉ nhìn bề ngoài. Liễu Chi Tuyết là một nữ nhi hiếm có, ta dám nói, toàn thiên hạ chỉ có duy nhất một Liễu Chi Tuyết. Nàng không nên lấy hoàng thượng, nàng đáng được người tốt hơn.” Hiên Viên Tiêu nói, khoe miệng thoáng một tia giễu cợt, “Đánh giá con người dựa vào ngoại hình, thật nực cười.”

Mạt Ca nhướn mày, “Ngữ khí của huynh chưa chất thép, người không biết lại tưởng huynh thích tỷ tỷ.”

“Ta rất kính trọng nàng.” Hiên Viên Tiêu nói, “Cho nên mới cảm thấy tiếc. Muội nên biết, Liễu Chi Tuyết thực ra...” Hiên Viên Tiêu dừng lại, không nói nữa.

Tính hiếu kỳ của Mạt Ca được khơi lên, không kìm được hỏi: “Thực ra cái gì?”

“Thôi ta cũng không muốn nói chuyện này, tóm lại là đáng tiếc.” Chàng uể oải nói.

“Hiên Viên Tiêu, mỗi người trên thế giới này đều độc nhất vô nhị.” Mạt Ca nói, “Người mà huynh không hiểu có lẽ người ta cũng không hiểu huynh, hoặc có lẽ, huynh nhìn nhầm.”

“Muội là độc nhất vô nhị.” Hiên Viên Triệt cười, nói.

“Vương gia thiên vị rồi.”

“May mà muội còn nhỏ, lại không xuất đầu lộ diện, nếu không năm xưa người được triệu vào cung nhất định là muội.” Hiên Viên Tiêu mừng thầm vì Mạt Ca còn nhỏ, thái hậu bỏ qua nằng.

“May mà muội sinh muộn mấy năm” Mạt Ca cười. Hiên Viên Tiêu thấy Mạt Ca không bận tâm đến Triệt, thầm thở phào. Nói công bằng, khuôn mặt đó của Hiên Viên Triệt, những người từng gặp, không ai không yêu. Lòng ái mộ cái đẹp ai cũng thế, chàng sợ Mạt Ca sẽ thích Triệt.

“Muội bây giờ tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cậu và mẫu hậu nhất định sẽ thu xếp hôn sự cho muội. Muội không lo cho mình sao?”

“Đẹp đi, đẹp đi, muội sẽ không sống theo ý họ.” Mạt Ca xua tay, “Tâm ý của họ tại sao lại gán cho muội? Không dù có thể ép muội lấy người muội không muốn lấy.”

“Cho nên, Tự nhi, vì sao muội không lấy ta?” Hiên Viên Tiêu nói, ánh mắt ánh lên vẻ đợi chờ, “Có một số việc, muội không thể chống đối, cuối cùng muội sẽ hiểu, muội chỉ có thể phục tùng. Lấy người muội không hiểu, chỉ bằng lấy ta. Ta nhất định đối tốt với muội, không phụ muội.”

Mạt Ca biết, chàng thật lòng, điều này khiến cô rất ngạc nhiên, bèn hỏi:

“Muội tưởng muội đã nói rõ với huynh rồi, chính huynh cũng biết. Chúng ta là họ hàng, chỉ có thể là họ hàng, muội không thể lấy huynh.”

“Tự nhi!” Hiên Viên Tiêu sột ruột nhìn cô, “Rốt cuộc ta có chỗ nào không tốt?”

“Hoa mẫu đơn rất đẹp, có gì không tốt, nhưng muội không thích.” Mạt Ca lấy ví dụ đơn giản nhất. Không phải một người đối tốt với mình, lại rất đẹp, là mình sẽ yêu người đó.

Tình yêu nếu đơn giản vậy, trên đời làm sao có nhiều đàn ông xuẩn ngốc, đàn bà oán hận như thế.

“Vậy muội thích ai? Vệ Minh Hàn ư?” Chàng phẫn nộ hỏi.

“Muội đối với Vệ tướng quân giống như tiểu muội đối với ca ca thôi.” Mạt Ca nói, “Thực ra, trên đời, người muội yêu nhất chính là bản thân, muội yêu ai cũng không bằng yêu chính mình.”

Hiên Viên Tiêu trầm ngâm không nói. Nàng vẫn từ chối chàng.

Tại sao?

Rốt cuộc chàng có gì không tốt?

“Vương gia, chúng ta không nói những chuyện đó được không?” Mạt Ca cười, “Ra ngoài chơi, thì phải thoải mái một chút chứ, nói vấn đề nghiêm túc thế không thích hợp. Đương nhiên, nếu huynh muốn nổi giận ở đây, muội cũng không ngăn cản, muội đi đây.”

Mạt Ca ra khỏi đình hóng mát, nhảy lên ngựa, tiếp tục thúc ngựa phóng đi.

Hiên Viên Tiêu cũng phóng đuổi theo.

Hai người thúc ngựa đuổi nhau trên đường cái quan, lần này Hiên Viên Tiêu không thua Mạt Ca.

Mạt Ca xoa xoa tay, “Lần sau muội nhất định thắng huynh.” Cô nói, đoạn nhảy xuống ngựa đi dạo trên bãi cỏ.

Hiên Viên Tiêu cũng nhảy xuống.

“Bản vương sẽ đợi!” Chàng cười ha hả, nhưng chưa cười hết đã đột ngột dừng lại, ánh mắt sắc liếc vào khu rừng bên đường, nét mặt lập tức lộ vẻ cảnh giác, như một võ sỹ luôn sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

“Vương gia, sao thế?” Chính Mạt Ca cũng cảm giác xung quanh có gì khác thường, mắt lướt một vòng quan sát, trên đường cái không một bóng người, khu rừng bên cạnh im lìm, phía bên kia đường là bãi cỏ xanh.

Hiên Viên Tiêu nắm chặt tay Mạt Ca, một trận cười sảng sắc vang lên, âm thanh sắc, lạnh: “Ra đi!”

Tiếng hung khí vun vút xé không khí, một mũi tên bay thẳng về phía Mạt Ca. Hiên Viên Tiêu ôm lấy cô, lập tức né sang bên. Mũi tên lạnh cắm phập vào cành cây sau lưng họ. Hai người ngoái đầu, thấy mười mấy người áo đen bịt mặt từ trong rừng nhảy ra, tay cầm đoản đao sáng loáng. Trên đường cái, một loạt tiếng vỗ ngựa đều đều từ xa tiến đến.

Mùi nguy hiểm xen trong gió thổi tới như báo hiệu bão tố sắp đến.

Hiên Viên Tiêu kéo Mạt Ca sát vào mình, bảo vệ cô, hai mắt cảnh giác, như một thợ săn xuất sắc đảo lướt xung quanh một vòng, không hề tỏ ra lo lắng vì bầu không khí đầy sát khí nguy hiểm này, dường như với chàng đó là chuyện thường.

Mạt Ca bất giác nắm chặt tay Hiên Viên Tiêu, như muốn nhờ hơi ấm của chàng để làm dịu căng thẳng trong lòng. Rốt cuộc đây là lần đầu tiên lâm vào cảnh nguy hiểm như thế, không ngờ những cảnh chỉ thấy trong ti vi lại đang bày ra trước mắt, nói không sợ là nói dối.

“Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ muội!” Hiên Viên Tiêu bình tĩnh nói, không ngoái lại, hai mắt đăm đăm nhìn toàn người áo đen đang tiến đến gần.

Gã cầm đầu giờ tay ra hiệu, những người phía sau xông tới. Đoàn đao sắc lẹm loang loáng lóe lên dưới ánh mặt trời, Mạt Ca hơi choáng.

“Bám chặt ta, đừng buông tay.” Hiên Viên Tiêu nói một câu, không ngoái đầu. Mạt Ca chỉ cảm thấy ba màu đen, trắng đỏ, giao nhau đen là người áo đen, trắng là bóng Hiên Viên Tiêu, còn đỏ là sinh mệnh biến mất.

Hiên Viên Tiêu tay trái giữ Mạt Ca, tay phải cầm kiếm, kiếm vung vun vút, mỗi nhát, một sinh mạng ngã xuống.

Đối phương người đông, bên này lực lượng quá mỏng, nắm chắc thời gian là máu chốt thắng lợi, Hiên Viên Tiêu ra tay cực tàn nhẫn. Trong ánh kiếm loang loáng, Mạt Ca nghe thấy tiếng rên khe khẽ, tiếng xương gãy nặng nề, máu bắn đầy người cô.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 16.2

Những người áo đen ra tay vốn đã tàn nhẫn, lại thêm lực lượng đông, vây chặt họ. Muốn phá vây là rất khó, trừ phi hạ gục toàn bộ toàn người trước mặt.

Làn gió nhẹ mang đến mùi máu tanh nóng hổi, mỗi lúc càng nồng nặc. Bỗng Mạt Ca bị kéo giật lại, tránh được mũi kiếm sắc của người áo đen bỏ về phía hai bàn tay nắm chặt của họ. Mạt Ca mấy lần bị Hiên Viên Tiêu kéo mạnh, lại bị chàng quay như chong chóng. Động tác quá mạnh khiến cô suýt ngã, dạ dày cuộn lên, mặt nhợt nhạt. Thế này có khi chưa đánh lui được những kẻ áo đen, cô đã bị đờ rồi.

Hiên Viên Tiêu bận đối phó với đường kiếm tứ phía, không có thời gian chú ý đến cô, cho dù chú ý cũng không thể an ủi cô. Trong thời khắc sinh tử, Mạt Ca biết, không nên làm phiền chàng, khiến chàng phân tâm.

“A!” Mạt Ca kêu một tiếng, Hiên Viên Tiêu ngoái đầu, định nhìn xem cô bị làm sao, người áo đen nhân cơ hội khua kiếm xông tới, ép sát khiến chàng không ngăn chặn được nữa, chỉ đành buông tay Mạt Ca.

Bên tai vẫn không ngừng vang lên những tiếng rên rỉ tiếng đao kiếm chạm nhau. Mạt Ca ngồi xuống, cố sức tẽ ra khỏi bàn tay vấy máu đang giữ chặt cô.

Người áo đen đang hấp hối, nhưng vẫn gắng đến cùng, lúc Mạt Ca tách khỏi tay người đó, người đó cũng trợn mắt tắt thở, dường như là chết không nhắm mắt.

Lần đầu tiên nhìn thấy người chết ở ngay gần mình như thế, Mạt Ca vô cùng sợ hãi. Chợt có vật gì bên cạnh thu hút chú ý của cô.

Đó là một lệnh bài dính máu nhòe nhoẹt. Cô dùng tay lau vết máu, còn chưa kịp nhìn kỹ, đã nghe thấy tiếng hô, “Tự nhi, cẩn thận!”

Cô né đầu theo trực giác, tránh mũi kiếm. Cũng may do đã được Trình Diệc huấn luyện, cô cũng phản ứng khá nhanh, lẩn một vòng trên đất, nhanh chóng bật dậy, vội giấu lệnh bài trong người. Lúc này tình thế càng nguy hiểm, tên áo đen đã tách được hai người ra, tình cảnh của Mạt Ca trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Do phản ứng nhanh, tránh được nhát kiếm đó, nhưng không có nghĩa thoát khỏi nguy hiểm. Mạt Ca chỉ biết một vài quyền cước đơn giản, đối phó với người thường còn có thể, nhưng đối phó với những sát thủ được huấn luyện công phu thì còn xa mới đủ. Không đầy mấy phút, cánh tay phải đã bị mấy mũi kiếm quệt qua, máu thấm đỏ ống tay áo.

Cô rên một tiếng, né người tránh đường kiếm đang bỏ tới, nhưng không tránh được hai luồng ánh kiếm khác.

Một luồng nhắm thẳng ấn đường cô, một luồng nhắm thẳng tim cô.

Mạt Ca không tránh kịp, vô thức nhắm mắt.

“Tự nhi!” Hiên Viên Tiêu gào lên, như con thú gầm. Chàng ở giữa lớp lớp vòng vây, không thể cứu cô.

Một bóng người lờ mờ thoáng qua trong óc, Mạt Ca chưa kịp nghĩ đó là ai, đột nhiên cảm thấy một chất lỏng nóng hổi phun vào mặt. Mờ mắt, kinh ngạc nhìn hai người áo đen đang cầm kiếm lao vào cô, bỗng ngã gục xuống đất, một người đàn ông gian tà mà cuốn hút, đeo mặt nạ xuất hiện trước mặt.

“Tiêu Mạt Ca, lần nào gặp, đều thấy cô nương trong bộ dạng thảm hại như thế?” Chính là cái giọng điệu cười trên đau khổ của người khác, một vẻ giễu cợt làm người ta tức chết. Mạt Ca mừng phát điên: Phương Thập Nhất đến rồi, cái mạng bé nhỏ của cô giữ được rồi!

Nỗi căng thẳng sợ hãi dần dần nguôi, đầu xung quanh vẫn ngập trời sát khí, máu vẫn bắn tứ tung, cô cũng không sợ chút nào.

Rõ ràng là người đàn ông Mạt Ca cực ghét, nhưng lại mang đến cho cô sự tin tưởng không ai bằng. Cô yên tâm trao tính mạng cho chàng, còn tin chắc chàng sẽ đưa cô ra khỏi khốn cảnh, niềm tin này chính cô cũng không biết từ đâu đến.

Toán người áo đen rõ ràng đã có chuẩn bị, đầu Phụng Thập Nhất dung mãnh khó địch, bọn họ cũng có tuyệt chiêu đối phó. Họ rút cung ra, tên như mưa bắn về phía Mạt Ca và Phụng.

Tình huống lập tức thay đổi, đối với Phụng, tránh trận mưa tên này không khó, nhưng chàng kéo theo Mạt Ca, đương nhiên không thể linh hoạt. Mưa tên như tấm lưới bủa vây hai người, Phụng mở một đường thoát, khoe miệng hơi nhếch, tay nắm chặt thắt lưng Mạt Ca, nhún chân vọt lên, bay vào rừng.

Những kẻ áo đen bỏ mặc Hiên Viên Tiêu, đuổi theo hai người vào rừng.

Trận truy sát này, rõ ràng nhằm vào Mạt Ca.

Một bên thắt lưng Hiên Viên Tiêu bị đâm một mũi kiếm do bảo vệ Mạt Ca, vết thương không sâu, nhưng mất máu làm chàng đuối sức. Dù chàng muốn chạy theo vào rừng, nhưng lực bất tòng tâm.

Toán người áo đen ra tay thành thạo như thế, chắc chắn không phải là sát thủ bình thường. Là ai muốn lấy mạng Chi Tự như thế, phải cả một toán người đi truy sát? Người đàn ông cứu nàng là ai? Người đó mang mặt nạ nửa đen nửa trắng, xem chừng rất thân thiết với Chi Tự, bởi vì ngay trong lúc nguy hiểm, Chi Tự cũng không dựa vào chàng, nhưng rõ ràng dựa vào người đàn ông đeo mặt nạ đó.

Cặp lông mày Hiên Viên Tiêu chau thành hình chữ bát, ánh mắt lướt qua mười mấy cái xác áo đen nằm trên đất. Chàng đích thân xuống, vô tình chạm vào vết thương ở thắt lưng, đau toát mồ hôi. Lục soát một vòng, không phát hiện điều gì khả nghi. Hiên Viên Tiêu lột mạng che mặt của một người, nheo mắt, lại lột mạng che của người bên cạnh, như muốn xác nhận điều gì, đột nhiên, con phần nộ đáng sợ xông lên đầu, chàng nhếch mép cười lạnh.

Chính là người của chàng! Toán người này là hắc vệ do chàng đích thân huấn luyện, bí mật bố trí ở các nơi trong hoàng cung. Không ngờ, những kẻ được chàng huấn luyện, hôm nay lại chia mũi kiếm vào chàng. Thảo nào! Thảo nào bọn chúng thân thủ mẫn tiệp! Thảo nào bọn chúng rất hiểu chiêu thức của chàng!

Mẫu hậu, người thật độc ác!

Lại một loạt tiếng vó ngựa truyền đến, Hiên Viên Tiêu hít sâu một hơi, dữ tợn nhìn con tuần mã đang phi đến trên đường cái quan. Trong một thoáng, bàn tay chàng nắm chặt chuôi kiếm, các đường gân xanh nổi hằn trên mu bàn tay, chàng rất muốn giết người này, bất luận là ai.

Thống lĩnh cấm quân Liễu An đưa một toán cấm quân đến. Liễu An là cháu ngoại Liễu Tĩnh, hơn Hiên Viên Tiêu mười tuổi. Lưng hỏ eo gấu, hai mắt sáng quắc, ngũ quan cứng sắc như dao khắc, nhìn thấy xác người la liệt, lại không hề ngạc nhiên. Liễu An nhanh nhẹn xuống ngựa, đến thỉnh an Hiên Viên Tiêu, mười mấy cấm quân sau lưng cũng lần lượt xuống ngựa.

Hiên Viên Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng, Liễu An muốn diu chàng nhưng bị ánh mắt băng giá của chàng ngăn lại, sợ phát run. Trong ánh mắt luôn dịu dàng, lễ độ của Tiêu Dao vương gia bùng bùng nộ khí.

Thật cao minh! Đầu tiên phải một bọn người bí mật hành động, rồi lại phái người đi giải quyết hậu quả, một công khai, một ngầm ngầm, tất cả đều có chuẩn bị. Cấm quân tất cả được vũ trang lưng mang cung tên. Xem ra, chuyện du chơi lần này của họ, thái hậu sắp tâm khiến Tự nhi một đi không trở lại.

Thảo nào hoàng hậu pháp phòng lo lắng, không muốn để chàng đưa Tự nhi ra ngoài. Lo lắng của hoàng hậu là đúng, chàng suýt đã hại Tự nhi.

“Vương gia, người mất nhiều máu quá, để thuộc hạ đưa người hồi cung, điều dưỡng. Nếu có sơ xảy gì, thuộc hạ dù có trăm cái đầu cũng không đủ chém.”

Liễu An lo lắng nhìn vết thương của chàng.

Hiên Viên Tiêu vung tay, một cái tát chí mạng. Chàng biết, trút giận là hành động ngu xuẩn, nhưng chàng không chịu nổi con thịnh nộ này, con thịnh nộ do bị người thân nhất lừa dối và phản bội, “Bây giờ mới lo không đủ đầu để chém? Lúc phái người làm bản vương bị thương sao không lo có đủ đầu để chém? Khốn kiếp!” Hiên Viên Tiêu phần nộ hết. Sau đó hạ giọng hỏi: “Hôm nay huy động bao nhiêu hắc vệ?”

Tự tay giết bằng ấy người do chính tay mình huấn luyện nên, Hiên Viên Tiêu vừa đau vừa tiếc. Lúc này chàng chỉ muốn biết, rốt cuộc thái hậu đã huy động bao nhiêu hắc vệ.

Thời gian như ngưng đọng, bốn bề im phăng phắc. Liễu An không dám thở mạnh, đang do dự có nên che giấu cho qua, thì thấy vương gia quát: “Nói!”

“Huy động toàn bộ.”

Không khí lặng ngắt im lìm như chết.

Hiên Viên Tiêu đột nhiên quay người, kinh hãi nhìn vào khu rừng xanh ven đường, khuôn mặt tuần mã đột nhiên trắng bệch như tờ giấy.

Trong rừng...

Đây không phải là rừng rậm rạp gì. Ánh nắng chiếu qua tán lá hắt những vệt xám trắng trên đất, tiếng chim cang khiến khu rừng yên tĩnh đến khó chịu.

Trên mặt đất phủ đầy lá rụng, chân giẫm lên phát ra những âm thanh yếu ớt, như tiếng thở tuyệt vọng của người sắp chết.

Vết thương bị mũi kiếm quệt ở cánh tay Mạt Ca vẫn rỉ máu, máu tươi theo cánh tay chảy xuống, nhỏ lên thảm lá khô mất hết sinh khí. Cánh tay đã đau tê dại, dường như không còn cảm giác, cô chỉ nắm chặt tay Phụng Thập Nhất, nhanh chóng di chuyển sâu vào trong rừng.

Hai người nấp sau một tảng đá lớn.

Phụng ngoại đầu, cảnh giác nhìn quanh một vòng, mới yên tâm để Mạt Ca ngồi xuống một tảng đá sạch, hỏi: “Tay có đau không?”

Mạt Ca lắc đầu, ống tay áo đầy máu, trông rất sợ.

Phụng biết cô rất đau, chàng hơi nhíu mày.

Mạt Ca nói: “Huynh bức mình sao? Thực ra không đau lắm, muối tê rồi. Phụng Thập Nhất, sao huynh lại đến đó.”

“Muội có thể nói chúng ta có chút đồng cảm, ta biết Mạt Ca gặp nạn, nên đến làm anh hùng cứu mỹ nhân.” Chàng nửa thật nửa đùa nói xong, vén ống tay áo, kiểm tra vết thương của cô. Trên làn da thịt trắng muốt nổi lên một vết kiếm, nhìn thấy vết kiếm mắt chàng chột tối.

“Muội là mỹ nhân, hiển nhiên rồi, còn anh hùng...” Mạt Ca chắc chắn lưỡi, “Da mặt của tôn huynh đúng là dày hơn tường thành.”

“Tiểu Mạt Ca không e ngại để cho ta chiêm ngưỡng ‘mỹ cảnh’ chúng ta hòa.” Phụng xé một miếng vải lụa trên gấu váy Mạt Ca, băng vết thương cho cô, lại còn thấy một cái nút bướm rất đẹp.

Mạt Ca lặng lẽ quan sát động tác của chàng, cảm kích nói: “Tôn huynh băng bó rất thành thạo, xem chừng tôn huynh thường xuyên bị người ta ‘chiếu cố’ khiến người ta oán như vậy làm người như thế thật quá thất bại.”

Phụng ngồi thẳng người, vừa vịn che ánh nắng chiếu lên mặt Mạt Ca.

Chàng nửa nạc nửa mỡ cười hai tiếng, nhìn quanh một lượt giống như một thợ săn giỏi nhất, nói: “Ra khỏi cửa đã bị nhiều người ‘chiếu cố’ như vậy, không biết là ai khiến người ta oán nhiều hơn, làm người khác cũng chịu vạ lây. Tiểu Mạt Ca, có bằng hữu đến thăm, muội không đứng lên nghênh đón một chút sao?”

Chàng vừa nói xong, đã thấy một tốp người áo đen tiến rất nhanh về phía họ, tiếng chân giẫm lên lá khô phát ra âm thanh thê lương. Mạt Ca cũng đứng lên, sự thư giãn vừa rồi giống như chỉ trong chớp mắt, cô lại bắt đầu cảm thấy không khí căng thẳng xung quanh.

“Tôn huynh nói phải, tiểu nhân đích thực khiến người ta oán hận, sao lại có nhiều người đến ‘chiếu cố’ như thế chứ.”

Mạt Ca than thở, có người nào lại hận cô đến vậy! Những người áo đen đang tiến lại, họ di chuyển rất nhanh, mắt sắc lạnh, giống một nhóm thợ săn giỏi đang săn con mồi. Mạt Ca cảm giác ở đây giống một nghĩa địa im lìm, bất giác nắm chặt tay áo Phụng Thập Nhất.

“Mạt Ca, hãy tự chú ý, cẩn thận đấy.” Chàng ta nói chậm rãi như thế, ý như là sẽ bỏ mặc cô. Mạt Ca bỗng hoảng sợ. Phụng cúi đầu, ánh mắt đậm đậm dừng trên mặt cô, nhỏ nhẹ nói: “Ta không thể hoàn toàn chú tâm bảo vệ muội được, muội tự bảo vệ mình. Lúc sau thì kêu một tiếng.” Chàng nói với vẻ rất nghiêm túc.

Mạt Ca thấy câu nói này ý nghĩa vô cùng, trịnh trọng gật đầu.

Người đàn ông này không như Hiên Viên Tiêu, dồn tất cả tâm sức vào bảo vệ cô, bởi vì chàng biết rõ, đối với chàng, cái gì mới là quan trọng nhất, đôi vai chàng cơ hồ không chịu nổi một chút dịu dàng, một mảy may do dự. Nhưng Phụng như thế, trái lại khiến Mạt Ca có một nhận thức mới mẻ đối với chàng.

“Động thủ!” Thủ lĩnh áo đen giơ tay ra hiệu, cả toán người ào ào hành động.

Chớp mắt, ánh kiếm đã phá vỡ không khí yên tĩnh của khu rừng.

Phụng Thập Nhất mặc dù nói không toàn tâm toàn ý bảo vệ cô, nhưng chàng đã chặn hầu hết các ngả tấn công nhằm vào cô. Chàng ra tay cực nhanh, chém giết không nương tay, so với bọn áo đen, chàng là sát thủ chuyên nghiệp hơn nhiều. Mạt Ca nhìn hoa mắt. Dường như chàng rất giỏi tấn công trong rừng, lúc vọt lên cao, giết người dễ như giẫm chết kiến.

Đao kiếm dưới ánh mặt trời gay gắt tỏa ra ánh sáng trắng dữ dội, thỉnh thoảng chiếu vào mắt Mạt Ca, chói đến trào nước mắt. Cô đột nhiên nhanh trí, cướp con dao lớn trong tay một xác chết. Cô không biết võ công, đương nhiên không cố giúp Phụng, như thế chỉ khiến cô càng chịu thiệt mà thôi.

Ánh đao sáng quắc dưới ánh nắng phản ra những tia trắng sáng chói. Mạt Ca nghiêng rặng, giơ cao con dao chiếu phản quang của nó vào mắt một tên áo đen.

Tên áo đen đang hăng chiến, bị ánh sáng chói đột ngột chiếu vào mắt, lập tức nhắm mắt theo phản xạ. Phượng nhân cơ hội lao đến như tia chớp, khiến hắn vĩnh viễn lìa đời.

Đây chắc chắn là sự phối hợp hoàn mỹ. Tiếng rên của những tên áo đen và tiếng cơ thể rớt xuống đất, vang không ngớt. Mạt Ca dù không nhẫn tâm, nhưng vẫn không thể dừng tay. Đây là thời khắc sinh tử, thương xót kẻ địch là tự đưa mình xuống địa ngục, cô không phải là người cảm tính. Bàn tay cầm dao đã tê nhức, chỉ muốn Phượng Thập Nhất nhanh chóng giải quyết toán áo đen này, để thoát khỏi nguy hiểm.

Mạt Ca dồn tất cả tâm sức giúp Phượng, không để ý nguy hiểm đang đến gần mình, tiếng rên và tiếng kêu thê thảm bị át bởi âm thanh của một ám khí áp đến phía sau. Mạt Ca không hề đề phòng, nhưng Phượng nhìn thấy, còn chưa kịp hét nhắc nhở cô, chàng đã bay đến, túm lấy cô. Chàng đẩy cô ra sau lưng, tránh hai mũi phi tiêu, nhưng lại có mũi thứ ba phóng đến. Mặc dù phi tiêu chỉ lướt nhẹ qua cánh tay chàng, nhưng khiến chàng nheo mắt.

Phi tiêu có độc!

Cảm giác tê cứng ở cánh tay khiến Phượng cảnh giác, tại chàng quá sơ xuất.

Vết thương ngoài da như vậy đối với chàng không hề gì, nhưng chất độc ở đầu phi tiêu sẽ lập tức lan đến lục phủ ngũ tạng, đối với người quen luyện võ công, càng vận chân khí, độc tố phát tán càng nhanh.

Mạt Ca không ngờ, Phượng Thập Nhất lại đỡ phi tiêu cho cô đối với người luôn trân quý sinh mạng của mình như vậy. Vì sao lại bất chấp nguy hiểm tính mạng để cứu cô?

“Phượng Thập Nhất, chàng...” Lúc này cô không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Phượng hình như không cam tâm, Mạt Ca nhận ra nỗi căm hận trong mắt chàng, muốn giết sạch toán người áo đen, nhưng tình hình trước mắt, không thể không từ bỏ. Chàng vung kiếm vạch một đường trên mặt đất, chỉ thấy lá khô bay tung lên như có sức sống, dày đặc tựa bức màn che kín họ.

Sau một trận nhốn nháo, Phượng Thập Nhất và Mạt Ca biến mất trong rừng.

Ở một chỗ sâu trong rừng, tại một hang đá kín đáo.

Mạt Ca đứng ở cửa hang, cảnh giác nhìn quanh. Trong hang, Phượng Thập Nhất đang vận khí dường như muốn ép độc tố trong người ra. Mồ hôi lạnh ướt đầm áo chàng, đôi môi thất sắc, không còn tươi hồng như mọi khi. Hình như chàng đang cố chịu cơn đau sôi sục trong người, cơ thể run nhẹ như tiếng lá rơi trong gió.

Đây không phải là loại độc khó giải, nhưng lúc này, ở ngoại ô hoang vắng.

Phượng bắt lực, chỉ đành vận công ép độc tố vào đan điền, dùng nội lực khống chế ở đó không cho phát tán. Rất lâu sau, hơi thở mới chậm lại.

1. Đan điền: Đạo gia cho rằng đó là vị trí ở dưới rốn, cách ba thốn, là một hiểm huyệt trên cơ thể.

Mạt Ca chăm chú nhìn chàng, như nhìn một người đàn ông lạ. Phượng cũng nhìn cô, không ai nói gì, hình như giữa họ đã có gì đó thay đổi.

“Chàng không sao chứ?” Mạt Ca phá vỡ không khí yên lặng. Vừa rồi còn chứng kiến Phượng đau đớn như vậy, không ngờ, lúc sau chàng đã trở lại bình thường. Mạt Ca là không biết, độc tố trong người chàng rốt cuộc đã giải được chưa, chỉ cảm thấy hình như chàng không có vấn đề gì. Sức mạnh ý chí của người đàn ông này thực phi thường.

“Không sao rồi.” Phượng cười nhẹ: “Ta là nhân vật họa hại ngàn năm, Diêm vương sao dám thu nhận.”

Mạt Ca mặt không biểu cảm, mắt không chớp đi đến trước mặt Phượng, nói từng chữ: “Phượng Thập Nhất, vừa rồi sao lại che chắn cho muội?”

Nụ cười của chàng hơi cứng, giọng đùa đùa: “Chuyện đó rất quan trọng sao?”

“Đúng, rất quan trọng.” Mạt Ca ở bên cạnh chàng một tháng, trải nghiệm sâu sắc chàng là người lạnh lùng nghiệt ngã, vì mục đích, không từ thủ đoạn. Cô tận mắt chứng kiến một thuộc hạ không làm tròn nhiệm vụ bị chàng dùng cực hình, tận tai nghe thấy giọng càng lạnh khốc, không một chút tình. Nếu nói vừa rồi cô vô tình nảy sinh tình cảm muốn dựa vào chàng khiến cô kinh ngạc, thì việc chàng xông ra chắn phi tiêu cho cô càng khiến Mạt Ca chấn động.

Thậm chí cô đã nghĩ, nếu chàng nhất thời bị sét đánh, nếu không tại sao lại xông ra? Chàng có biết, như thế có thể khiến chàng mất mạng không? Hy sinh tính mạng vì một cô gái luôn chọc tức mình, thế là lẽ gì?

Chàng bắt lực cười hai tiếng, nhún nhún vai, giọng uể oải: “Tiểu Mạt Mạt có thể lý giải là ta thương hoa tiếc ngọc, rốt cuộc tiểu Mạt Mạt của ta cũng là mỹ nhân phong hoa tuyết thế.”

Giọng điệu của chàng khiến mắt cô tối sầm, khuôn mặt thanh tú làm lì, vừa định nổi giận đã nghe thấy tiếng cười đau khổ của chàng: “Nhất định là ta đã bị điên.”

Mạt Ca nhìn chàng, Phượng Thập Nhất lúc này không còn vẻ lơ đãng, bất cần cố ý, cũng không có một tia giễu cợt nào, ánh sáng lơ mơ như phủ lên chàng một lớp sương mỏng nhập nhòa, cô nhìn không rõ. Người đàn ông này, trong lòng dường như cất giấu rất nhiều bí mật, lúc này ngay bóng lưng

chàng nhìn cũng cứng nhắc, rắn đanh, sắc nhọn, lại rất cô đơn.

Phượng nhẹ giọng nói: “Mạt Ca, muội có thể lý giải là ta bị điên.” Ngoài điên, chàng làm sao lý giải được hành động của mình? Cô vốn là một quân cờ của chàng, mà chàng lại bất chấp tính mạng mình vì quân cờ đó. Khi ý thức ra điều đó, con đau âm ỉ, tê dại ở cánh tay khiến chàng hiểu, chàng đã sai lầm.

Chàng vốn không hề suy nghĩ, vì sao chàng làm vậy, có lẽ chàng điên thật.

“Nếu đầu óc tỉnh táo, ta sẽ không làm như thế, nhất định không.” Phượng nói chắc nịch, không biết là để Mạt Ca nghe, hay là đang thuyết phục chính mình.

Mạt Ca đầu tiên hơi sững ra, sau đó mỉm cười, “Tiểu nữ chỉ biết chàng đã làm như vậy.”

Phượng lạnh lùng hừ một tiếng, lại nói trêu: “Đã là anh hùng cứu mỹ nhân, tiểu Mạt Mạt liệu có bằng lòng đem thân báo đáp?”

“Nếu chàng bỏ mặt nạ ra, thấy dung mạo cũng dễ coi, tiểu nữ có thể đem thân báo đáp.” Mạt Ca nhón nhor nói, Phượng trêu cô đã thành thói quen, không ngờ phản pháo, nhất thời không tìm ra lời phản bác.

Bỏ mặt nạ ư? Điều đó không thể.

“Nếu ta xấu xí, cô nương sẽ không bằng lòng đem thân báo đáp ta ư?”

Chàng nhướn mày.

Mạt Ca dứt khoát lắc đầu, “Tiểu nữ có yêu cầu hết sức hà khắc về dung mạo đối với nửa kia của mình.”

Phượng cười “khách” một tiếng, không biết nghĩ đến điều gì, lẩm bầm:

“Xem ra ta có hy vọng rất lớn.”

Giọng chàng rất nhẹ, Mạt Ca nghe không rõ, bèn hỏi lại: “Chàng nói gì?”

Phượng cười: “Tốt nhất cô nương hãy nhớ lời đã nói hôm nay.”

Mạt Ca cười, mắt cong cong, “Xin lỗi, tôn huynh câu này chỉ có hiệu lực trong ngày hôm nay.”

Phượng Thập Nhất hơi ngậy ra. Mạt Ca thật sự rất muốn nhìn dung mạo của chàng, nhưng tiếc là, chàng không thể hiểu ý cô.

“Tiểu Mạt Mạt, nam nhi đánh giá người qua ngoại hình đã đành, cô nương thân là nữ nhi cũng đánh giá người qua ngoại hình. Dung mạo của nam nhi đẹp hay không có gì quan trọng?”

“Tại Sao nam nhi coi trọng ngoại hình thì được, còn nữ nhi thì không?” Mạt Ca thông thả nói.

“Trên đời có bao nhiêu đôi tình nhân vừa nhìn thấy nhau đã yêu. Cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên chính là đánh giá người qua ngoại hình. Nếu chàng diện mạo vô duyên, ai có thể vừa nhìn thấy đã yêu chàng? Cho nên nói, bất luận là nam hay nữ, dung mạo đều rất quan trọng.”

“Cái này.”

Mạt Ca cũng không muốn nói chuyện linh tinh với Phượng Thập Nhất trong hang đá này, kéo chàng đi, “Mau đưa muội về thôi, kéo tỷ tỷ lo lắng.”

Phượng nhìn Mạt Ca vô tư nắm tay chàng, lòng nhất thời bối rối, bao cảm xúc đan xen.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 17

Cuộc Đấu Giữa Những Người Đàn Ông

Mặt trời đã ngả về tây, ánh nắng tan như máu.

Tại chính điện của cung Vị Anh, một người áo đen đang quỳ bái bái. Thái hậu mặt lạnh, nghiêm nghị, chén trà trong tay tỏa một tia khói thơm, nhưng không át được cái lạnh trong cung.

“Là ai đã cứu nó?”

Đội trưởng hắc vệ quỷ xụp xuống đất. Trên má phải người đó có một vết đao chém kinh khủng, kéo dài từ đuôi mắt xuống tận cằm, rất đáng sợ, cung kính trả lời: “Bẩm thái hậu, người đó đeo mặt nạ đen trắng, che mặt, thuộc hạ nhìn không rõ mặt hắn. Nhưng thái hậu yên tâm, thuộc hạ nhất định đi tra xét.”

Giọng thái hậu lạnh khốc, từng tiếng ức hiếp người, “Nhất định phải ngăn nó quay về cung, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

“Thuộc hạ tuân lệnh! Người đó trúng độc, không chạy ra khỏi rừng được. Hắc vệ đã bao vây khu rừng, từng vòng tra soát, sẽ nhanh chóng tìm được chúng.”

Thái hậu đứng lên, bộ xiêm y cắt vừa thân làm tôn vẻ diễm lệ vô song của bà, toàn thân tỏa ra phong vận chín muồi đích thực là phu nhân tao nhã quý phái. Bà đi đến gần, lạnh lùng nói: “Đề phòng đêm dài lắm mộng, triệu tập các cung thủ và đội hỏa tiễn, đêm nay nhất định phải tìm được người, giải quyết tại chỗ?”

“Tuân lệnh!” Hắc vệ cung kính cúi đầu nhân lệnh.

Thái hậu trầm ngâm một lát, xua tay quay người, giọng có phần mệt mỏi, hỏi: “Vương gia bị thương thế nào?”

Hắc vệ không dám giấu, bẩm báo thực tình, “Vương gia vì cứu Cửu tiểu thư cho nên bị thương một chút, vết thương không sâu, chỉ mất máu quá nhiều, ngự y nói phải nghỉ ngơi điều dưỡng nhiều.”

“Biết rồi, lui ra, đêm nay hành động đừng để vương gia biết.”

“Vâng! Thuộc hạ cáo lui.” Người đó vừa đứng lên định đi ra, thì nghe thấy có tiếng huyền não bên ngoài điện. Hiên Viên Tiêu sắc mặt trắng nhợt, chưa kịp đợi bẩm báo đã xông vào điện, tay chỉ vào đội trưởng hắc vệ, “Lui đi! Không có lệnh của bản vương, ngươi không được rời cửa cung này nửa bước! Nếu không, ta chu di cửu tộc ngươi!”

Đội trưởng vội quỳ sụp, sợ hãi nhìn thái hậu. Đi theo Hiên Viên Tiêu nhiều năm, lần đầu nhìn thấy vị hiền vương của Hiên Viên phẫn nộ như thế. Tiêu Dao vương gia vốn dĩ ôn hòa lễ độ, tư phong ngời ngời, là người tốt tính có tiếng, bây giờ phẫn nộ như thế, nói ra những lời hung ác tàn nhẫn như thế, chắc không phải nói chơi.

Thái hậu quá giận, cười nhạt, nhìn Hiên Viên Tiêu nói: “Người tạm lui ra.”

Đội trưởng hắc vệ biết, câu này là nói với mình, vội vàng lui khỏi cung.

“Hoang đường! Con không biết đây là đâu hả, dám hét lên ở đây!” Thái hậu giận dữ nói, “Lẽ nghĩa học từ nhỏ đến giờ đâu cả rồi?”

Một trận gió thổi vào điện, khẽ lay những bức rèm sa, khiến cung Vị Anh vốn hờ hững, càng thêm phần quái dị.

Hiên Viên Tiêu nén giận, giọng nói: “Mẫu hậu, vì sao người không dung Tụ nhi, nhất định hạ độc thủ với nàng? Nàng đã phạm tội tày trời gì?”

“Thái hậu cười lạnh, Ai gia giết người không cần lý do.”

Hiên Viên Tiêu nhắm mắt, lòng chột lạnh. Đây là mẫu hậu của chàng, vì mục đích không từ thủ đoạn, lạm sát người vô tội. Ngày trước chàng có thể mắt nhắm mắt mở làm ngơ, nhưng lần này lại nhắm vào Tụ nhi, chàng không thể cho qua. Bởi đó là thiếu nữ chàng yêu, chàng muốn bảo vệ suốt đời.

Mở mắt, chàng đau đớn nói: “Mẫu hậu, coi như nhi thần cầu xin người, tha cho Tụ nhi.”

Móng tay sắc nhọn gần như đâm vào trán chàng, mặt thái hậu xám xịt, sắc giọng: “Con càng như thế, ai gia càng không dung tha nó! Hôm nay sờ đi nó bị họa sát thân, đều là do con! Ai gia đã cảnh cáo con, nếu nhất định muốn lấy Liễu Chi Tụ thì cái chén ngọc đó chính là kết cục của nó! Con tưởng ai gia dọa con sao? Con dám coi lời ai gia như gió ngoài tai, còn phòn phơ đưa nó đi du ngoạn! Tiêu nhi, vì nó, con dám chống lại ai gia! Con nói xem, ai gia có thể để cho nó sống không? Chính vì con thích nó, yêu nó, vì nó mà thần hồn điên đảo, ai gia mới không thể để nó sống! Nhìn xem, bây giờ bộ dạng con thế nào, thật vô dụng!” Trong cung chỉ có những lời gay gắt của thái hậu.

Chàng nhìn thái hậu, đau đớn nói: “Nhi thần từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ cầu xin người điều gì, hôm nay nhi thần quỳ ở đây cầu xin thái hậu nương tay.”

Nói đoạn quỳ sụp xuống nền cung cứng lạnh. Bất chấp con đau nhói nhói ở đầu gối, mặt lạnh lùng chàng đập đầu hai cái trước thái hậu, “Cầu xin người!”

Thái hậu kinh ngạc nhìn con trai quỳ trên nền điện, không thể tin nổi, mắt như bốc lửa, ánh mắt sắc như đao, muốn chém chàng. Hành động của Hiên Viên Tiêu rõ ràng đổ thêm dầu vào lửa, khiến thái hậu giận đến mất lý trí.

Bà túm ngực áo chàng, một cái tát vung ra, những vết tay dài lập tức hiện trên gò má trắng xanh của chàng. Thái hậu vẫn chưa hả giận, lại tát cái nữa, mắng: “Đồ vô dụng! Đứng là mất mặt hoàng gia, đứng lên cho ta.”

Hiên Viên Tiêu lại đập đầu một cái rõ mạnh, nói tiếp: “Mẫu hậu, trừ phi người đồng ý tha cho Tụ nhi, nếu không nhi thần sẽ quỳ mãi ở đây.”

“Làm phản rồi, con dám uy hiếp cả ai gia!” Thái hậu càng căm hận Mạt Ca.

Nếu không phải vì nha đầu đó, quan hệ mẫu tử của bà sẽ không thành ra như bây giờ. Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên bà động tay đánh Hiên Viên Tiêu. Thái hậu ôm ngực, dường như muốn dẹp nộ khí bên trong. Bà giận dữ quát: “Con nói gì cũng vô ích, ai gia quyết không để cho nó sống, cản trở bá nghiệp của con!”

Hiên Viên Tiêu rút trong người ra một con dao nhỏ. Thái hậu mặt biến sắc, lùi hai bước, đang định hô gọi người cứu giá, thì Hiên Viên Tiêu đã không do dự rạch một nhát dao trên cánh tay mình. Cánh tay chàng hiện lên một vết thương rất sâu, máu tươi tràn ra, nhỏ xuống nền điện.

Thái hậu kinh hãi nhìn đứa con trai của mình, lại nhìn con dao đâm máu, khi sức tỉnh, lại bùng bùng nổi giận.

Hiên Viên Tiêu sắc mặt vô cảm, lạnh nhạt nói: “Tự nhiên phải chịu đựng thế nào, con sẽ chịu gấp mười lần cùng với nàng. Cánh tay nàng bị thương, tay con sẽ bị thương, chân nàng bị thương, chân con cũng bị thương. Nếu nàng có mệnh hệ gì, con cũng thế. Nếu nàng chết, con sẽ đem tính mạng này đi theo nàng. Nếu nàng có nửa chút tổn thương, con sẽ không do dự cùng nàng đi xuống suối vàng. Nếu đứa con duy nhất của mẫu hậu chết, giấc mộng của mẫu hậu cũng tiêu tan, danh vọng của Liễu gia cũng tiêu tan, mọi người cùng đánh bài giữa đi!”

Câu cuối chàng cơ hồ hét lên!

Thái hậu toàn thân run lấy bầy, nhìn đứa con trai đang cầm dao hét lên. Bà ngồi phịch xuống ghế, hít sâu một hơi, cố nén nộ khí trong lòng, tay run run chỉ vào chàng, uất nghẹn không nói nên lời.

Hiên Viên Tiêu mắt róm rớm, “Mẫu hậu, người hãy cho nhi thần tạ tội một lần đi.”

Thái hậu không hổ là thái hậu, sau con hoảng loạn và thịnh nộ, bà lạnh mặt, truyền gọi hắc vệ và cung nữ tâm phúc vào điện, “Gọi người của người về, không được động đến một sợi tóc của Liễu Chi Tự. Khiếu Khiếu, truyền thái y.”

“Tuân chỉ!”

“Tâu vâng!”

Lúc này Hiên Viên Tiêu mới thở phào, bỏ dao xuống, nhìn bà, cũng không còn sợ hãi nữa, thái hậu đi đến trước mặt chàng, cầm con dao, ném đi, mắng, “Khốn kiếp! Cho con biết, lần này ta tạm tha cho nó, nếu con còn mê muội, không tỉnh, đừng trách mẫu hậu độc ác.”

Đôi mắt Hiên Viên Tiêu lạng như vũng nước tù, dường như không nghe thấy lời bà.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng lọt qua kẽ lá thưa thớt chiếu xuống khu rừng tĩnh mịch. Ánh trăng thanh lạnh và mỏng lung khiến Phượng Thập Nhất cảnh giác nhìn về phía cửa hàng, chăm chú lắng nghe động bên ngoài. Chết độc phát tác làm chàng mất sức rất nhanh, nhưng không muốn để Mạt Ca phát hiện, chàng cố nén chịu cơn đau hoành hành trong cơ thể.

Mạt Ca ngồi trên một tảng đá sạch, mệt mỏi buồn ngủ, trong rừng không khí ẩm thấp, lại rất lạnh, hai tay ôm ngực, mắt lơ đãng buồn ngủ, nhưng do quá lạnh, không thể ngủ say.

Phượng ngoài đầu, bóng đêm trùm lên cái bóng cao dong và cô đơn của chàng. Dưới lớp mặt nạ, cặp mày hơi nhướn, chàng cởi áo ngoài ném cho cô:

“Khoác vào!”

Mạt Ca ngạc nhiên, sau đó mỉm cười, cảm giác ấm áp tràn qua lòng. Người đàn ông miệng lưỡi khắc nghiệt, nhưng lòng tình tế. Nếu cô không hiểu nhầm, có phải chàng đang quan tâm đến cô?

Mạt Ca không hề khách khí nhấc chiếc áo lên, dùng chiếc áo khoác còn mang hơi ấm của chàng sưởi cho cơ thể lạnh cóng của mình, đoạn mỉm cười, nhân ánh trăng nhìn về phía chàng, bất giác nhíu mày.

“Hiên Viên Triệt...”

Không biết cái gì đã làm kinh động giấc mộng của lũ chim đang ngủ, chúng vỗ cánh rào rào, bay loạn xạ trong rừng. Tiếng kêu, tiếng vỗ cánh khiến bầu không khí càng ma quái.

Mạt Ca lắc lắc cái đầu nặng trĩu, sao thế nhỉ? Áo giấc chăng? Khi Phượng Thập Nhất ngoài đầu, cô tưởng nhìn thấy Hiên Viên Triệt, trong cái đêm bất thường này, đầu óc cô cũng trở nên hỗn loạn bất thường.

Phượng đã cởi áo ngoài, chỉ mặc chiếc áo đơn bên trong, dáng người cao dong dong, mái tóc đen cột chặt, nhìn từ phía sau cực giống Hiên Viên Triệt. Phượng Thập Nhất luôn mặc áo choàng rất rộng, Mạt Ca chưa bao giờ chú ý đến lưng chàng, bây giờ bỗng thăm hoảng hốt.

Nhưng mà, sao chàng có thể là Hiên Viên Triệt?

Mạt Ca cố thầm lòng ghép thế nào cũng không thể hình dung khẩu khí của Phượng Thập Nhất từ miệng Hiên Viên Triệt phát ra sẽ như thế nào, bởi vì quá hoang đường. Hai tính cách trái ngược hoàn toàn, một người tao nhã, cao quý một người gian xảo, ngang ngược, sao có thể là cùng một người?

Trên đời thiếu gì người có cái lưng giống nhau, Mạt Ca cố an ủi bản thân, kéo trái tim nào đó lại rung động không đáng.

“Cô nương vừa nói gì?” Trong mắt Phượng Thập Nhất cơ hồ có vật gì đang chuyển động giống như vòng xoáy, muốn lôi người ta vào đó.

Giọng nói không đúng, cảm giác gây ra cũng không đúng, càng không có cảm giác quen thuộc mỗi khi ở bên Hiên Viên Triệt. Mạt Ca lắc đầu, xua đi cảm giác giữa hai người khác giới vừa bột phát, ngồi xuống, lẩm bẩm: “Não mình úng nước rồi.”

Phượng không nói gì, quay đầu, lại tiếp tục chăm chú quan sát động tĩnh bên ngoài.

Giống như trong lòng mọc ra cái gai, không nhổ đi thì khó chịu. Mạt Ca lại đưa mắt nhìn trộm lưng chàng, rồi lắc lắc đầu mình đúng là điên thật!

“Phượng Thập Nhất, cánh tay chàng không sao chứ?” Cô hỏi.

Tiếng cười lọt ra từ cổ họng, chàng nói đùa: “Tiểu Mạt Mạt yên tâm, chút độc này ta không coi là gì hết, ta cũng không nhẫn tâm để nàng nửa đời sống cô quả.” Độc được đã ngấm vào tứ chi, dựa vào ý chí kinh người, chàng mới giữ được giọng nói bình thường.

Mạt Ca lờm chờm, cảm thấy mình đang phí lời. Phượng Thập Nhất, rốt cuộc chàng là người thế nào? Mạt Ca bỗng hoài nghi, từ khi quen nhau đến giờ, trong mắt cô, Phượng tuyệt đối không thể coi là người tốt, mặc dù bản thân cô cũng không phải là thiện nhân gì. Tức gặp gỡ trong tương phủ, đến khi bị chàng hành hạ ở U các, chàng còn cố tình đẩy cô đến bên Vệ Minh Hàn, gây thù oán giữa Vệ và Hiên Viên Tiêu, chàng luôn lợi dụng cô.

Tuy nhiên, hôm nay chàng đã cứu cô. Mạt Ca không thể nói rõ mình đối với Phượng là cảm giác gì.

Cô mỉm cười đau khổ, con người đúng là sinh vật kỳ lạ.

Trong đầu đột nhiên lóe ra khuôn mặt của Hiên Viên Triệt, nụ cười của chàng như mây trắng trên trời. Lòng se se một nỗi chua chát ngấm ngầm, lại hơi bàng hoàng, Phượng Thập Nhất đóng vai trò gì bên cạnh Hiên Viên Triệt?

Trong cùng một hang đá, mỗi người một tâm tư.

Đột nhiên, có tiếng vật gì rơi xuống đất, trong đêm yên tĩnh càng đặc biệt rõ ràng. Mạt Ca cúi đầu, nhìn thấy mảnh lệnh bài đầy máu khô nằm trên đất. Cúi nhặt lên, lau vết máu, suýt quên, đó là vật cô lấy được từ tay một người áo đen, chỉ cần mang về đưa cho tỷ tỷ, nhất định tra ra là sát thủ do ai phái đi.

Cô không đắc tội với ai, đang yên đang lành bị một trận tai họa vô cớ, nghĩ đến là tức đầy ruột.

Đôi đồng tử long lanh giãn ra kinh ngạc, Mạt Ca phát hiện tay mình đang run, một làn khí lạnh từ sống lưng toát ra, mặt không còn sắc máu.

Thế này là sao?

Trên mảnh lệnh bài khắc một chữ “Tiêu” rõ ràng, tử tôn của Hiên Viên hoàng gia đều có tín vật tùy thân, mảnh lệnh bài này rõ ràng là của Hiên Viên Tiêu. Những sát thủ kia là thuộc hạ của chàng ư? Trước đó chàng còn cười nói vui vẻ, đối với cô như bằng hữu. Chàng tuyệt đối không thể phái người đi giết cô, huống hồ chàng còn dùng tính mạng bảo vệ cô, hành động đó không thể là giả.

Không phải chàng, vậy người có thể điều động thuộc hạ của chàng chỉ có thái hậu!

“Nghĩ ra rồi, coi như cũng không quá ngốc.” Tiếng của Phượng lọt vào tai cô.

Mạt Ca ngẩng đầu, không vui nhìn chàng, hỏi: “Chàng đã sớm biết?”

Phượng quay người, một tay đoạt lệnh bài trong tay cô, giọng nói tà mị lọt ra từ miệng, “Mạt Ca, trong lòng muội cũng nghi ngờ thái hậu, mảnh lệnh bài này chỉ làm muội thêm khẳng định mà thôi. Trong hoàng cung, tình huynh đệ, tỷ muội, mẫu tử... huyết thống không đáng một xu, không có quyền thế trong tay đừng hòng chiêu nạp được ai.”

Mạt Ca sững sờ, đột nhiên thấy lạnh, xốc lại áo khoác trên người. Đáng sợ thật. Cô biết thái hậu không ưa cô, oán cô, nhưng không thể ngờ, thái hậu ra tay nhanh thế, hôm nay cô ra ngoài cùng với Hiên Viên Tiêu, thái hậu không sợ đao kiếm vô tình, làm Hiên Viên Tiêu bị thương sao? Cho dù thái hậu không lo, nhưng cô đi cùng Hiên Viên Tiêu, nếu gặp chuyện bất trắc, tỷ tỷ cũng sẽ không cam tâm bỏ qua.

“Có lẽ không nhanh như thế.” Khi Liễu Chi Tuyết nhú mày nói như vậy, vẻ mặt rất lạnh, cuối cùng cô đã hiểu ý câu nói đó.

Ngay tỷ tỷ cũng đoán sai. Xem ra thái hậu thật bụng muốn đẩy cô vào chỗ chết, lại có thể nôn nóng vội vàng như vậy.

“Chàng cũng tưởng quyền lực là dù cao vô thượng, không gì sánh bằng ư?”

Câu này bất giác buột miệng mà ra, đến khi Mạt Ca sực tỉnh thì đã không kịp nữa. Cô bỗng thấy buồn, không hiểu tại sao mình lại hỏi Phượng Thập Nhất như thế, thậm chí sợ nghe câu trả lời của chàng.

Phượng cúi xuống nắm bàn tay lạnh ngắt của cô, giọng điệu lại đặc biệt thanh dịu. Chàng nói: “Mạt ca, quyền lực có lúc rất quan trọng.”

Mạt Ca lặng lẽ nhìn chàng, giằng tay khỏi tay chàng, lạnh lùng nói: “Đó là cái có để đàn ông các người chạy theo quyền lực.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 17.2

Một tiếng thờ dài rất nhẹ, như sợi tơ vấn vương trong không gian tĩnh mịch, ánh trắng mờ trùm lên hai bóng người, và một đôi mắt quật cường.

Đột nhiên, một hồi dài tiếng huyết sáo lạnh lạnh vang trong khu rừng, quái dị và nặng nề. Hai người cùng đứng lên, toàn thân căng ra, đề phòng, hai đôi mắt mở to nhìn về cửa hang, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

Tuy nhiên, bên ngoài tuyệt nhiên không có động tĩnh gì.

Phượng nhưn mày, hơi ngạc nhiên, “Người rút hết rồi, ta rất tò mò, Tiêu Dao vương gia đã làm thế nào để thuyết phục thái hậu?”

Trong giọng nói của Phượng Thập Nhất mang rất nhiều cảm xúc phức tạp, Mạt Ca chỉ nhận ra một thứ, đó là sự giễu cợt.

Hai người cười chung một con ngựa phi về phía cổng thành. Cách cổng thành chừng mấy chục mét, Phượng ghi dây cương, nhìn kỹ tường thành một cái. Mạt Ca vừa cảm thấy thất lưng mình căng ra, xoay một cái, người đã rơi xuống đất.

Cô vừa tiếp đất, Phượng đã giật dây cương, quay đầu ngựa, không nói một câu, ra roi ngựa phóng đi, để lại Mạt Ca ngỡ ngàng và một vết ngoằn ngoèo.

“Minh đâu phải quý Dạ Xoa1, sao mà chàng chạy nhanh thế?” Mạt Ca cười đau khổ, lắc đầu nhìn bóng Phượng biến mất, mới quay người đi về cổng thành.

1. Có nhiều cách giải thích về quý Dạ Xoa, trong đó có cách giải thích của Phật giáo, đó là một loại quý ăn thịt người, thường dùng để ví một người mặt mũi xấu xí, hung dữ.

Cô không biết, Phượng bỏ đi nhanh như vậy là vì chất độc đã tác động vào ý chí chàng, chàng không thể ngã quỵ trước mặt cô.

Cánh cổng thành cổ kính bị kéo ra từ từ.

Đầu tiên là một con ngựa xông tới, trên mình ngựa là một chàng trai tuấn tú, phóng khoáng, chính là Hiên Viên Tiêu.

Mạt Ca nhú mày, đột nhiên mở to mắt.

Hồng rồi! Cô ngoái đầu nhìn theo hướng Phượng Thập Nhất vừa biến mất. Mảnh lệnh bài đó trong tay chàng.

Nếu chàng đưa lệnh bài cho Hiên Viên Triệt, thì người bị liên lụy là Hiên Viên Tiêu, chứ không phải thái hậu, cô có thể đâm người hãm hại mình ngàn vạn nhất, cũng không run tay, nhưng không muốn người vô tội bị oan. Mạt Ca bực bội chửi một câu, lòng thâm hỏi thăm khắp lượt tổ tông mười tám đời của Phượng Thập Nhất.

Hiên Viên Triệt và Hiên Viên Tiêu là thù địch, Liễu Chi Tuyết cũng không muốn Mạt Ca quá thân cận với Hiên Viên Tiêu. Nhưng Hiên Viên Tiêu một lòng một dạ bảo vệ cô, mặc dù chàng cũng có mục đích riêng, nhưng không phải là người ác.

“Tự nhi, muội bị thương ư?” Hiên Viên Tiêu lập tức xuống ngựa, bắt chập vết thương ở thắt lưng, nhìn thấy Mạt Ca người đầy máu, lo lắng chạy đến, khuôn mặt tuấn tú của chàng đầy thương xót, lo âu.

Mạt Ca ngượng ngịu, nhìn bộ dạng thảm hại của mình. Vừa rồi ở bên Phượng Thập Nhất không chú ý lắm, bây giờ chàng nhắc mới phát hiện mình giống như lăn trong vũng máu.

Đúng là xúi quẩy! Xuất cung một lần đã bị xúi quẩy. Có phải ông trời sắp tâm muốn cô từ bỏ ý định xuất cung?

“Không sao, muội vẫn khỏe. Vương gia, người bị thương có nặng không?” Mạt Ca hỏi.

Thấy Chi Tự quan tâm đến mình, đôi môi nhợt nhạt của Hiên Viên Tiêu nở nụ cười nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy tất cả đều rất đáng. Chàng cười lắc đầu, nghiêm túc nói: “Xin lỗi!”

Mạt Ca vỗ vỗ vai chàng, không nói gì, giống như huynh đệ sự im lặng đó bao hàm quá nhiều ý nghĩa mà lời nói không diễn đạt được, trong đó có sự không bận tâm, có sự an ủi, có sự cảm thông.

Hiên Viên Tiêu nhìn sâu vào mắt cô, mọi thứ xung quanh cơ hồ bị đóng khung. Trong mắt Hiên Viên Tiêu có nỗi cay đắng âm thầm. Chàng quả nhiên không nhìn nhầm người, thiếu nữ này đã hiểu lòng chàng, hiểu cảm giác có lỗi và nỗi đau khổ cố nén của chàng.

Chàng đột nhiên giờ tay kéo cô vào lòng. Mạt Ca không kịp phản ứng, không phòng vệ ngã vào lòng chàng. Chàng xiết rất mạnh, cô suýt nghẹt thở. Có lẽ là cùng cảnh ngộ thương nhau, Mạt Ca không nói gì, lặng lẽ vỗ nhẹ vai chàng, như an ủi đứa trẻ lạc đường.

Về đến Tuyết Dao cung, đêm đã khuya, chính điện đèn vẫn sáng trưng.

Xuân nhi nhìn thấy Mạt Ca, kêu to: “Tiểu thư đã về rồi! Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?”

Mạt Ca cười lắc đầu, cùng Xuân nhi đi vào trong điện, một bóng người tuyết nỡ màu trắng tuyết đi ra.

“Bình an trở về là tốt rồi.” Liễu Chi Tuyết nắm tay cô, rồi sai cung nữ:

“Xuân nhi, mau chuẩn bị nước nóng hoa lan, để Tụ nhi tắm tấp nghỉ ngơi.”

Mạt Ca cảm thấy rất có lỗi, nghe lời Liễu Chi Tuyết, có lẽ cô đã không phải trải qua trận tai nạn này. Cô đã khiến tỷ tỷ lo lắng, quá nửa đêm còn thức đợi cô, Mạt Ca vô cùng áy náy.

“Khiến tỷ tỷ lo lắng rồi.” Mạt Ca cúi người thỉnh an rồi cáo lui.

Do đêm đã khuya, Mạt Ca không muốn làm phiền ngự y để Xuân nhi giúp băng bó tạm vết thương ở cánh tay, rồi đi tắm.

Ngồi trong bồn tắm to tướng, Mạt Ca gác cánh tay bị thương lên thành bồn, để khỏi ngâm nước để nhiễm trùng.

Trên mặt nước nổi lên rất nhiều cánh hoa hồng, ngâm mình trong nước nóng cuối cùng cũng dễ chịu đôi chút, cô lơ mơ buồn ngủ, nhưng không ngủ hẳn.

Cuộc độ sức giữa Hiên Viên Triệt và Hiên Viên Tiêu giống như trận mưa trên núi sắp đến, nhưng mong là đừng liên lụy đến cô. Cô chỉ muốn kịp thời hưởng lạc, đợi hai năm nữa, Liễu Chi Tuyết đưa cô xuất cung. Trong thời gian chờ đợi cô chỉ muốn được sống yên ổn.

“Tiểu thư, nước đã vừa chưa? Có cần cho thêm nước nóng không?” Xuân nhi hỏi.

“Không cần, thế này rất vừa rồi.” Mạt Ca không mở mắt, uể oải nói.

Xuân nhi đứng sang một bên.

Hơi nước mờ mờ, mùi hoa thoang thoang, người dưới nước mơ màng, tĩnh tại. Mạt Ca nhắm mắt, không biết nghĩ gì.

Hầu Cữu tiểu thư tắm mấy lần, Xuân nhi vẫn không thể nào rời mắt khỏi con bướm trên lưng cô. Mỗi lần nhìn là lại xuýt xoa, thật quá mê hồn.

“Xuân nhi, hoàng thượng hôm nay có đến Tuyết Dao cung không?” Mạt Ca lơ đãng hỏi.

Xuân nhi đáp: “Hoàng thượng có đến. Vì chưa biết tiểu thư sinh từ thế nào, mặc dù vương gia đã thề với hoàng hậu nương nương đảm bảo sẽ mang tiểu thư bình an trở về, nhưng nương nương vẫn vô cùng lo lắng, không thể hầu hạ hoàng thượng, nên đã mời Người đến chỗ Lệ phi.”

Mạt Ca không nói gì nữa, tắm thêm một lát, đứng lên mặc quần áo, lau khô tóc. Mặc dù bữa trưa và bữa tối đều không ăn, nhưng Mạt Ca không có tâm trạng nào ăn uống, ngồi một lát rồi lên giường đi ngủ.

Hiên Viên Triệt vẫn ở trong cung, hóa ra là mình nghĩ quá nhiều.

Không biết Phụng Thập Nhất đã giải độc được chưa... cô thầm nghĩ trước khi chìm vào giấc ngủ.

Chuyện Hiên Viên Tiêu và Cữu tiểu thư Liễu gia ra ngoại ô bị người truy sát, được giao cho bộ Hình truy xét. Bởi vì hiện trường đã bị lửa thiêu trụi, không để lại bất cứ dấu vết nào, công việc điều tra rất khó khăn, cuối trở thành vụ án không có manh mối.

Triều đình tranh cãi rất kịch liệt, có triều thần thậm chí chất vấn năng lực của bộ Hộ ngay giữa triều, người của hai phái Tả, Hữu tranh luận mặt đỏ tía tai.

Nhìn hai phái tranh luận gay gắt, Hình bộ thượng thư Công Thủ Vọng lựa chọn yên lặng. Từ khi bắt đầu điều tra, ông không có một lời giải thích nào. Hiên Viên Tiêu từ nhỏ đến lớn chưa từng bị thích sát, được bảo vệ rất chu đáo, con người bản tính hiền hòa, trước giờ chưa từng có oán thù với ai. Lần này chàng và Cữu tiểu thư Liễu gia bị thích sát, trên triều đại thần phái Hữu bóng gió chia mũi giáo vào trán long thiên tử của điện Kim Loan.

Nếu Hiên Viên Tiêu chết, Hiên Viên Triệt được hưởng lợi lớn nhất. Người phái Hữu nắm chặt điểm này công kích phái tả. Lại thêm Hình bộ thượng thư Công Thủ Vọng là ân sư của Nam Thư Vãn, luôn là người của phái tả.

Không tra ra kết quả, phái Hữu cho rằng Hình bộ thượng thư cố tình như thế Nam Thư Vãn chỉ có thể cố dùng lý lẽ biện minh, hai phái đều không nắm được chứng cứ gì của phái kia, không ai thuyết phục được ai. Đạo này trên triều luôn ồn ào, trong thời gian đó Hiên Viên Tiêu lại cáo bệnh tại gia, không lên triều.

Điện Thanh Liên.

Mạt Ca đã nhìn Hiên Viên Triệt chần một buổi sáng.

Hiên Viên Triệt không hổ là hoàng đế Hiên Viên, mặt không đỏ, tim không đập nhanh, không hề bận tâm, dường như coi Mạt Ca bên cạnh là không khí.

Cuối cùng do ánh mắt cô quá lộ liễu chàng hỏi: “Mạt Ca, muội nhìn gì vậy?”

Mạt Ca cười: “Hiên Viên đệ nhất mỹ nam ở ngay trước mặt, không nhìn cũng thiệt.”

Chàng quả thật không phải là Phượng Thập Nhất, Mạt Ca thâm than thở.

Trước đây cô không để ý, bây giờ mới phát hiện, Hiên Viên Triệt và Phượng Thập Nhất vóc dáng rất giống nhau. Ngoài điểm đó, cô không tìm ra bất cứ chỗ nào giống nhau giữa họ.

Ở bên Phượng Thập Nhất một tháng, Mạt Ca biết, trên lòng bàn tay phải của chàng có một nốt ruồi, nhưng lòng bàn tay phải của Hiên Viên Triệt không có.

Hôm đó, cánh tay Phượng bị thương. Ngay ngày thứ hai, sau khi trở về cô đã cố tình luyện bắn cung ở quảng trường, nhìn thấy Hiên Viên Triệt đi qua, cô đánh liều nói, cánh tay mình bị thương, không kéo được cung, nhờ chàng kéo giúp, kết quả chàng kéo dễ dàng.

Cô còn cố tình chạm vào cánh tay chàng, Hiên Viên Triệt không có phản ứng gì, lại còn hỏi cô, có đau không. Cánh tay chàng không hề bị thương, nếu không, sao có thể nhẹ nhàng kéo căng dây cung như thế. Nếu bị thương, mới chỉ một ngày, ít nhất vết thương vẫn chưa liền miệng, vẫn còn rỉ máu.

Cô không những không thể chứng thực Hiên Viên Triệt chính là Phượng Thập Nhất, mà còn làm cho vết thương của mình toác ra, đau mấy ngày. Điều đó hoàn toàn khiến Mạt Ca xua tan ý nghĩ hai người đó là một. Quả thực, ngoài thân hình giống nhau, họ không có một điểm tương đồng thứ hai, xem ra cô quá đa nghi, tự gây phiền phức.

“Vô vị!” Hiên Viên Triệt lạnh lùng ban cho cô hai chữ, lại cúi đầu tiếp tục tạc ngọc, không bận tâm những lời dõ dưng của cô.

“Hoàng thượng, thần muội phát hiện một việc.” Mạt Ca nhìn chàng một lát, nói về bí hiểm.

Khỏi cần nghĩ cũng biết, chẳng phải những lời hay ho gì, Hiên Viên Triệt không ngẩng đầu, “Nói!”

Mạt Ca hừ một tiếng, mới trịnh trọng cất lời: “Thực ra hoàng thượng rất thích hợp làm hòa thượng.”

Đôi môi hơi cong của Hiên Viên Triệt chợt rùng, ngạc nhiên nhìn cô, “Vì sao?”

“Bởi vì, Người nhìn nhận rất giỏi. Hoàng thượng, mặc dù người cười cuối cùng mới là người chiến thắng lớn nhất, trong tình thế địch mạnh ta yếu, tránh xuất đầu lộ diện là cần thiết nhưng hoàng thượng có nghĩ, chính vì Người yên lặng lâu như thế, mới khiến các đại thần hai phái càng tùy tiện tự tung tự tác.

Quá nuông chiều sinh hư, điều này e cũng là nguyên nhân các đại thần phái Hữu ngang nhiên bàn luận vụ thích sát này. Tin đồn trong dân gian đều nói, hoàng thượng đã phái người đi thích sát Tiêu Dao vương gia.”

Thái hậu xứng là bậc anh tài, kể “một mũi tên bắn hai đích” bà vận dụng quá tài tình. Bà phái người đi giết Mạt Ca, nếu cô chết, thì bà được như ý, lại có thể đổ tội lên đầu Hiên Viên Triệt. Bởi rốt cuộc, nếu Hiên Viên Triệt có gì bất trắc, Hiên Viên Triệt là người được lợi lớn nhất.

Hiên Viên Triệt do dự một lát, sau đó lại mỉm cười, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa tán thưởng, “Muội rất thông minh, nhưng vẫn chưa đủ. Đó là trăm có tình buông thả. Chỉ có cố tình buông thả bọn họ mới càng ngang ngược, càng hoành hành, cũng càng không coi trọng ra gì. Chỉ có che mắt bọn họ, mới khiến bọn họ lơ đãng hơn, mới có thể khiến họ hành động sớm, càng không cảnh giác. Địch mạnh hơn ta một phần, ta sẽ yếu hơn địch ba phần. Núi cao còn có núi khác cao hơn, người mạnh còn có kẻ khác mạnh hơn. Trận này chỉ đánh một lần, kết quả có hai, hoặc thắng, hoặc thua.

“Mà trăm tuyệt đối không chấp nhận mất tất cả, chỉ có thắng, không thể thua.” Nói những lời ghê gớm đó, nhưng Hiên Viên Triệt không hề xúc động, bình thản như đang nói một chuyện rất bình thường.

Mạt Ca nhú nhú mày. Thực ra Hiên Viên Triệt quan tâm đến hoàng vị hơn ai hết.

“Tại sao hoàng thượng lại nói với muội? Không sợ muội làm lộ bí mật sao?”

Mạt Ca hỏi lại.

Chàng nhìn cô, mỉm cười, đẹp như tuyết tan, “Mạt Ca, muội chỉ muốn đứng ngoài cuộc, sao có chuyện tự chuốc phiền phức vào thân?”

“Hoàng thượng thật hiểu muội.” Mạt Ca lơ đãng nói. Quả thực cô sẽ không tự gây rắc rối cho mình, những chuyện như thế, cô còn muốn tránh xa nữa kia.

Sở dĩ hỏi chàng là vì có liên quan đến cô. Hơn nữa, trong thâm tâm cô mong Hiên Viên Triệt đạt được ý nguyện, càng không làm gì bất lợi với chàng. Chỉ có điều tâm nguyện đã nung nấu nhiều năm, liệu chàng có đạt được không?

“Sách ‘Chu dịch’ viết: thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái. Hoàng thượng, như thế là ý nghĩa gì?” Mạt Ca hỏi.

“Muội đi quá xa.” Hiền Viên Triệt hiểu ý câu nói này của Mạt Ca, nhưng không muốn trả lời, “Hình như muội đã quên, muội là nữ nhi của Liễu gia.”

Mạt Ca nhướn cười, đẹp như đóa hoa xuân, “Tỷ tỷ còn là trưởng nữ của Liễu gia cơ mà.”

“Ý muội là muốn giúp trẫm?” Chàng nhướn nhướn cặp mày.

Chàng có biết, ý tứ câu nói này của chàng đồng nghĩa với thừa nhận Liễu Chi Tuyết đang giúp chàng? Mạt Ca trầm nghĩ. Cô ngẩng nhìn trời, ước ao: “Sự không liên quan đến mình, gạt ra xa. Ai lo việc này. Câu này muội nhớ rất kỹ, chẳng có việc gì, sao muội lại gắm vào vũng nước đục đó? Chim ưng sẽ phải đương đầu với bão tố, nó sẽ vật lộn giữa tầng không, để lại một cuộc đời huy hoàng, còn chim nhỏ có lý tưởng của chim nhỏ, nó chỉ muốn tự do tự tại tìm một mảnh đất sạch, tự do, an nhiên.”

Cho dù trên trời chẳng có gì hết, cũng hơn ở trong lồng.

“Cho nên, chim nhỏ không có khả năng giúp chim ưng, chim ưng cũng không cần chim nhỏ giúp. Bởi vì, chỉ có tự mình đối diện với bão tố, tự vật lộn với trời xanh, mới có được đôi cánh kiên cường bất khuất, gian khó không sờn. Còn chim nhỏ, nếu bay quá cao, sẽ ngã chết.”

Hiền Viên Triệt hơi nheo mắt, trong đó ánh lên một vẻ thâm trầm ngụ ý mập mờ, rồi lập tức biến mất. Chàng nói: “Mạt Ca, trẫm vẫn có một băn khoăn. Tại sao muội tên là Mạt Ca? Trẫm luôn cảm thấy muội không giống tiểu thư lớn lên trong lầu các.”

Chàng rất hiếu kỳ, môi trường thế nào mới có thể tạo nên một thiếu nữ như thế: độc lập, mạnh mẽ, kiên định, có chủ kiến, rất biết làm thế nào mới là tốt nhất cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 17.3

Đây đúng là một vấn đề uyên thâm, hoàng thượng, muội cũng không trả lời được, có lẽ là để chứng minh mình đã từng tồn tại.” Mạt Ca uể oải nói, với một chút buồn rầu.

Cô là Mạt Ca, đã từng đi qua cuộc đời của họ, sau này cho dù trở lại thế giới của mình, cũng có một bằng chứng từng tồn tại.

“Cười rất khó coi.” Hiền Viên Triệt khẽ nhướn mày, xoa nhẹ đầu cô. Có lẽ chính chàng cũng không biết, cử chỉ đó hàm ý sủng ái, bao bọc thế nào.

Mạt Ca trợn mắt lườm chàng, để chứng minh mình rất bức, “Hiền Viên Triệt, cho dù muội không đẹp đến mức gây tai họa như hoàng thượng, hoàng thượng cũng không nên đánh vào lòng tự tin của muội chứ? Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, hoàng thượng ở trong cung đã lâu, e không hiểu thế nào là nhân ngôn khả úy, nếu hoàng không có chút hàng động gì, nói thật, hậu quả sẽ khôn lường. Đám đám thần đó còn chưa lỗi hoàng thượng từ ngại vàng xuống, thì hoàng thượng vẫn thư nhàn tạc ngọc như một người nhàn rỗi.

Chàng đặt mảnh ngọc trong tay xuống, cười nói: “Mạt Ca, muội chỉ cần nhớ, Hiền Viên Triệt ta đời này sẽ không làm hai việc, một là không bao giờ làm việc gì mà chưa chắc chắn hai là...” Chàng dừng lại, “Yên tâm, chuyện này người ta sẽ quên rất nhanh thôi.”

“Hai là gì?” Mạt Ca cố hỏi.

“Tự nghĩ đi.” Chàng nói, lại cầm lên mảnh ngọc tiếp tục tạc, rất chuyên tâm.

Mạt Ca bắt mắt lăm lăm, phản đối: “Hoàng thượng, làm người phải nhân đạo, những người nói năng dõ dưng như thế là rất thiếu đạo đức.”

Hiền Viên Triệt chỉ liếc cô một cái, thông thả nói: “Muội chỉ cần biết, trẫm sẽ nhanh chóng đề sự việc này lắng xuống là được, những cái khác, tự nghĩ đi.

À, Mạt Ca, trẫm tạc cho muội một tượng ngọc. Muội thích màu gì?”

“Tạc tượng ngọc cho muội? Thật không?” Mắt cô sáng lên. Hời rồi đây! Hiền Viên Triệt tạc rất đẹp, tạc cái gì cũng sinh động như thật, “Nhưng chẳng phải trước đây, hoàng thượng tạc tượng người đều thất bại sao?”

“Chính vì tạc tượng người thất bại, cho nên mới tạc muội, lấy muội làm vật tạc thử, để luyện tập.” Chàng cười nhạt.

Khuôn mặt phấn khởi của Mạt Ca lập tức ỉu xiu, tức giận lườm chàng. Thì ra, chàng đem cô ra làm vật luyện tập, thật vô vị khiến cô mừng hụt một phen.

Mạt Ca đang bức không nhận ra ánh mắt âu yếm của chàng.

Tháng Sáu năm Hựu Hiên thứ mười, hai nước Ngọc Phượng và Hiên Viên xảy ra chiến tranh biên giới. Ba nước sống hòa hảo chỉ là vỏ bề ngoài, biên giới thường xuyên xảy ra xung đột.

Ranh giới ba nước không thật rõ ràng, Hiên Viên và Ngọc Phượng lấy bình nguyên Cao Dương làm giới mốc. Nhưng, Hiên Viên ý thế binh cường mã tráng, mấy năm nay đều đang mở rộng lãnh thổ, từng bước xâm lấn đất đai biên ải của Ngọc Phượng và Nữ Nhi quốc, mấy năm nay dẫn đến không ít cuộc chiến tranh quy mô nhỏ.

Ngòi nổ dẫn đến chiến sự lần này là mục dân.

Trên bình nguyên Cao Dương, mục dân của hai nước thường thả dê ở biên giới của mỗi bên. Hôm đó không may, gặp đúng dịp Ngọc Phượng diễn tập chiến sự. Trong khi diễn tập, có người đề nghị lấy bảy dê làm bia luyện bắn cung tên, mọi người đồng ý. Bảy dê bị kinh động, chết và bị thương vô số. Mục dân phản nộ, ầm ầm phản đối. Nhưng binh sỹ bất chấp, cho là bắn chết mấy chục con dê chẳng là gì nhưng với mục dân, bảy dê lại là nguồn sống của họ.

Mục dân và binh lính đấu lý với nhau, vậy là mâu thuẫn xảy ra.

Binh sỹ Ngọc Phượng xấu hổ tức tối, mấy binh sỹ nóng nảy không nhịn được, giương cung bắn vào đám mục dân. Mục dân tay không tác sát, đầu phải là đối thủ của binh sỹ, lập tức thương vong mười mấy người.

Ở biên giới những vụ xung đột thường rất nhiều, khi xử lý hai bên đều thận trọng, vì e ngại dẫn đến chiến tranh. Nhưng sự vụ như thế này đây là lần đầu tiên.

Tướng trấn giữ biên ải của Hiên Viên là Hàn Thanh Y lập tức yêu cầu Ngọc Phượng giao nộp toán binh sỹ kia, đó không những can hệ đến mười mấy nhân mạng, cũng can hệ đến tôn nghiêm và lợi ích của quốc gia. Hàn Thanh Y nhiều năm trấn thủ biên ải, đương nhiên đã thành thạo trong xử lý những vụ việc như thế. Ông cũng hiểu, lần này Ngọc Phượng sai, đồng nghĩa với đưa miếng thịt béo đến miệng ta, ăn bao nhiêu là quyền của ta.

Nhưng bất ngờ ngoài dự đoán là, lần này Ngọc Phượng không đồng ý điều kiện Hàn Thanh Y đưa ra, trái lại còn giết sứ giả. Có thể là do Vệ Minh Hàn không có ở biên ải, lại thêm Hiên Viên mấy năm luôn lấn chiếm đất đai khiến Ngọc Phượng càng oán hận, mong mãi một cơ hội có thể động binh, để xả hận một phen.

Lỗi sai vốn dĩ ở phía Ngọc Phượng, cho nên Hàn Thanh Y dù gì cũng không chịu nổi cơn giận này, đánh trận là chuyện một tướng quân không sợ nhất. Vậy là, hai nước bắt đầu giao chiến ở biên giới, hơn nữa tình hình ngày càng nghiêm trọng.

Tin ở biên giới lập tức cấp báo về kinh.

Trên triều, hai phái Tả, Hữu lại tranh cãi quyết liệt chuyện Hiên Viên Tiêu bị truy sát tạm lắng xuống.

Hai vị Tả, Hữu thừa tướng tranh giành gì? Tranh quyền, tranh vị, trước tiên là tranh quân quyền, tầm quan trọng của quân quyền rõ ràng lớn hơn nhiều so với những tranh cãi bóng gió vặt vãnh trên triều.

Chiến sự biên giới khẩn cấp, triều đình nhất định phải cử viện binh. Nhưng, ai cầm quân là vấn đề nan giải.

Mọi người đều biết, hai vị Tả, Hữu thừa tướng tranh đấu mấy năm, ai cũng muốn đè bẹp đối phương, hầu như mỗi lần thánh thượng có ý chỉ mới, họ đều cãi nhau. Hiên Viên Triệt thư nhàn ngồi trên long kỷ, như cười như không nhìn quần thần tranh cãi. Chẳng nghĩ, nếu có ngày địch đánh vào cửa điện Kim Loan, có lẽ họ cũng nhất định tranh cãi xem ai ra nộp mạng trước.

Ngày 11 tháng Sáu là sinh nhật Hiên Viên Triệt và Hiên Viên Tiêu. Chiến loạn ở biên giới khiến không ai có tâm trạng tổ chức mừng sinh nhật, Hiên Viên Triệt cũng có lệnh quốc khố giảm chi, cho nên quốc thọ năm nay lặng lẽ trôi qua. Đến 30 tháng Sáu, Mặt Ca biết đã qua sinh nhật của Hiên Viên Triệt.

Khi bức thư thứ hai cấp báo tin chiến sự biên cương, các đại thần vẫn còn tranh luận ai cầm quân ra trận.

Tại phủ tướng quân, Vệ Minh Hàn chau mày, ngồi trầm ngâm, chàng vốn đã quá thất vọng với tướng khí trong triều. Khói lửa biên cương vừa bùng lên, gánh chịu hoạn nạn là ngàn vạn lê dân bá tính vô tội. Còn bọn họ, vẫn nhàn rỗi gân cổ cãi vã ai cầm quân ra trận. Thật đáng hận tội cùng.

Đạo này, kẻ ăn người làm trong tướng phủ nhìn thấy tướng quân đều tránh xa, sợ bị vạ lây. Khuôn mặt nghiêm lạnh đó không thể đoán ra tâm trạng chàng, nhưng người hầu nhìn thấy đều ớn lạnh, không dám đến gần. Trước giông bão luôn yên tĩnh, đạo lý này ai cũng biết.

Vệ Minh Hàn đang luyện kiếm trong sân tướng phủ, đường kiếm tung hoành, dũng mãnh và phóng khoáng như giao long ra biển. Mặt không có biểu cảm, nhưng ra tay rất dữ dội, dường như đang trút mối hận gì, chiều thức hơi loạn. Càng múa kiếm, lòng chàng càng không tĩnh tại, cuối cùng dừng tay, mắt lạnh tanh nhìn về phía hoàng cung.

Tự nhi...

Chàng đã thầm gọi cái tên đó không biết bao nhiêu lần, chàng nhớ đến nhức nhối lòng, nhưng lại không thể vào cung gặp nàng. Không biết nàng sống ra sao, Vệ đau khổ nghĩ. Chàng không hề biết, tương tư có thể khiến người ta phát điên.

Chiến sự khẩn cấp, thân là tướng quân, chàng nên lập tức ra chiến trường, dốc sức vì xã tắc, vì dân, nhưng chàng lại không muốn đi.

Chàng và Hàn Thanh Y tuổi ngang nhau, chàng hồi kinh, Hàn Thanh Y trở thành quan chỉ huy cao nhất ở biên cương. Vào sinh ra tử bao năm, chàng biết năng lực tác chiến và chỉ huy thiên phú của Hàn Thanh Y, lại thêm các tướng lĩnh thuộc cấp có nhiều kinh nghiệm phong phú, nếu triều đình chịu cử viện binh và tăng viện lương thảo, bọn họ có thể ngăn chặn kẻ địch tuyệt đối không khó.

Tuy vậy, tình hình chiến sự biên cương mỗi ngày một xấu, lòng chàng cũng đầy mâu thuẫn. Triều đình mà chàng phụng sự giờ đây hỗn loạn vì tranh quyền, đoạt vị bỏ mặc binh sỹ vào sinh ra tử trên chiến trường và bách tính nhà tan cửa nát.

Vệ Minh Hàn quá thất vọng.

Chàng mấy lần định vào cung xin ra chiến trường, nhưng lại không biết cuộc chiến này sẽ kéo dài bao lâu, bao giờ chàng mới có thể trở về gặp Tự nhi... Cho nên mấy ngày này chàng vô cùng buồn bã.

Ngày 19 tháng Sáu năm Hựu Hiền thư mười, bức thư thứ ba do quân báo phi ngựa tám trăm dặm đưa vào hoàng cung, Vệ Minh Hàn cuối cùng không thể ngồi yên.

Có lẽ là do sứ mệnh của một tướng quân, vì sứ mệnh này, họ nhất thiết đầu đội trời chân đạp đất, chống một khoảng trời cho bách tính, cũng nhất thiết phải lựa chọn giữa xã tắc và cá nhân. Có một thoáng, thậm chí chàng giận mình là một tướng quân.

Vệ Minh Hàn tự dâng tấu xin được cầm quân ra trận, bởi vì đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian, biên cương hiện đã rơi vào hỗn loạn, chiến sự cũng không thể tiếp tục kéo dài. Liễu Tĩnh không còn cách nào khác, đành đồng ý. Để Vệ Minh Hàn cầm quân luôn tốt hơn để người của Nam Thục Văn làm soái.

“Vệ tướng quân!” Sau khi tan buổi triều sáng, bên ngoài Đại Hùng Bảo điện, Nam Thục Văn gọi Vệ Minh Hàn.

“Tà tướng đại nhân!” Vệ cung kính hành lễ. Chàng đã nhiều lần nghe nói đến vị thừa tướng tuổi trẻ tài cao này. Khắp hang cùng ngõ hẻm trong dân gian, vị thừa tướng này nổi tiếng là người mặt mũi hiền lành mà tâm địa hung dữ.

Tuy là quan cùng triều, Vệ Minh Hàn và Nam Thục Văn lại như người lạ, ngoài mấy lần nói chuyện riêng, họ hầu như không có tiếp xúc gì, nhưng Vệ đánh giá cao người này. Có thể cùng Liễu Tĩnh đấu lý ngang ngựa trên triều, chỉ riêng điều đó đã khiến chàng nhìn ông ta bằng con mắt khác.

Nam Thục Văn mặc dù không phải là bậc chính nhân quân tử gì, nhưng xem ra đường đường uy nghiêm, ánh mắt thông tuệ, không có vẻ sảo quyệt và tham vọng quyền lực đáng ghét.

Nam Thục Văn nói: “Vệ tướng quân ngày mai đã phải lĩnh binh ra chiến trận, bản tướng chúc ngài phát cờ đắc thắng nhanh chóng khai hoàn hồi triều.”

“Tạ thừa tướng nói lời cát tường, mặt tướng nhất định dốc lòng dốc sức, đánh bại Ngọc Phượng!” Khuôn mặt lạnh tanh của Vệ không chút biểu cảm.

“Trận hỗn chiến ở biên cương lần này chắc sẽ nhanh chóng dẹp yên, nếu kịp, chưa biết chừng tướng quân có thể được xem một vở kịch hay.” Nam Thục Văn cười như gió xuân tháng Ba, nói với ẩn ý đặc biệt, đoạn quay người bỏ đi.

“Cung tiễn Tà tướng đại nhân!” Vệ cúi đầu, cặp mày chau chau, nhìn theo mãi bóng người xa dần đó, sắc mặt chột u ám. Đứng một lát, chàng quay người định ra về, đi được mấy lại dừng, đi vòng về phía hậu cung.

Tuyết Dao cung

“Hoàng hậu nương nương, Vệ tướng quân cầu kiến Cữu tiểu thư.” Uyển nhi vào điện bẩm báo. Hai chị em đang ganh đầu, qua mấy ngày rèn luyện, trình độ chơi cờ của Mạt Ca đã tiến bộ không nhỏ, mặc dù không thể sánh được với Liễu Chi Tuyết, nhưng cũng không đến nỗi thua quá thảm hại.

“Uyển nhi, người vào rất đúng lúc, đang lúc quan trọng.”

Liễu Chi Tuyết đi một quân trắng, cười nói: “Đi đi, ta đoán chàng sẽ gặp muội rồi mới ra trận, muội đưa chàng ra hoa viên dạo một lát. À, đừng đến gần điện Minh Nguyệt, ngộ nhờ Chi Nguyệt nhìn thấy, lại gây khó dễ.”

Mạt Ca gật đầu, ra ngoài điện.

Bên ngoài Tuyết Dao cung, một bóng người cương nghị đứng thẳng, ánh nắng phủ một sắc vàng kim rực rỡ lên mặt chàng.

Mạt Ca cười, chạy đến, “Vệ Minh Hàn!”

Vệ hơi chau mày, hình như không vui vì cô gọi cả họ cả tên chàng như thế.

Chàng hắng giọng, liếc cô một cái nói: “Gọi là Minh Hàn ca ca!”

“Minh Hàn ca ca, nghe nói ca sắp ra chiến trường, muội cũng muốn ra chiến trường xem đánh trận là thế nào.” Mạt Ca cười, nói vui, không bận tâm cách xưng hô.

Vệ không nói nhiều, hai người tản bộ mãi trong hoa viên. Mạt Ca thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn chàng đẹp trai lạnh lùng bên cạnh. Tiếc là chàng rất ít

cười, thật phí của trời, nếu không đã làm xiêu lòng bao thiếu nữ.

Chàng cũng thật lạ, bảo là muốn gặp cô, có lẽ là đến cáo từ ra đi, nhưng nhìn chàng không có vẻ dùng dằng quyến luyến nào. Mãi không nói gì là sao?

Trên một cây cầu nhỏ, Vệ Minh Hàn đứng bước, lạnh lùng nhìn đám hoa sặc sỡ phía xa, đột nhiên hỏi: “Tự nhi, trong cung muội sống ra sao?”

Mạt Ca cười: “Rất tốt, ngày ngày ăn no, uống đủ, ngủ thừa.”

“Khi nào có thể ra đi?”

Mạt Ca lắc đầu, cười nói: “Người tính không bằng trời tính, cứ thuận theo tự nhiên, lúc nào có thể đi được thì đi.”

“Trong triều đã có dấu hiệu bất thường, có lẽ sắp nổi gió, muội ở trong cung, vạn sự nên cẩn trọng nhất định phải chú ý giữ mình, bất luận chuyện gì cũng không được can dự, biết không?” Chàng lo lắng dặn dò cô.

Mạt Ca gật đầu cười: “Ca không nói, muội cũng biết, muội sợ nhất dính vào chuyện gì bất lợi, trận bão cát này nếu nổi lên, muội có thể trốn bao xa thì trốn.

Đây không phải chuyện đùa, xem cho vui thì được, tham dự thì miễn, muội rất quý mạng sống của mình.”

Bây giờ nàng đã suy nghĩ rất thoáng, chàng mừng cho nàng, chỉ có chút hụt hẫng, nàng đã không còn dựa vào chàng như trước nữa. Vệ Minh Hàn nhìn vào mắt Mạt Ca, nói với ý tứ sâu sa: “Ta không ở kinh thành, Liễu Tĩnh sẽ không làm khó muội, cũng không chú ý nhiều đến muội, chưa biết chừng còn cho muội xuất cung.”

Mạt Ca chau mày, ngạc nhiên hỏi: “Không phải ca vì muội mà xin ra trận chứ?”

“Muội chỉ nói đúng một điểm, ta ra chiến trận đa phần là vì bách tính Hiên Viên. Không biết chiến cuộc này sẽ kéo dài bao lâu, ta hy vọng có thể dẹp yên, đến lúc đó ta sẽ sớm hồi kinh, thỉnh cầu hoàng thượng ban hôn, lấy muội.”

Chàng nói với thái độ kiên quyết.

“Ca...” Mạt Ca cắn môi, có thể nói với chàng, cô không phải là Liễu Chi Tự không? Bây giờ cô chỉ muốn tìm miếng đậu phụ đập đầu mà chết, tự làm việc ác, không thể cứu.

“Đội ta trở về, Tự nhi! Minh Hàn ca ca nhất định để muội xuất cung.”

Chàng nói. Mạt Ca rất muốn nói mình không phải là Liễu Chi Tự.

Vệ Minh Hàn xem ra rất quyết tâm nếu không nói rõ, sẽ làm lỡ chàng.

Nhưng bây giờ không phải là lúc giải thích, chàng sắp ra chiến trận, không thể khiến chàng phân tâm.

“Chuyện này, vẫn nên đợi ca trở về hãy nói.” Mạt Ca cười cố không để chàng nhận ra sự ngượng ngịu của mình.

Mặc dù cô rất muốn ra đi, lợi dụng người khác cũng không thấy áy náy, nhưng tuyệt đối không thể dùng tình cảm để lừa dối người khác.

Vệ Minh Hàn nắm tay cô, đôi mắt nghiêm lạnh thoáng hiện một tia đau khổ âm thầm.

Tự nhi..

Vì sao đã không còn nhìn thấy bóng ta trong mắt nàng?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 18

Dòng Chảy Âm Thầm

Cuộc sống của Mạt Ca cứ thế bình bình trôi qua, không có gì mới mẻ: đọc sách, luyện viết chữ, chơi cờ, xem sách, không thì lại đi tập cưỡi ngựa, bắn cung trong hoàng cung. Cô không còn vương vấn mãi chuyện xuất cung, mà học cách thích nghi hoàn cảnh, gần đây cô mê “Kinh thi” đọc rất say sưa.

Hiên Viên Thệt nói sẽ tạc cho cô một tượng ngọc, nhưng đã tạc hơn mười ngày cũng chưa thấy chàng tạc xong, dường như chàng mượn việc này để giết

thời gian. Nhìn sắc mặt chàng ngày càng bình lặng, cô cảm giác được dấu hiệu của cơn bão sắp đến. Lờn Vệ Minh Hàn nói trước lúc ra đi cô nhớ kỹ trong lòng, huynh đệ người ta tranh giành cứ việc tranh giành nhất định một người sống một người chết, không ai làm gì được. Cô chỉ mong đừng quá thể thâm, không động chạm đến chị em cô thì tốt.

Khi Hiên Viên Triệt tạc ngọc trong cung Thanh Liên, chàng không thích có người ở bên, thị vệ đều đứng rất xa.

Mãi đến gần đây Mạt Ca mới phát hiện ra bí mật trong đó, bắt giác thâm khâm phục suy tính thấu đáo của chàng.

Cung Thanh Liên rộng thênh thang, chàng lựa chọn điều khác ở giữa bãi cỏ rộng, bốn phía trống trải, cây cối cũng không có, ở đó chàng làm gì, người khác nhìn là biết, nhưng chàng nói gì, lại không ai có thể nghe thấy. Đây là chỗ cao minh của chàng.

Nam Thư Vãn là thường khách của cung Thanh Liên, mỗi lần đến đều ôm theo một chồng công văn, chính nghĩa là để Hiên Viên Triệt phê duyệt, trên thực tế hai người bàn bạc những gì, người ngoài không ai biết. Các thám tử nhiều nhất cũng chỉ biết Nam Thư Vãn đến đây mà thôi.

Cô thực sự không dò được tâm tư của thái hậu. Hiên Viên Triệt có thật do bà sinh ra? Vì sao thái độ của bà khiến người ta cảm thấy Hiên Viên Triệt là đứa trẻ nhút ở vệ đường? Dù thất vọng về chàng thế nào cũng không đến nỗi mọi chỗ đều đề phòng chàng như vậy.

Bên cạnh Hiên Viên Triệt chắc chắn có tai mắt của thái hậu, thái hậu chắc cũng biết cô thường xuyên đến tìm Triệt. Có lẽ nề mặt chàng, lại cũng bởi vì cô chỉ là con tốt đen, không đáng nói, cho nên cũng không thấy thái hậu có động thái gì đối với cô. Nhưng Mạt Ca cũng không muốn tự hành hạ mình, trong ngự hoa viên nếu từ xa nhìn thấy thái hậu, có thể trốn xa bao nhiêu thì cô cũng cố trốn.

Trong Tuyết Dao cung, mẫu đơn nở rất đẹp.

Mạt Ca nhàn rỗi vô vị, thường ra ngắm hoa, tuy nhiên cô không có gien nghệ thuật, cũng không có tế bào lãng mạn, nhìn đi nhìn lại cũng đủ thấy một đám sắc màu, chẳng có gì đáng thưởng thức, xem một lúc liền trở về phòng. Cô đã phơi nắng khá lâu, lúc này nóng toát mồ hôi.

Hiên Viên mùa hè rất nóng, ánh nắng gay gắt, mấy ngày nay Mạt Ca không muốn ra khỏi cửa.

Cô bê cốc trà uống ừng ực, chẳng có vẻ thực nữ chút nào, khiến Liễu Chi Tuyết nhìn chỉ biết lắc đầu, nói: “Tự nhi, trước mặt tỷ, muội thế nào không sao, nhưng là nữ nhi nên nho nhã một chút.”

“Tỷ tỷ, nước trà uống nhanh uống chậm, chẳng phải đều là trà ư? Lẽ nào uống chậm thì vào trong bụng nó biến thành mật ong?” Mạt Ca cười, lại rót cốc nữa, dứt khoát uống cạn.

Người này nếu khát thật, còn có thể bận tâm đến hình ảnh gì nữa?

Liễu Chi Tuyết cười, lắc đầu.

Uyển nhi bước vào, bẩm báo: “Hoàng hậu, Lâm ngự y đã đến.”

Liễu Chi Tuyết nói: “Mời vào.”

“Tỷ tỷ không khỏe hay sao?” Mạt Ca lo lắng hỏi.

Liễu Chi Tuyết lắc đầu, nói: “Không, tỷ cũng thấy lạ sao ông ta lại đến đây?”

Mạt Ca kinh ngạc nhìn người đàn ông trẻ bước vào điện.

Mình vận quan bào màu xanh, tuần lãng, tinh thần sung mãn, rạng ngời, ôn hòa nho nhã, kiểu cười như lưu manh quen thuộc thay bằng nụ cười nhẹ nhàng.

Người đó lại chính là Lâm Tử Hoài!

Phải mất một lúc Mạt Ca mới trở lại bình thường, “Lâm Tử Hoài, sao lại là huynh?”

Lâm Tử Hoài hành lễ với hoàng hậu rồi mới, trả lời cô, “Ta đã là ngự y trong hoàng cung một tháng rồi.”

Cô biết, cha Lâm Tử Hoài là ngự y, gã và Tinh Thiên đều biết y thuật.

Nhưng hỏi ở ngoài cung, bộ dạng tay chơi chẳng làm gì của gã thổ phi này không thể nào gắn với một quan ngự y tuần tú tinh thần sung mãn, rạng ngời bây giờ.

Cha của gã do không giữ được long thai cho quý phi mà bị xử chết, sao gã có thể trở về cung làm ngự y, tiếp tục nghề cũ của gia đình?

“Là tỷ sắp xếp cho ông vào cung, Lâm ngự y, mời ngồi!” Liễu Chi Tuyết cười nhẹ. Nàng là hoàng hậu, gần đây, mọi sự vụ lớn nhỏ trong cung đều giao nàng cai quản, sắp xếp một người vào cung không khó lắm.

“Lâm Tử Hoài, huynh mặc quan phục trông rất có dáng.” Mạt Ca phát hiện, Hiên Viên này đúng là nơi sản xuất ra mỹ nam, cho đến nay, những đàn ông

cô gặp dung mạo đều rất khá, Tinh Thiên và Vũ Yên thế nào? Sống ra sao? Có phải vẫn ở Nam Quốc Phiêu Hương?

Chàng vào cung làm ngự y, không biết Tinh Thiên có còn đang kinh doanh Nam Quốc Phiêu Hương. Về lý mà nói, có ca ca làm ngự y, để tránh người ngoài rỗi miệng, Tinh Thiên không nên tiếp tục kinh doanh từ lâu và thanh lâu nữa, trừ phi không để người khác biết quan hệ của họ.

“Họ vẫn sống tốt, hai nha đầu đó kinh doanh Nam Quốc Phiêu Hương rất phát đạt muội đừng lo sản nghiệp của muội đổ bể.” Lâm Tử Hoài trả lời Mạt Ca xong, nhìn Liễu Chi Tuyết, cười, nghiêm túc nói: “Hoàng hậu, thần có một chuyện muốn bẩm báo.”

Liễu Chi Tuyết thấy vẻ mặt chàng nghiêm túc, biết là chuyện quan trọng, “Ừn, đưa các cung nữ ra ngoài, không được đến gần.”

“Vâng!”

Đội bọn họ ra khỏi, Liễu Chi Tuyết mới nhìn Lâm Tử Hoài hỏi: “Chuyện gì?”

“Hoàng quý phi nương nương có thai rồi.” Lâm Tử Hoài nghiêm túc nói.

Choang!

Choang!

Hai chiếc chén ngọc trong tay chị em Liễu gia cùng rơi xuống đất vỡ tan, thời gian như ngừng lại.

Liễu Chi Tuyết không tránh khỏi kinh ngạc, nhưng nàng vẫn là nàng, rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Nàng lấy chiếc chén khác lại rót cho mình cốc trà, như không có chuyện gì xảy ra, không nhìn ra nàng vui hay buồn. Nếu không phải chén ngọc rơi vỡ, nàng cơ hồ chưa từng mất bình tĩnh.

Mạt Ca bắt lực để tay xuống mặt bàn, trong đầu dường như có sợi gân bị rút mạnh một cái, khiến cô hơi choáng.

Hoàng quý phi có thai!

Hiên Viên Triệt sắp làm cha.

Tin như thế khiến họ trở tay không kịp, ngay Liễu Chi Tuyết cũng thế.

Thành hôn vào năm Hựu Hiên thứ sáu, đến nay đã bốn năm, Hiên Viên Triệt vẫn chưa có người nối dõi, mà những phi tần từng mang thai đều không may bị xảy, một hai năm vừa qua hậu cung không hề có tin hỷ truyền ra.

Bây giờ đột nhiên nói có phi tần mang thai, sao nàng không chấn động?

“Tin đó có đáng tin không? Là người chẩn mạch cho quý phi?” Liễu Chi Tuyết chau mày hỏi.

“Không phải thần chẩn mạch, hôm nay hoàng quý phi nương nương truyền Mã thái y chẩn mạch cho, khi ông ta trở về mặt rất phấn khởi, bảo với thần, hoàng quý phi có hỷ, đã được hơn hai tháng. Mã ngự y đang tìm hoàng thượng mượn sổ, đối chiếu thời gian lâm hạnh, để chuẩn đoán ngày chính xác hơn.”

Trong đầu Mạt Ca rùng một tiếng, đột nhiên tỉnh táo.

Hơn hai tháng... quý phi thăm thân cũng hơn hai tháng trước thời gian trùng hợp. Hiên Viên Triệt bằng ấy năm đều không có gì, ở đây nhất định có uẩn khúc gì. Hoàng quý phi sớm không sớm, không muộn lại mang thai trùng khớp với thời gian về thăm thân, thiên hạ không nghĩ khác mới lạ.

Trong chuyện này, sợ người biết không nhiều, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Liễu Chi Tuyết, Mạt Ca hơi kinh ngạc. Cô luôn cho rằng, người Liễu Chi Tuyết thích là Nam Thư Văn, bởi vì chuyện hai người đó yêu nhau, cô có biết. Tuy nhiên, Mạt Ca cúi đầu nhìn những mảnh chén vỡ trên nền, lẽ nào tỷ tỷ.

Trời ơi! Ý nghĩ đó quá điên rồ! Không thể. Người tỷ tỷ thích là Nam Thư Văn! Mạt Ca ra lệnh cho mình không được nghĩ nữa, cô không muốn nghĩ, cũng không muốn tiếp tục thăm dò nữa.

Liễu Chi Nguyệt chắc phải đêm ngày cầu trời cho đứa trẻ này là của Hiên Viên Triệt, nếu không sẽ là máu chảy thành sông.

“Hơn hai tháng?” Giọng nói không nhanh không chậm, như giọng oanh vàng, Mạt Ca nghe ra lại là băng lạnh. Trong giọng điệu của Liễu Chi Tuyết dường như có chút giễu cợt và một số thứ khác cô không nói rõ được.

Ánh mắt Lâm Tử Hoài dừng ở những mảnh chén vỡ trên nền, nhú mày, nhưng không nói gì.

“Đây đúng là một tin tốt.” Liễu Chi Tuyết đột nhiên bật cười, nói. Nàng nói rất chậm rất chậm, chậm đến nỗi có một vẻ quái dị khó hiểu. Nàng nhẹ nhàng bưng chén trà, ngắm nhìn nước trà xanh nhạt trong chén, mỉm cười sâu sa và bí hiểm.

“Tử Hoài, chăm sóc sức khỏe cho hoàng quý phi trước giờ vẫn là Mã ngự y, đúng không?” Liễu Chi Tuyết hỏi.

Mặt Lâm Tử Hoài thoáng lóe một tia hận thù, gật gật đầu. Thực ra, sức khỏe của hoàng quý phi vốn do cha của Lâm Tử Hoài chăm sóc, cha chàng

đồng thời chăm sóc sức khỏe cho hai quý phi, Nguyệt quý phi và Doanh quý phi. Do Doanh quý phi thường xuyên sử dụng phấn trần châu có chứa thủy ngân dẫn tới xảy thai, Lâm ngự y vì thế bị hoàng hậu quy cho không làm tròn phận sự mà xử tội chết. Lâm gia cũng vì chuyện này bị tổn thương nặng nề.

“Từ Hoài, bắt đầu từ hôm nay, phải bí mật chú ý mọi hành tung của Mã ngự y. Thuốc ông ta sắc cho hoàng quý phi, người nhất định phải biết đó là loại thuốc bỏ gì, không được bỏ sót lần nào. Hễ có gì không đúng, lập tức thông báo bản cung.” Sắc mặt Liễu Chi Tuyết căng cứng, nghiêm túc nói. Trong mắt là vẻ hung dữ rất không hài hòa với vẻ ngoài ôn dịu.

Lâm Từ Hoài gật gù đầu, hỏi: “Hoàng hậu, ý người là muốn vi thần bí mật tráo thuốc bỏ thành thuốc trụ thai sao?”

Mạt Ca kinh ngạc, lạnh sống lưng. Ngữ điệu của bọn họ thản nhiên như thế, nhưng miệng nói ra những điều ghê gớm liên quan đến tính mệnh của đứa trẻ còn chưa thành hình, thậm chí đứa trẻ này có thể còn là thái tử của Hiến Viên.

Lâm Từ Hoài thản nhiên như thế, có phải thường xuyên sử dụng thủ đoạn đó?

Mạt Ca không dám nghĩ tiếp.

Liễu Chi Tuyết duyên dáng nghịch chiếc vòng ngọc trên cổ tay, vẻ mặt lạ lùng như đang mong được xem trần trụi hay. Nàng nói: “Đưa thuốc trụ thai cho hoàng quý phi tuyệt nhiên không phải bản cung, khắc sẽ có người sốt ruột muốn phá thai. Chúng ta không vội, cứ chờ xem. Bản cung không những không dễ người giả họa cho quý phi, còn muốn người bí mật chú ý thuốc bỏ mà Mã ngự y cất cho quý phi, nhất định chắc chắn phải là thuốc bỏ, không được sai, ta muốn quý phi bình an sinh ra đứa bé này. Đó không chỉ là người nói dối của hoàng thượng, cũng là cháu ngoại của ta sao ta có thể hại tiểu muội của mình?”

“Vâng, vi thần nhất định không phụ kỳ vọng của hoàng hậu.” Lâm Từ Hoài cung kính đáp.

Mạt Ca tiễn Lâm Từ Hoài, cố ý chọn con đường vắng vẻ.

“Lâm Từ Hoài, huynh trở thành người của hoàng thượng từ bao giờ?”

Thảo nào hồi còn ở Liên Nhân quán, chàng ta đeo mạng che mặt, thì ra sợ Hiến Viên Tiêu nhận ra. Thảo nào cô luôn cảm giác dưới vẻ bề ngoài lưu manh của chàng ẩn giấu một thứ gì khác thì ra chàng là người của hoàng thượng. Mạt Ca đơn thuần tưởng Lâm Từ Hoài muốn báo thù Liễu gia, nhưng không ngờ còn có tầng quan hệ này nữa. Gã lưu manh bị một bọn người đuổi đánh đòi nợ, thì ra chỉ là giả bộ.

Lâm Từ Hoài nói: “Ta và Nam Thư Vãn lớn lên bên nhau, cơ hồ chuyện gì cũng nói với nhau, khi ở ngoài cung đã quen tỳ tỳ của muội. Ta luôn là một thám chím dưới tay Nam Thư Vãn cho nên có thể nói, Nam Thư Vãn ở đâu thì ta đứng đó.

“Lại thêm cái chết của cha ta, món nợ này ta sẽ không cho qua một cách mập mờ như thế.”

Mạt Ca mím môi, hỏi: “Tinh Thiên có biết không?”

Tinh Thiên suốt ngày lo lắng cho ca ca của mình, thật phí công vô ích.

Lâm Từ Hoài gật đầu.

Mạt Ca hỏi: “Hồi đầu tại sao huynh phải giả bộ là người bị đánh?”

Lâm Từ Hoài nhìn cô một cái, thấy xung quanh không có người, mới yên tâm dẫn cô đến một đình ngắm cảnh, khuôn mặt tuấn tú trở nên u ám, nói:

“Muội có biết tại sao phi tần của hoàng thượng có đến mười mấy người nhưng chưa từng có ai bình an sinh hoàng tử không?”

“Có người hại ư?” Trên phim đều như thế, khỏi cần nghĩ cũng biết. Chỉ có điều, có thể khiến tất cả phi tần hậu cung đều không sinh được người nói dối, phải có bản lĩnh.

“Muội đoán xem là ai?” Lâm Từ Hoài ngoảnh sang hỏi.

Mạt Ca nghĩ một lát, “Hoàng quý phi? Hay hoàng hậu?”

Mấy năm trước, các phi tần mang thai đều có kết cục thảm hại, không xảy thai thì bệnh chết, một thân hai tính mạng, mà đã nhiều năm, bây giờ hoàng quý phi bất ngờ có người nói dối, không thể không khiến người ta hoài nghi. Vừa rồi, lúc Liễu Chi Tuyết nói với Lâm Từ Hoài chuyện phá thai một cách tự nhiên thế, rõ ràng là đã có kinh nghiệm. Tuy nhiên, vô thức cô không muốn tin Liễu Chi Tuyết làm chuyện đó.

Lâm Từ Hoài cười, lơ đãng tựa lan can, cười đáp: “Đều không đúng, là thái hậu.”

“Cái gì?” Mạt Ca kêu một tiếng. Đôi mắt đen láy, kinh ngạc không tin nổi.

Chuyện này thật rùng rợn, làm gì có người tự tay hại chết cháu mình? Cho dù bà không hài lòng với Hiến Viên Triệt, nhưng không thể làm hại đứa trẻ.

“Tiên đế có hơn năm mươi phi tần, nhưng chỉ có ba người có con, hai hoàng tử do thái hậu sinh, một công chúa là do Hương phi nương nương sinh. Từng có bốn phi tử của hoàng thượng mang thai, ba người đã bất ngờ xảy thai, một người nửa đêm không cẩn thận ngã xuống ao chết đuối, hai năm nay

không có phi tử nào mang thai. Thực ra tất cả đều do bàn tay thái hậu nhúng vào. Từ khi bà còn là hoàng hậu đã không thể dung thứ phi tần nào sinh con nổi dõ trước bà. Nếu không phải bà đã có hoàng thượng và vương gia, ta thấy có lẽ Tầm Dương công chúa cũng không thể có mặt trên đời này. Đồ ăn đồ uống của tất cả các phi tần hậu cung đều bị lén cho vào thuốc ngừa thai, người giúp bà ta bí mật xử lý tất cả chuyện đó chính là cha ta. Cha ta rất thận trọng, mỗi lần làm theo ý bà đều ghi lại chứng cứ, hy vọng có ngày hoàng thượng nắm quyền sẽ trừng trị bà ta. Lần đó, Doanh quý phi có thai, hoàng quý phi bí mật cho thủy ngân vào phần trần châu, khiến Doanh phi xảy thai. Thái hậu liền bắt cha ta thể mạng.

Nhưng sợ ông tiết lộ bí mật, đã xử cha ta chết trong cung. Khi thi thể cha đưa về nhà, mẹ ta ngất đi, đổ bệnh nặng, mấy tháng sau cũng đi theo cha. Nhưng chứng cứ đó ta đã phát hiện ra khi thu dọn di vật của cha. Ta sợ thái hậu biết cha ta bí mật lưu lại chứng cứ, đành phải giả làm một công tử hư hỏng. Về sau ta phát hiện, thái hậu không hề biết cha ta đã cất giấu bí mật của bà, cho nên ta mới có thể quay trở lại cung, tiếp tục làm nặc y.”

“Bà ta quả thật không phải là người.” Mạt Ca nhủ mảy, không hiểu nổi. Con người ta đúng là đều ăn cơm, mà trên đời có đủ loại người. Loại người như bà ta sét đánh chết cũng chưa thỏa!

“Huynh chỉ là muốn báo thù?” Mạt Ca hỏi, thấy chàng gật đầu, cô nói:

“Nhưng cha huynh giúp thái hậu làm việc ác, cũng coi là đồng phạm.”

Một tia sắc lẹm quét đen mắt Lâm Tử Hoài giống như tia sáng muốn xuyên thấu cô. Chàng phẫn nộ, Mạt Ca trầm nghĩ, quyết định không nói nữa.

“Muội sống trong cung thế nào? Vệ Minh Hàn ra chiến trường rồi.” Lâm Tử Hoài đột nhiên chuyển chủ đề.

Mạt Ca nói: “Miễn cưỡng có thể coi là cuộc sống nhưng lựa. Có Vệ Minh Hàn, cuộc chiến này nhất định sẽ thắng.”

“Tin tưởng thế ư?” Lâm Tử Hoài cười hỏi.

“Con người Minh Hàn ca ca nghiêm túc đáng tin tưởng, đâu có giống các người, ai nấy bộ dạng đều chiều ông dụ bướm.” Mạt Ca cũng tựa vào lan can như Lâm Tử Hoài, tránh ánh mắt bí hiểm khó dò của chàng ta.

“Lời muội rất ân ý.” Lâm Tử Hoài ghé lại gần cô, nghiêm túc hỏi: “Tự nhi, muội và hoàng thượng...”

“Im mồm!” Mạt Ca lườm chàng.

Lâm Tử Hoài xua xua tay, “Ta chỉ có lòng tốt muốn bảo muội, trong cung này không thiếu tai họa, đừng đến góp vui.”

“Không cần huynh lo, muội khắc có tính toán.” Mạt Ca lạnh lùng nói. Vì sao ngay Lâm Tử Hoài cũng nhìn ra cô có tâm sự? Lẽ nào cô thật sự quá non nớt, không biết che giấu tâm tư?

Lâm Tử Hoài nói: “Muội tự biết tính toán là được.”

“Được rồi, không nói nhiều với huynh nữa. Đường trong cung có lẽ huynh thuộc hơn muội. Đi đi không tiễn!” Mạt Ca đột nhiên đứng lên, chớp mắt đã biến mất.

Lâm Tử Hoài nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi ở Tuyết Dao cung, hơi chau mày, hay là hoàng hậu cũng...

Hoàng thượng, Người đứng là hại người khác không nhỏ.

Nếu hoàng hậu cũng có tình với hoàng thượng, thì nên thế nào mới tốt? Thư Văn vẫn luôn là cánh tay phải của hoàng thượng, chuyện này nếu Thư Văn biết, hai người sẽ nảy sinh hiềm khích, nỗ lực bao năm sẽ uổng công.

Mạt Ca quay về Tuyết Dao cung, không ngờ giữa đường gặp Hiên Viên Triệt.

Hai người từ hai phía đi lại, Mạt Ca muốn trốn cũng không biết trốn đi đâu, đành gượng gạo hành lễ với chàng, “Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.”

Hiên Viên Triệt mặc long bào màu vàng tươi, sau lưng có hai thái giám và mười hai cung nữ đi theo. Mạt Ca hiềm hoi thấy chàng mặc long bào, màu sắc rực rỡ như thế, nhưng chàng lên người lại có một phong thái đặc biệt, không hề tầm thường, trái lại có một vẻ trang nhã và uy nghi khó tả. Cô rất ít thấy chàng mặc long bào, cho nên thường quên, chàng là hoàng đế của Hiên Viên.

“Miễn lễ!” Hiên Viên Triệt lơ đãng nhìn cô, mắt rất trầm tĩnh, không nhận ra chàng đang nghĩ gì.

Mạt Ca cúi đầu, tạm thời không muốn nhìn thấy khuôn mặt tuyệt đẹp đó của chàng. Thấy chàng không nói, cô cúi cúi người, lập tức lánh đi. Hiên Viên Triệt cũng không nói nhiều, đi ngang qua cô. Mạt Ca trầm nghĩ, con đường này đi đến điện Minh Nguyệt, không biết chàng có hay tin Liễu Chi Nguyệt đã mang thai?

Mạt Ca buồn bã trở về Tuyết Dao cung. Liễu Chi Tuyết không có trong cung, Mạt Ca trở về tiểu điện của mình. Xuân nhi thấy cô ủ rũ tỏ ra lo lắng, Mạt Ca đi vào phòng ngủ, bảo Xuân nhi làm ít bánh ăn khuya.

Xuân nhi càng cảm thấy lạ, nhưng không dám hỏi nhiều, đi chuẩn bị.

Tin hoàng quý phi có thai như có cánh bay khắp hoàng cung, thời gian Hiên Viên Triệt lưu lại điện Minh Nguyệt cũng dần dần nhiều hơn. Hoàng hậu miễn cho hoàng quý phi hàng ngày khỏi đến thỉnh an. Các phi tần thức thời cũng bắt đầu đua nhau đến điện Minh Nguyệt.

Mạt Ca theo Liễu Chi Tuyết học đánh đàn. Bản thân cô đã có một ít kiến thức nền tảng, nên học cũng rất nhanh, thỉnh thoảng cũng đàn một khúc vui vẻ cho Liễu Chi Tuyết nghe, bởi vì cô cảm giác hình như tỷ tỷ có gì phiền muộn.

Cuộc sống vui buồn đan xen như thế qua một tháng, chỗ Lê phi cũng truyền đến tin vui, nàng cũng có thai, hậu cung vậy là song hỷ lâm môn.

Mạt Ca lại chau mày, nhìn sắc mặt mỗi ngày càng bình thản của Liễu Chi Tuyết, cô lại thấy thương thương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 19

Nàng Là Ý Nghĩa Cuộc Sống Của Ta

Một hôm, sau bữa tối, tiết trời rất oi bức. Mạt Ca lòng vô cùng phiền muộn, không ngủ được, đi đi lại lại trong phòng, bất chợt hắt tung khăn trải bàn.

Bánh ngọt, cốc đĩa rơi xuống đất, chiếc cốc hoa lê bạch ngọc và bộ ấm chén giá trị bằng cả tòa thành rơi vỡ tan.

“Tiểu thư...” Xuân nhi sợ hãi giật mình, ngơ ngác nhìn cô.

Mạt Ca hít sâu một hơi, dường như đã sả được bức bối trong lòng, cười tươi nói với Xuân nhi: “Thay bộ khác, ta nhìn bộ này không vui!”

“Vâng!” Xuân nhi đáp, vẫn chưa hoàn hồn.

Mạt Ca nghĩ mình mắc chứng già trước tuổi, mấy ngày nay làm gì cũng không vừa ý, dứt khoát chui vào chăn đi ngủ, biến mình thành con đà điểu. Liễu Chi Tuyết đến thăm, cô lấy cớ thời tiết nóng nực, không muốn ra ngoài.

Buồn muốn chết!

Chán ngán ôm đầu, bỗng ngời bật dậy.

Trời đã tối, Mạt Ca mở cửa sổ. Một vầng trăng sáng treo cao, sao chi chít, quả là một cảnh đẹp.

“Minh nguyệt kỷ thời hữu, bả tửu vấn thanh thiên. Bất tri thiên thượng cung quảng, kim tịch thị hà niên*?” Đó là mấy câu thơ của Tô Thức. Mạt Ca nhìn vầng trăng sáng lại nghĩ tới Lý Bạch, nghĩ đến thơ Lý Bạch. Nhà thơ này sinh thời bao nhiêu lần làm thơ về trăng, cuối cùng cũng vĩnh viễn nhắm mắt ở đầm Vọng Nguyệt! , có thể coi đó là một hạnh phúc không?

1. Tạm dịch: Không biết bao giờ mới có vầng trăng sáng thế này, nâng ly rượu hỏi trăng, trên trời năm nay là năm nào. Nghĩa là, ngắm trăng.

Không biết lúc này có ai cùng mình ngắm vầng trăng sáng kia? Cô thở dài, định quay vào đi ngủ.

Vừa quay đầu, liền giật nảy mình, một người đứng ngay sau lưng cô từ lúc nào.

Mạt Ca bức bối, giữa đêm khuya, bộ dạng này của Phụng Thập Nhất khiến người ta chết khiếp, “Phụng Thập Nhất, huynh có biết, người ta có thể dọa chết nhau không?”

“Ta chỉ biết, người ganh đua với người có thể gây chết người.” Phụng Thập Nhất cười, tự rót cho mình cốc nước trà nóng, một hơi uống cạn.

“Thế nghĩa là gì?” Mạt Ca nhướn mày hỏi. Có phải chàng luôn để mắt đến mình? Nếu không sao lần nào cũng nói những câu trúng tâm tư mình?

Như cười như không liếc cô một cái, Phụng nói, “Nhìn bộ dạng râu rì ù ề của muội kia, chà chà, thật đau lòng. Hoàng thượng khiến muội buồn bức, ta giúp muội đi đánh ông ta một trận.”

“Huynh nói khoác.” Mạt Ca không hảo ý nói, “Còn coi hoàng cung như nhà của mình, ra vào tự do thế? Không phải trà của muội quá ngon, huynh nửa đêm mò đến chỉ để uống trà đấy chứ?”

Phụng động động cái mặt nạ trên mặt, hỏi: “Vào hoàng cung cũng đủ lâu rồi, có muốn ra ngoài sả hơi một lát?”

Mạt Ca mừng rơn, lao đến, chộp tay chàng ta, hớn hờ nói: “Huynh nói là ra xuất cung ư?”

Phượng cười hi hi: “Tiểu Mạt Mạt, bây giờ nửa đêm, muội hết to như thế là muốn bá cáo với thiên hạ muội muốn xuất cung du chơi sao?”

Mạt Ca tiu nghỉu, hất tay chàng, trợn mắt, hằm hằm không nói nữa. Chàng định đùa bốn mình ư?

“Ta phát hiện, muội trở nên dễ cáu bẳn, xem ra đúng là khuê oán nghiêm trọng rồi.” Chàng đứng lên, ghé đầu cười: “Đi thôi!”

Mạt Ca mừng rỡ, hớn hờ đi theo chàng.

Phượng Thập Nhất thân thủ phi phàm, ra khỏi cung dễ như trở bàn tay, hai người giống như cười gió, cười mây, từ nóc một tòa cung bay ra ngoài.

Mạt Ca sung sướng muốn hét toáng lên, bao nhiêu lần muốn ra khỏi cung chơi một chuyến. Hôm nay cảm thấy như mọc cánh, bay lượn trên không.

Gió thổi thốc vào mặt, mang theo hương nẫu đơn, sáng khoái vô cùng.

Một cú tung người ngoạn mục, hai người đã rơi trúng trên lưng một con tuần mã màu hồng tía, phóng như bay.

Đêm tối đen, đường phố vắng vẻ, chỉ có những ngọn đèn lồng đỏ lớn treo dưới các mái hiên tỏa sáng lờ mờ, chiếu vào mặt ẩm áp.

Cuối cùng đã thoát khỏi cái lồng son khổng lồ đó, dù chỉ một đêm, cô cũng thấy mãn nguyện. Sự mệt mỏi và buồn phiền đã bị gió mát thổi bay hết, Mạt Ca thậm chí cảm thấy Phượng Thập Nhất cũng không đến nỗi đáng ghét lắm.

“Oa!” Mạt Ca sung sướng hét lên.

Phượng gõ đầu cô, “Giữa đêm hôm, muội hét gì?”

“Muội rất vui! Muội rất vui! Không được sao?” Đẳng nào cũng có chàng hộ vệ rồi, Mạt Ca dây cương cũng không muốn cầm, hai tay khua múa, hơi giống người điên, muốn ôm cả gió.

Chàng trai phía sau chỉ biết lắc đầu bởi sự ngông cuồng của cô, chàng giắt mạnh cương tăng tốc, làm tiếng cười của cô phi tán trong không trung.

“Phượng Thập Nhất, đẳng nào cũng muộn rồi, lúc này chỉ có phố hoa mới náo nhiệt. Hay là chúng ta đi quanh kinh thành một vòng hóng gió, lát nữa muội muốn đi gặp Tinh Thiên và Vũ Yên.”

“Biết rồi, tiểu Mạt Mạt, muội thật biết sai khiến người khác.” Phượng lắc đầu, giờ bàn tay còn lại véo má cô, nói: “Đừng hét nữa, xấu hổ chết được. Cẩn thận không người ta lấy cán chổi đuổi đi.”

“Có bản lĩnh bảo họ ra đây, như thế mới đường hoàng.” Cô đột nhiên tựa người ra sau, không bận tâm, tư thế như vậy rất thân mật, Phượng nói vào tai cô: “Chúng ta có bốn chân họ có hai chân, không đuổi kịp đâu.”

Làn hơi ẩm ẩm phả qua tai Mạt Ca nhón nhột, khuôn mặt chàng đỏ ửng.

Chàng mừng là mình đeo mặt nạ, nếu không người xấu hổ là chàng.

Chưa bao giờ nhìn thấy Mạt Ca phấn chấn, thoải mái như thế Phượng không muốn cắt ngang tiếng cười lanh lảnh của cô, cố ý thả cương cho ngựa đi thật chậm, chạy vòng quanh thành phố một vòng thật. Từ đại lộ Huyền Vũ đến ngõ nhỏ Nam Phong, cuối cùng dừng lại ở cửa hậu Nam Quốc Phiêu Hương.

“Huynh có muốn vào không? Nghe nói Nam Quốc Phiêu Hương là hoa lâu sang trọng nhất, lớn nhất kinh thành, có nhiều hoa đẹp, huynh có hứng thú thử hái một bông?” Mạt Ca nói đùa. Không nhìn thấy vẻ mặt chàng, nhưng hôm nay cô đang rất vui, cho nên cũng bạo gan hơn. Trước đây cô rất sợ Phượng Thập Nhất, về sau qua trận gặp nạn ở ngoại ô, lại không sợ lắm.

Thân mật ghé sát cô, Phượng cười cười nói: “Nếu là hoa hậu, ta có thể suy xét.”

Mạt Ca cười tươi, nụ cười tuyệt đẹp và quyến rũ, “Ai cũng biết, hoa hậu ở trong Tuyệt Dao cung, huynh đến đó mà hái.”

“Trong lòng ta, muội mới xứng là hoa hậu.”

Mạt Ca không cười nữa, những lời Phượng Thập Nhất nói cô chưa bao giờ coi là thật, nhưng đột nhiên thấy thú vị, nói tiếp: “Nếu huynh đã không thích hoa ở Nam Quốc Phiêu Hương, vậy thì phiền huynh chờ hơi lâu một chút.”

Cô bước đến, gõ cửa. Lát sau, cửa mở, một hộ vệ trẻ tráng kiện bước ra. Nửa đêm canh ba, một đại mỹ nhân tuyệt sắc đứng trước cửa, quả thực không khỏi khiến người kinh ngạc, nàng còn mặc chiếc váy lụa dài, có lẽ là tiểu thư khuê các.

“Tiểu thư, xin hỏi có việc gì không?” Chàng hộ vệ lạnh lùng hỏi.

“Ngươi bảo Tinh Thiên hoặc Vũ Yên có Như Phong đến tìm.” Mạt Ca cười, nói. Thời gian cô ở đây không nhiều, đương nhiên rất ít người biết cô.

Chàng hộ vệ nhìn cô một cái, gật đầu, bảo đợi một lát, lại đóng cửa đi vào.

Phượng lơ đãng tựa thân cây bên cạnh, cười nói: “Mạt Ca, đến thăm sản nghiệp của mình cũng phải nhờ thông báo, xem ra muội làm bà chủ không chính danh.”

Mạt Ca cười, nói: “Kẻ tám lạng người nửa cân, U các của tôn huynh cũng không nhìn thấy ánh sáng, nếu dưới ánh mặt trời, e là tôn huynh đã sớm hồn bay phách tán rồi.”

“Câu nói rất ý nghĩa, chúng ta đúng là những người không được nhìn thấy ánh sáng.” Phượng hai tay khoanh trước ngực, thân mật dùng vai huyých vai cô.

Mạt Ca lờm chàng, quyết định không chấp chàng.

Đúng lúc đó, cánh cửa xích mở, một bóng người xinh đẹp từ bên trong xông ra.

Thủy Vũ Yên ôm chặt Mạt Ca, nước mắt lã chã: “Như Phong, coi như đã được gặp tỷ rồi! Tôi và Tinh Thiên ngày nào cũng mong tỷ đến thăm. Từ Hoài ca ca nói, có thể một thời gian nữa, tỷ mới có thể trở về, chúng tôi sốt ruột muốn chết.”

Tinh Thiên cũng ra ngay, vẫn phóng khoáng như hồi đầu, không có gì thay đổi.

“Vũ Yên, nếu không buông ra, tôi sẽ không còn mạng mà trở về.”

Thủy Vũ Yên hoảng hốt vì mình ôm quá mạnh, hoảng hốt buông tay.

Tinh Thiên nói mát: “Khí sắc không tồi, xem ra muội đúng là môi trường nào cũng có thể thích nghi.”

Mạt Ca đi đến gần, đột nhiên giơ tay ôm Tinh Thiên, khiến cô ta giật mình.

Tinh Thiên vỗ vỗ vai Mạt Ca, nhướn mi, “Mùa xuân qua rồi, mùa xuân sau còn lâu mới đến.” Ý cô là bây giờ không phải mùa xuân Mạt Ca đừng có nổi hứng tình loạn lên như thế.

Phượng Thập Nhất nhướn nhướn mày, hai cô gái này thật lạ, chàng không hiểu ý Tinh Thiên nói gì. Thủy Vũ Yên cũng thế. Nhưng Mạt Ca hiểu, giận dỗi buông tay, “Đúng là con sấm già2 vô lương tâm!”

2. Sấm: Loài chim to hơn chim ưng, lưng màu nâu vàng có vằn đen, không thiên về bay mà thiên về đi.

Tinh Thiên mỉm mỉm, kéo cô vào trong, giọng ám muội, “Tiểu khuê nữ, xin mời vào trong tiếp khách...”

Thủy Vũ Yên cười hi hi đi theo.

Ba người đều không chào Phượng Thập Nhất, hoàn toàn coi chàng là người vô hình, đóng sập cửa trước mặt chàng.

“Đúng là cùng một duộc!” Phượng lắc đầu, huyết sáo một tiếng. Hai người áo đen phía sau bay đến. Chàng rút trong ống tay áo ra một tờ Tuyên, những lời âm u từ miệng vọt ra, “Đi tra xét người trong danh sách này, xem gần đây bí mật gặp nhau ở đâu, bàn chuyện gì, nhất định phải dò cho kỹ. Cử người theo dõi hành động của Liễu Tĩnh, tin họ loan ra phải kịp thời ngăn chặn.”

“Tuân lệnh!” Hai người áo đen nói, biến mất trong bóng đêm.

Phượng ung dung nhún người, vọt lên cành cây, nấp trong tán lá rậm rạp.

Ba người đi về phía ngôi lầu ở hậu viên.

Mạt Ca thăm thán phục tài kinh doanh của Tinh Thiên, trong thời gian ngắn ngủi vậy, hậu viên của Nam Quốc Phiêu Hương đã mở rộng không ít, rõ ràng hoành tráng hơn rất nhiều. Ở đây có rất nhiều ngôi lầu nhỏ độc lập, phong cách mỗi ngôi mỗi khác, nhỏ xinh trang nhã như tú nữ Giang Nam, không hề có vẻ gì là chốn thanh lâu. Tinh Thiên đặc ý nói, những ngôi lầu này là bốn cây kim tiền chính.

Mấy người lên lầu.

Hầu nữ bưng trà đến, lại lạng lẽ lui ra, đóng cửa.

Mấy người trao đổi tin cho nhau, đều là những tin vui về.

Tinh Thiên đột nhiên hỏi: “Người ngoài cửa vừa rồi là ai?”

“Phượng Thập Nhất.”

“Làm gì?”

Mạt Ca xua tay, thực ra ngoài tên chàng, cô không biết gì hơn.

Tĩnh Thiên lại hỏi: “Người đó luôn mang mặt nạ à?”

Mạt Ca gật đầu.

Tĩnh Thiên hừ một tiếng, “Bí bí hiểm hiểm, ma ma quỷ quỷ, nhất định làm chuyện mờ ám”

“Mặc kệ hần! Ma quỷ mấy cũng không liên quan đến tôi. Các vị ban ngày, ban đêm đều bận rộn, có mệt không?” Mạt Ca hỏi. Cũng may khí sắc hai người xem ra khá tốt, không có vẻ quá mệt mỏi.

Ban ngày bận rộn ở tửu lâu, ban đêm bận rộn ở thanh lâu. Mạt Ca thật lòng khâm phục Tĩnh Thiên, cô ta đúng là phụ nữ năng động trời sinh.

“Bản cô nương không tốt số như tiểu thư, mua xong hai chỗ này là vô mộng đi biệt, để lại hai con sâu đáng thương này giữ nhà cho. Nói thực đi, có phải trong cung chịu nhiều tủi cực lắm?” Tĩnh Thiên hỏi với bộ dạng “không nói thật thì tôi giết.”

Mạt Ca bĩu môi, bắt lực thở dài: “Tủi thân thì chưa hẳn, chỉ là gặp một số chuyện phiền muộn, nghĩ không thông. Nhưng ra ngoài cung, lòng nhẹ đi nhiều.”

Tĩnh Thiên lắc đầu, nhìn vào mắt Mạt Ca, chán ngán nói: “Hào phóng dạy bảo cho các cô gái ở đây, đến lượt mình thì sao không có hiệu quả?”

“Lâu lắm không gặp, nhất định phải chọc vào vết thương của người ta ư?”

Mạt Ca trừng mắt lườm Tĩnh Thiên, vói vế “còn nói ta nữa, ta sẽ liều mạng với cô.”

Tĩnh Thiên lần này biết điều, không nói gì nữa.

Ánh mắt Vũ Yên đảo qua đảo lại mấy lần giữa hai người, mới rụt rè mở miệng: “Hai người đang nói gì thế?”

Tĩnh Thiên và Mạt Ca hoi ngẩn ra, đầu họ đều nghĩ: chúng tôi nói khó hiểu lắm sao?

Mạt Ca vỗ vỗ lên bàn tay nhỏ nhắn của Thủy Vũ Yên, coi như an ủi tâm hồn bị tổn thương của cô, “Không có gì, hai chúng tôi đang chơi đồ chữ.”

“Thôi không nói nữa, chúng ta đã lâu không gặp, uống rượu nào.” Tĩnh Thiên giọng lạnh lạnh nói, sau đó gọi: “Hạ Lan, mang bình rượu vào đây.”

Hạ Lan bê bình rượu đi vào, lại đặt thêm mấy đĩa quả khô để nhấm rượu, cười nói: “Như Phong thiếu gia, lần đầu tiên thấy thiếu gia đẹp như thế, đánh bật Thanh Liên cô nương.”

“Cái miệng của Hạ Lan vẫn dẻo như thế! Nghe đến thích.”

Tĩnh Thiên hừ một tiếng, cổ tỏ vẻ bất mãn, “Hạ Lan, ai là chủ của ngươi?”

Sao không thấy người khen ta?”

Hạ Lan cười, nói: “Các vị từ từ ăn, từ từ nói chuyện, em nhớ ra, Hạ Hà có chuyện muốn em giúp, em lui trước đây.” Nói xong, chưa đợi Tĩnh Thiên trả lời, đã chạy vụt ra ngoài, khiến Mạt Ca và Vũ Yên cười ha hả.

Ba người cười nói rôm rả, thỉnh thoảng lại ăn, uống hết hai bình rượu, rồi hát, rồi nhảy múa, còn bắt Tĩnh Thiên hát khúc “Ly tao.”

Có tiếng gà gáy, Mạt Ca vội cáo từ, cô phải trở về cung trước khi trời sáng.

“Có thể ra ngoài được thì cố ra, chúng tôi sẽ rất nhớ tỷ.” Thủy Vũ Yên nắm tay Mạt Ca lưu luyến.

Tĩnh Thiên mím môi, nhìn Mạt Ca đã say, bắt lực lắc đầu Mạt Ca chưa bao giờ quá chén, hôm nay lại uống say, nhất định là có tâm sự không thể giải tỏa.

Cô đã nghe Lâm Từ Hoài bóng gió nói đến chuyện này, lòng thầm lo cho Mạt Ca.

“Nhất định quay lại, mọi người khỏi tiễn, vào đi, chàng đang đợi tôi bên ngoài. Nếu có cơ hội tôi nhất đến thăm các vị.” Mạt Ca cười, chân lạng chạng bước ra cửa. Cũng may chưa say bí tỷ. Vừa gặp gió người cũng tỉnh ra chút ít.

Cô đi ra cửa hậu, chàng hộ vệ vẫn đứng đó, cung kính cúi chào.

Mạt Ca xua tay, bước hụt xuống bậc thềm, sắp ngã thì nhận được một cái ôm ấm áp.

Phượng Thập Nhất nhíu mày, “Uống say hả?”

Mạt Ca mơ màng gật gật đầu, ngoan ngoãn để chàng đỡ lên ngựa.

Phượng Thập Nhất không cho ngựa phóng nhanh như lúc đi vẫn còn một khoảng thời gian nữa trời mới sáng, họ vẫn có thể chậm chậm quay về. Ngựa lấc lư nhẹ nhẹ, gió sớm hơi lạnh, Mạt Ca tỉnh táo hơn một chút, nghiêng đầu nói: “Phượng Thập Nhất, muội nghỉ ngơi huynh ngày đêm đều giám sát muội.”

“Sao lại nói thế?” Phượng nhưn mày, hiểu kỳ hỏi.

“Nếu không sao huynh lại biết tâm trạng muội không tốt, cố ý đưa muội xuất cung, để muội vui?” Cô không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết, hôm nay chàng sở dĩ đưa cô xuất cung, là muốn để cô giải sầu, “Vì sao lại đối tốt với muội như thế?”

Phượng ngẩng nhìn trời, “Tự nghĩ đi!”

Mạt Ca cười hi hi, nghĩ tới bao chuyện từ ngày quen nhau. Những cảnh tượng đó lần lượt hiện rất rõ trong đầu, từ cái nhau, châm chọc, lạnh lùng, thương xót, hay lúc ở trong rừng chàng không hề do dự chần mĩ tên cho cô, và bây giờ đưa cô ra ngoài cung chơi...

Có thể cho là chàng thích mình không?

Có phải chàng đang nịnh mình, theo đuổi mình?

Tuy nhiên, trong lòng xuất hiện một bóng người mơ hồ. Tim hơi nghệt, Mạt Ca cảm giác hít thở hơi khó, lòng âm ỉ nổi buồn chua chát, nhất thời không biết phải nói gì. Vòng tay sau lưng thật ấm áp, khiến cô rất muốn dựa vào, cũng rất yên tâm. Có lẽ cô từng ghét chàng, bây giờ lại cảm thấy, bất luận xảy ra chuyện gì, Phượng Thập Nhất đều sẽ không làm hại cô, đều sẽ bảo vệ cô.

Mạt Ca cười đau khổ, có lẽ là mình tự suy diễn thôi, chàng không có ý đó.

“Nghĩ không ra, muội quá ngốc.” Cô lẩm bẩm.

“Vậy lúc nào nghĩ ra thì nói.” Giọng Phượng vẫn bình thường.

Cả hai yên lặng, mỗi người một tâm tư.

Mạt Ca gạt bỏ mọi cảnh giác, đề phòng, gạt đi cái mặt nạ khách sáo, một mình dựa vào chàng. Cô biết, giờ này, khắc này cô rất an toàn, rất ấm áp, dường như trở về lòng mẹ, không cần lo gió tanh mưa máu, âm mưu quỷ kế bên ngoài.

“Buồn ngủ à?” Chàng dịu dàng xoa má cô.

Gió đêm hơi lạnh. Tay chàng lại rất ấm, Mạt Ca rất quyến luyến hơi ấm đó, nhưng lại lắc đầu, hơi nhích xa bàn tay ấy, đầu quyến luyến, cũng không dám đụng chạm thêm nữa.

“Mạt Ca, gần đây muội không vui, tại sao?” Phượng hỏi. Vấn đề cô né tránh, cuối cùng chàng đã hỏi thẳng.

Lòng lại buồn bã, không dám trả lời.

“Bởi vì muội ghen.” Phượng nói thẳng.

“Không!” Mạt Ca không suy nghĩ, phản bác ngay.

Chàng lơ đãng nói: “Tiểu Mạt Mạt, đừng phủ nhận, muội đã thích một người lẽ ra không nên thích.”

Không biết có phải do quá nhạy cảm, cô luôn cảm giác giọng điệu của Phượng luôn có vẻ cười cợt khó hiểu, không biết là châm biếm hay là gì. Tóm lại hình như tâm trạng chàng rất tốt, còn tâm trạng cô thì rất tệ.

Cô nhớ tới Hiên Viên Triệt, lòng chua chát, giống như ném một miếng hoàng liên³ đắng vô cùng. Phượng nói đúng, cô vẫn không kiểm soát được trái tim mình, thích người không nên thích. Tình yêu thật kỳ lạ, rõ ràng đã nghiêm khắc tự cảnh cáo mình, nhưng vẫn không kiểm soát được trái tim.

3. Một vị thuốc, rất đắng.

Mấy ngày nay, cô cực kỳ phiền muội, đều là vì hai vị phi tần trong cung mang thai. Từ khi nghe Liễu Chi Tuyết báo tin Liễu Chi Nguyệt có thai, cô đã khó chịu, lại nghe nói Lệ phi cũng mang thai, tâm trạng cô càng tồi tệ.

“Phượng Thập Nhất, đừng nhắc đến chuyện này nữa.” Mạt Ca hạ giọng nói, “Trong suốt cuộc đời, người ta không nhất định chỉ có thể thích một người, muội sẽ lập tức quên ngay.”

Phượng Thập Nhất ôm chặt cô, cười không nói.

Cổng hoàng cung đã ở trước mặt, Mạt Ca đột nhiên thấy tiếc. Một đêm vui hết mình như thế, đối với cô là một thứ sa si.

“Hôm nay muội rất vui.”

“Ta không mù.” Ngốc cũng nhìn ra cô rất vui. Xem ra quyết định này của mình không tồi, Phượng thăm nghĩ, ôm chặt cô vào lòng. Nếu cứ tiếp tục thế

này, được dựa vào nhau thêm lúc nữa thì tốt biết mấy.

Mạt Ca nhìn cổng hoàng cung, hình như sợ hãi điều gì.

Phượng cười: “Ồ đó thực ra không hề đáng sợ, chỉ cần muội biết cách sinh tồn.”

“Muội rất sợ.” Mạt Ca khẽ nói, “Muội rất biết cách sinh tồn, nhưng lại sợ phải đối diện với sự vô tình và tàn nhẫn không muốn đối diện.”

“Tiểu Mạt Mạt...”

“Phượng Thập Nhất này, chín chắn, thông minh, khoáng đạt huynh nói xem, huynh thuộc loại người nào.” Mạt Ca đột nhiên hỏi chàng.

“Có khác nhau không?”

Mạt Ca nói: “Đương nhiên có khác. Người chín chắn không hỏi quá khứ, người thông minh không hỏi hiện tại, người phóng khoáng không hỏi tương lai.”

“Ta chẳng thuộc loại nào hết.” Phượng nói ngay không do dự.

Mạt Ca cảm thấy thú vị nhướn mày, cười khặc một tiếng, hình như đoán trúng câu trả lời của chàng, cô cười hỏi lại: “Tại sao?”

Phượng bỗng bật cười to, tiếng cười đầy tự tin và ung dung, giống như con người chàng luôn tự tin và ung dung như thế vĩnh nhục không lay động. Chàng nói: “Ta vừa phải nhớ quá khứ vừa phải nắm hiện tại, cũng phải sáng tạo tương lai. Muội nói xem, ta thuộc loại người nào?”

“Chàng quá tham lam.” Mạt Ca ngoái lại nhìn chàng một cái, “Muội cũng rất tham lam.”

Cho nên, chúng ta là người.

“Tham lam và ích kỷ là phẩm tính đáng yêu nhất của con người.” Phượng cười châm biếm, chàng không thiếu phẩm tính đó.

Mạt Ca ôm đầu, bỗng trở nên trầm tư. Quá khứ, hiện tại, tương lai, rốt cuộc cái gì quan trọng hơn? Cô nhớ tới câu nói: không cần biết thời gian bao lâu, chỉ cần biết mình đã từng có. Trước nay cô hầu như không tin câu nói này, một câu như thế thực ra chỉ là tự an ủi bản thân về sự bất lực của mình sau khi không thể có được cái mình theo đuổi mà thôi.

Cô thích Hiên Viên Triệt, nên tiếp tục thích, hay là từ bỏ ở đây? Cô thừa nhận mình chưa thích chàng đến mức chấp nhận thân phận của chàng, chấp nhận chia sẻ chồng mình với những phụ nữ khác, nhất là trong số họ còn có chị của mình. Trên danh nghĩa, Hiên Viên Triệt là anh rể cô.

Tuy nhiên, Mạt Ca lại không muốn từ bỏ. Đây là lần đầu tiên cô có tình cảm với đàn ông, cô không cam tâm từ bỏ như thế. Không có bắt đầu, sao đã có thể từ bỏ? Ít nhất cũng phải thử một phen, ít nhất cũng xứng với bản thân. Chỉ cần thử một lần, nếu chàng không thích cô, cô sẽ buông tay. Chưa đánh đã nhận thua là hèn.

“Tiểu Mạt Mạt, muội đang buồn gì thế?”

“Huynh chưa từng buồn sao?”

Phượng nhìn cô một cái, nói: “Đương nhiên là có!”

“Chàng nói xem, con người ta sống có bao nhiêu buồn phiền, vậy thì tại sao phải sống? Sống có ý nghĩa gì?”

Phượng xiết chặt cánh tay, nghiêm túc nói: “Đến bây giờ ta cũng chưa biết người ta sống có ý nghĩa gì, cho nên ta phải nỗ lực sống tiếp!”

Chỉ có sống tiếp, mới có thể tìm thấy ý nghĩa cuộc sống.

Mạt Ca lòng hơi lạnh, muốn ngoái lại nhìn ánh mắt chàng, nhưng chàng đột nhiên giật dây cương cho ngựa tăng tốc phóng nhanh về phía bức tường hoàng cung.

Ngựa dừng lại. Chàng ôm cô tung người phi qua bức tường cao, không một tiếng động.

Trở về phòng ngủ của Mạt Ca, chàng cúi nhìn, cô đã ngủ say trong vòng tay chàng.

Những ngày vừa qua cô ngủ không tốt, hôm nay lại uống ít rượu, cơ hồ suốt đêm không ngủ, chắc là rất mệt.

Chàng nhẹ nhàng đặt Mạt Ca lên giường, đoạn ngồi xuống mép giường, ngáy người nhìn rất lâu, rồi gơ tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Đây là khuôn mặt chàng nhìn trăm lần không chán, có một chút quật cường, một chút ninh bọ, một chút ích kỷ, một chút lạnh lùng, một chút dịu hiền, một chút cao ngạo, không chịu khuất phục... bấy nhiêu cái “một chút” hội tụ vào một người, tạo nên tính cách phức tạp và bí hiểm nhưng lại có sức hấp dẫn không thể cưỡng nổi.

Chàng thực lòng, có lẽ chỉ có ông trời biết, chàng thực lòng.

Chàng biết thời gian vừa rồi nàng không vui. Chàng đưa nàng xuất cung để nàng vui. Chàng lại có thể tìm mọi cách để làm một cô gái vui lòng, đích thân đưa cô ta đi vòng quanh kinh thành như một kẻ ngốc, ngồi ngơ ngẩn trên cây suốt đêm trên cây đợi cô ta như một kẻ ngốc. Những chuyện như vậy đối với chàng là sự xuân ngốc chưa từng làm.

Biết rõ là chuyện ngu xuẩn, còn ngốc đến mức tự nguyện dần thân.

Mạt Ca, Mạt Ca, ta phải làm gì với nàng đây?

Chàng cúi đầu, dịu dàng hôn lên trán nàng.

“Ý nghĩa cuộc sống... nàng biết không? Ta đã tìm thấy ý nghĩa cuộc sống của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 20

Cùng Chiên Hà Tất Phái Quá Vội

Điện Minh Nguyệt.

Cửa điện đóng chặt, người ngoài không thể nhòm ngó được bất cứ bí mật gì bên trong.

Nền điện sáng bóng, một cô gái xinh đẹp quỳ trên đó, mặt đầy nước mắt, những đồ trang sức cài trên tóc lệch lạc, búi tóc trễ trảng, bộ xiêm áo lộng lẫy tỏa ra những ngọn sóng chói mắt.

Liễu Tĩnh trầm ngâm ngồi đó, cặp mày chau hình chữ bát, đường gân trên mu bàn tay nổi hẳn. Xem ra, ông ta đang cực phần nộ.

Liễu Chi Nguyệt quỳ trên sàn điện, nước mắt tuôn ròng ròng, thần sắc thảm hại.

“Đứa trẻ này tuyệt đối không thể giữ lại!” Liễu Tĩnh nói giọng tuyệt tình, cứng rắn. Sự tùy tiện của Liễu Chi Nguyệt dẫn tới hậu quả hôm nay, nếu để người khác biết, đứa trẻ trong bụng nàng không phải là cốt nhục của hoàng thượng, thì tội mà Liễu gia phạm vào, chính là tội khi quân! Tội dâm loạn trong cung khiến toàn bộ Liễu tộc phải gánh trách nhiệm, cái giá đó, Liễu Tĩnh không thể trả, cũng không trả nổi.

“Cha, cầu xin người, để con giữ lại đứa bé. Con bảo đảm, không ai biết chuyện này. Thời gian gần nhau, lại không thể chẩn đoán ra ngày tháng cụ thể, sẽ không ai biết. Cha, cầu xin cha.” Liễu Chi Nguyệt vừa khóc vừa nói, lòng đau đớn tột cùng.

Nàng biết, đứa bé này hiện diện không đúng lúc, biết đứa bé này không nên hiện diện, nàng mới có thể giấu được mọi người, tự lừa dối cho rằng chỉ cần đứa bé trong bụng nàng một ngày thì sẽ an toàn một ngày. Nhưng không ngờ, vẫn không được.

Đứa bé là của Vệ Minh Hàn. Buổi tối hôm đó, nàng đã đánh lừa Vệ Minh Hàn, có đứa bé này. Nàng biết, đứa bé này không nên giữ lại, biết là nếu giữ lại, đối với nàng, với Vệ Minh Hàn, với Liễu gia đều là mầm họa. Nhưng, đây là cốt nhục của nàng và chàng, là minh chứng chàng từng yêu nàng, nàng không muốn mất nó. Liễu Chi Nguyệt hai tay ôm bụng, như bàn nãi của người mẹ bảo vệ con.

“Hoang đường! Muốn người ta không biết, trừ phi không làm! Con tưởng giết tất cả những người biết chuyện là xong việc ư? Thái y chẩn đoán ngày tháng gần nhau, là đối chiếu sổ lâm hạnh trong tay Vạn công công. Để đứa bé sinh ra, nếu có ngày nào bị người ta phát hiện không phải là cốt nhục của hoàng thượng, Liễu gia sẽ bị táng theo mẹ con ngươi!” Liễu Tĩnh đập bàn, cau mày, quát to, “Con và Vệ Minh Hàn đã là quá khứ từ lâu, tại sao cứ mê muội mãi không tỉnh ngộ? Con về thăm nhà, ta có thể gạt đầu. Con muốn gặp Vệ, ta cũng cho con cơ hội. Nhưng con giỏi lắm, mang đến cho Liễu gia cái họa hủy diệt này! Chi Nguyệt, đừng để ta đích thân ra tay. Nếu để đứa bé to hơn chút nữa, không cách nào bỏ đi được, ta sẽ giết luôn cả con cho êm chuyện!”

Liễu Chi Nguyệt sững sờ. Nàng biết, Liễu Tĩnh tâm địa độc ác thủ đoạn tàn bạo, nhưng không biết ông ta có thể nhẫn tâm đến thế. Đầu tóc nàng đã rũ rượi vì liên tục đập đầu còn mắt đã sưng mọng, tuyệt vọng vì khóc, nàng đã nghiêng đến sắp nát hàm răng.

Tại sao ngay thứ duy nhất của nàng cũng muốn cướp đi?

Sắc mặt thê thảm, tiếng khóc như con dã thú gầm tuyệt vọng. Nàng như bị ngàn mũi tên đâm vào lòng, đầu còn chút nào về cao sang phú quý? Lúc này, nàng chỉ muốn dốt hết tất cả tâm sức bảo vệ đứa con. Nhưng mà, thời gian không ủng hộ nàng.

“Cha, đó là cháu ngoại của cha. Cha thật sự nhẫn tâm thế ư?” Liễu Chi Nguyệt vẫn khóc, cố nói.

Nàng biết, tình ruột thịt đối với Liễu Tĩnh không đáng một xu. Nhưng lòng nàng vẫn ôm một tia hy vọng, hy vọng Liễu Tĩnh có thể vì cốt nhục tình thâm

Nhưng, một người đàn ông có thể vứt bỏ đứa con gái ruột của mình, liệu có đoái thương đứa cháu ngoại chưa ra đời? Trong mắt ông ta, sinh mệnh còn chưa thành hình đó đang bóp cổ ông ta, lúc nào cũng có thể lấy mạng ông ta.

“Bất luận là ai, cũng không thể làm hại Liễu gia. Cho dù sau này không ai phát hiện đứa bé không phải là cốt nhục của hoàng thượng, ta cũng không thể giữ nó lại. Trên đời, không sợ gì, chỉ sợ vạn nhất. Chi Nguyệt, nhân lúc cha còn chút nhẫn nại, tốt nhất con lập tức bỏ đứa trẻ đi. Nếu không, ta sẽ giết cả con.

Nếu cô cô của con biết, đứa bé trong bụng con là của Vệ Minh Hàn, việc đầu tiên bà ấy làm là không tha cho con.” Trước những giọt nước mắt thấm thương của con gái, Liễu Tĩnh mặt vẫn tỉnh khô, không chút động lòng.

“Cha...”

Liễu Tĩnh tức tối nhìn Liễu Chi Nguyệt, “Sao ta lại có đứa con gái vô dụng đến thế, lại ngốc nghếch đến mức bị tỷ tỷ đánh lừa! Vệ Minh Hàn hồi kinh, nó đoán trúng con sẽ không nhận được muốn xuất cung, đoán trúng con sẽ bất chấp tất cả vì Vệ. Tỷ tỷ con muốn nắm cái đuôi của hai người, ta nghĩ nó đã sớm bố trí người theo dõi hai đứa. Các người lại ngốc nghếch dấn đầu với nhau ngay trong lầu của nó, rơi vào bẫy của nó. Đứa bé này chính là bằng chứng thép, con muốn Liễu gia hủy hoại trong tay con sao?”

Liễu Chi Nguyệt sững sờ, ngậy ngậy nhìn cha.

Tất cả những chuyện này đúng là do tỷ tỷ bố trí sao?

“Liễu Chi Tuyết hận ta đã giết mẹ nó, cho nên muốn hủy hoại Liễu gia. Chi Nguyệt, ta không thể cho nó cơ hội nào hết. Cho nên, con mau chóng bỏ đi đã chúng đó cho ta!” Ông ta phân nộ, hai mắt đỏ ngầu, màu đỏ đỏ điên cuồng đến phát sợ.

“Nó không phải là đã chúng!” Liễu Chi Nguyệt kiên cường phản bác. Nó không phải là đã chúng, nó là kết tinh tình yêu của con và chàng.

Liễu Tĩnh cười lạnh, giễu cợt nhìn vào bụng nàng, ánh mắt trở nên sắc lạnh tột cùng, “Con là phi tử của hoàng thượng, lại dấn đầu với kẻ khác, đứa bé sinh ra không phải đã chúng thì là gì? Chi Nguyệt, đừng quên, đứa bé sinh ra, nếu bị tỷ tỷ con vạch trần, đừng nói chúng ta trốn không thoát người phải chết đầu tiên là Vệ Minh Hàn. Con tự suy nghĩ, cân nhắc nặng nhẹ. Thuốc phá thai ở đây, con bảo Như Ý, Như Tâm sắc cho mà uống, đừng kinh động đến ngự y viện.” Ông ta rút trong người ra một gói thuốc, để lên bàn.

Liễu Chi Nguyệt lòng như bị dao đâm, đau nghẹt thở. Nàng đau khổ gục xuống đất, nước mắt từng giọt nhỏ trên nền điện sáng bóng. Đến khi Liễu Tĩnh đi xa, mới bật khóc to, thảm thiết.

Mùa hè Hiên Viên rất nóng nực, trong phòng phải để cục đá lạnh để hạ nhiệt.

Nhưng dù vậy, vẫn rất nóng. Mạt Ca ở trong cung đứng ngồi không yên, đành ra hoa viên đi dạo. Hoa viên trong hoàng cung có vẻ như đa phần giống nhau, thực ra phong cảnh mỗi chỗ mỗi khác. Trong hoa viên mát hơn trong điện rất nhiều.

Trong đầm sen, hoa sen đang kỳ nở rộ, từng bóng thanh cao điểm lệt, đẹp rạng rỡ như thiếu nữ tuổi trăng rằm, khiến người ta ngây ngất.

Đầm sen mệnh mệnh lá biếc. Màu xanh của lá làm nổi bật những bông sen nở xòe, đủ màu, hồng, trắng, phấn hồng, đan xen tạo nên bức tranh hiếm thấy.

Mạt Ca đi vào trong đình ngắm cảnh. Nóc đình chạm một con rồng cuốn tư thế dũng mãnh, để tránh tà và trấn tà, rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Một loạt tiếng bước chân nhỏ nhẹ đột nhiên vang lên, cắt ngang hứng thú thưởng hoa của cô. Mạt Ca quay đầu, một vầng sắc vàng chói đập vào mắt.

Hiên Viên Triệt sáng chói đi đến, mặt ngự quan ngọc, mắt phượng nhuộm tà ý, thần thái ung dung, trang nhã, như hàn mai đơm độ, lặng lẽ nở hoa, long lanh như minh châu đọng sương. Mạt Ca thầm thán phục sự kỳ diệu của tạo hóa. Một Hiên Viên Triệt như vậy, đẹp tinh khôi thuần khiết như trẻ sơ sinh, khiến người ta muốn nâng niu bảo vệ.

Tuy thán phục, nhưng nhìn thấy chàng, trước mặt người khác, Mạt Ca đã quen đứng ngay ngắn, khụy gối hành lễ...

“Thần muội tham kiến hoàng thượng!”

“Miễn lễ!” Giọng nhẹ nhàng vang lên, Mạt Ca mới đứng thẳng người. Lễ giáo phong kiến thật phiền phức.

“Nhìn hoàng thượng có vẻ rất mệt.” Mạt Ca phát hiện vết quầng nhợt dưới mắt chàng giống như do thức đêm nhiều. Ngoài tạc ngọc chàng còn có thể có việc gì phiền não? Đã có Nam Thư Văn làm trâu làm ngựa cho chàng, ngày đêm tận tụy là được rồi.

“Trời quá nóng, đêm không ngủ được. Mạt Ca ngồi xuống, nói chuyện với trẫm một lát.” Hiên Viên Triệt ngồi xuống trước.

Mạt Ca cũng ngồi xuống. Chàng dường như có rất nhiều tâm sự, dường như do không tìm được người chia sẻ cho nên rất phiền muộn.

“Hoàng thượng cười gì kia?” Mạt Ca không hiểu, nhìn khóe miệng hơi nhếch của chàng. Chàng đẹp như vậy, thoáng cười đã hút hồn.

Hiên Viên Triệt nhìn cô, tâm trạng hình như khá lên nhiều. Chàng nói: “Trẫm tưởng phải một thời gian nữa, muội mới để mắt đến trẫm, xem ra trẫm đã lo

lặng thừa rồi.”

Mạt Ca hơi ngây, cười hỏi: “Chắc hoàng thượng nói đùa, Người là bậc cửu ngũ chí tôn, ở ngôi cao, chỉ có người không để mắt đến kẻ khác, làm gì có kẻ nào dám không để mắt đến Người?”

“Sao trăm cứ cảm thấy muội nói không thật lòng?”

“Hoàng thượng đích thực nghĩ nhiều rồi.” Mạt Ca nghiêm túc trả lời.

“Con thú cưng trăm nuôi hai năm đã chết.” Hiên Viên Triệt nói. Về mặt chàng không có gì buồn bã, lại hơi châm biếm, khiến cô không rõ ý chàng là gì.

Mạt Ca suy nghĩ, chàng muốn cô an ủi chàng ư? Nhìn chàng cũng không có vẻ buồn bã gì, cho nên mấy từ “bớt đau buồn” cô định an ủi cũng thành uổng phí. Thế nào lòng quân vương khó dò, cuối cùng coi như cô đã hiểu.

“Hoàng thượng nuôi con vật gì?”

“Hai con thỏ.” Hiên Viên Triệt nhẹ nhàng đáp.

Tưởng là con vật quý hiếm nào, thì ra là hai con thỏ! Chết thì thôi, thảo nào chẳng thấy chàng buồn gì hết. Kể cũng lạ, chỉ thấy người ta nuôi chó, nuôi mèo, chưa thấy ai nuôi thỏ làm thú cưng, Hiên Viên Triệt đúng là bậc quân vương, sở thích cũng độc đáo. Mạt Ca trầm nghĩ, thâm tâm thấy hơi kỳ lạ nhưng lại không nói rõ được.

“Hoàng thượng, thần muội chưa nhìn thấy nơi hoàng thượng làm việc, Người đưa thần muội đến đó mở mang tầm mắt được không?” Mạt Ca chuyển chủ đề, chủ đề kiểu như thú cưng chết quá thật không nên nói tiếp.

“Nơi làm việc?” Hiên Viên Triệt rõ ràng rất xa lạ với từ này, chàng liếc nhìn cô.

Mạt Ca cười: “Chính là nơi thường ngày hoàng thượng phê duyệt tấu biểu.

Muội quên mất muội là sinh vật tiến hóa.”

Hiên Viên Triệt rõ ràng không hiểu nửa sau câu nói của cô nhưng cũng hiểu cô muốn đi đâu. Nghiêng đầu do dự một lát, nói: “Noãn các ở Càn Dương cung ngoài tấu biểu và thư tịch, không có gì hết.”

“Vậy thì đi thôi.” Mạt Ca rất hứng khởi.

Cung nữ và thái giám theo sau hình như không thể hiểu nổi chuyện đang diễn ra trước mắt, càng thấy kinh ngạc vì nụ cười hiếm hoi của vị hoàng thượng.

Mấy cung nữ có thâm niên đều chớp chớp mắt, để xác định mình không nhìn nhầm. Tuy nhiên, là phận nô tài, với chủ nhân tốt nhất nên kiếm lời, họ chỉ lặng lẽ đi theo sau hai người đến Càn Dương cung.

Càn Dương cung là tẩm cung của hoàng đế các triều đại. Ngoài triệu kiến các đại thần thương nghị quốc sự ở ngự thư phòng, thời gian còn lại hầu như Hiên Viên Triệt đều ở Noãn các trong Càn Dương cung.

Mạt Ca theo chàng đi vào trong, ngoài hậu cung phi tử và mấy trọng thần quan trọng, Càn Dương cung rất ít có người khác bước vào. Mạt Ca có thể đến đây, đối với mọi người là chuyện không thể tưởng tượng.

Càn Dương cung cực kỳ tráng lệ, nơi ở của hoàng đế quả nhiên khác thường.

So với Tuyệt Dao cung trang nhã, xinh xắn chỗ này hùng vĩ nguy nga hơn nhiều.

Bên trong các, trên chiếc sập có một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ đào, chạm hoa mẫu đơn, trên chất đầy tấu biểu và công văn. Mạt Ca có thể hình dung ra tư thế của chàng lúc ngồi. Ở đây phê duyệt tấu biểu, nhất định vô cùng chăm chú.

Lơ là chính sự chỉ là vẻ bề ngoài, riêng tư chàng là một hoàng đế cần mẫn, những vết quầng dưới mắt có thể chứng minh tất cả.

Phía cuối sập là một giá sách lớn, cao đến ba mét, chất đầy sách.

“Giá sách này nếu đổ, có lẽ có thể đè chết hoàng thượng.” Mạt Ca kinh ngạc thốt lên. Đúng như chàng nói, ngoài tấu biểu và sách, ở đây quả thực chẳng có gì.

“Đến xem thú cưng của trăm.” Tiếng Hiên Viên Triệt vang lên sau bức bình phong thêu lan, phượng cực tinh tế.

Mạt Ca nhướn mày. Hiên Viên Triệt vừa nói thú cưng của chàng bị chết rồi cơ mà.

Mạt Ca đi đến sau bình phong.

Ở hai phía, bên phải, bên trái chiếc ghế nằm đều có một bàn trà, trên đặt mấy tập thơ, một ấm trà và những chiếc cốc ngọc trắng như hoa lệ, chắc đây là

chỗ chàng đọc sách thư giãn. Còn phía kia của bàn trà có một cái lồng, trên phủ mảnh vải đỏ.

Hiên Viên Triệt cười, kéo mảnh vải đỏ ra, trong lồng có hai con thỏ nhỏ xinh rất hoạt bát đáng yêu, toàn thân trắng muốt, mắt long lanh. Cảm thấy ánh sáng chiếu vào, những cái chân bé nhỏ không ngừng cào vào thân lồng, dường như muốn thoát ra ngoài.

“Đây là Tào Lâm mới đưa đến sáng nay, hai con thỏ nuôi ngày trước đã chết rồi.” Hiên Viên Triệt hình như hiểu thắc mắc của cô, giải thích.

Mạt Ca dùng ngón tay chỗ đùa với chúng, vui vẻ hỏi, chàng: “Một con đực, một con cái à?”

Những con vật quá đáng yêu, nhưng nhốt chúng vào lồng thật đáng tiếc, giống như cô, không có tự do. Thỏ trắng đáng thương, thảo nào hai con trước đây đã chết, có lẽ chết vì buồn.

“Đúng, sống cùng nhau mới không cô đơn. Súc vật cũng có tình cảm, nhốt chung với nhau bồi dưỡng tình cảm, cùng xua nỗi buồn. Chúng rất đáng yêu phải không?” Hiên Viên Triệt ngồi xuống chiếc ghế nằm, rồi thư thái ngả mình ra đó, cười nói.

“Thú vật nếu nuôi như hoàng thượng, chúng buồn chết là chuyện thường, lại còn dùng vải che mắt ánh sáng. Muội thấy hai con thỏ chắc hận hoàng thượng đến chết.”

Hiên Viên Triệt cười mấy tiếng, có vẻ rất vui. Tuy nhiên, tiếng cười hiem hoi đó lại khiến người ta thầm sờn gai ốc, hơi ảm xung quanh lập tức hạ nhiệt.

“Trẫm rất thích ăn một loại canh, gọi là canh cá Tuyết Ngọc Liên. Trẫm là người bảo thủ, cho nên bữa cơm nào cũng có món canh đó. Hai năm trước, trẫm nuôi một đôi thỏ trắng đó là quà công chúa tặng trẫm nhân sinh nhật. Trẫm rất thích chúng, nên đem món canh chia cho chúng ăn, một năm ba trăm sáu lần ngày, ngày nào cũng nuôi bằng đồ ăn quý như thế, vậy mà thỏ lại ngày càng suy yếu. Chúng vốn dĩ nhảy nhót lanh lợi, ba tháng sau bắt đầu im không nhảy nữa, im đến đáng sợ. Chúng không chết, chỉ nằm bất động, công chúa còn tưởng trẫm ngược đãi chúng. Giống như những con cá vàng trẫm nuôi hồi nhỏ, trẫm chăm sóc rất tỷ mỉ, nhưng cuối cùng chúng đều chết.”

Người nói nhẹ nhàng như đang nói hôm nay ăn gì, người nghe lại toát mồ hôi lạnh.

Mạt Ca kinh sợ liếc khuôn mặt không nhìn ra sắc thái đó, lòng như bị giọt nước thép, nặng không thở nổi.

Rốt cuộc đã trải qua những gì mới khiến một chàng trai trẻ đầy hoài bão, mạnh mẽ đầy tham vọng xâm lược giấu đi mọi ánh sáng của mình, trở thành vè bè ngoài bình thân như gió thoảng mây trôi như thế? Thật không thể tưởng tượng nổi. Hay là do Hiên Viên Tiêu? Không thể, dù ham muốn hoàng vị đến đâu, Hiên Viên Tiêu cũng sẽ dựa vào thực lực của bản thân, có lẽ không mưu hại ca ca ruột thịt của mình, Hiên Viên Triệt là ca ca ruột thịt của chàng. Hiên Viên Tiêu mà cô quen biết không thể làm những chuyện đó.

Vậy là ai?

Vì sao thỏ trắng đã chết, còn chàng vẫn không sao?

Mạt Ca đột nhiên mở to mắt, chàng nhất định biết đó là một âm mưu, cho nên mới cố tình dùng đôi thỏ làm thí nghiệm. Tâm địa của người đàn ông này quả là sâu không đáy. Chàng giấu đi mọi điểm mạnh của mình, chôn giấu mọi tình cảm, chính là để có một ngày thu hoạch lợi ích gọn gàng.

Rốt cuộc ai ra tay hạ độc với chàng?

Ngoài Hiên Viên Tiêu, cô không nghĩ ra ai, rốt cuộc chỉ có Hiên Viên Tiêu là người có xung đột lợi ích với chàng.

Đây là điều Mạt Ca suy đoán ra rất nhanh trong đầu, cụ thể thế nào, cô không thể biết, chỉ biết trong chuyện này nhất định có người dờ dờ.

“Ai làm chuyện đó?” Mạt Ca đau lòng nhìn khuôn mặt bình thân của chàng, cuối cùng không nén nổi, hỏi.

Hiên Viên Triệt cười, “Phụ hoàng của trẫm sức khỏe vốn rất tốt, về sau không hiểu sau bỗng dưng ngã gục, từ đó ngày càng suy yếu, ốm mãi không dậy được. Mỗi lần trẫm gặp phụ hoàng, thấy người đều như cái cây héo. Hồi đó người mới ngoài bốn mươi, đang độ tráng niên, nhưng đã suy yếu như ông già, mặt nhợt nhạt không sắc máu, trán loáng thoáng có vết thâm đen. Thái y nói, đó là do phụ hoàng hoang dâm vô độ trong thời gian dài. Nhưng trẫm biết, không phải thế. Về sau phụ hoàng bệnh càng trầm trọng, mẫu hậu không cho trẫm đến gần. Trẫm biết, bà ta muốn làm gì, lúc đó trẫm rất lo, nhân lúc không ai để ý, lén lút vào tẩm cung của phụ hoàng. Lúc đó người đang ngủ, trẫm vừa định gọi, thì nghe tiếng bước chân, liền chui vào trốn dưới long sàng. Mẫu hậu và thái y đi vào. Đúng là trời có mắt, lúc đó trẫm mới biết, phụ hoàng bị trúng độc mãn tính. Mẫu hậu từ lâu đã cấu kết với thái y, định lừa gạt tất cả mọi người, bây giờ, bọn chúng lại cố tình lặp lại, sử dụng thủ đoạn đó với trẫm.”

Mạt Ca quá kinh ngạc, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, lâm bẫm: “Không thể, hoàng thượng là con đẻ của bà ấy, sao bà ta có thể hại Người?”

Mắt Hiên Viên Triệt lóe ra một ánh gian xảo, nói: “Trẫm không phải là con ruột của bà ta, mẫu phi của trẫm đã bị bà ta sát hại lúc vừa mới sinh ra trẫm, trẫm chẳng qua chỉ là một công cụ của bà ta mà thôi.”

Mạt Ca không biết nói gì.

Hiên Viên Triệt hình như đang nhớ lại điều gì, nhẹ giọng nói: “Thái hậu vào cung nhiều năm, loại bỏ không ít người không thuận theo mình. Thái y nói, bà ta khó mang thai, mọi phi tử mang thai đều bị bà ta hãm hại. Phụ hoàng chỉ sủng ái mẫu phi trẫm, bảo vệ mẫu phi đến lúc sinh nở. Thái hậu biết, bà ta biết không thể loại bỏ trẫm, nên loại bỏ mẫu thân trẫm, để nhận nuôi trẫm. Chỉ có điều, không ngờ năm sau bà ta sinh được Hiên Viên Tiêu, trẫm trở thành

cái đình trong mắt bà ta. Từ nhỏ đến lớn, bà ta đã bao lần xuống tay hại trẫm. Nếu trẫm không cẩn thận, đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.”

Làm thế nào hoàng thượng có thể thuận lợi đăng cơ?

“Khi nào Người biết Người không phải là con đẻ của bà ấy?” Mạt Ca hỏi.

Sau phút chần động, trấn tĩnh lại, không còn cảm thấy quá kinh ngạc nữa. Suy cho cùng đây là hoàng cung, chỉ có điều thấy thương cho Hiên Viên Triệt.

“Bà ta có thể giết vua, trẫm cũng có thể.” Hiên Viên Triệt cười lạnh. Thấy Mạt Ca mặt kinh hãi, chàng gian giảo nói: “Muội không tin? Nếu không phải nhân lúc phụ hoàng chưa lập chiếu truyền ngôi, đưa người xuống địa ngục, thì người chết chính là trẫm. Hồi nhỏ, phụ hoàng rất sủng ái, bảo vệ trẫm, nhưng bộ dạng quanh năm yếu ớt của trẫm làm người rất không hài lòng. Thế lực ngoại thích cực mạnh, người cũng không biết nên lựa chọn thế nào. Về sau, phụ hoàng ngày càng thích Hiên Viên Tiêu, hơn nữa Tiêu tương đối có chủ kiến, không dễ bị khống chế, phụ hoàng cũng muốn xuôi theo một phía, bởi vì người cảm thấy, cho dù trẫm đăng cơ, cũng chẳng qua là con rối trong tay Liễu gia, chỉ bằng đánh cược một phen. Người không ngờ, sức khỏe của người suy sụp nhanh như thế. Nếu để người tính tảo, người nhất định hạ chiếu phế thái tử. Phụ tử huynh đệ thì sao? Chẳng phải người này chết, thì người kia sống ư? Đó chính là hiện thực.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 20.2

Mạt Ca hoàn toàn chết đứng vì những lời của chàng, hai chân mềm nhũn, xuýt ngã khụy.

Chàng giết phụ hoàng của mình? Chàng giết tiên đế. Năm đó chàng mới mười tuổi. Đứa trẻ mười tuổi đưa phụ thân vào đường chết, cảm giác của chàng lúc đó thế nào?

Vì quyền vị, quả nhiên chàng có thể bất chấp tình thân. Cô biết, ôn hòa điềm tĩnh chỉ là bề ngoài, cô biết chàng là người đàn ông mạnh mẽ, quyết đoán, thâm hiểm, là người đàn ông bụng dạ đen tối. Chỉ là không ngờ, chàng có thể ác độc, lạnh lùng, vô tình đến mức đó.

“Tại sao hoàng thượng nói với muội những điều đó? Người không sợ muội tiết lộ ra ngoài sao?” Mạt Ca sững sờ hỏi, bỗng không thể nào đối diện với chàng, đối diện người đàn ông thâm hiểm, lạnh lùng tàn độc đó.

Mạt Ca kinh ngạc ngẩn đầu, bất gặp ánh mắt phức tạp, xảo quyệt mà quyền rũ nhưng lại hàm cười.

Mùa hạ năm đó qua rất nhanh, chớp mắt đã sang thu. Cây cối áo xanh đã thay áo vàng, lá cây trong Tuyết Dao cung dần dần chuyển màu vàng, hoa sen trong đầm cũng dần tàn, lá khô, hoa tàn rụng nên bức họa thê lương.

Một hôm, Mạt Ca tình cờ gặp Lệ phi trong ngự hoa viên, bụng nàng đã nhô lên rõ rệt. Lòng lại ngổn ngang bao xúc cảm, không lâu nữa, Hiên Viên Triệt sẽ lâm cha. Có điều, thái hậu sẽ không cho phép đứa bé này phá hỏng kế hoạch của bà. Bây giờ trong cung có hai phi tử mang thai, con của Lệ phi chắc chắn không giữ được, không biết đứa bé của Liễu Chi Nguyệt có thể giữ được không?

Liễu Chi Tuyết tìm mọi cách muốn bảo vệ Liễu Chi Nguyệt sinh ra đứa bé này. Hồi đầu chịu để cho Liễu Chi Nguyệt về thăm nhà chính là âm mưu nàng bày ra, có lẽ nàng cũng biết, đứa bé không phải của Hiên Viên Triệt, cho nên mới quyết để Liễu Chi Nguyệt sinh ra, làm chứng cứ hủy diệt Liễu gia. Nàng sẽ đánh cược một nửa phần thắng, tuyệt nhiên sẽ không mềm lòng hy sinh đứa bé.

Thái hậu càng độc ác, mặc dù Liễu Chi Nguyệt là người của Liễu gia, đứa bé này cũng mang một nửa huyết dịch của Liễu gia, nhưng bà sẽ không để đứa bé ra đời. Sự thực thế nào, trong lòng Liễu Chi Nguyệt rõ nhất.

Số phận đứa bé này liên quan đến sinh tử của rất nhiều người, là một quân vương bài.

Mạt Ca bây giờ đã không thể phân biệt rõ ai đúng ai sai. Vì hoàng vị, bọn họ thù tặc tương tàn, cốt nhục tương ly, bất luận là đàn ông hay đàn bà, bản chất của họ đều vô tình, vô nghĩa.

Sống ở đây, cho dù có một sợi nhỏ lương thiện, cũng sẽ dần dần hủy diệt.

Hoàng cung là một cái bể nhuộm lớn, mọi người trong đó đều là vãi. Cuối cùng đều bị nhuộm thành một màu, không ai ngoại lệ.

Mạt Ca nhìn thấy Lệ phi không hành lễ, bởi vì cô là Liễu Chi Tự là tiểu muội của Liễu Chi Tuyết.

Lệ phi nhìn thấy cô, thần sắc hơi lạ. Liễu Chi Tự khá thân thiết với hoàng thượng đã không còn là bí mật gì trong hoàng cung này. Có lẽ cô mang chữ “Liễu” trên đầu khiến Lệ phi không dám làm bừa, hoặc có lẽ cô ta đồ kỵ quan hệ giữa cô và hoàng thượng, bất luận là vì lý do gì, biểu hiện trên mặt Lệ phi cũng không phải là biểu hiện khiến người ta thích.

Người như vậy là dễ đối phó nhất, bởi vì không che giấu được bất mãn trong lòng. Người như vậy đắc sủng còn tốt một chút, một khi thất sủng, e sẽ trở thành đối tượng công kích của mọi người.

Đạo này Liễu Chi Tuyết càng trở nên trầm tư. Người đến chuyện trò ít hẳn, có lẽ đều chạy đến điện Minh Nguyệt và cung Tú Cảnh hết rồi. Một sự trầm tĩnh hiếm có, Liễu Chi Tuyết ngày ngày không đọc kinh niệm Phật thì uống trà, thỉnh thoảng gọi Mạt Ca đến chơi cờ, thuần túy là giết thời gian.

Nam Thư Văn thỉnh thoảng đến Tuyết Dao cung, nhưng đến và đi đều vội, không nán lại lâu, hình như rất bận.

Hiên Viên Triệt càng khôi nói, ngày càng trầm tĩnh.

Họ đều đang lặng lẽ thay đổi từ lúc nào.

Mạt Ca cảm giác ngay cả hoàng cung cũng thay đổi, trở nên yên tĩnh hơn nhiều, rất bức bối.

Yên tĩnh là dấu hiệu giông bão sắp đến.

Càng yên tĩnh, Mạt Ca càng tim đập chân run.

Cô còn gặp Lệ phi trong cung mấy lần nữa, sắc mặt Lệ phi vốn rất hồng hào, lần cuối cùng nhìn thấy lại phát hiện sắc mặt rất kém, rất xanh xao.

Mạt Ca trầm nghĩ, đứa bé của cô ta không giữ được bao lâu nữa, đây là điều cô đã dự đoán, chỉ là cảm thấy Lệ phi cũng thật đáng thương.

Đúng như Mạt Ca dự đoán, đứa bé của Lệ phi được khoảng hơn bốn tháng thì mất.

Nghe nói, hôm đó Lệ phi không cẩn thận trượt chân ngã, đứa bé không giữ được. Cung nữ hầu hạ Lệ phi bị ban chết vì không hầu hạ chu đáo. Chuyện này ầm ĩ một hồi, cũng khiến nhiều phi tử mừng thầm.

Khi Uyển Nhi đến báo tin, Liễu Chi Tuyết chỉ lơ đãng nói một câu, “biết rồi” lại tiếp tục cùng Mạt Ca uống trà, không bình luận một câu. Kết cục như thế đã nằm trong dự đoán của họ.

“Tự nhi, đừng quên, muội đã nói với tỷ muội muốn xuất cung, nhất định phải nhớ kỹ.” Liễu Chi Tuyết đặt cốc trà xuống, thờ ơ nói, trong giọng nói có một vẻ chua chát và hồ nghi.

Mạt Ca không trả lời. Cô thích Hiên Viên Triệt, nhưng thích tự do hơn.

Không biết một năm sau, tình yêu và tự do cái nào nặng cái nào nhẹ, cho nên không trả lời, chỉ yên lặng uống trà.

Không khí tự do, tự do hít thở, chỉ mong chúng không trở thành sa si với cô.

“Ta hy vọng muội có thể cùng ta vượt qua chặng đường gian nan này.”

Mạt Ca nhớ lại lời Hiên Viên Triệt nói với cô lúc ở Càn Dương cung, long trầm than thở. Không biết vì sao, mặc dù tình hình trước mắt có lợi cho Hiên Viên Tiêu, nhưng thâm tâm Mạt Ca vẫn một mực tin rằng, Hiên Viên Triệt nhất định sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng, cô không muốn có người chết, nhất là không muốn Hiên Viên Tiêu chết.

Oan hồn lơ lửng trên bầu trời hoàng cung đã đủ nhiều, không cần phải nhuộm thêm máu nữa, nhưng, nghĩ như vậy, bản thân cô cũng thấy nực cười.

Sắp sang tháng Mười, tiết trời mát dần, bụng Liễu Chi Nguyệt to dần. Hai nhi bốn tháng của Lệ phi bị người ta giết chết, đứa con của nàng vẫn bình an sống đến hơn năm tháng. Lẽ nào phải sinh ra nó thật? Nếu Liễu Chi Nguyệt quyết định phải sinh ra đứa trẻ, Mạt Ca đoán chắc nó không phải của Vệ Minh Hàn, nếu không Liễu Chi Nguyệt sẽ không to gan như thế.

Trong lòng Mạt Ca có chút chua chát, và một chút ghen tỵ ngấm ngầm. Cô thừa nhận tâm lý của mình như vậy chẳng có ý nghĩa gì, nhưng chỉ là không kìm chế được. Người ta bảo, đồ kỹ thì phạm là phụ nữ ai cũng có.

Ngày 15 tháng Mười, Liễu Chi Nguyệt bị động thai, Hiên Viên Triệt đến điện Minh Nguyệt cùng với nàng suốt một buổi sáng, sợ đứa bé có gì sơ sẩy.

Buổi chiều, thượng thư bộ Lễ có việc bẩm tấu, chàng mới trở về ngự thư phòng.

Lúc Liễu Chi Tuyết đến thăm Liễu Chi Nguyệt thì chiều đã muộn.

Mặt trời lặn về tây, màu đỏ da cam ở chân trời lan ra tạo nên một cảnh bi tráng trầm mặc, giống như đóa hoa nở bên nấm mồ.

Liễu Chi Nguyệt nằm suốt cả ngày, người vẫn còn rất yếu Liễu Chi Tuyết đưa nàng đi tản bộ trong nội viên điện Minh Nguyệt.

“Chi Nguyệt người yếu, khi mang thai nên đi lại nhiều, sau này lúc sinh mới không quá đau, sẽ dễ sinh hơn.” Liễu Chi Tuyết dịu dàng vuốt nhẹ tay chân cho nàng.

Thai động nhiều ngày khiến sắc mặt Liễu Chi Nguyệt xanh xao. Đi được một lát, người đã nóng lên khá nhiều, sắc mặt cũng hồng hào không ít.

“Đa tạ tỷ tỷ quan tâm” Liễu Chi Nguyệt cười. Lúc này, trong niềm vui sắp làm mẹ, nàng lại hơi ngượng ngùng.

Hoàng hậu cười, “Tỷ muội một nhà, khách khí làm gì?”

Hoàng quý phi nói: “Tỷ tỷ nói đúng, tỷ muội một nhà, quả thực không cần những lời khách khí, chỉ tại muội cạn nghĩ. Hồi còn nhỏ, tỷ luôn cao vọi vọi, ngày ngày ở trong Lan uyển, cấm cung không ra ngoài, các tỷ muội cả năm cũng không thấy tỷ một lần, cho dù gặp nhau trong viện nội cũng chỉ vội vã gật đầu đi qua. Nhắc đến tỷ, e các tỷ muội có người còn không nhớ ra mặt tỷ. Sau khi vào cung, tỷ lại tỏ ra thân thiện hơn nhiều, cũng thường đến chuyện trò giải khuây với Chi Nguyệt. Lúc đầu, Chi Nguyệt quả thật mừng rỡ, kinh ngạc.”

“Thì ra Chi Nguyệt đang trách tỷ khó gần, nữ nhi khi còn ở nhà và khi xuất giá rất khác nhau, tâm tư cũng khác. Lúc còn ở nhà, không có nhiều phiền muộn, suốt ngày hân hoan trong thế giới của mình, thỉnh thoảng còn mộng mơ.

Sau khi xuất giá, ở trong cung, tỷ thường đứng bên song cửa nhìn vàng trăng sáng trên trời. Đêm dài lê thê, thời gian đằng đẵng, buồn không cách nào giải khuây. Chi Nguyệt là tiểu muội ruột thịt của tỷ, nếu không thường xuyên nói chuyện với muội, tỷ làm sao xua được thời gian dài như thế?” Liễu Chi Tuyết nhẹ nhàng nói, “Nhắc đến thời thiếu nữ, hồi ấy Chi Nguyệt rất có ý chí, tính hoạt bát, trong mấy tỷ muội, để lại ấn tượng sâu sắc nhất đối với tỷ.”

Hai người chậm chậm tản bộ, các cung nữ đi sau một đoạn, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng họ chuyện trò. Uyển nhi, Như ý, Như Tâm, những hầu nữ từ nhỏ đã hầu hạ hai người đều lắng nghe, lòng thấp thỏm lo âu, mặc dù giọng điệu của họ bình thường giống như nói món bánh ngọt hoa quế có ngon không.

Liễu Chi Nguyệt cười khe khẽ, nói: “Vậy đúng là vinh hạnh của tiểu muội, nếu không gây ấn tượng sâu sắc với tỷ, muội cũng không có cơ hội hầu hạ hoàng thượng.” Cũng không hủy hoại cả đời tôi. Liễu Chi Nguyệt nuốt vào trong cái câu năng miệng muốn nói ra nhất đó.

“Chi Nguyệt có thể nghĩ được như thế thì hay quá.”

“Tỷ tỷ xưa nay đều rất quan tâm muội, được tỷ tỷ toàn tâm toàn ý bảo vệ, muội đã thấy mãn nguyện rồi.” Nụ cười của Liễu Chi Nguyệt có gì hư giả, cơ hồ cười chỉ là một thói quen, một thói quen mấy mớ.

Trái lại, nụ cười của Liễu Chi Tuyết dịu dàng rất mực, ánh mắt nét mặt đều rất chân tình, không nhìn thấy một sợi giả dối nào.

Gió thu quét lá khô, mang lại một cảm giác thê lương.

Liễu Chi Nguyệt đắm đắm nhìn trần lá khô bay qua, trong mắt có một vệt xoáy đang chuyển động.

Thấy nàng dừng chân, Liễu Chi Tuyết cũng dừng lại, nhìn theo ánh mắt tiểu muội.

Hai người im lặng một lát, Liễu Chi Tuyết mới nói: “Chi Nguyệt đang nhìn gì thế?”

“Lá rụng về cội, sắc hồng vào đất lại hồi sinh. Gió thu se sắt, người không nói, làm ta bối rối. Chi lý quá vội. Gió muộn thổi gấp, người tiều tụy, lòng đầy tâm sự biết nói cùng ai. Hận nước, nước vẫn trôi, ngoài đầu nhìn lại, số mệnh đã an bài...” Liễu Chi Nguyệt thầm đọc bài hát nói, trong mắt dường như ẩn chứa quá nhiều luyến tiếc, đau khổ, như phải cắt bỏ thứ gì, lại như than vãn nỗi lòng nàng lúc này, thê lương, thống khổ vô chừng.

“Tỷ tỷ, có một điều muội ân hận nhất đó là năm xưa muội nghe lời cha, đồng ý vào cung. Nếu không vào cung, Chi Nguyệt bây giờ sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời, chứ không phải nom nớp lo sợ như giẫm lên băng mỏng, vì người khác phải chôn vùi mọi tình cảm của mình.”

Cánh tay Liễu Chi Tuyết đỡ nàng hơi run, hàng mi dài rung, nhẹ ánh mắt kinh ngạc. Nàng mỉm cười nói: “Chi Nguyệt, chúng ta là tỷ muội một thời, thật thật giả giả đã phân không rõ, có điều những lời này hôm nay là những lời chân thật nhất muội nói với tỷ.”

Thần sắc Liễu Chi Nguyệt có chút quái dị, nhưng nàng nhanh chóng che giấu. Nàng cười với Liễu Chi Tuyết, nói: “Tỷ tỷ, tỷ cảm thấy, một người suốt cả đời đều đeo cái mặt nạ giả dối, khi nào mới có thể nói thật lòng?”

Liễu Chi Tuyết vẫn cười như gió xuân, ngửa đầu nhìn lên bầu trời hơi âm u, nói: “Khi xé rách mặt.”

Cái tình, giả bộ thể hiện trên mặt một chút là được, quá thật thà thì lại nực cười.

Liễu Chi Nguyệt lắc đầu, cũng ngửa mặt. Bầu trời thế này thật xứng với nỗi lòng nàng, nếu có thêm chút mưa phùn mờ mịt nữa thì thật càng xứng.

“Sai rồi. Tục ngữ nói rất hay, con người sắp chết, lời rất thật. Tỷ tỷ không cho là thế sao?” Ánh mắt Liễu Chi Nguyệt nhìn nàng mơ màng như có màn sương mờ kéo qua, câu cũng hỏi rất dị thường. Một Liễu Chi Nguyệt như thế, vô cùng xa lạ đối với Liễu Chi Tuyết.

Người sắp chết? Liễu Chi Nguyệt đang nói đến bản thân ư? Liễu Chi Tuyết cười thầm. Điều này không thể, trên đời, người có thể lấy mạng Liễu Chi Nguyệt chỉ có hoàng đế Hiến Viên, ngay cả thái hậu cũng không có tư cách xử chết hoàng quý phi.

“Tỷ muội chúng ta đều sẽ sống trăm tuổi, tỷ còn muốn đợi xem mặt tiểu hoàng tử của chúng ta chứ. Nguyệt nhi, đi cũng khá lâu rồi, muội cũng đã mệt, tỷ dìu muội về nghỉ thôi.” Liễu Chi Tuyết nói.

“Tỷ tỷ, chúng ta lên kia xem đi, trên đó có thể ngắm toàn cảnh ngự hoa viên.” Liễu Chi Nguyệt chỉ cái bậc cao nhất của điện Minh Nguyệt. Đứng trên đỉnh điện Minh Nguyệt có thể nhìn thấy toàn cảnh ngự hoa viên trong hoàng cung, là nơi ngắm cảnh rất tuyệt.

Liễu Chi Tuyết nhìn bụng tiểu muội của mình, hơi do dự.

Liễu Chi Nguyệt dường như hiểu băn khoăn của đại tỷ, cười rất thân thiết, nói: “Tỷ tỷ, tỷ chiều Chi Nguyệt lần này đi.”

Liễu Chi Tuyết nhú mào, còn chưa kịp nghĩ thêm, Liễu Chi Nguyệt đã tự mình bước lên bậc trước. Nãy giờ nàng vẫn dìu Chi Nguyệt, cho nên vội vàng bước theo.

Liễu Chi Nguyệt ngoái đầu, ra lệnh cho các cung nữ phía sau: “Bản cung muốn nói với hoàng hậu nương nương mấy lời gan ruột, các người chỉ cần đứng đợi bên dưới.”

Như Tâm, Như Ý nhìn nhau, đều đứng lại. Uyển nhi thấy hoàng hậu gật đầu, cũng dừng chân.

Hai người bước từng bước lên bậc tam cấp.

“Chi Tuyết, tỷ biết không, thực ra muội vẫn luôn ghen tỵ với tỷ. Mặc dù cùng là tỷ muội, nhưng thân phận tỷ lại cao quý nhất. Thân mẫu tỷ là quận chúa, cho nên ngay ở nhà chúng ta, tỷ đã có thân phận cao hơn các tỷ muội khác, các tỷ muội khác nhìn thấy tỷ đều phải hành lễ, vãn an. Hồi đó muội cảm thấy tỷ rất đáng ghét. Tỷ đẹp như hoa, tư phong tuyệt thế tài mạo đều vượt xa tất cả các tiểu muội của Liễu gia. Ai cũng biết, đại tiểu thư của Liễu gia là đệ nhất mỹ nhân Hiên Viên, cũng là đệ nhất tài nữ Hiên Viên. Thân mẫu muội, lần nào cũng đưa tỷ ra để dạy bảo bọn muội, ép bọn muội học tập tỷ. Tỷ học đàn, bọn muội cũng học đàn, tỷ học múa bọn muội cũng học múa. Nhưng bất luận bọn muội cố gắng thế nào, mọi người cũng chỉ nhìn thấy tỷ. Thiên hạ nhắc đến tiểu thư của Liễu gia, người đầu tiên họ nhắc đến luôn là Liễu Chi Tuyết. Tất cả các tiểu muội trong nhà chúng ta đều làm nền cho bông hồng đẹp nhất là tỷ, muội cảm hận sự bất công đó. Vốn cho rằng, tỷ vào cung, tất cả có thể thờ phào, nhưng không ngờ, muội cũng vào cung. Có lẽ cả đời này, muội cũng không thoát khỏi cái bóng của tỷ. Tỷ làm gì cũng hơn muội, lý trí hơn muội, thậm chí trong tình cảm, tỷ cũng phóng khoáng hơn muội. Tỷ và Nam Thư Vân, muội và Vệ Minh Hàn, hai cặp đôi vốn đã định là tình nhân suốt đời, cuối cùng đều phải hy sinh vì chính trị. Muội đau khổ muốn chết, còn tỷ lại sống phong lưu, tự tại.

Tỷ nói xem, người ta vì sao lại khác nhau như thế? Là bởi vì muội quá đa tình hay là vì tỷ vốn vô tình?”

Liễu Chi Tuyết cười nói: “Có thể được muội khen như thế, thật là một vinh hạnh đối với tỷ. Chi Nguyệt, mọi người không ai giống ai, số mệnh cũng có thể thay đổi. Ví dụ như Tự nhi, Tự nhi ngày trước xinh đẹp yếu đuối, lúc vào cung tỷ còn nghĩ, có lẽ chỉ cần tìm được một chỗ dựa tốt, đối với muội ấy đã là hạnh phúc nhất rồi. Tỷ vốn nghĩ, đợi khi nào tỷ có thể khống chế tất cả, tỷ sẽ tìm cho Tự nhi một đám tốt để nương tựa, để nó hạnh phúc suốt đời. Nhưng, muội nhìn Tự nhi bây giờ xem, sống ung dung như cá gặp nước. Ở ngoài cung, có thể lôi kéo một vị hiền vương, biến thành trò cười cho thiên hạ, có thể tự kinh doanh, mở kỹ viện, mở tửu lâu. Ở trong cung, vẫn có thể tùy hoàn cảnh mà sống, khéo léo giấu mình, thận trọng khiêm nhường mưu cầu sinh tồn. Tự nhi biết, ý nghĩa của mình đối với Vệ Minh Hàn và Hiên Viên Tiêu, cho nên cố tình tiếp cận Hiên Viên Tiêu, xa lánh Vệ Minh Hàn, khiến phe cánh của muội sớm phát hiện, nó không có giá trị lợi dụng. Không chỉ có thế, Tự nhi còn được hoàng thượng quan tâm, cũng là người duy nhất có thể ra vào cung Thanh Liên mà không cần truyền báo. Nếu là ngày trước, muội có thể tin được không? Tự nhi bây giờ, dù không có tỷ ở bên, vẫn có thể sống đàng hoàng. Số mệnh của mỗi người đều do người đó tạo nên, muội trách người khác làm thay đổi số phận của muội, lẽ nào muội không có trách nhiệm gì? Hồi đó, chỉ cần muội phản đối một chút, thì người vào cung sẽ là Chi Mĩ, nhưng muội không làm gì hết. Đã lựa chọn không làm gì, thì muội không có tư cách hối hận.”

Hai người dừng bước, họ đã đi đến bậc thềm đoạn giữa lối lên.

Câu nói này của Liễu Chi Tuyết, khiến Liễu Chi Nguyệt lòng ngấm ngầm chua xót, đồng thời cũng có phần nào được giải thoát.

Bầu trời mỗi lúc càng u ám.

Là tỷ muội với nhau bằng ấy năm, hai người từ trong phủ đến trong cung cũng đấu nhau bằng ấy năm, Liễu Chi Tuyết rất hiểu tiểu muội này của mình.

Nhưng hôm nay, nàng không dò được tâm ý của Liễu Chi Nguyệt, giống như sắc trời u ám này.

“Tỷ nói đúng, hung thủ lớn nhất tạo nên số phận bi thảm của muội hôm nay chính là bản thân muội. Nhưng, muội không thể tha thứ cho tỷ. Tuy vậy muội cũng cảm ơn tỷ, tỷ đã giúp muội nhìn rõ, trên đời này không có gì đáng để muội lưu luyến. Không gì đáng buồn hơn khi lòng đã chết. Cho dù muội không giữ được đứa con của mình, muội cũng bắt tỷ phải táng theo mẹ con muội!” Liễu Chi Nguyệt nham hiểm nói. Nụ cười quái dị hiện trên mặt, nàng đột nhiên vung tay chụp lấy tay Liễu Chi Tuyết, trở tay đẩy mạnh bản thân một cái. Vì sự việc xảy ra quá đột ngột, Liễu Chi Tuyết không ngờ Liễu Chi Nguyệt quyết đoạn tuyệt như vậy, thà ngọc đá đều tan... Liễu Chi Tuyết trở tay không kịp, cả người ngã vào Liễu Chi Nguyệt. Liễu Chi Nguyệt lùi sau một bước, đập lên mép bậc thềm, lập tức ngã lăn xuống.

“Tỷ tỷ, tỷ ác quá!” Tiếng thét lạc giọng vang lên. Liễu Chi Nguyệt lăn xuống bậc thềm như con búp bê. Trong mắt các cung nữ bên dưới, chính là hoàng hậu đã đẩy Hoàng quý phi.

Bao nhiêu năm, Liễu Chi Tuyết lần đầu tiên như thế. Nàng bó tay, đành giương mắt nhìn Liễu Chi Nguyệt lăn xuống bậc thềm. Uyển nhi cũng kinh ngạc cực độ nhìn hoàng quý phi lăn xuống trước mặt mình.

Máu tươi ướt đầm váy, lộ một sắc đỏ ma mị. Sắc màu mang ý nghĩa tuyệt vọng đỏ ánh lên dưới bầu trời u ám, càng đỏ chói kinh người.

Tất cả đều không một dấu hiệu báo trước.

Các cung nữ thái giám cuống cuồng một trận, nhanh chóng đưa hoàng quý phi của họ về.

Liễu Chi Tuyết nhắm đôi mắt sâu đen, không muốn nhìn cảnh tượng thê lương đó.

HẾT TẬP 1

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.